Romanele lui Sven Hassel,
în ordinea cronologică a apariției
Legiunea blestemaților
Blindatele morții
Camarazi de front
Batalion de marş
Gestapo Monte Cassino Lichidați Parisul!
General SS
Imperiul Iadului
Moarte si viscol
Drum sângeros către moarte
Curtea marțială
închisoarea OGPU
Comisarul

NEMIRA

..Singurul lucru de care se teme Fuhrerul nostru e pacea, dar n-are de ce să se îngrijoreze, căci duşmanii noştri nici nu visează să facă pace cu el".
Porta, într-o discuție cu Micuțul, în timpul unei treceri a Nipruiui, în iulie 1942

„ Vesel a mai fost râsul nostru acolo unde moartea devenise absurdă, iar viața şi mai absurdă."
Wilfred Owen

— După mine, potopul, explică preotul regimentului, holbându-se la Oberstul care-l priveşte împietrit din şaua calului. Mama m-a părăsit pe când eram doar un tanc, suspină el autocompătimindu-se.
—'• Eşti beat, spune Oberstul şi îşi loveşte uşor cu cravaşa cizmele de călărie.
— Eroare, o mare eroare, bătrâne camarad Oberst, sughițe preotul, scoțând un hohot prelung de râs care răsună în dimineața calmă de pe străzi.
— Priveşte mai de aproape, bătrâne camarad Oberst, şi vei vedea că sunt foarte treaz. Deşi calul tău se face că nu observă când îi respir drept în față.
Sprijinindu-se de un stâlp, reuşeşte dificila performanță de a se ridica în picioare şi de a .saluta.
— Domnule Oberst, n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sunt beat. Al dracului de beat. îşi dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori „Tatăl Nostru" şi de cincisprezece ori „Ave Măria", dar apoi pierde firul şi zice: Dumnezeule, să trăiți! îmi permiteți să vorbesc, domnule? Sunt preotul regimentului din Corpul Armatei a 3-a, domnule!
îmbrățişează gâtul calului şi cere să fie arestat, pus în cătuşe şi dus la puşcărie.
— Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcu!, vă rog, trimiteți-mă la puşcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniți cu mine, domnule Oberst, şi veți vedea. E cea mai bună fasole din care-ați gustat vreodată.

I

CURSĂ CU OBSTACOLE CĂTRE PUŞCĂRIE

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.
— Serviciu de escortă, pufneşte el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi? De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacâmul ăla scârbos, cu lanțuri la picioare şi cătuşe de care le atârnă viața, ca si cum ar fi vreunul din ei atât de nebun să rişte o evadare!
— Nu pricepi nimic, zâmbeşte Porta fericit, în HDV* scrie că prizonierii trebuie duşi la puşcărie în cătuşe, sub escortă. Armata nu glumeşte cu chestia asta. Auzi, sâ-i trimită cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!
— închide botul, mârâie Gregor arțăgos. Dacă începi iar cu una din poveştile tale, şi dacă mai e şi cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpuşc!
— Poveştile mele nu sunt de dispreţuit, protestează Porta. Poți să înveți din ele o grămadă de lucruri. Odată escortam nişte prizonieri de ia Altona la Fuhlsbuttel, şi când am ajuns la Gănsemarkt, ne-am hotărât

să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, Oberfeldwebelul Schramm, a avut nişte probleme cu ochii şi a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luasem era numărul nouă şi că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul şase, dar el ne-a zis să ne ţinem gura, aşa cum ai spus şi tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau feste mai tot timpul.
„Cum vrei tu, Schramm", i-am zis, şi am întors pe dos plăcuţa cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la
Landungsbriicke.
— Bine, ajunge, urlă Gregor răguşit. Ştim cu toţii cum se
termină.
— Ba deloc, zâmbeşte Porta cu superioritate. Trei zile mai târziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbuttel, dar, înainte de asta, Oberfeldwebel Schramm a înnebunit şi a trebuit să-1 ducem la Giessen. Până la urmă, escorta a fost capturată de inamic şi comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda Feldwebelului Schluckemeyer, care avea nişte probleme cu urechile.
- Regulame
ntul Serviciului Militar *(n. , .,.*
__ Dacă ai de gând să ne spui că şi ăsta s-a ţicnit, zbiară
Gregor, sar la gâtul tău!
— O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Feldwebelul Schluckemeyer nu a înnebunit. S-a împuşcat chiar înainte de-a ajunge ia Fuhlsbuttel, şi chestia asta ne-a dat niţel de furcă, fiindcă, vedeţi voi, nu poţi să baţi pasul până la puşcărie şi acolo să te prezinţi la raport fără comandant de escortă.
Gregor îşi scoate P-38-ul din tocul de piele.
— încă o vorbă şi te fac ciur.
— Cum vrei, oftează Porta, ridicând nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învăţăminte din vasta mea experienţă. Eu sunt expertul în escorte, de ambele părţi ale unei
puşti încărcate.
— Rahat! face Gregor, iritat, vârându-şi pistolul înapoi în
toc.
Porta, care cunoaşte Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar când traversăm Neuer Markt, unul din prizonieri, infanteristul Gefreiter Kain, ne atrage atenţia'că mărşăluim
într-o direcţie greşită.
— De unde dracu' ştii tu asta? izbucneşte Porta furios.
Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?
— Baliverne! spune Kain îndârjit. M-am născut în oraşul ăsta şi-1 cunosc pe dinafară. De aici în jos se ajunge la Platz
Alexander.
— Nu-mi spune tu mie ce şi cum, rahat de puşcăriaş ce eşti!
Ştiu eu ce fac, zice Porta.
— Prizonierii vorbesc numai atunci când sunt întrebaţi, mugeşte Micuţul din coada formaţiei.
— Dacă mergem spre puşcărie, ţipă un Wachtmeister artilerist, atunci să ştiţi că am luat-o în direcţie greşită.
—- Flecăreală, îi mustră Porta pe un ton superior. Ciripiţi ca un stol de papagali limbuţi dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns ^de atmosfera Crăciunului şi eliberează-i pe sclavi din lanţuri, îi aciuiesc eu la „Câinele vagabond", de cealaltă parte a
lui „Alex".
— întotdeauna se întâmplă ceva la „Câinele vagabond", explică Porta cu un rânjet vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în faţa „Câinelui". Miercurea trecută, un tip s-a repezit la unul şi 1-a împuşcat în fund pentru că încercase s-o şteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate şi băieţii de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, şi în fiecare noapte cineva zboară
pe fereastră.
— Şi voi, politicilor? întreabă interesat Micuţul, în timp ce-i
9
scoate cătuşele unui Gefreiter din Pionieri.
— Poţi să spui şi aşa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparenţele, până acum ar fi trebuit să fiu cel puţin ministru.
— Frontul Roşu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuţul rânjind uşor.
— Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la „Broscoi". Copoii mişunau ca o ceată de gâşte care au dat peste haleală, şi a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decât un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiţi ce sunt. 1-au trimis la noi.
— Ai o singură şansă, explică Micuţul atotştiutor. Când eşti târât în faţa tribunalului, ridică dracului

mâna şi salută, pocneşte-ţi călcâiele şi răcneşte „Heil Hitler!". Asta trebuie s-o faci de fiecare dată când răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou şi poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci iar o tâmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăţi de lemn, să dezlegi cuvinte încrucişate, sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urli din toţi rărunchii: „Fu'hrer, befehl, wir folgen*". Şi-o ţii aşa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, îşi vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit şi te vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi eşti salvat! Stai acolo liniştit şi aştepţi până când Germania se va alege cu curul tăbăcit. Când o să se întâmpje asta, te vor expedia şi vor umple balamucul cu Adolf şi ai lui. în noua Germanie ai putea avea şansa să ajungi până la urmă maior.
— Asta sună puţin a eschivare, nu? protestează Wachtmeisterul artilerist, pesimist,, în timp ce caută loc în cârciuma plină de fum şi de duhoarea berii.
Barmanul, un tip mărunţel, cu o pălărie mare şi neagră de jucător de popice, îl îmbrăţişează pe Porta cu un zâmbet fericit. Primul rând îl beau pe cheltuiala casei.
— E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rând. Dacă e aşa, nu vă neliniştiţi. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întâmplă, îl ştiu eu p-ăla care se ocupă cu aşa ceva, şi omul îşi cunoaşte meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, şi într-unul din cazuri era vorba de o târfă. I-a sucit capul bocind şi susţinând că totul nu-i decât o greşeală. Aşa şi era.
— Nu cred că-s chiar atât de cruzi, intervine un Feldwebel de infanterie. Noi, germanii, suntem un popor omenos.
__ Asta să le-o spui băieţilor de la Germersheim, răspunde
porta în bătaie de joc.
__ Poate n-ai să mă crezi, zice Feldwebelul, dar eu sunt
•complet nevinovat.
__ Bineînţeles, încuviinţează Porta încurajator. Cu toţii
suntem nevinovaţi. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decât culpabil.
Se întinde pe deasupra mesei şi continuă pe un ton confidenţial:
— Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gănsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atât de prudent încât mergea pe stradă cu ochii închişi ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuţia ar fi devenit suspectă, şi-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar şi pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi, s-a amestecat într-un marş al KDF*-ului, unde toată lumea zbiera „Heil Deutschland, Heil der Fu'hrer!". Când au ajuns pe Leipzigerstrasse şi au înconjurat depoul, amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gănsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al Fuhrerului. Iar când mulţimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Bru'cke, tipul s-a dezlănţuit cu totul, strigând: „Moarte şi gazare tuturor jidanilor şi comuniştilor!". Era atât de pătruns, încât nici n-a realizat cum se prăbuşeşte şi cum îl zdrobeşte mulţimea aceea în mişcare.
Apoi s-au repezit cu toţii la Cancelarie să-1 vadă pe Adolf şi, în timpul ăsta, un detaşament Schupo** aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig şi din alţi zece nevinovaţi ca şi el. I-au dus la Morgă, şi poate că cineva i-a identificat.
— Războiul e cumplit, intervine Feldwebelul de infanterie, cu o expresie de amărăciune.
— într-un fel sau altul, sunt omorâţi tot soiul de oameni, nevinovaţi şi vinovaţi deopotrivă.
— Da, da, continuă Porta entuziasmat, chiar fără probleme, cât timp e război. Unii sunt făcuţi arşice pe front, alţii îşi pierd căpăţâna în Plotzensee. Mai devreme sau mai târziu, o păţim cu toţii, aşa încât urmaşii noştri o să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului şi că n-am stat ca nişte găini ciupite de fund de vulpe. Războaiele mondiale trebuie să se sfârşească în sânge şi rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărţile de istorie. Doar nu-ţi închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-1 ia nimeni în seamă. Generalii şi dictatorii cu

Fiihr
porunceşte, noi te urmăm!

* KDF — Organizaţia ..Kraft ilurch Freude" *(n.t.j,*
** Schupo — *Schut:poli:ei* — Poliţia de apărare civilă *fn.tj.*

adevărat daţi dracului rămân în memoria oamenilor.
Ploaia începe 'să se transforme în burniţă când prizonierii şi escorta ies de la „Câinele". La căminul Hitlerjugendului de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborât. Dăm colţul şi mărşăluim în jos pe Dircksenstrasse.
— Rahat, mârâie Gregor, ştergându-şi burniţa _de pe faţă. Sunt sătul până-n gât de războiul ăsta afurisit, întotdeauna mărşăluieşti şi aştepţi să-ţi pice o bombă în deblă!
Printr-o uşă ridicată puţin faţă de nivelul străzii, un bărbat iese zburând, se răsuceşte în aer ca o morişcă vie şi se izbeşte de peretele casei de vizavi. Haina şi pălăria îl urmează, zburând şi ele, iar după o pauză soseşte

şi umbrela.

Porta râde aşteptând urmarea.

— Domnilor, am ajuns! Acesta este „Broscoiul şchiop" şi se pare că totu-i plin de viaţă pe-aici. Acum vă rog să fiţi civilizaţi şi să nu faceţi gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent — cu pian şi tobe —, în care vin văduvele de război să-şi găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

— Eu am mai fost aici, declară Micuţul, sticlindu-şi ochii. E atâta muieret încât nu-ţi vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te uşurezi. Trebuie să-ţi goleşti vezica în altă parte.

— Şi ce ne facem dacă apar copoii? întreabă Gregor nervos, în timp ce-şi aşază automatul pe un raft de sub tejghea.

— Nu-i nici o problemă, râde Porta cu nepăsare. Şi cei de la Schupo telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare de lemn, îl îmbrăţişează entuziasmat pe Porta şi-1 întreabă încotro se duce.

— Escortez patru nenorociţi la ştreang, zice Porta.

— Rahat, spune barmanul. Casa face cinste cu primui rând. Bere şi şnaps.

După primele patru rânduri de bere şi şnaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

— Când Tommy va pune mâna pe el, îi vor lungi gâtul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

— înainte de a-1 da cu capul de pereţi, va ţine un discurs frumuşel. Micuţul râde riecontrolat şi trosneşte cu pumnul în masă, făcând paharele să danseze.

Un Schupo, îmbrăcat pe jumătate în haine civile, râde cu atâta poftă încât îşi înghite ţigara.

Barmanul îl loveşte în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ţine întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă ţigara care încă mai arde, spre uimirea tuturora.

Două femei îmbrăcate în negru, alb şi roşu stau sub portretul lui Hitler şi încep să cânte:

12

Odată am împuşcat un caraliu
Acum, nevastâ-sa are ce-i trebuie!...

Un grup de răniţi stau în jurul unei mese lungi, mângâind fetele pe picioare.

__ *Sophia era beată criţă...,* cântă Porta cu o voce de bariton abţiguit.

Un ofiţer medic, adormit pe jumătate lângă sobă, deschide cu un aer conspirativ un ochi şi se zgâieşte în încăpere.

— Simulanţi! Cu toţii sunteţi nişte nenorociţi de simulanţi. Ce vă pasă vouă de Vaterland? tună el fremătând. Vă aranjez eu pe toţi! KF* cu toţii, şi marş pe front.

Cu un suspin adânc, se prăbuşeşte moale de-a curmezişul mesei şi adoarme, din nou.

— E beat! Beat cui! spune barmanul, dând din cap a dezaprobare, îngaimă ceva despre o comisie care îi declară pe toţi idioţii ăia şchiopi KF şi pentru asta li se dă câte-o medalie. Săptămâna trecută, a fost declarat KF un nenorocit cu un singur picior pe care 1-au trimis direct în prima linie cu piciorul de lemn la subsuoară, înainte să-1 declare GVH şi să-1 expedieze înapoi la depozit. Individul e acum la Şcoala de Hauptfeldwebeli şi speră,ca, într-o bună zi, să ajungă iar la tâmpitul ăla de ofiţer sanitar!

— Cinci mărci pentru zece minute şi douăzeci şi cinci pentru toată noaptea, propun damele îmbrăcate în roşu, alb şi negru.

— Dar numai dacă ai prezervativ, amice, chicoteşte cea mai scundă dintre ele, făcând un semn sugestiv pe sub poalele rochiei.

— Lasă, mai târziu, spune Porta îndepărtându-se. Mai întâi una în cinstea copiilor orfani.

— Nu, una în cinstea morţii care apare după miezul nopţii, sughiţe Micuţul, râzând prosteşte. Tocmai ne îndreptăm spre pârnaie, cu patru candidaţi la ghilotină, le mărturiseşte el celor două doamne cu sentimente patriotice.

— Dar arată bine băieţaşii ăştia, chicoteşte cea înaltă şi slabă.

— Aşa e, rânjeşte Micuţul, în curând vor fi patru hoituri încântătoare.

— Ce-au făcut? întreabă curios cineva de pe cealaltă parte a

mesei.
— Nimic deosebit, zâmbeşte Porta. Târşelosul ăla de colo le-a tăiat beregata gemenilor săi nou-născuţi. Puşcaşul şi-a omorât nevasta în bătaie, lovind-o cu o latură a tunului, iar
* *Kampfsfcihig* (Ib. germană) — apt combatant *(n. t.).*

individul ăla gras, care e măcelar pe strada civilă, a făcut carne pentru cârnaţi din două târfe.
— Destul, urlă Wachtmeisterul indignat. Nici unul din noi nu e un criminal. Suntem deţinuţi politici, asta suntem!
Deodată, toată lumea s;mte nevoia să mai ceară un râmi.
— în cinstea Vaterlandului, intonează Porta peste întreaga mulţime din care se desprinde mirosul târfelor şi al berii.
— După noi, potopul! anunţă agitat Micuţul, sorbind bereu unui client adormit.
— Idioţii de inamici ne sug şi sângele din vine, sughiţe Gregor, clătinându-se ameninţător.
La masa cea lungă, răniţii şi prietenele lor încep să cânte;
Germanie, tărâm străvechi.
Stindardul tău însângerat acum e sfâşiat.
— Ca slujitor al statului, nu pot asculta un asemenea cântec, protestează un individ înalt şi slab, îmbrăcat cu o haină neagră de piele. Seamănă cu un vultur lovit de gripă.
— Atunci du-te într-un colţ şi bagă-ţi degetele în urechi, î! sfătuieşte Porta. N-o să te deranjeze ceea ce n-o să auzi.
— Haideţi să ne continuăm drumul spre porcăria aia de puşcărie, cere un Wachtmeister artilerist pe un ton nefericit. Tot ce se petrece aici e o nebunie! Ca prizonier militar, protestez cu vehemenţă.
— Cred că te gâdilă păduchii la ficat, mârâie Micuţul. Ce ai tu de-a face cu asta? Acum nu mai eşti soldat în serviciu. Fă-ţi puţin de cap. E ultima şansă pe care o mai ai înainte de a ajunge în faţa Curţii Marţiale. După asta n-o să mai râzi aşa mult. De-abia atunci o să-ţi dai seama că războaiele mondiale nu-s chiar distractive!
Gefreiterul infanterist e beat şi dansează un tango unduitor cu o târfuliţă patrioată. Ea îl susţine cu putere pentru a-1 ajuta să nu se prăbuşească.
— Cunosc un tâmpit care o să sfârşească cu debla retezată, îi mărturiseşte el, cu un rânjet de craniu.
— Cei buni mor întotdeauna primii, îl consolează ea, râgâind sănătos.
— Un ticălos împuţit mi-a dat ieri un teanc de cartele pentru o noapte întreagă, spune fata, tristă.
— Altfel nu 1-ai fi putut satisface, aşa-i? intervine un Feldwebel cu un singur braţ.
— Nu vă temeţi c-ar putea să scape? întreabă un civil cu alură de copoi.
— N-ar îndrăzni, rânjeşte Porta. Ar fi împuşcaţi pentru

rtare, pentru care oricum vor fi împuşcaţi, ceea ce-i suficient j ^z^pentru cel mai dur individ din lume.
_ Eşti subofiţer şi trebuie să ştii că e strict interzis să duci prizonierii într-un local public, nu?
Poliţaiul îmbrăcat în haine civile se întoarce către Gregor.
__ jyţă refer la pagina 176 din Regulamentul pentru escortele
militare. Prizonierul trebuie dus direct la închisoare şi instalat singur în celulă, în nici un caz nu-i este permis să ia contact cu alte persoane. Dacă comunicarea cu acesta devine imperios necesară, atunci totul trebuie redus la minimum de cuvinte.
— Las-o moartă amice, bolboroseşte aiurit Micuţul. Prizonierii vor fi trataţi ca nişte nou-născuţi. Nu trebuie contaminaţi prin contacte cu beţivii sau cu târfele! Dacă vreunul din ăştia le va vorbi prizonierilor, va fi încătuşat şi dus direct în
faţa tribunalului.
— Cincizeci dintr-o lovitură? şopteşte un bărbat scund, cu înfăţişare de şobolan. Al dracului de bun, zău, murmură el, şi-1 înghionteşte conspirativ pe Porta. Eter şi naftalină. Doar trei zile, şi toată China se umple de ciuma neagră. Dacă ai fi ultimul soldat german în viaţă, nimeni n-ar da nici doi bani pe tine.
— E prea devreme, fiule, prea devreme, spune Porta fără urmă de interes. Eu sunt unul dintre puţinii fericiţi care încă se mai bucură de un război foarte avantajos.
La scurt timp, individul acela sinistru dispare în toaletă cu seringa lui pentru injecţii subcutanate şi cu patru infanterişti plictisiţi de război. Când se întorc, debordează de optimism.
Zgomotul din cârciumă creşte treptat. Doi dintre prizonieri au adormit lângă sobă, în cuşca câinelui. Animalul nu se arată prea încântat, mârâie, îşi arată colţii şi îi înhaţă de picioare. Dar fără folos. Ca ultim gest, se hotărăşte să-şi ridice piciorul şi îi împroaşcă pe toată faţa.
— Câteva halbe cu apă pe zi sunt chiar binevenite, mormăie prin somn Gefreiterul de infanterie.
— Mestecă haleala de douăzeci şi şapte de ori înainte s-o înghiţi, scânceşte genistul, muncindu-şi fălcile

asemenea unei vaci care rumegă într-un grajd călduț.
— Duceți-mă acasă la pușcărie, cere Wachtmeisterul cu severitate. E dreptul meu. Sunt un biet prizonier și am mai multe drepturi decât oricare alt soldat idiot din Armată. Și voi, bandă de ticăloși, trebuie să nu mă lăsați să fug, dar să mă și feriți de orice pericol! E o chestiune foarte importantă, să știți! (Arată acuzator spre cei doi prizonieri din cușca câinelui.) Judecătorii nu vor îngădui una ca asta! Prizonieri beți ca niște
porci.
— Mi-e foame, anunță Porta cu o râgâitură stridentă. Ce
15
/iceți de niște „rahat pe lopată", așa, ca să ne treacă junghiuri'-'l Opt^ porții de „rahat pe lopată", zbiară el spre^ bucătărie.
îndată apar opt farfurii cu tocană aburindâ. începi să H profileze mizerabila lumină cenușie a dimineții de noienfibrie și Gregor spune că ar fi cazul să-și reia misiunea și să încerce sj găsească drumul către pușcărie.
— Poate că nici nu mai există! bolborosește genistul din cușca câinelui.
— Crezi? întreabă Gefreiterul de infanterie, pe-a cărui fa ța s" citește o expresie plină de speranță. Arată ca un om lihnit do foame care a dat peste un portofel burdușit cu bani-
— N-o să le placă dacă ajungem în toiul micului dejun, murmură întunecai Micuțul.
— Ai dreptate, admite Porta îngândurat. Și mai ales făptui că băieții ăia din cușca- câinelui duhnesc a bere și a șnaps'
— Atunci, ce-i (ie făcut? sughițe Gregor nehotărât, cu Lin at-'" destul de trist.
— O să bombardăm Anglia pânâ-n temelii, declară _un aviator beat. bătând cu pumnul în masă. N-o să mai rămână decât o gaură nenorocită în mare!
— Dumnezeu e cu noi!- țipă Gregor și râgâie cu dam* '^ . tocană. N-ar fi trebuit să avem niciodată torțele astea aeriene de
doi bani!
— Exact ce-am spus și eu. strigă Gefieiterul de infanterie Iepurași de câmp și anileriști viteji care știu să ochească. l:ll ('u/ de obuze peste ei și îi luăm pe sus!
— Da. am pierdut o grămadă de războaie în telul asta. oftează Porta, obosit. Infanteriștii s-au târât până-n iad. O'nd '<•> venit ziua victoriei, se tociseră de tot. Toate iunurile~a'ea Strălucitoare Krupp erau atât de uzate încât ajunseseră să tragă in partea opusă, azvârlindu-i pe tunari cât colo.
— Dacă nu veniți chiar acum. urlă Gregor nervos, umflându-se ca un curcan, eu vă las. Să fiu al naibii dacă nu va las.
— Hau, hau! latră Micuțul. Ești un prusac scrântit. care n-are cui să dea ordine. Fii atent, Gregor. Tu ești escorta. Dacă faci pe nebunul și pleci singur, cum te mai poți numi escortă? Te vor trimite în fața Curții Marțiale. Poți conta pe asta. Comandant de escortă fără escortă — și fără prizonieri. Asta e o problemă foarte serioasă,, într-adevăr!
— I-ar trage șuturi în cur până 1-ar găsi damblaua. Ar fi nevoit să stea în cap și să se cace, confirmă Porta scărpinându-se în ureche. Oricine și-ar arunca privirea peste Regulamentul Armatei și-ar da seama că nu-i prea distractiv să fii numit în serviciul de escortă.
__ Nenorocitele alea de regulamente înseamnă pentru
Armata eermană exact ceea ce înseamnă Biblia pentru popi sau Coranul "pentru musulmani, zbiară Micuțul cu solemnitate. Dacă Iov fiul lui Moise. ar fi avut regulamente la care să se poată gi n_ar fi fost niciodată atât de bătut în cap încât să traverseze Rinul ăla afurisit și să se plimbe prin jungla din Germania, ca pe urmă să se sufoce cu toții în Sauerkrautul*
Germ
păgânilor! Micuțul
obicei binecunoscuta
își etalează ca de învălmășeală de istorie și religie.
— Domnilor, spuneți-mi. vă rog. unde mă aflu? întreabă deodată ofițerul medic. Se ridică cu evidentă dificultate, tremurându-i picioarele.
— Domnule doctor! Vă atlați printre prieteni! îl asigură Porta, p'ocnindu-și călcâiele. Dumneavoastră, domnule, vă atlați la „Broscoiul".
— Camarade, împușcă-mă. pretinde ofițerul medic, cu o expresie toarte nemțească pe chip. Sunt un șobolan scârbos, împușcă-mă! repetă el în timp ce-și descheie tunica, dezgolindu-și pieptul.
. -
— Daeă asta e ceea ce vreți, domnule! răspunde Porta ascultător, punându-si cu greutate patul puștii pe umăr. (Se clatină periculos, cu arma îndreptată în toate direcțiile.) Stai nemișcat, doctore, ca să te pot împușca, așa cum ai ordonat, rage el prin vacarm.
— Foc! ordonă Micuțul cu o voce profundă.
Un zgomot asurzitor spintecă aerul și tencuiala se desprinde din tavan. Glonțul ricoșează prin cameră, opnndu-se

într-un butoi de bere ce-şi revarsă tot conţinutul.
— M-a omorât, sângerez, se vaită ofiţerul medic năpăstuit, în timp ce îl inundă berea. Plângând, se târăşte sub o masă şi. după ce se pocneşte cu capul de o bârnă transversală, descoperă că totuşi nu amort. După eforturi susţinute, se ridică, stă drept în faţa oglinzii şi arată spre mutra lui.
— Aha, acolo eşti, spune cu viclenie. Ai crezut că mă prosteşti, nu-i aşa? Văd drept prin tine. doctore. Nu fă pe simulantul cu mine. Eşti apt pentru serviciu, marş înapoi pe front! Pocneşte-mă! ordonă el cu glas sever.
— Ordinul e îndeplinit, domnule! strigă 'Micuţul. trimiţându-1 pe ofiţerul medic în zbor de-a lungul camerei, cu un şut bine direcţional.
— Ruşii! ţipă o femeie scundă ce pare a avea un exacerbat simţ patriotic, şi sare în spinarea unui Schupo adormit, îl muşcă cu sălbăticie de gât şi-1 trage de urechi cu ambele mâini.
* Var/ă acră.

Mecanicul de locomotivă, care zăcea de-a curmezişul mesei, sforăind ca o drujbă, se trezeşte brusc la auzul răgetelor celui din Schupo.
— *Zurticktreten! Zug fãhn ab!** răcneşte el, ^aşezându-se într-o rână pe un scaun cu care ţopăie prin toată camera, şuierând şi imitând o locojnotivă cu aburi.
— Precis o să-1 vâre la răcoare pe ticălosul ăsta, proroceşte Wachtmeisterul în timp ce-1 urmăreşte sobru pe mecanicul care şuieră şi pufăie.
— Toţi o s-o sfârşim acolo, mai devreme sau mai târziu, răspunde Gregor mohorât.
— *„Verweile Augenblick, du bist so schon"***, recită Porta cu solemnitate din Goethe.
Mecanicul de locomotivă îl dă peste cap pe ofiţerul medic. Acesta se târăşte pe lângă perete şi apoi se ridică în faţa Micuţului.
— Te-am găsit, fiule! Te-am găsit, bolboroseşte el pe un ton idiot. Ce mai face tata, fiule? E apt pentru serviciu?
— Nu chiar, răspunde Micuţul. I-au tăiat capul cretin la Fuhlsbuttel, în dimineaţa Anului Nou 1938!
— Căile Domnului sunt de nepătruns! suspină ofiţerul medic, făcându-şi cruce. Cui îi pasă dacă ai sau n-ai cap? Contează să fii apt pentru serviciu. Şi-n fond, la ce-i trebuie cap unui soldat german? încă din prima zi de cazarmă i se spune să înceteze de-a mai gândi. Mai bine am lăsa judecata în seama cailor. De-aia le-a dat Dumnezeu un cap aşa mare. Dar, totuşi, ce fac eu la „Broscoiul"?
— Vă spun eu, domnule doctor, sughiţe Porta. Vă îmbătaţi criţă şi le explicaţi celor prezenţi că sunt apţi pentru serviciu!
— Imposibil! protestează doctorul, venindu-şi în fire o clipă. Eu nu sunt de serviciu şi, dacă nu sunt, nimeni nu poate fi declarat apt pentru serviciu! Trebuie să mă raportaţi. Cer să fiu dus în faţa Curţii Marţiale. Şi acum mă voi prăbuşi! ţipă el, cu o voce pătrunzătoare, şi cade fără vlagă peste tejghea. Pe tine te căutam! Mâine o să-ţi scoatem plămânii. Oricum, persoanele inapte pentru serviciu n-au nevoie de plămâni, iar tu eşti o ruină.
— Ridică-te, ticălos beţiv! zbiară barmanul, împingându-1 în lături.
— Isuse şi Mărie! strigă Porta. Cât tupeu are nemernicul ăsta! Ce-i de făcut?
* Daţi-vă înapoi! Trenul porneşte! (Ib. germană).
** *„O, clipă, stai, eşti atât da frumoasă"* (Ib. germană).
— Tăiaţi-i beregata, sugerează barmanul pe un ton mieros. __ Ajunge! urlă Grejgor brusc, încheindu-şi centura.
Ridică-te, beţiv notoriu! In picioare! La prima încercare de 'adare 'vom trage, îşi armează P-38-ul cu zgomot. Se simte dlntr-o 'dată vioi, şi mai comandă o bere.
__ Nu mă lăsaţi, băieţi! se tânguie ofiţerul medic, aruncând
o privire pe sub fustele- doamnelor patrioate. Arestaţi-mă! Duceţi-mă la spânzurătoare! Capul ăsta atârnă prea greu ca să-1
mai pot duce!
__ Sună promiţător, oftează barmanul întristat. Faceţi-ne
tuturora o favoare şi luaţi-1 cu voi!
— De ce nu? se învoieşte Gregor. Puneţi-1 în cătuşe alături
de ceilalţi nenorociţi.
— Ce spui? protestează Porta. Nu poţi face una ca asta. Suntem opt inşi care escortăm patru prizonieri, exact cum scrie în Regulamentul Armatei. Dacă ai de gând să-1 iei cu tine pe idiotul ăsta, va trebui să găseşti încă doi oameni pentru escortă. Altfel, o să te trezeşti în faţa tribunalului pentru încălcarea regulamentului. Unde-am ajunge dacă oricine ar avea voie să adune de pe drum prizonieri în plus? Până să ne dăm seama ce se petrece, ne transformăm într-un soi de pelerinaj sau de
cruciadă.

— Mă ofer gardă suplimentară, spune un Jăger cu mutră de țap, ud până la piele. Permisia mea s-a terminat acum două zile şi, dacă le servesc un motiv plauzibil, aş mai putea depăşi puțin timpul.
— Ai armă? întreabă Gregor prozaic.
— Ia te uită! rage Jăgerul fericit, scoțând o puşcă din spatele tejghelei. Am şi muniție. Mă îndrept spre frontul din Caucaz.
— O să dureze ceva până acolo, încuviințează Porta. Mai avem nevoie de încă un om.
— Uite-1 aici! bubuie o voce dinspre uşă, şi îşi face apariția o siluetă de culoarea abanosului, în uniformă Panzer.
— Ei, a capitulat Africa? întreabă Porta uimit. De unde dracu' ai mai apărut şi tu?
Pe chipul tuciuriu se ivesc nişte dinți albi.
-7 Sunt neamț. Stabsgefreiter Albert Mumbuto, M Panzer Abteilung. Tatăl meu a fost gornist la statul-major din 2 Leibhusaren Regiment. A dat mâna cu Prințul şi 1-a văzut pe Kaiser. Acum sunt transferat la Regimentul 27 Panzer.
— Ăştia suntem chiar noi, rânjeşte Porta bucuros, îți urăm un călduros „bine-ai venit", negrule! Acum ştim ce-i de făcut. Arestați-1 pe doctor!
18
— Hai încoace, pui de târfă! urlă Micuțul, fixând cătuşele pe încheieturile doctorului într-o manieră cu adevărat americană. Eşti arestat, meştere, aşa' că încetează să mă mai -provoci de-acum înainte!
— 'Doamne Sfinte, Doamne Sfinte! intonează ofițerul medic, împreunându-şi mâinile şi ridicându-le spre cer în semn de rugăciune. (Izbucneşte într-un hohot de râs.) Hai să mergem, băieți. Acum suntem cu toții apți pentru serviciu. Iar eu sunt un mare porc, admite el cu sinceritate de bețiv.
Când escorta coteşte pe Gipsstrasse, începe să zbiere spre un cuplu care moțăie:
— Hei, voi ăia doi! Hei! Vreți să-1 cunoaşteți pe doctorul Alfred Hiitten? A nu fi confundat cu vărul lui, doctorul Oskar Hu'tten, care e un veterinar bețiv şi un fel de păgân! Nu crede nici în Fu'hrer, nici în Sfânta Treime!
— Stăpâneşte-te, păduchiosule! mârâie Gregor iritat. Dacă nu, o să te pomeneşti cu nasul făcut țăndări.
— Just! Just! domnule Oberjăger, zâmbeşte ofițerul medic fără vlagă, încolăcindu-se în jurul unui stâlp.
— Haideți să-1 lăsăm în parc, propun eu după ce, într-un târziu, am reuşit să-1 desprindem de pe stâlp, îşi ridicase piciorul în dreptul lui, ca. un câine. Un Feldwebel din Luftwaffe ne urmăreşte cu interes. Ofițerul medic îl salută.
— In sfârşit, iată-te! strigă el fericit. Anglia e ruinată? E spălată acum de Marea Germanie? Cei de la Luftwaffe sunt nişte țipi de toată isprava, decretează el puțin mai târziu, ținându-şi brațele întinse şi imitând un avion. Reichsmarschalluî primeşte cele mai importante ordine ale Germaniei. Făcute special pentru el!
— Guşile nemțeşti umflate trebuie să primească şi ordine nemțeşti neumflaîe, filosofează Porta.
— Halt! Unde-i duceți pe oamenii ăştia? vine o voce profundă din întuneric. Printr-o uşă mică din spatele bisericii Erloser* apare un preot militar corpolent, cu boneta pusă invers.
— Răspunde, omule! Răspunde!
— Prizonieri, escortă, stai! comandă Gregor, cu o expresie nefericită pe față, de parcă ar regreta deja întâlnirea cu reprezentantul spiritual al serviciului. Părinte, escortăm cinci prizonieri de la cazarma Panzer la închisoarea garnizoanei.
— Ia te uită! spune preotul militar, încântat. Deci, vă aflați în drum spre puşcărie, nu? Cred că o să vă însoțesc. Au
* Biserica Mântuirii (Ib. germană).
buna la popota ofițerilor şi, dacă nu mă înşel, azi e zi ^""fasole brună. Dacă-i place cuiva fasolea, să facă un pas • ' te să-1 împuşc! îşi clatină capul cu atâta forță încât îi Zboară capela şi se rostogoleşte de-a lungul străzii.
__ g beat! spune Porta cu subînțeles.
în tentativa de a-şi recupera capela, preotul se prăbuşeşte de două ori. Când, în sfârşit, reuşeşte s-o înhațe, o pune de-a
curmezişul. .
__ Asta pentru inducerea m eroare a adversarului,
mărturiseşte el, cu un rânjet viclean. Urmați-mă! Conform ordinelor Fiihrerului, vom pune mâna pe „Fecioara trandafirie", şi acolo le vin eu de hac. Mi se pare că te-am mai văzut undeva, nu? i se adresează lui Porta.
— Sfinția voastră, să trăiți! Acum câtva timp am fost ajutorul preotului militar de la Divizia 7 Infanterie din Miinchen. Am fost transferat, domnule, din cauză că nu eram suficient de

credincios!
— Asta înseamnă că nu crezi în Dumnezeu! bolboroseşte preotul, ţinând în braţe un stâlp.
— Ba cred, dar numai când mi-e frică de ceva! admite Porta. De exemplu, atunci când duşmanii Germaniei aruncă cu obuze în mine! Părinte, domnule, în condiţii normale eu nu pot să fac deosebirea dintre om, porumbel, sfânt roman şi o pisică finlandeză înaripată. Zău că nu pot, domnule!
— Nu, nici eu, murmură preotul, sărutând înfierbântat stâlpul. Toţi îl uităm pe Dumnezeu când lucrurile merg bine. Că veni vorba, eşti c-c -catolic sau p-protestant?
— Păi, părinte, domnule, s-ar putea spune că sunt câte puţin din fiecare. Adică sunt ceea ce-mi prieşte pe moment, recunoaşte Porta cu prudenţă.
— îmi place! Chiar îmi place! râde preotul regimentului, punând mâna pe umărul lui Porta în semn de prietenie. Tocmai arn^ fost la episcop. Vaticanul se interesează de mine. Se va întâmpla un lucru neobişnuit. S-ar putea să pot face ceva pentru tine, Obergefreiter. Te voi transfera la se-serviciul mi-militar re-religios. Ar fi mare păcat ca un om ca tine să se piardă pe altarul nenorocit al Vaterlandului.
— Sunt de acord, şopteşte Porta, făcând rapid semnul crucii.
— Hai, ce mai stai! zice preotul, repezindu-se la un inamic imaginar. La dreapta, stânga-mprejur, înainte marş! Cunoaşteţi drumul! La „Fecioara" din Bergstrasse.
— Sfetnicii religioşi care vorbesc despre prietenie nu sunt demni de încredere, spune Albert îmbufnat, pe când se îndepărtează de preot.
2d
cu toţii în întuneric
Fn, timp ce mărşăluim pe lângă gardul viu din Stadt Park, Escorta Şi Prlzo£ KTM ocol şi se întoarce la Oberst. E cat pe
„Halt" răsunător bubuie în dimineaţa liniştită. De după ga, căutând calu' x aamblaua. Când îşi pune boneta, îşi da seama
x j lovească u
că
apare bustul unui Oberst, în manta şi cu bonetă pe Terorizat. Gregor aproape că-şi scapă automatul. Liniştea i e întreruptă de zgomote stranii, care seamănă cu ici pasagerilor de pe un vas, după ce au fost loviţi cu toţii de rău,; Apucă
a de nor ou
-a sa s
mare. Vin dinspre preot, care se descotoroseşte de tot consumat la popota Regimentului 5 Panzer. Şi nu e p;.:ţjr
Gardul se termină şi se profilează, ca un T-34, un Olx-r, călare pe un cal brun. Calul pufneşte în dreptul lui Porţi închizând un ochi, ca şi cum ar-spune: „Fii atent la ce va urina!'
— Ce dracu-i aici, cocină de porci? zbiară Oberstul fu;io; lovindu-şi cizmele de călărie cu cravaşa. Gregor se împiedică j salută pocnindu-şi călcâiele.
— Domnule Oberst! Permiteţi să raportez, domnule! C;m prizonieri şi o escortă în drum spre puşcărie, domnule! Tot încătuşaţi, aşa cum scrie în Regulament, domnule!
— Deci ne întâlnim din nou, domnule Oberst! urlă preotu fericit, împingându-1 !a o parte pe Gregor, ca pe un gunoi. G
,a ^^ gata să raporteze
pună doî „Herr Oberst", dar e întrerupt de un răget pună
de furie^ x re se aruncă în şaua calului, Oberstul pare ceva Abia duPVaoîeacâ ta faţă peste gâtul calului şi-1 priveşte mal d£ta$ nre?t care a rămas în noroi şi vorbeşte singur fioros pe Pe? "ţipă Oberstul. A atacat un ofiţer
Micuţul. — Pe
mai face soţia dumneavoastră, domnule, încă mă mai iubt>ie' din ordinul domnului general de^cava e ^^^^ domnule, era
cuţul.
— Permiteţi să raportez, domnule! M-am născut cu ea, s-ă '•t'^ Pcihnnatii Armatei m-au declarat ţicnit, domnule, în 1938,
trăiţi! Psihopaţii Armatei
sat
i-am fost ordonanţă! comandantul Corpului — îl cunosc foarte
as la generalul Knochenauer. rv>mnul general şi cu _ Permiteţi să raportez, domnule. y°™ s° Micuţul.
mine am avut nişte probleme, sa trăiţi, zam ^^ Oberstul, — Totuşi, ce fel de om ^ eşti iu. ^ a_(— pe
înclinându-se şi mai mult peste gatul calul , p
Micuţul mai de aproape.

Sper s-o văd în curând la spovedanie, domnule! Râsul zgomotos răsună pe întreaga stradă.
— Eşti beat, omule! mârâie înfundat Oberstul.
— Prostii. Insultaţi distincţia mea spirituală. (Se repede la Oberstul, mângâind calul pe grumaz Oberst, folosind cravaşa ca pe o sabie.) Vezi cum te porţi! O să fost generalul. Trebuie că erai un soldat te tai ca pe un Sauerkraut, să ştii. Să nu crezi că mi-e frică de o rămas la generalul Knochenhauer caricatură de Oberst numai fiindcă stă cocoţat pe o mârţoagâ'
Sunteţi amândoi nişte pocitanii!
— Puneţi-1 în lanţuri, ordonă Oberstul cu o voce tunătoare. Micuţul se repede la preot, ca un urs polar înfometat, şi-1
trânteşte la pământ. Zăpada murdară împroaşcă cizmele bine lustruite ale Oberstului.
Calul nechează şi, se ridică în două picioare în semn de protest. Oberstul alunecă într-o parte, dar se salvează prinzându-se de gâtul calului. Calul se cabrează din nou, dar de data asta Oberstul se dezechilibrează şi cade, cu un plescăit, direct în mocirla lângă care se află Micuţul şi preotul.
— Bun venit la noi acasă, chicoteşte preotul şi salută. Tremurând de emoţie, Gregor îl ajută pe Oberst să se ridice.
Nimeni nu bagă de seamă că Porta îi dă calului o palmă peste crupă, şi animalul o ia la galop prin parc, sărind gardul.
— Permiteţi să raportez, domnule! Calul a dezertat, să trăiţi! zbiară Porta, pocnind de două ori din călcâie.
— Prindeţi-1! ordonă scurt Oberstul.
raportez,

n_ai ma
ploaie de scântei. . /-măreţii! m o ură
- O să mat auzi de mine, îl ameninţa Oberstul cu

Acum eşti în pom. Nu poţi să-l iei cu tine, fiindcă a nevoie de încă doi oameni pentru escorta ş, a Regulamentul Armatei. O să-ţi pierzi gradele ş. daca scapi
doi ani la Germersheim, poţi să te consideri norocos. Un Obcrsţ ţi-a dat ordin să-1 arestezi pe preot. Dacă n-o faci, se cheamă q refuzi să-1 execuţi. Asta te-ar putea costa capul, fiule!
— Şi-atunci, ce dracu ar trebui să fac? se tânguie Gregor cu tristeţe. (Blestemă ziua în care a fost numit subofiţer şi a t ost ales comandant de escortă.) Ajutaţi-mă să ies din treaba asta continuă el.
— Bine, dar numai acum, zâmbeşte larg Porta, deşi nu-mi place prea mult să mă amestec în deciziile unui subofiţer.
— Lasă flecăreala! izbucneşte Gregor, plin de speranţă, Spune-mi ce să fac.
— Până să se ivească Oberstul călare, preotul regimentului ţi-a dat un ordin. Ţi-a zis să luăm „Fecioara trandafirie" din Bergstrasse. Preotul e ofiţer de stat-major, echivalent în grad cu un maior, iar nesupunerea la ordinul lui te-ar putea costa mult.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac în cazul ăsta'! întreabă Gregor aproape plângând, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. Un prizonier nu-i poate ordona comandantului de escortă, mai ales să intre într-o crâşmă.
— Cred c-ai avut multe^ probleme când te-ai născut! reflectează Porta. Nu pricepi? încă nu 1-ai întâlnit pe Ob'erst, cu calul lui cu tot.
— M-am prins! răspunde Gregor, şi ochii îi sticlesc ca si cum ar întrevedea o scăpare. Ne ducem direct la „Fecioara trandafirie" cu preotul şi ne mai trăscănim puţin. Apoi plecăm şi îndeplinim ordinul Oberstului, adică îl arestăm pe popă. Cât timp stăm la „Fecioara", mai facem rost de câţiva inşi pentru escortă.
— Spui tot timpul „noi", remarcă Porta cu mirare. Tu eşti tipul care trebuie sa îndeplinească ordinele. Tu duci marmita, nu noi! Tu eşti şeful!
— Slavă Domnului că nu sunt subofiţer, oftează Alberî. dezvelindu-şi dinţii albi. E foarte periculos!
— Eşti apt pentru serviciu, zbiară ofiţerul medic prin întuneric, zornăinduşi ameninţător cătuşele.
— Ţine-ţi gura, cretinule! bufneşte Micuţul, şi-1 izbeşte în ceafă cu patul puştii.
— Prizonieri şi escortă, marş forţat! comandă Gregor cu o voce care trădează faptul că nu-i mai pasă de ceea ce se va întâmpla.
Preotul regimentului conduce coloana, ţinându-şi cravaşa pe umăr ca pe o sabie. Din când în când se opreşte din mărşăluit pentru a face câţiva paşi de dans. De câte ori trece pe lângă un civil, îşi scoate capela de pe cap cu un gest de curtoazie.

p vulgar să bei băuturi spirtoase, declară ofiţerul medic
rânjet drăcesc. Să nu crezi că poţi fenta prima linie a
CU Ur>lui spune el întorcându-se către Wachtmeisterul de
ron. -e 'chiar dacă ficatul tău burduşit se măreşte şi stă să

e tot o să te declar apt pentru serviciu! (îi dă negrului un • ᶜH n't în spate.) Vrei să-1 cunoşti mai bine pe doctorul Alfred fisttf.n" Ai ocazia acum. Aş putea să te trimit la o
HUI LCII. r - II
iezalcooiizare care te-ar transtorma mtr-un german alb ca 'spada. Reichsfuhrerul SS a hotărât că toată lumea trebuie să devină ariană. Cei care au nasul coroiat trebuie Să şi-1 îndrepte. Oricum, Herr Schwartz, tu cum ai făcut rost de culoarea asta?!
__ Hai, vraciule, termină, mârâie Albert, trăgându-i un pumn ofiţerului medic, care reuşeşte totuşi să se ferească.
__ Flăcăule, oricum ai fi, negru sau alb, tot o să te întorci pe front!
— Trăiţi toţi după voia Domnului şi veţi ajunge în Rai. intonează preotul, rotindu-şi cravaşa în jurul capului.
— Preoţii sunt exact ca picioarele femeilor, rânjeşte Porta, îţi promit neîncetat ceva mai bun cu cât vei ajunge mai sus!
— Ucideţi-mă, cere preotul cu o expresie sacră pe chip. Aşeza ţi-mi capul într-un par, lângă biserica garnizoanei, întotdeauna mi-am dorit să devin martir. (Cade în genunchi în faţa unui indicator de oprire a tramvaielor, şi-1 mângâie tandru.) Ne vom revedea, dragul meu Copernic! Vocea sa baritonală răsună în întreaga piaţă.
— Asta gândeşte cu curul, murmură Gregor resemnat. Emil Afurisitul va scoate un pluton întreg de martiri din el cânii l-o prinde în puşcărie.
Deodată, ofiţerul medic îşi încolăceşte braţele în jurul Micuţului şi începe să-1 lingă pe faţă ca un câine emoţionat.
— Credeam că ai murit, camarade. Te prefaci al dracului de bine, da' te-am dibuit. Tu eşti tipul care o punea cu cadavrele din capela de la Klagenfurt. Scoate-ţi pălăria când vorbeşti cu un academician, bolboroseşte el, azvârlind pe jos casca Micuţului.
— la-ţi labele împuţite de pe casca mea! rage Micuţul furios, ridicându-şi casca.
Pălăria mea are trei dungi, Trei dungi are pălăria mea...,
cântă fericit ofiţerul medic, încercând să facă nişte paşi de charleston. Picioarele i se împleticesc şi se prăbuşeşte.
— *Alea jacta est,* anunţă preotul cu voce tare, pe când Pătrunde în fruntea escortei la „Fecioara trandafirie".
2S
— Nu se poate, murmură barmanul, scăpând din mână două căni pline. Iarăşi nenorocitu-ăla de popă! Asemenea unei haite de lupi înfometaţi care pornesc la atac preotul se năpusteşte asupra unui porc afumat, cu g'arnitură de Sauerkraut şi găluşte. Nu foloseşte cuţit şi furculiţă, ci pur ^ simplu lopătează mâncarea cu ambele mâini.
Barmanul se ia cu mâinile de cap.
— Doamne, ajută-ne, că ăsta haleşte tot. Aici era o porţiᶜ pentru şase inşi. Ce le mai dau acum puşcăriaşilor?
— Spune-le să-1 înfulece pe popă, sugerează Porta practic, Ne descurcăm noi şi fără el!
— E îngrozitor tipul ăsta, geme barmanul. Cele şapte plăgi ale Egiptului sunt contopite într-una singură! Nu există vreo popotă de ofiţeri din zona militară Brandenburg care să nu se teamă de o vizită de-a lui. Se spune că odată a cinat cu Reichsmarschallul şi, până să-şi termine oaspeţii aperitivele, el a înfulecat tot ce era pe masă, inclusiv florile-alea tâmpite pentru decor. Altă dată i-a stricat trenuleţul electric lui Herr Goring. după ce 1-a umplut cu carne de porc. La celălalt capăt al liniei erau trei bucătari, care tăiau purcei de lapte, îi puneau pe frigare, bucată cu bucată, şi-i încărcau în vagoane. Când trenul a pornit, tipul a golit vagoanele. După ce a terminat, trenul era atât de unsuros, încât le-a luat trei săptămâni specialiştilor să-1 pună din nou la punct. Se mai spune că tot din cauza lui, indirect, Luftwaffe a pierdut Bătălia Angliei.
— Minunată mâncare, spune preotul, bătându-1 pe barman pe umăr cu un gest amical.
— Mă bucur că ţi-a plăcut, răspunde acesta acru.
— Poate i-ar mai fi trebuit nişte găluşte, dar nu mă plâng. Carnea de porc a fost bună. Pariez că ai afumat-o acasă. Eşti un şmecher, dragă barmane. Ştiu totul despre afaceri din astea, în curtea din dos ţii în mod ilegal nişte porci, nu-i aşa? Când mai tai vreunul? Aş vrea să trec şi eu pe-aici. După asta, fac cinste cu un rând de bere şi şnaps cu alune. Chelner, trece totul pe nota de plată, ca de obicei.
— Beţivanul ăsta lunatic mă dă gata, şopteşte barmanul dezolat.
— Atunci de ce nu-1 arunci în stradă? întreabă Porta. O cizmă bine plasată în fundul lui sfânt, şi zboară

imediat afară
— Nu se poate, suspină barmanul din rărunchi. L-aţi auzi! doar. Ştie despre porcii ascunşi, şi singura şansă ar fi să-i trimită cretinii ăia de englezi o bombă în cap. Spune încontinuu că de mâine va începe o viaţă nouă şi-şi va plăti toate datoriile, dar c un mincinos.
26
__ na da. Toţi avem necazurile noastre, spune Porta. Am
~~~, t 'UII şef de gară, Herr Leo Birnbaum, care ţinea gara clinoSjpală din Bamberg. Un individ amabil, înţelegător, dar cu o |3r" e slăbiciune pentru pahar. Bea gin olandez cu bere şi Deodată bere cu şnaps Bummerlunder. în ajun de Anul Nou, Ca hotăra ca de la întâi ianuarie să fie un bun cetăţean, şi mai Sl)es treaz. Se trezea după petrecere întotdeauna pe trei ianuarie, a a că era deja prea târziu şi trebuia să aştepte următorul întâi januarie. Când Căile Ferate Germane aveau probleme, păreau a fi inventate ca să se poată distra el. „Plauen. nod de cale ferată!" stri°a el uneori când trenul ajungea în gara lui. Când eălăiom se îmbulzeau, încercând să coboare, zbiera la ei şi-i întreba încotro au pornit-o şi dacă nu ştiu să citească. Pe indicatoare scria Bamberg, nu?' Ar fi putut să scape până şi de o acuzaţie de crimă, pentru că socrul lui fusese frizerul Fiihrerului până în 1933, iar acum era Gauleiter local.
Dar toate astea au durat până-ntr-o zi, când nici chiar Gauleiterul frizer nu 1-a mai putut salva.'S-a întâmplat la scurt timp după ce a început să mănânce heringi săraţi, îi spusese cineva că ajută la trezirea din mahmureală, în ziua de 2.1 februarie, cu puţin înainte de ora unsprezece, cred, toate au început să meargă pe dos. Şeful de gară Birnbaum stătea pe peronul cinci, cu un steag verde în mâna stângă şi cu unul roşu în dreapta, mestecând un hering sărat, când văzu cu surprindere că trenul de marfă 109 vine la peronul trei, în loc de peronul cinci. A fluturat cu gesturi ample ambele steaguri: „109, 109! Ce căutaţi la peronul ăla?" Trenul îşi vedea însă de drum. S-a repezit peste şine, fluturând în continuare steagurile. Pe peronul trei, a călcat pe o pălărie veche şi slinoasă, pierdută de cineva, şi a alunecat chiar între două vagoane cu petrol, aparţinând Regimentului Panzer 35, Bamberg. Frânarul din ultimul vagon a încercat să-1 înşface. Asta a fost o greşeală! Herr Birnbaum s-a apucat de braţul frânarului, trăgându-1 şi pe el sub vagoanele-cisternă. Roţile din faţă i-au tăiat toarte elegant capul şefului de gară Birnbaum, în timp ce roţile din spate i-au tăiat capul tot atât de elegant frânarului Schultze. Mai neplăcut a fost pentru al doilea, care a avut necazuri la slujbă şi nu a devenit niciodată salariat permanent.
A fost un sfârşit scârbos. Rareori un accident vine singur. Doamna Amanda Grimm, o femeie de serviciu, stătea pe peronul doi, sprijinindu-şi bărbia ei germană în coada măturii şi întrebându-se unde au dispărut cei doi funcţionari. După ce a trecut trenul de marfă, privea plictisită spre şine, când a văzut
-"%
%
capul şefului de gară Birnbaum fâcându-i cu ochiul. A scos un răget nemţesc de groa/ă. ,
„Şeful de gară şi-a pierdut capul", urlă ea şi se repezi \^ biroul telegrafistului. Acesta, crezând-o beată, i-a tras câteva palme peste faţă, gest pentru care 1-a raportat mai târziu, în tot cazul, ea era un angajat civil şi, în momentul respectiv, se afla la datorie, ceea ce putea fi demonstrat prin prezenţa măturii din mâna ei. Dar nu s-a terminat totul aici. Raportul a fost trimis la Kripo şi un funcţionar cretin a scris pe dosar „omucidere", fiindcă un alt conţopist tembel notase cu creion roşu: „Cazul nr. 2988-41-Decapitarea şefului de gară". Până la urmă, dosarul a ajuns în biroul unui detectiv mai rezonabil care aştepta pensionarea şi nu mai era interesat de vreo avansare sau de rahaturi d-astea. Totuşi, povestea nu s-a încheiat nici aici. în aceeaşi noapte, RAF* a bombardat Bambergul. Bineînţeles că intenţionau să ciuruiascâ Miinchenul. Şi-aii dat seama de"chestii asta mai târziu, când unul dintre ei a făcut o aterizare forţată Individul de la Kripo care avea de soluţionat cazul a f o-i lichidat în timpul raidului aerian, în vreme ce se relaxa !a „Gâscă strâmbă". Cazul a fost dat apoi unui^alt Kripo. Un tânăr cu o minte d-: funcţionar german adevărat, îşi începea fiecare cercetare cu un hohot de râs atotştiutor, explicându-le martorilor că declaraţiile mincinoase nu vor face decât să le îngreuneze situaţia, după care, în final, tot vor spune adevărul. '
S-a lins efectiv pe bot când a văzut scris: „Decapitarea şefului de gară", în sfârşit, iată ce aşteptase! Marele caz care i-a r ti putut aduce avansarea în funcţia de inspector RSHA**. Şi-a tras borul pălăriei pe ochi, a îmbrăcat haina de piele şi s-a pus pe treabă.
„Mărturiseşte, a mârâit el către doamna Amanda Grimm femeia de serviciu. O să regreţi dacă minţi!"
A fost interogată de atâtea ori, încât în final a luat-o razna ş\ a ajuns să creadă că ea însăşi 1-a împins sub tren pe şeful de gară. A semnat câte o declaraţie în cele opt locuri necesare. Nu mărturisea însă că 1-a omorât pe frânar.
„Nici măcar nu 1-am cunoscut", se apăra ea.
„Nu trebuie să cunoşti oamenii ca să-i omori, i-a explicat tânărul Kripo, pe un ton prietenos. Soldaţii fac chestii din astea în fiecare zi!"
(n.l.).
~~~

RAF — *Roval Air Force* — Aviația Regală Britanică *(n.l.). ** Reichssicherheinhauptamt* — Cartierul General al Siguranței Reichuli:

M ar fi trebuit să spună niciodată așa ceva. Tocmai atunci ra trei inși, cu pălării pe ochi, să-1 interogheze pe S^SıSrafistul gării în legătură cu alt caz. Femeia de serviciu li s-a îs că tipul de la Kripo i-a făcut criminali pe soldații germani, ţ tăbărât toți trei pe tânărul detectiv și aproape că 1-au sfâșiat • bucăți. De aici a început o altă serie de nenorociri. Telegrafistul își ținea mâna pe comutator, gata să oprească xoresul de Eger și să dea cale liberă trenului de la Miinchen, dar preocupările tipilor cu pălării 1-au iritat și a avut o scăpare. Expresul de Eger și-a continuat mersul cu viteza maximă. Trenul de Miinchen n-a luat-o pe linia care trebuia și telegrafistul a-nceput să zbiere. Aia cu pălăriile erau atât de preocupați să-și cotonogească colegul care insultase onoarea marelui soldat german, încât nici măcar n-au remarcat urletele. De fapt, erau obișnuiți cu așa ceva. N-au observat nici când telegrafistul a ghițit banda de telegraf ca să înlăture orice dovadă.

in,

„O să se întâmple chiar acum!" a prorocit el, uitându-se pe fereastră cu interes.

Expresul 044376-2, tras de două locomotive, dintre care una mergea invers, venea duduind din depărtare. Se apropia de gară învăluit într-un nor de fum. Din vagonul de poștă au zburat două baloturi cu „Volkischer Beobachter", ce conțineau ultimele vești despre „întărirea frontului" și „retragerea strategică".

Telegrafistul a închis ochii, a căscat gura, așteptând ciocnirea celor două trenuri în plină viteză. Izbitura s-a produs la borna douăzeci și doi.

Expresul de Eger părea să-și croiască drum prin rapidul de Miinchen cu niște sunete nemaiauzite, în stil tipic nemțesc, totul a devenit extrem de complicat.

Ăia cu pălăriile au uitat complet pentru ce veniseră. S-au făcut repede nevăzuți, dar nu le-a folosit la nimic. Au fost descoperiți, învinuiți și ei de producerea 'accidentului, dar cu puțin noroc n-au fost acuzați de sabotaj. Altfel, i-ar fi spânzurat de două ori. Așa, s-au ales cu gâturile lungite numai o dată. Telegrafistul n-a vrut să facă cunoștință mai îndeaproape cu justiția germană. A sărit în aer cu gară cu tot, folosind explozibilul depozitat acolo pentru a distruge totul înainte de sosirea inamicului. Femeia de serviciu gradul doi a făcut și ea în așa fel încât să scape de mâna legii. S-a ascuns într-un dulap în care telegrafistul își ținea marfa de contrabandă. Când a dinamitat gara, a zburat cu tot cu dulap.

— Arăți ciudat, barmane. Doar nu ți-o fi rău? întreabă Porta serviabil. Sau poate n-ai fost în stare să mă urmărești cu atenție? De fapt, încercam să-ți spun că prea mult alcool strică. Știu un tip care ținea -un birt. Se numea Oskar Schleben și era copil găsit. L-au găsit pe pragul unei uși din Schlebenstrasse și 1-au botezat după numele străzii. Deci, tatăl a făcut rost de un băiețel adorabil, pe care 1-a crescut cu ajutorul unei tinere chinezoaice, în fiecare seară îi dădea copilului un pahar de Bummerlunder ca să adoarmă. Când puștiul a făcut doi ani, timp în care n-a fost niciodată cu adevărat treaz, a fugit de-acasă. Ei bine, a hoinărit ce-a hoinărit, după cîire s-a așezat pe trotuarul de lângă Tiergarten, exact în dreptul chioșcului de cârnați. N-a priceput nimeni cum a putut un copil să ajungă atât de departe. Probabil pentru că avea sânge de chinez în vino. spuneau unii. Oricum, după câteva ore, oamenii 1-au observat și. bineînțeles, s-a ivit și cineva de la Schupo.

„Ce-i cu tine aici, micuțule?" 1-a întrebat copoiul cu un glas prietenos, dar cam fals.

„Pu-pu", a răspuns băiatul, repetând replica.

Și-n orice caz, asta era tot ce știa să zică.

Copoiul s-a înfierbântat.

„Vorbește germana, sau te arestez!"

„Pu-pu", făcea băiatul, care, după asta, bineînțeles că a f o-u arestat.

L-au dus la Alex, 1-au judecat și, în final, a ajuns într-o celulă. S-ar fi putut întâmpla chiar să-1 și uite acolo, pentru că n-au avut cum să-i facă fișă de intrare. Vă dați seama că nu puteau să scrie numele „Pu-pu" pe un document important al poliției germane. Dar, neprimind obișnuita porție de Bummerlunder, puștiul a început să orăcăie. Stabswachtmeisterul Schlade, un adevărat neamț, a deschis ușa celulei și s-a zgâit îndelung la el.

„N-ai citit regulamentul închisorii? E interzis să cânți și să vorbești cu voce tare! Strict interzis!"

Copilului nici că-i păsa. El voia Bummerlunder. Au trimis după psihiatrul închisorii și treaba a început să se pună în mișcare...

— Ce s-a întâmplat, chelner? Se pare că mai ai puțin și te sufoci! spune Porta compătimitor, luându-și singur un pahar cu bere.

— Nu, nu mai vreau să aud nici un cuvânt în plus! Nici despre poliție, nici despre altceva, bâlbâie barmanul, punându-și mâinile la urechi. Nu mai pot să suport... Simt c-o iau razna!

— Razna sau nerazna, eşti apt pentru serviciu. Contează pe chestia asta, ticălos nenorocit! proclamă ofiţerul medic cu voce tare.
Peste puţin timp îl întreabă pe preotul regimentului dacă vrea să aibă de-a face cu el.
— Domnule, eşti beat, spune preotul.
__ Eroare! Tu eşti beat, părinte. Dar nu-ţi foloseşte la nimic.
c- «ţii că tot eşti apt pentru serviciu. Cară-te pe front să fii • nuşcat! Ar putea un câine să ajungă în rai? întreabă el după o auzâ scurtă, cu o privire ciudată.
__ Cererea trebuie făcută la episcopul din Miinster. Va fi ivita cu seriozitate, răspunde preotul. Va beneficia şi de recomandările mele. Nu uita de ştampile!
__ La dracu', nu pot să mai suport tot rahatul ăsta! ţipă Gregor. Devine exagerat de zelos: Prizonieri, escortă! în formaţie, adunătură de neisprăviţi! Prizonierii la mijloc! Dacă deschide vreunul gura, îi sparg faţa! Distracţia s-a terminat! Suntem din nou soldaţi!
în vreme ce plecăm de la „Fecioara trandafirie" cântând fericiţi, câţiva dintre noi se împiedică pe trepte. Preotul se caţără pe un stâlp şi începe să latre. Ne spune'că e lup.
— Uitaţi-vă la mine cum zbor! urlă el triumfător, aterizând cu un pleoscâit în mocirlă.
Gregor ne ordonă să ne încolonăm pentru numărătoare, însă ne schimbăm mereu locurile şi nu reuşeşte să treacă numerele în catastif.
— Trebuie s-o iau mereu de la capăt, oftează el nefericit. Ne tot înmulţim de parcă am fi iepuri.
— Lasă-mă pe mine să număr, se oferă Porta, serviabil. Dar nici el nu poate să pună cifrele în ordine. Se duce înapoi în cârciumă şi iese cu o cretă de biliard. Fiecare om trebuie să-şi facă un semn cu creta pe botul cizmei stângi şi apoi să meargă înapoi la „Fecioara trandafirie" pentru a nu încurca numărătoarea. Preotul strică toată treaba, fiindcă face câte un semn pe amândouă cizmele.
Gregor simte că plesneşte de furie şi începe să se dea cu capul de perete.
Apoi, Porta are o altă idee. Să i se ofere fiecăruia câte o halbă plină cu bere, pe care s-o bea şi s-o aşeze goală în spatele tejghelei! De data asta, Micuţul e cel care compromite tentativa numărătorii, luându-şi câteva halbe în plus, în vreme ce alţii le scurg pe-ale lor de ultimele picături.
Gregor renunţă la încercarea de a mai ţine evidenţa. E dimineaţă de-a binelea când mărşăluim pe Podul Spree din Kronprinzen Ufer şi auzim din depărtare o fanfară militară.
— Un cântec! ordonă preotul regimentului, şi începe cu voce tare:
31
Willst du mic/i noch einmul schcn solist du ntich dem Rahnhof g clic n In dan grossvn Wariesatil, sulicn tt/> *uns :itm Ictzcn Mal...**
— Aranjaţi-vă echipamentul, îndreptaţi-vă căştile! ordon: nervos Gregor. Pentru numele lui Dumnezeu, sirăduiţi-vă ^ arătaţi cât de cât a soldaţi germani! Micuţule. saltă-ţi carabina o cari de parcă ai fi un braconier deşelat.
— Ce se aude'.' bolboroseşte Albert. şi un rânjet dement j. trece peste lata ca de "smoală. Vine Adolf?
— Mai rău, geme Gregor. Vine noua gardă. Mărşăluia direct încoace şi camă „Badenweiler". marşul Fuhrerului.
— *C'est Ic bordel!* aruncă indiferent Legionarul.
— Probabil că sărbătoresc ceva, /ice Porta. O retragere victorioasă, aproape sigur!
i
— Ce-ar i'i să ne aciuim la „Jandarmul şchiop" până ce treimi propune Micuţul practic. L pe-aici pe undeva. Trecem repede p, lângă popicăria aia idioată şi intrăm imediat la „Jandarm'
— Prea lâr/iu. declară Porta. Ceru! se va prăbuşi a.suprj noastră.
C) laniară de infanterie, condusă de un tambur-maior. îs: face apariţia- triumfal de după colţ. Toată strada e invadată,i
— Treci la atac, fiule, suge rea/ă Porta. Tu e>ti comandanţii!! unei escorte mihtaie care duce prizonieri in lanţuri, l ir conformitate cu Regulamentul Armatei, ai cale liberă înainte;] lăutarilor ăstora. Fanfara e cea care trebuie să facă loc! Ti:" trebuie să opreşti doar când e vorba de unităţi grele motorizau
— Bine, bine. dar fanfara cântă ..Badenweiler". intervine Heide. Chiar şi unităţile grele motorizate trebuie să se oprească,'
.Scrie toarte clar în Regulamentul Armatei, în partea destinai:": fanfarelor militare.
— Sfântă Fecioară, ce să fac? geme Gregor disperat.
— Să câştigi timp, îl sfătuieşte Porta. Ordonă ca prizonieri: şi escorta s-o ia înapoi pe Podul Spree. Astfel, n-o să poţi I: acuzat că n-ai respectat traseul. Şi nici ăştia din fanfară n-o să poată spune că le-ai ieşit în cale!
— *Tu as ruison**. intervine Legionarul.
— Dar nu putem să mărşăluim înapoi o veşnicie! se înfuri'-Gregor, privindu-1 furios pe Porta.
___ Mu, sigur că nu, explică Porta calm. Imediat ce vor mina marşul lui Adolf, o să poţi trece primul, împreună cu 'er orta. Te duci înainte ca-n brânză şi, dacă acritura aia de ^ur-major nu se dă în lături imediat, o

s-o ia pe coajă. Poate o să-nvețe să respecte drepturile escortelor din Marea Armată Germană aflate la datorie.
Brusc-, pare că un vârtej pătrunde în mijlocul fanfarei. Două nisici terorizate ies zburând pe o uşă, cu trei buldogi pe urmele for Una dintre el.e se aruncă în spinarea gornistului, care se împiedică de propriile picioare şi scapă instrumentul din mâini.
Două goarne de regiment se prăvălesc peste tubă, când cealaltă pisică o zbugheşte printre picioarele muzicanților, vânată de cei trei câini. Animalele țâşnesc afară şi se amestecă iar printre picioarele oamenilor, provocând o panică de neînchipuit.
Cu totul inexplicabil, ofițerul medic face rost de o baghetă şi începe să-i dirijeze pe toboşarii şi flautiştii care mai sunt încă în picioare. Aceştia îl urmează automat, şi imediat izbucnesc primele măsuri din interzisul „Salus Caesari -nostro Guillermo". Tamburul-major se dezmeticeşte şi, şocat, opreşte marşul interzis.
Ofițerul medic se repede la el cu bagheta dirijorului, iar tamburul se apără cu mânerul de argint al bastonului său.
• — Gregor, eşti comandant de escortă şi trebuie să pui capăt tărăşeniei ăsteia! spune Porta. Prizonierii sunt sub paza ta. Mă tem că eşti obligat să-1 arestezi pe tambur pentru că ți-a lovit'un prizonier.
— Nu pot, nu pot, mi-ajumje! plânge Gregor disperat. Mai bine nu mă mai năşteam.
— Dar totuşi nenorocirea s-a produs, declară Porta îngândurat. Hai s-o ştergem de-aici până n-apucă ăştia să se dezmetteească.
— Prizonieri, escortă, înainte marş! răcneşte Gregor, cu tonul disperat al unui condamnat la moarte.
— Jos cu ei! strigă preotul regimentului, năpustindu-se spre grupul rămas în picioare.
înspăimântați, soldații din noua gardă se dau la o parte.
Ne năpustim ca un val mânios în timpul fluxului. După ce-o cotim pe Lehrterstrasse, chiar lângă terenul de fotbal, Micuțul răcneşte fioros şi se strâmbă ca şi cum îl stăpâneşte o durere cumplită. Se aruncă pe asfaltul înzăpezit si urlă ca un nebun.
— Pentru numele Domnului, ce s-a mai întâmplat? întreabă Gregor cu o privire sălbatică şi cu groaza întipărită pe chip.
— Ştiu şmecheria asta! mârâie cu răutate ofițerul medic. Nu rcai simula, omule! Eşti apt pentru serviciu!
li
— Cătuşele mele, cătuşele mele! țipă Micuțul ghemuindu s(:
— Cătuşele tale? întreabă Porta prosteşte.
— Cătuşele mele, cătuşele mele, îmi retează boaşele! geme ei sfâşietor, zvârcolindu-se pe cimentul ud.
Când îi scoatem pantalonii, misterul se clarifică, îşi duces cătuşele aşa cum văzuse el că făceau poliţiştii americani în film? Fără să-şi dea seama, îi alunecaseră înăuntrul pantalonilor, unde s-au închis brusc, apucându-i boaşele. Zbaterile lui le-au întărit şi mai mult strânsoarea. Trece ceva timp până când Porta reuşeşte să-i găsească cheia şi să-1 elibereze, astfel încât escorta să-şi poată continua drumul.
— *Dominus vobiscum!* se adresează preotul unui grup de oameni zgribuliți dintr-o stație de tramvai. Miaună ca o pisică şi-i cere ofițerului medic să-1 castreze, pentru a nu cădea cumva în păcat dacă va întâlni o femeie uşoară.
Sare pe o bancă şi începe să zbiere spre terenul de fotbal
— Toți morții, imediat la raport la preotul diviziei pentru ultima împărtăşanie şi pentru stropirea cu apă sfințită! Rudele trebuie^ să suporte cheltuielile.
— îl împuşc pe nenorocitul ăsta, să ştiți! făgăduieşte Gregor ferm, împingându-1 pe preot de pe bancă,
— Am şi făcut-o! zice Porta, apăsând pe soneria de la poarta închisorii garnizoanei.
— Ce te-a apucat, omule? Vrei să dărâmi toată închisoarea cu zbârnâitul ăsta? se oțărăşte furios Wachtfeldwebelul.
— Herr Feldwebel, să trăiți! Permiteți să raportez, domnule! Suntem puțin cam grăbiți, domnule! spune Porta pocnindu-şi călcâiele. Am întârziat destul de mult, să trăiți! Ni s-a ordonat să luăm prizonieri noi pe tot drumul prin Berlin. Ultimul prizonier ni 1-a dat chiar Standortkommandantul.
— Dar duhniți cu toții mai rău ca o crâşmă, mormăie Wachtfeldwebelul.
— Ordine, să trăiți, numai ordine! declară Porta. Oriunde am ajuns, ni s-a ordonat să ocupăm berării, baruri, hanuri, orice se nimerea. Cunoaştem atât de bine Regulamentul Armatei încât nu putem risca să nu executăm ordinele, indiferent dacă sunt tâmpite sau nu.
— Nu puteți să mă prostiți, intervine ofițerul medic. privindu-1 tăios pe Wachtfeldwebel. M-am săturat de simulacrul vostru. Toți sunteți apți pentru serviciu, absolut toți! Cărați-vă pe front ca să puteți fi împuşcați!
— Da' chiar că țineți curat pe-aici! apreciază" Porta, uitându-se la doi prizonieri care stau în genunchi şi lustruiesc podelele. Chestiile astea-i plac unui soldat. Nu vezi prea des un
g atât de bine lustruit. Slugile tale folosesc vax obişnuit, sau 'lin depozitele de provizii ale închisorii militare?

__ După ce bat *de* trei ori în uşă si-o deschid, şopteşte
Wachtfeldwebelul, nu intraţi mărşăluind, ci zburaţi pur şi simplu "nâuntru, şi nu care cumva să uitaţi să vă ţineţi degetele de la picioare în spatele dungii albe de pe podea. Dacă n-o să faceţi aşa Hauptfeldwebelul o să vă strivească ca pe nişte viermi şi-o s-aj'ungeţi să vă mâncaţi propriii hemoroizi.
— Ştim, Herr Feldwebel, să trăiţi! strigă Porta sigur pe el. Noi am mai fost aici. Aşadar, deschideţi porţile iadului!
Uşa zboară în lături, escorta pătrunde zornăind în încăpere şj se aliniază în spatele liniei albe.
Gregor dă raportul cu aşa o viteză încât transformă întreg discursul într-un cuvânt interminabil.
Chipul Hauptfeldwebelului aşezat la birou degajă o răutate bestială, care 1-ar îngrozi chiar şi pe un erou de război.
în timp ce ne măsoară unul câte unul, ochii îngropaţi în osânză îi lucesc mişeleşte.
îşi trece o mână păroasă, ca de maimuţă, peste ţeasta complet cheală şi rămâne cu privirea pironită asupra Micuţului, ca şi cum nu şi-ar crede ochilor.
— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai fost recrutat cu faţa asta atât de pocită? întreabă el, mormăind.
— permiteţi să raportez, Herr Hauptfeldwebel, să trăiţi! rage Micuţul, privind ţintă un portret al lui Hitler, sunt membru al familie^ Frankenstein, să trăiţi!
— îţi baţi joc de mine? se zbârleşte ameninţător Hauptfeldwebelul, ridjcându-se pe jumătate de pe scaun. Fără să mai aştepte vreun răspuns, urlă:
— Prizonieri, stânga-mprejur! Pas alergător! Bineînţeles, preotul regimentului se împiedică de propriile-i
picioare, întins pe podea, sprijinindu-se într-un cot, cu bărbia în palmă ca un îngeraş, începe să cânte un psalm:
El vine înfometai, obosit şi slab împovărat de îndoieli. Nu fi mânios...
— Omul ăsta e beat criţă, constată Hauptfeldwebelul. ridicându-se complet de pe scaun. Ce înseamnă asta?
— Permiteţi să raportez, domnule, se repede Porta, pocnind de trei ori din călcâie. Să vă spun cum a fost, domnule, cum a 'juns preotul aici! Noi nu-1 văzusem niciodată înainte, domnule, pană în clipa în care a apărui din întuneric si ne-a ordonat să intrăm la „Fecioara trandafirie", unde avea datorii pentru ceea
34
ce consumase acolo, să trăiţi! Apoi a sosi-Standortkommandantul pe un roib şi ne-a ordonat să-1 arest;. pe preot şi să-1 luăm cu noi, domnule. Permiteţi să raportez. , mai întâmplat odată ceva asemănător, să trăiţi, cu o escortă ducea nişte prizonieri spre închisoarea Garrison din Miinch< •-. Aceşti nefericiţi mărşăluiau pe Leopoldstrasse când le-a apă în faţă un cal negru care-l purta pe generalul de infanterie Rii von Leeb. Pe cealaltă parte a străzii, era Oberveterinărul Dok Schobert, care cânta cântece porcoase, domnu Generalul-comandant le-a ordonat sâ-1 ia cu ei şi pe lăutarul .veterinar. Asta am făcut şi noi, domnule, pentru că un ord; un ordin, aşa cum un şnaps e un şnaps, să trăiţi! Dar când intrat pe Leopoldstrasse, a apărut un alt cal, unul roşu, cu ş, de stat-major al Corpului 7 Armată, Oberstul von Wittsleben şa. Calul ăsta era cu adevărat austriac; slujise în Regimentul 2 Husari, dar de când Austria a revenit la Marele Imperiu German, să trăiţi, s-a reîntors şi regimentul în Armata germană. Şeful de stat-major înhăţase doi Gefreiteri din Regimentul 40 Infanterie, domnule, pe care i-a surprins într-o conversaţie de înaltă trădare. Şi ei au fost predaţi sărmanei escorte...
Hauptfeldwebelul scrâşneşte din dinţi atât-de tare încât e o| mare minune că nu-şi scrânteşte fălcile. Ochii încep să i se mişte! sălbatic în orbite. \
— Permiteţi să raportez mai departe, domnule, continuă! Porta, aproape fără suflu, pentru această escortă necazurile nu i. se sfârşiseră încă, să trăiţi! Tocmai mărşăluiau elegant prin; Măria Theresien Platz, când s-au ivit doi soldaţi alergând, de, parcă le-ar fr pârlit o flacără fundurile, domnule. S-a auzit un; zgomot prelung dinspre „Brutarul de Aur", unde un Leutnant ţopăia în jurul uşii batante ca şi cum ar fi primit un şut în fund. să trăiţi! Ei bine, totul începuse de la Stabszahlmeisterul Zorn...
Hauptfeldwebelul inspiră adânc de două-trei ori, apoi începe să ragă. Cuvintele îi ţâşnesc de pe buze atât de repede, încât e imposibil să înţelegem ce spune. Intr-un târziu, când îşi recapătă stăpânirea de sine, se prăbuşeşte înapoi în scaunul care scârţâie în semn de protest.
— Tu, tău odată! îi aruncă el lui Porta. Mă aduci în pragui nebuniei. Sporovâieşti mai rău ca un stol de păsări. Nici măcar nu mai pot să-mi urmăresc gândurile. Pe toţi dracii, ce-are de-a face cu mine escorta voastră din Corpul 7 Armată? Acum suntem la Berlin. Nu mă interesează ce s-a întâmplat la Miinchen. Mă cac pe Miinchen şi pe Corpul 7 şi-ţi ordon şi ţie acelaşi lucru!
36
__ îmi pare rău, să trăiţi! N-am nici un rahat disponibil în ornentul de faţă, domnule, zâmbeşte Porta

amical.
01 __ Te-a trimis cumva aici chiar diavolul în persoană? se
ăsteşte Hauptfeldwebelul, spumegând. Poate că tocmai tu, domnule Obergefreiter, ai fost atunci prizonier la Miinchen, nu?
__ Să trăiți, chiar că nu, domnule! N-am avut de-a face cu
escorta respectivă. N-am fost nici în gardă şi nici prizonier n-am fost. Am auzit prima dată de chestia asta când un Feldwebel a veniUsă se spovedească la Wehrkreis-Pfarrer Weinfuss. Pe-atunci eu eram ajutorul preotului de-acolo. Asta se-ntâmpla cu Divizia a 7-a, din Miinchen, să trăiți! Că veni vorba, acolo...
Hauptfeldwebelul izbeşte cu pumnii în masă atât de tare încât hârtiile, stilourile şi tot restul ne zboară pe lângă urechi.
— Dacă mai scoți o vorbă, te strâng de gât, amenință el cu un glas răguşit. După o scurtă pauză, întreabă trist: De ce-mi povesteşti toate astea?
— Ei bine, să trăiți, ca să poată înțelege domnul Hauptfeldwebel de ce 1-am adus cu noi pe preotul regimentului.
— Documentele prizonierilor! intervine Hauptfeldwebelul, trimițându-i lui Porta o privire ucigătoare.
Palid şi tăcut, Gregor îi înmânează câteva acte.
Cei patru prizonieri „regulamentari" dispar în adâncurile închisorii garnizoanei. Un timp, liniştea domneşte în birou, îl privim pe Hauptfeldwebel, faimosul Emil Afurisitul, iar el se uită lung la noi. Echipamentul din piele scârțâie. Paturile puştilor se freacă de podea. O muscă se instalează pe mapa de pe birou şi-şi curăță aripile. Toată lumea se zgâieşte la muscă.
Porta deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, dar renunță.
Fața neagră a lui Albert, rotundă ca o minge de fotbal, se luminează de un zâmbet larg.
— La ce dracu' rânjeşti, omule? tună Emil Afurisitul. Nu-i aşa că te crezi iar în Africa, gata să haleşti câțiva misionari amărâți? închide-ți botul! în Germania se râde numai la ordin. Ai priceput? Spune-mi, cum dracu' ai ajuns să porți uniforma Marii Germanii? Din câte ştiu eu, Fiihrerul a spus că toți negrii sunt nişte Untermenschen, exact ca şi jidanii.
Albert se uită rugător la Porta, care-i sare imediat în ajutor.
— Permiteți să raportez, domnule. Albert, să trăiți, nu e cu adevărat negru, domnule. E doar un negru al Reichului. Tatăl 'ui a fost Wachtmeister la Husari. Pot să vă explic totul. E o Poveste lungă...
— Opreşte-te! Fără explicații! urlă Emil Afurisitul, cu o privire terorizată. Vreau şi actele celorlalți prizonieri. Hai, ornule, scoate-le odată! Doar nu-ți închipui că poți să aduci pe
oricine aici. Nu, eu nu primesc aici fără document,, corespunzătoare nici măcar pe un ucigaş care i-a tăiat beregu;, propriului său general.
— Permiteți să raportez, domnule, îl asigură Porta documentele sunt pe drum. Vor veni de azi încolo prin,poştă, >•; trăiți! Permiteți să raportez... când ne-am întâlnit cu calul roih ^ cu Standortkommandantul, domnule, Oberstul...
— Nu vreau să mai aud nimic, nici despre cai, nici despre vreun Ober.st! M-ai înțeles, Obergefreiter? încetează să-mi mai ceri permisiunea! încetează să mai raportezi! Mă scoți din minți! Documentele! Documentele!
— Permiteți să raportez, domnule, tocmai în legătură cu ele voiam să vă spun...
— Nu, nu, nu! suspină Emil Afurisitul, prăvălindu-st disperat peste birou.
— Ceva de băut, să trăiți, zâmbeşte Porta prietenos. întinzându-i Hauptfeldwebelului un pahar cu apă. Emil Afurisitul îl înşfacă exact ca un om care se îneacă şi se agață de-o scândura", înghite apa, scoțând nişte zgomote de joagăr. Deschide sertarul biroului şi scoate un pistol militar pe cart--l pune în fața lui, pe birou.
— Obergefreiter, ştii ce-i ăsta?
Porta se apleacă înainte şi cercetează cu interes pistolul.
— Permiteți să raportez, să trăiți, este un Walther, domnule, mode! 38, să trăiți! Am şi eu unul la fel, să trăiți! Scoate de la cingătoare pistolul bine uns şi-1 aținteşte spre Emil Afurisitul. Hauptfeldwebelul începe să clipească nervos.
— Lasă ehestia-aia, se bâlbâie el, apărându-se cu mâinile. Ar putea să se descarce!
— Permiteți să raportez, treaba asta s-a mai întâmplat, domnule. A pățit-o un Wachtmeister din Cavalerie la închisoarea de la Padeborn. I se spunea Piticul, fiindcă aşa şi arăta, să trăiți! Ei bine, domnule, individul a fost împuşcat de un Obergefreiter de cavalerie din 4 Schiitzeregiment, domnule. Obergefreiterul tocmai îi arăta Wachtmeisterului arma sa 08, aşa cum facem noi acum, să trăiți!
Nici chiar ofițerii din formațiunile JAG n-au fost în stare să-şi dea seama cum s-a descărcat pistolul, dar

cumva s-a întâmplat, iar Wachtmeisterul de cavalerie a murit ca un câine, domnule. Pe distanțe mici, să trăiți, pistolul 08 sapă o gaură adâncă într-un om. domnule, aşa cum poate să facă şi un P-38. dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aş putea să vă demonstrez, să trăiți, dacă...
— Dă pistolul la o parte, țipă Emil Afurisitul disperat. Vreau să terminăm odată cu cazul ăsta, fără să mai amestecăm
-»..
• colonei sau pistoale. De ce se află aici preotul şi ofițerul Ca'dic? Tu să taci, Obergefreiter, îl amenință el pe Porta. Nu 1116 s£ te mai aud vorbind niciodată. Nici chiar dacă noi doi vre m fj singurii supraviețuitori la sfârşitul războiului! Aş prefera v ă vorbesc singur. Răspunde tu, Unteroffizier! rage el către Gregor. Dar Gregor e pe cale să facă o criză de nervi şi nu e în tare să articuleze decât nişte sunete ciudate.
Emil Afurisitul începe să tremure. Se pocneşte disperat peste frunte cu ambele mâini.
— Isuse, losife, Mărie şi Sfântă Treime! In ce-am intrat? Am înnebunit sau totul e numai o închipuire?
— Permiteți să raportez, să trăiți, tună Micuțul cu o voce adâncă de bas. Permiteți să raportez cum ne-a ordonat Standortkommandantul de la Moabitt/Berlin să-1 arestăm pe preotul regimentului, domnule, şi să-1 luăm cu noi, fiindcă a văzut că ne îndreptam spre pârnaie. Standortkommandantul spunea că-i va telefona comandantului închisorii şi va discuta cu el în legătură cu preotul, să trăiți!
— Dar pentru ce să-1 arestez? se tânguie Emil Afurisitul. Trebuie să ştiu cum să-1 înregistrez. Nu pot să completez o fişă cu: „Primit l preot de regiment". Aici e închisoare prusacă, nu birou pentru bagaje!
— Cu permisiunea dumneavoastră, să trăiți, preotul regimentului 1-a insultat pe Dumnezeul german, minte nepăsător Micuțul, care urmăreşte plin de interes cum Emil Afurisitul mâzgăleşte febril formularele de intrare în puşcărie.
— Foarte bine, mormăie satisfăcut Emil Afurisitul, în vreme ce stiloul îi alunecă mai departe pe foi. Nimic altceva, sper!
— Numai puțină defăimare la adresa Fiihrerului, face Micuțul, oftând din rărunchi.
— Tâmpitule, nu puteai să spui asta direct? tună Emil furios. Acum va trebui să schimb formularul, iar asta nu se poate face decât în prezența a trei persoane de încredere. Nu e o chestie foarte simplă în Germania de azi. Toată lumea ştie că insulta la adresa Fiihrerului trece înaintea insultei aduse Iui Dumnezeu! începe să şteargă cu disperare, face o criză de nervi Şi se apucă să roadă dosarul cu formulare de intrare. Cheamă gardianul şi îi ordonă să-1 ducă pe preot în celula 210, în aripa ofițerilor.
— *Dominus vobiscum!* răsună din depărtare binecuvântările Preotului.
— Şi cu ăla de-acolo ce-i? întreabă Emil Afurisitul, arătând spre ofițerul medic.
— Permiteți să raportez, să trăiți, răsună vocea Micuțului. Doctorul e aici din propriul său ordin.
— Sfinte Dumnezeu german! exclamă Emil. Unde vOn) ajunge dacă un neamț poate să se aresteze pur şi simplu singnr, Va trebui să construim cel puțin o mie de puşcării noi!
— Ia stai aşa! Am eu grijă de tine, vociferează ofițeri.' medic. Acolo unde mă aflu eu n-au ce căuta simulanții. Țt, Hauptfeldwebel, tu! Eşti apt pentru serviciu!
— Permiteți să vă explic, intervine brusc Porta Obergefreiter Creutzfeldt are nişte pete pe creier, să trăiți! A foM odată pocnit de un cal. A uitat să vă spună că ne-am întâlnit *a*-Majorul von Ott, comandantul activ al Wachtbatallionulin Berlin. El ne-a ordonat să-1 luăm pe doctor cu noi, domnule, pentru că a deranjat corpul de gardă şi, încălcând regulamentul, a luat bagheta dirijorului de fanfară şi a pus fanfara să cântf muzică interzisă.
— Am auzit eu ceva în legătură cu asta, oftează Emil Afurisitul, clătinând din cap. O să-1 coste scump!
— Permiteți să raportez, să trăiți, continuă Porta impasibil, a fost odată un farmacist de campanie din Corpul 8 Armată, din Vrena. Voia să dirijeze detaşamentul fanfarei regimentului „Hoch und Deutschmeister". Ei bine, domnule, asta 1-a costat scump şi pe farmacist. Nici măcar n-a apucat să...
— Mai tacă-ți gura, Obergefreiter! La dracu' şi cu farmacistul şi cu Viena! rage Emil Afurisitul, trântindu-şi pistolul pe birou. Dacă nu primesc azi documentele, vă trag pe voi la răspundere. Ce să fac cu prizonieri fără formulare (ie intrare? Va trebui să-i țin aici o veşnicie, până o să-ncepem cel de-al treilea război mondial. Dacă nu sunt înregistrați, cum să-i lichidăm? Nimeni n-o să-i poată chema la interogatoriu şi astfel n-o să mărturisească nimic, deci nu pot fi deferiți Curții Marțiale. Bietul Emil o să rămână pentru totdeauna pe cap cu ticăloşii ăştia arestați ilegal. Vă dați şi voi seama c-aş putea să intra la apă. O să mă pomenesc tras la răspundere de vreun Kriegsgerichtstrat pentru arestarea ilegală a personalului Armatei. Şi în cazul de față e vorba de un ofițer. Scoate un oftai de disperare şi se afundă în propria-i osânză.
Porta suspină o dată cu el.
— Permiteți să raportez, domnule, trăim nişte vremuri grele şi nemiloase. Un război mondial aduce întotdeauna greutăți.
— Ai perfectă dreptate, admite Emil Afurisitul resemnat şi îi ordonă gardianului să-1 ducă pe ofițerul medic în celula 209

— Are voie să citească? întreabă gardianul, un Gefreiter din Jăgeri, cu o expresie incredibil de tembelă.
— Nu, lua-m-ar dracu', a citit mai mult decât suficient cânii îşi dădea examenul de diplomă. Nu pot să-i înghit pe studenţii
40
t'a îngâmfaţi şi semidocţi pe care-i ţine cineva de mână şi când"
1$ duc să se pişe.
__ îmi permiteţi, domnule, începe Porta, şugubăţ, a fost
dată un profesor de medicină care...
__ Slăbeşte-mă, explodează Emil Afurisitul, sau te-nchid şi
De tine. Să te ferească Sfântul s-ajungi în puşcăria mea. Dracu' e un copil nevinovat pe lângă mine!
__ Permiteţi să raportez, să trăiţi, reia Porta.
— 'Afară cu voi! tună Emil, lovind cu pumnul în birou. Roagă-te la Dumnezeu să nu ne mai întâlnim vreodată.
— Hauptfeldwebelul ăsta al vostru e sărit de pe fix, îi mărturiseşte Porta Gefreiterului contopişi, în timp ce se îndepărtează duduind pe coridor. Prima dată spune că i-ar surâde să mă bage după gratii, apoi mă ameninţă disperat să nu cumva să ne mai întâlnim din nou.
— Nu cred că ai fi foarte încântat după ce l-ai cunoaşte cu adevărat pe Emil Afurisitul, replică gardianul cu o privire sumbră. Când ţi-o trage un şut în cur, o să te căci printre dinţi tot restul vieţii!
— Suntem recunoscuţi ca cea mai dură puşcărie militară. Nu numai în Marea Germanie, ci şi în întreaga lume, se împăunează conţopistul cu trufie.
— Nu e nici pe jumătate atât de cruntă, iar în comparaţie cu închisorile din trecut, asta e total nevinovată.
— N-ai mai vorbi aşa dacă ai fi înăuntru, fornăie Gefreiterul contopişi, zâmbind dispreţuitor. Nu-i vorba doar că zbiară la •tine şi te cotonogesc până-ţi înghiţi măselele. Ai fi foarte şocat, probabil, să te ardă cu ţigara, să-ţi smulgă unghiile sau să-ţi zdrobească boaşele cu ciocanul, nu-i aşa?
— Apoi ajungi la Heuberg, exclamă gardianul cu un hohot satanic, şi sfârşeşli în grajduri. Acolo te răstignesc ca pe un şniţel, te acoperă cu făină şi sare, apoi aduc nişle capre cu limba aspră să te lingă! în felul ăsta mori de râs!
— Bleah! Greţoasă treabă, urlă Porta cuprins de scârbă. L-ar putea face chiar şi pe un japonez să i se strepezească dinţii. Ar fi trebuii să trăiţi în Evul Mediu, când Biserica praciica vânătoarea de vrăjitoare şi de eretici. Pe atunci te puneau să calci pe smoală încinsă şi să bei fier topit. După ce au renunţat la chestiile astea, te ciupeau pesie tot cu cleştele înroşit în foc. Apoi îţi smulgeau limba şi-ţi scoteau ochii. Ajunseseră până-ntr-acolo încât legau patru cai de braţele şi picioarele nefericitului şi, când acesta ajungea bucăţi, oamenii înţelegeau că trebuia să fi fost vinovat. Am auzit că atunci când femeile erau convinse că practicau cu adevărat vrăjitoria şi că încheiaseră un pact cu diavolul, ţipau de parcă aveau cuţite sau
41
vătraie înfipte în spinare. Dar povestea nu se sfârşea nici după ce mărturiseau. O, nu! îi tăiau mărunt şi fixau bucăţile pe stâlpii de lângă biserică sau de lângă sala comunală, ca exemplu pentru ceilalţi ticăloşi. Oamenii care au trecut prin aşa ceva ar spune că Gestapoul e o adunătură de sugari. Pe-atunci era o problemă foarte complicată să te vezi mort. Astăzi, ţi se taie capul sau te-alegi cu gâtul lungit de-o frânghie, şi totul se termină imediat. Pe vremuri, înainte să-ţi umble la cap, îţi smulgeau un deget, pe urmă o mână, un picior, sau poate braţul.
Porţile masive ale închisorii se trântesc în urma noastră cu zgomot ca de tunet.
Ne târâm pe stradă în zornăit de carabine.
— Trebuie să fie tare greu pentru Emil Afurisitul, rosteşte Albert oftând din greu. Fără nici un fir de păr în cap. Cred că se simte foarte singur. Nimeni nu iubeşte un om chel. Spuneţi-mi şi mie, de exemplu, cine-1 iubeşte pe Mussolini?
— Nu vă bateţi capul cu asta! Tipii cu chelie sunt aproape întotdeauna daţi dracului, spune Porta.
După o oră^ ne alăturăm din nou companiei, iar escorta c pusă pe liber, începe alarma şi întreaga cazarmă vibrează de forfota oamenilor preocupaţi, grupându-se pentru plecare. Regimentul trebuie să plece pe front. Mărşăluim, companie după companie, până la gara de mărfuri.
„fnchise-s toate porfile-ndurării Şi aspru, dârz, oşteanul fără milă. Cu iadu-n suflet, ca iarba va cădea."
William Shakcspeare
încalecă pe un scaun şi-şi foloseşte pistolul-mitralicră drept coasă, măturând cu e! prin întreaga încăpere. Tencuiala şi mizeria adunată dc-a lungul anilor explodează din pereţi.
Feldwehelul din Pionieri e luminat de focul de la gura ţevii automatului ş: rămâne o fracţiune de secundă neclintit. Apoi se prăbuşeşte pe spate, de-a curmezişul mesei pe care zac găini proaspăt tăiate. Ploaia de gloanţe îl ciuruicşte şi trupul^ i se contorsionează violent. Cade la podea, trăgând după el şi găinile.
Rusul rânjeşte şi vâră in armă un încărcător plin. Fără îndoială, se simte foarte bine. ca to[i aceia care pot ucide fără a fi pedepsiţi.

— E amuzant să ucizi, spune SD-istul din Sonderkommandq. Se pare că o mare parte dintre oameni are aceeaşi părere, în noi toţi zace un diavol, şi războiul îl scoate la iveală uimitor de repede. Rusul se răsuceşte, gata să se prăbuşească din fotoliu. Automatul scuipă în direcţia uşii în momentul în care dau buzna un locotenent din Pionieri şi un subofiţer. Locotenentul parcă pluteşte deasupra pământului. Când gloanţele îi sfărâmă genunchiul, picioarele îi fâlfâie ca cele ale unei sperietori bătute de vânt. Ceilalţi doi soldaţi sunt azvârliţi de perete. O clipă, lotul arată ca o explozie dintr-o fabrică de vopsea.
Albert şi Gregar trag simultan. După trosnetul Kalaşnikovului. P-38-urile răsună ca nişte pistoale cu aer comprimat, cu totul diferit. Rusul se clatină, lovit în umăr. Apoi în stomac. Scoate un răget' şi începe .să alunece. Următoarea rafală îi smulge jumătate din cap. Se prăbuşeşte, având picioarele încă sprijinite pe fotoliu. Altă baltă de sânge!
43
— Ticălos dement! spune Albert, ştergându-şi sudoarea de pe fala neagra şi lucioasă. La dracul Ne-ar fi putut omorî pe /&///
— Găinar! exclamă Porta. Oricum, n-o să 'mai lichideze pe nimeni de azi înainte. Hai sa dăm o raită prin casă, pentru orice eventualitate.
Din greşeală, Micuţul împuşcă o pisică de pe un pervaz.
— Porc împuţit! sc-nfurie Porta. Nu mai discută cu Micuţul tot restul zilei. • . •
-
ATAC DE INFANTERIE
Bătrânul îi întâmpină pe noii recruţi şi le explică răbdător ceea ce n-au învăţat la centrul de instrucţie.
— Fiţi atenţi, spune el cu o voce răguşită, scuipând în zăpadă un jet de zeajiiă de tutun, îşi umezeşte buzele şi sloboade o şuierătură lungă şi pătrunzătoare. De îndată ce veţi auzi aşa ceva — culcat! Una cu pământul. Ăştia sunt micii diavoli de care trebuie să vă păziţi. Sar în ţăndări. Iute la pământ, dacă nu vreţi să vă atârne măruntaiele până sub cizme. La zgomotul ăsta, "spune el — şi scoate un sunet supt, gâjâit, care aminteşte de frânele unui tren de marfă —, fugiţi în adăpost ca iepurii. Gropile individuale nu vă pot adăposti suficient. Băieţii trag în plin. Şi dacă staţi într-o groapă individuală, plouă cu pământ peste voi până vă îngroapă!
Reproduce sunetele tuturor tipurilor de obuze şi bombe, apoi le repetă până când e sigur că noii-veniţi le pot recunoaşte.
— Şi mai e un lucru pe care trebuie să-l învăţaţi, copii! continuă el. Fugiţi! Fugiţi ca dracu' de repede! Fugiţi mai tare ca un iepure urmărit de glonţ! Puteţi fugi din calea obuzelor cât vă ţin picioarele, şi nu uitaţi, dacă sunteţi în HKL*, ghemuiţi-.vă şi băgaţi-vă capul între umeri! Asta dacă vreţi să vedeţi lumea din nou şi să mai ajungeţi acasă! Lunetiştii, băieţaşi — spune el arătând cu pipa spre şirul de tineri şi scuipând iarăşi în zăpadă —, ştiu că vi s-a spus că vecinii noştri de peste drum sunt doar pe jumătate instruiţi. Să uitaţi asta cât puteţi de repede! Lunetiştii siberieni sunt cei mai buni din lume! Sunt în stare să zboare capul unui iepure de la două sute de metri! '
HKL -
hinplkampllink' — linia principală de luptă, linia întâi *fn.l.).*
De-abia s-a crăpat de ziuă. Compania ajunge în linia întâi, şi două minute mai târziu cade primul om, lovit în cap de un glonţ
__un tanchist de şaptesprezece ani care a uitat ce 1-a învăţat
Bătrânul. Ceilalţi îşi privesc înmărmuriţi camaradul ucis. Glonţul exploziv i-a smuls faţa.
— Gloanţe dum-dum, rânjeşte Porta sarcastic. Asta ar trebui să vă demonstreze că Ivan nu trage cu gloanţe oarbe! Zdrobesc capul unui neamţ cât ai zice peşte, nu-i aşa? Lăsaţi bravada la o parte şi-o să trăiţi mai mult.
— Hei, tu ăla de colo, strigă Micuţul cu o voce tunătoare. Tu, ăla cu gâtul lung. Da, tu! Şterge-ţi expresia aia tâmpă de pe
faţă!
Un tânăr înalt, de şaptesprezece ani, îmbrăcat într-o
uniformă mult prea largă pentru el, îşi pocneşte călcâiele şi
salută.
— Termină cu gimnastica, ordonă Micuţul, trimiţând un nor uriaş de fum din trabuc. Ia cutiile astea cu muniţie şi ţine-te de fundul meu. Chiar dacă Ivan. te zboară de pe faţa pământului cu aruncătorul de flăcări, tu să stai tot lângă mine. *Panimaieşi?*
— Dar nu pot să le car pe toate şase, Herr Obergefreiter. Am nuraai două mâini, se scuză jenat tânărul.
— Atunci atârnă-ţi câteva de boaşe, fiule! îi sugerează Micuţul, cu un nechezat. Le duci cum vrei, dar le duci. *Panimaieşî!*
înspre capătul tranşeei, Heide se umflă în pene. I-a fost încredinţată comanda unei brigăzi şi „sindromul" terenului de instrucţie a pus stăpânire pe el. îşi goneşte brigada de colo-colo, şi răcnetele sale pot fi auzite de la o

poştă.
— Julius este şi va fi întotdeauna un porc militar! // *est eoni** spune Legionarul -acru.
— Păi nu ştiaţi că s-a născut cu uniformă şi cască? întreabă Porta. Când a ieşit din pântecele maică-sii, pe 20 aprilie, când e ^desigur şi ziua Fiihrerului, a sărit la atac cu baioneta şi i-a scos
maţele moaşei, strigând cu înfocare: „Ura!". Pe urmă i-a crăpat capul doctorului cu patul puştii, a salutat şi a făcut un duş rece ca gheaţa în vederea pregătirii pentru viitoarea sa carieră de subofiţer în armata prusacă!
Rânjind, îl urmărim pe Heide care e pe cale să facă acea criză de nervi artificială, specifică oricărui subofiţer atunci când vrea să transforme nişte civili nevinovaţi în roboţi militari.
Julius Heide e un soldat arătos, cu umerii drepţi, foarte bine antrenat, blond, cu ochi albaştri, periculoşi şi reci ca gheaţa.
E tâmpit! (Ib. trance/ă).

— Ce duş! strigă Porta dintr-o groapă săpată în zăpadă. N-au mai rămas mulţi dintr-ai noştri. Acum, încotro te uiţi. ve/i tete noi. Nemernicii! Vino-ncoace, Micuţule, să-mi ţii de urât. Niciodată n-am putut să sufăr străinii!
— Nici eu. tună glasul adânc al Micuţului. Dacă ar Ci s-o mierlesc, aş prefera să fiu împreună cu camarazii mei. Nu mi-a plăcut niciodată sâ-mi amestec sângele, rahatul şi oasele cu nişte strămi împuţiţi.
în vale se profilează satul sinistru în care vor muri soldaţi ruşi şi germani, luptându-se să-1 cucerească. Troienit de zăpadă, seamănă mai curând cu felicitările de Crăciun, şi nicidecum cu un loc în care ne ameninţă pericolele. Ştim însă foarte bine că ruşii s-au ascuns acolo şi că şi-au întărit minuţios apărarea. E primul popas pe Golgota, care duce spre culmi şi spre închisoarea OGPU. Aceasta tronează ameninţătoare pe vârful celui mai înalt deal. ivindu-se şi dispărând printre valuri de /ăpadă viscolită. Cărarea urcă spre culmi, unde moartea stă la pândă. Ca să ajungă la uriaşa puşcărie, unităţile noastre de luptă trebuie să-şi croiască drum prin câteva sate şi fortificaţii.
în această dimineaţă, nu ştim că în curând, şi noi, şi soldaţii ruşi, o vom blestema ca şi alte mii de prizonieri nefericiţi care au detestat-o. Când se mai domoleşte ninsoarea, se profilează ca o ameninţare sălbatică, sfidându-ne cu zidurile masive şi cu găvanele ferestrelor.
— Oare câţi or fi închişi acolo? întreabă Porta dus pe gânduri, în timp ce priveşte prin binoclu. Un colos înconjurat de trei pereţi, cu multă sârmă ghimpată în vârf! N-am mai văzut niciodată o asemenea arătare!
— E o porcărie, nu-i aşa? spune Micuţul, impresionat, uitându-se pe vizorul periscopului. Mă întreb dacă-i vor elibera pe deţinuţi când o să-ncepem atacul. Sau o să-i încuie şi mai bine, aşa cum fac ai noştri când e vorba de-un raid?
— N-o să le dea drumul, hotărăşte Porta. Când o să aruncăm cu bombe incendiare, îi vor lăsa să se prăjească în propria lor osânză.
— Or fi şi muieri înăuntru? face Albert, lingându-şi buzele.
— Bineînţeles, e închisoare pentru bărbaţi şi pentru femei, explică Julius Heide, care întotdeauna e supărător de bine informat în orice domeniu.
— Şi ce fel de proscrişi ai societăţii sunt vârâţi acolo'.' întreabă Barcelona, conştient de faptul că-1 va lovi pe Heide la punctul sensibil.
— Cum adică'proscrişi ai societăţii? Criminali, asta suni' Deţinuţi politici şi criminali notorii care ar trebui împuşcaţi la zid.
— Nu uita că asta e o închisoare comunistă a Untermenschilor. Deţinuţii lor politici sunt, într-un fel, aliaţii noştri. Un fel de eliberatori.
— Trădătorii sunt trădători, spune Heide categoric. Un rus care simpatizează cu noi e trădător al ţării sale şi pentru asta merită să i se zboare capul.
— Ai nimerit-o! exclamă Rorta râzând şi se ia cu mâinile de
cap. ' — In cazul ăsta, ce ne facem cu cei ai lui Vlasov? întreabă
Gregor, zâmbind răutăcios. Le-am dat uniforme şi arme ca să ne ajute să-i bumbăcim pe-ai lor.
— Eşti prea prost să poţi pricepe ceva! renunţă Heide nervos şi^ vrea să-şi scoată capul peste marginea blocului de zăpadă, (îşi aminteşte brusc de lunetişti şi se retrage fulgerător.) Unul dintre clasicii noştri s-a exprimat foarte clar: *„Der Feind liebt den Verrat, aber verachtet den Verräter!"**
— Ce rahat, se strâmbă Micuţul dispreţuitor. Toată lumea acceptă pe oricine cu condiţia să poarte uniformă corespunzătoare! în Armata germană sunt înrolaţi suedezi,
englezi şi rusnaci.
— Şi negri, adaugă Porta, arătându-1, vesel, pe Albert, care mestecă zgribulit o bucată de pâine îngheţată.

— Isprăveşte, omule, mârâie Albert jignit. Sunt german pur,
să ştii!
— Se poate, zbiară Heide batjocoritor, dar n-o să fii
niciodată germanic.
— Sunt fericit, mai ales că SS Heini a spus că hinduşii sunt tot un fel de arieni! fornăie Albert, dezvelindu-şi dinţii ca un
câine întărâtat.
— De ce negrii au podul palmelor şi tălpile albe? întreabă
Micuţul, privind cu interes palmele lui Albert.
— Păi toată lumea ştie de ce, hotărăşte Porta, îndepărtându-se de Albert. Când cei din tribul lui au fost vopsiţi, stăteau cu toţii în patru labe.
— Ha, ha, ha! izbucneşte Albert. Ai umor, omule, zău! Un sunet sec şi sinistru sfâşie aerul. E ca şi cum s-.ar îndrepta
ceva către noi, pocnindu-se dintr-o parte în alta în timp ce se apropie, ca într-un tub uriaş. Zăpada ţâşneşte în toate direcţiile atunci când obuzele mortierelor de tranşee cad în faţa noastră. Ecoul exploziei răsună îndelung.
— Nu e drept! protestează Porta din groapa sa, săpată în zăpadă. Noi ar fi trebuit să tragem cu mortierele, nu şleahta aia nenorocită de Ivani. întotdeauna încalcă regulile jocului!
trădarea, dar dispreţuieşte trădătorul!
Un ţipăt străpunge întunericul nopţii. Vine din partea cealaltă a pârâului îngheţat. Ascuţit şi penetrant. Protestul inutil al unui om găurit de un şrapnel. Parcă ţipătul mai poate impresiona pe cineva...
Zgomotul înfundat se repetă şi e urmat de o explozie cutremurătoare. Ne ghemuim la pământ. Ne afundăm în zăpadă. Asta *e* şi scopul instrucţiei: să nu te laşi ucis prosteşte de un obuz rătăcit. *
Suntem îngroziţi cu toţii. Cel mai greu e pentru tinerii care ajung prima oară pe front.
— La dracu', e foarte frig, mârâie Gregor, încercând să-şi încălzească faţa cu propria-i răsuflare. Cred că sunt minus o sută de grade. Ar putea să-i îngheţe boaşele şi unui urs polar, împiedicându-1 s-o mai reguleze pe madama ursoaică timp de o lună!
— Sunt exact patruzeci şi trei de grade sub zero, declară Julius Heide semeţ. Un soldat german trebuie să suporte 'temperatura asta. Vechii teutoni au avut parte de îngheţuri şi mai cumplite.
— Ai fost şi tu cu ei? şuieră Gregor, ţopăind prin zăpadă.
— Sigur c-a fost! Şi Julius, şi Fiihrerul lui. Nemţii şi-au îmbăiat caii în Volga, iar Julius i-a adunat Fiihrerului ţurţurii de pe fund, după ce a fost să se cace.
Porta râde cu atâta poftă încât ruşii deschid focul cu rafale de puşcă-mitralieră, crezând că râde de ei. Micuţul îşi scoate sticla de apă din sacul de merinde şi priveşte urmele trasoarelor. Trage o duşcă şi îi întinde sticla lui Porta.
— „Stalicinaia", exclamă Porta încântat şi duce iar sticla la gură, simţind cum vodca îi invadează trupul până în vârful degetelor sale muşcate de ger.
— De unde-o ai? întreabă Gregor, pasându-i sticla lui Barcelona.
— Gekados, răspunde Micuţul, cu un zâmbet conspirativ. S-a-ntâmplat să trec pe lângă un depozit Luftwaffe, în care îi mazileau pe trei hoţi ticăloşi din Pionieri. I-au surprins şterpelind o halcă de porc de-un metru. Nimeni n-a observat când am subtilizat o ladă de trăscău.
— Şi unde-i restul? întreabă Porta, fără să-şi trădeze interesul. De obicei, sunt vreo douăsprezece sticle într-o ladă!
— Aici, chicoteşte Micuţul, desfăcându-şi bluza de camuflaj. . Ies la iveală unsprezece sticle de vodcă, care atârnă pe el ca portocalele în pomul de Crăciun.
— Sper să nu-ţi trimită Ivan vreo boabă, spune Porta cu răsuflarea tăiată. Ai sări în aer ca un mănunchi de artificii în noaptea de Anul Nou!
4N
~- Nu i se va întâmpla nimic inimosului tău amic, spune Micuţul sigur pe el. Oricând i-aş lăsa în locul meu pe eroii ăia jjjoţi care ar face orice numai să-şi vadă numele înscris pe un bolovan din spatele cazărmii.
Feldwebelul Lange din grupul de comandă vine într-un sufleU alunecând pe zăpadă, şi se lungeşte lângă Bătrânul.
— Puşcăria asta spurcată e dusă pe apa sâmbetei, pufăie el agitat. Ticăloşii de Ivani vin în valuri. Nu pot să iau legătura cu batalionul 3. Grupul de comandă e făcut fărâme! Lovit în plin! Sunt singurul care â reuşit să scape. Totul s-a petrecut în ultimul rnoment. Rusnacii ăia cretini erau deja la uşă!
— *C'est le bordel!* spune Legionarul, agitându-se nebuneşte pe lângă emiţătorul radio, îi aud, dar nu pricep nimic din ce
spun!
— Foloseşte alfabetul Morse! ordonă scurt Bătrânul. Legionarul începe să bată pe clapă. Heide îl ajută. Transmite
fulgerător: „Străpungere rusească. Flancul drept descoperit. Batalionul 2 izolat de flancuri şi ariergardă. Poziţia

nu poate fi menținută. Companiile 3 şi 5 distruse. Terminat."
— Fir-ar a dracului de treabă! înjură Băcanul cu obidă. Aşa se-ntâmplă dacă bagi în luptă mucoşi instruiți pe jumătate. Acum ce facem?
Heide scrie febril, apoi îi înmânează mesajul Bătrânului.
— Sigur, sigur, bombăne Bătrânul, zâmbind amar, şi trage adânc din pipă. Până la ultimul om! Până la ultimul glonț! Hai să-i% auzim şi pe cei din celălalt capăt. Puneți-vă galoşii şi pantalonii de tăvăleală, băieți! O să avem oaspeți. Dă-mi-1 pe
comandant!
E un zgomot infernal. Pare că cerul şi pământul s-au deschis, scuipând foc şi oțel peste noi. Şenilele tancurilor duduie. Motoarele grele sunt ambalate la maximum. Albul orbitor al zăpezii se transformă în violet şi purpuriu. Orizontul arde în vâlvătăi. Albert stă culcat lângă mine, afundat în zăpadă. Şi-a tras masca de camuflaj peste figură. E convins că va fi o țintă uşoară dacă îşi arată fața neagră.
— Doamne, ce n-aş da pe un Heimatschuss*! Aş putea scăpa de toată mizeria asta odată pentru totdeauna! visează el cu glas tare.
Puştile-mitralieră de pe ambele părți încep să latre. Gloanțe-trasoare brăzdează zăpada.
— Ce facem acum, domnule Oberfeld? întreabă tânărul locotenent Braun, privind distrat înjur. E comandant de pluton,
* *Hcimatschu.ix* (Ib. germ.) — ..glonț de repatriere" — expresie care desemna o rană căpătată în luptă în urma căreia deveneai inapt combatant *(n. i.j.*
4M
dar e suficient de şmecher ca să-1 lase pe Bătrânul să ia singiir hotărârile.
— Atac cu toată compania, răspunde scurt Bătrânul Trebuie să luăm odată satul ăla, şi cât mai curând! Dacă nu, 0 mierlim cu toții!
— Imposibil, se tânguie tânărul locotenent. Avem nevoie de armament greu ca să-1 luăm cu asalt.
— Nu te mai smiorcăi, Leutnant, strigă fericit Porta. Când s-or porni mortierele şi băşitoarele noastre, Ivan îşi va lua picioarele la spinare cât ai zice peşte.
— înainte, porunceşte Bătrânul, şi se ridică cu automatul pregătit şi cu grenade atârnate la cingătoare. Mişcați-vă fundul şi urmați-mă!
Țâşnim înainte şi ne afundăm în zăpadă. Asudăm, blestemăm şi ne croim drum prin iadul alb. Fiecare pas pe care îl facem cere un efort inuman. Picioarele ne duc înainte, lăsând adesea o cizmă în zăpadă. Mitraliere grele Maxim se aud lătrând în sat. Precum combinele, îi seceră pe cei din primele rânduri. Trupuri întunecate zac în zăpadă ca nişte insule singuratice.
— *Vive la mort!* urlă Legionarul. Pare că zboară peste zăpadă. Atacurile îl scot întotdeauna din minți. Dă buzna înainte ca un arab fanatic.
Un rus ne priveşte terorizat dintr-o groapă făcută în zăpadă. Automatul Legionarului se porneşte să răpăie şi rusul se prăbuşeşte într-o baltă de sânge.
Micuțul avansează ca un bivol turbat, înghionteşte cu automatul un profesor înspăimântat, care se străduieşte, din când în când, să se-ndepărteze de satrapul său.
— înaintează, profesor împuțit! Ăsta-i minunatul război despre care le vorbeai elevilor tăi cretini! Ai grijă să nu cumva să te gândeşti la înaltă trădare sau să te ascunzi în vreo groapă şi să ne laşi pe noi singuri să câştigăm războiul ăsta blestemat!
Fostul Oberst, care acum e mult prea bătrân pentru un asemenea atac de infanterie, tuşeşte şi horcăie ca o locomotivă sleită ce urcă o pantă abruptă.
Vââjj! Crac! răsună gloanțele ricoşate. Zboară deasupra țestelor noastre ca nişte viespi întărâtate.
Blestemând, sleiți de putere, ne adăpostim pe partea cealaltă a dealului. Simțim în ceafă răsuflarea fierbinte a morții. Fără să ne mai pese, alunecăm pe pantă şi ne trezim deodată, spre surprinderea tuturora, printre nişte case îngropate în troiene având numai coşurile deasupra nivelului zăpezii.
Grenadele sfâşie văzduhul. Automatele şi mitralierele uşoare răpăie. Ferestrele şi uşile sunt smulse şi se prăvălesc peste noi.
j/ții de trasoare vâjâie prin aerul înghețat şi străpung trupurile soldaților care gonesc înainte.
Infanteriştii ruşi țâşnesc din gropile lor individuale şi fug să se ascundă în troienele din spatele barăcilor. O sete sălbatică de sânge pune stăpânire pe noi. Suntem intoxicați de dorința victoriei. Ne bucurăm că am luat inamicul prin surprindere.
— *Vive la mort!* strigă Legionarul fanatic, în timp ce sfărâmă cu patul puştii țeasta unui sergent gras. Carnea şi sângele îl împroaşcă din cap până-n picioare.
— *Nie vsti'cliuti*,* murmură căpitanul rus, apărându-se cu o mână.
Locotenentul Braun se opreşte şi se holbează derutat la ofițerul rus care e speriat de moarte. Apoi țâşneşte înainte după

Bătrânul, care dispare la colțul tranșeei.
Ca într-un film ce se derulează cu o viteză prea mare, observ că rusul are o grenadă şi se pregăteşte s-o arunce spre Leutnantul Braun. Cu un gest reflex, îi terciuiesc fața cu patul puştii. Grenada îi alunecă din mână şi explodează, răscolind zăpada şi pământul înghețat.
* Un infanterist tânăr e aruncat în aer. Picioarele îi atârnă zdrențuite. Sângele-i țâşneşte din pulpe ca apa dintr-o conductă spartă. Mă aplec deasupra lui, dar nu-1 pot ajuta. Moare din cauza prostiei lui Braun, care ar fi trebuit să-1 omoare pe rus. Porta spune întotdeauna: „Dacă vrem să supraviețuim, trebuie ' să fim mult mai cruzi^şi mai şireți decât ei. între viață şi moarte nu e decât o clipă! în momentul în care eziți să tragi sau să arunci o grenadă, poți să te consideri deja mort". Un rus scheletic se ridică în fața Micuțului.
— *Milosti, milosti!* se tânguie el isteric, țopăind pe loc, ca şi cum ar bătători pământul proaspăt însămânțat.
— Ruşii buni sunt ruşii morți, rânjeşte Micuțul triumfător şi trage o rafală nesfârşită în trupul acestuia, care cade pe spate ca
0 păpuşă de paie.
l Pe un vehicul distrus zace cadavrul unui milițian. Are craniul '. despicat, iar creierul îi atârnă într-o parte. O cască veche de oțel
1 se odihneşte la picioare.
Profesorul se opreşte năucit, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Se uită un timp la țeasta crăpată, apoi îşi azvârle carabina, îşi - duce mâinile la ochi şi se apucă să urle ca un smintit.
— Nenorocitule! rage Micuțul, apropiindu-se ca o furtună. Crezi că s-a terminat războiul iui Adolf şi c-a venit vremea să boceşti[1'] Adună-ți picioarele şi ridică-ți arma. că-ți zbor boaşcle! Dacă ai aşa ceva!
* Nu trageți! llh. ru>â, aprov) *in.l./.*

Profesorul țopăie şi cârâie în fața Micuțului ca o cioară împuşcată în aripă. Acesta-1 ajută să înainteze cu îmbrânceli şj lovituri date cu patul puştii.
Mă grăbesc să țin pasul cu ceilalți, cărând în brațe mitraliera uşoară. Pe o potecă îngustă gonesc nişte siluete îmbrăcate în alb, cu căciuli de blană. Se aude o explozie puternică, însoțită de şuierături. Asurzesc brusc. Cuprins de panică, scap mitraliera din brațe, în secunda următoare, mă simt ca ridicat de o mână uriaşă, apoi aruncat imediat înapoi pe zăpadă. Un jet orbitor de flăcări țâşneşte în aer. Succesiv, urmează alte două. Gizme care împroaşcă totul se perindă pe lângă mine; aerul scrâşneşte. trosneşte,şi bâzâie, invadat parcă de milioane de viespi pornite la atac. Sap febril în *zăpadă.* Am un singur gând: să scap de iadul ăsta cumplit. O casă e luată pe sus şi se dezmembrează într-o ploaie de scânduri, mortar şi sticlă. O sobă se dă de-a dura, lăsând în urmă o avalanşă de scântei. Ruşii de la capătul potecii sunt aruncați în spate şi terciuiți pe pereții de piatră ai colhozului. Un tun antitanc alunecă pe şenile, strivind doi infanterişti germani, din care nu mai rămâne decât un morman de carne însângerată, apoi îşi croieşte drum printr-o baracă. După ce peretele se prăbuşeşte, apare o mitralieră grea rusească. Cu un gest reflex, arunc o grenadă în direcția ei. Urmează o explozie cutremurătoare şi puşca-mitralieră amuțeşte, în câteva ore, întreg satul e curățat. Unii se predau. Ies prudenți din gropile individuale, cu armele ridicate deasupra capului, stăpâniți de o frică înfiorătoare.
Automatele clănțăne răutăcios. Nu luăm prizonieri, îi ucidem pe toți, chiar şi pe răniți.
Geniştii descoperă o companie întreagă de infanterişti germani care au fost lichidați: împuşcați în ceafă şi străpunşi cu baioneta.
Ne strângem în cerc şi-i privim tăcuți. Unii sunt apatici, alții par a urla din străfunduri. Câțiva dintre cei morți au fost torturați bestial!
— *Merde!* face .Legionarul, îngrăşământ natural pentru pământ! *C'est la guerre!*
— Numai sadicii pot face aşa ceva, zice Albert. Sadici, nu glumă!
— Şi noi o să le facem acelaşi lucru dacă ne vor ieşi în cale vreodată, râde Micuțul, cu tot atâta sadism.
— Adunarea la colhoz, strigă Bătrânul, gesticulând cu • automatul în mână.
Un Panzer 4 vine huruind pe stradă. Eşapamentul masiv străluceşte în lumina cenuşie a iernii.
compania ta? întreabă el,
J„ Valonă
Zornăind din lanțuri şi ridicând un nor de zăpadă, se opreşte j_n fața Leutnantului Braun. Un general-maior, învelit într-o blană albă de urs, se apleacă prin trapa deschisă a turelei.
— Leutnant, ce cauți cu oamenii ăştia aici? trâmbițează el pe un ton periculos.
Braun se porneşte să turuie nervos, cu o asemenea viteză

încât cuvintele i se încalecă.
îmblănitul general-maior îl măsoară de sus până jos cu o
privire răutăcioasă.
— Eşti în legătură cu cuinp,,,,,, ._. scuturându-şi gheaţa de pe mânuşa de blană.
— Să vedeţi, domnule general, să trăiţi, răspunde locotenentul Braun iritat, Comandantul e la cabana de vânătoare, la doi kilometri de Sandova.
— Ţi s-a ordonat să ocupi aici poziţie? întreabă generalul-maior ameninţător, cu glasul său răguşit.
— Nu, domnule general, să trăiţi!
— Atunci dâ-i drumul înainte! Drumul spre casă trece prin
Moscova!
P-4 dispare într-un nor de zăpadă, scuipând limbi de foc prin ţeava eşapamentului. Generalul nu ia în seamă salutul
Leutnantului.
Braun vine spre noi blestemând printre dinţi, roşu ca racul.
— Plecăm, spune el pe un ton supus, jucându-se nervos cu
automatul.
— Ce ordonaţi, domnule? se interesează Bătrânul,
umplându-şi flegmatic pipa cu tutun.
— Poate c-ar fi mai bine să dai tu ordine, Beier, renunţă neputincios Leutnantul. Situaţia asta nu se aseamănă cu nimic din ce ne-au învăţat la Şcoala de ofiţeri!
— Luaţi-vă armele, ordonă brusc Bătrânul. Mişcaţi-vă fundurile şi luaţi-o pe marginea drumului! Păstraţi distanţa dintre grupuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă mai îngrămădiţi. De câte ori trebuie să vă spun că în felul ăsta puteţi fi ucişi toţi cu un singur mortier nenorocit? La naiba, distanţaţi-vă! urlă el furios la Micuţul, care şi-a ales ca ajutoare pe profesor şi pe Oberst.
— Uşurel, Bătrânule! Eu şi eroii ăştia doi ai Germaniei ne vom împrăştia în toată Rusia!
Cenuşiul macabru al dimineţii de iarnă se preschimbă într-un albastru rece ca gheaţa. Furtuna s-a domolit. Se aude o împuşcătură la câtiva kilometri depărtare, în frigul ucigător. Epuizaţi, mârşăluim pe câmpia largă, îndreptându-ne către înălţimile înfricoşătoare ce se zăresc în depărtare.
S TI
52
— Unde s-a mai ascuns împuţitul de Ivan? întreabă Porta, scormonind într-o claie cu fân. Tocmai când ţi se pare că ai dat de el, îl înghite pământul, întotdeauna fuge ca să ne poată împuşca apoi dintr-o văgăună!
— Rusii sunt experţi în chestii d-astea de ani de zile. explică Gregor. Dacă nu sunt urmăriţi de nişte inamici blestemaţi ca noi, atunci se ocupă de ei poliţia lor secretă, care de-abia aşteaptă să-i trimită în Siberia să cureţe zăpada.
După-amiaza târziu, ajungem la nişte ruine. Peste tot, cadavre aruncate unele peste altele. După o ciorovăială scurtă si violentă, devenim cu- toţii apatici. Porta găseşte un porc îngheţat.
— Isus e cu noi! izbucneşte Micuţul şi începe imediat să pregătească focul, îi goneşte pe profesor şi pe Oberstul degradat şi-i obligă să plece în căutarea lemnelor de foc. Să fie bine uscate! urlă în urma lor. Dacă nu, vă pun pe voi în loc de lemne!
Bătrânul vrea să ne continuăm drumul. *Zbiară* la noi şi ne ameninţă, dar până la urmă renunţă. Ştie dintr-o lungă şi amară experienţă că numai un atac inamic cu tancuri grele I-ar putea smulge pe Porta din mijlocul unei orgii.
Despicăm porcul îngheţat cu ajutorul cazmalelor şi al toporiştilor.
— N-ar trebui să-1 dezgheţăm mai întâi? întreabă Leutnant Braun cu naivitate, apărându-se cu mâna de aşchiile îngheţate de carne care sar în toate 'direcţiile.
— Nu avem timp, domnule Leutnant, să trăiţi! Dacă mai pierdem multă vreme, prietenii noştri de peste drum vor veni cu balalaicile-alea ale lor şi ne vor ciurui fundurile, îi explică Porta şi crapă porcul în două cu un topor de măcelărie.
Albert iese din pivniţă cărând un sac cu cartofi, un coş cu ouă şi un bidon cu lapte îngheţat.
— Isuse şi Mărie! exclamă Porta, cu gura plină de friptură, înmoaie carnea într-un vas rusesc cu şnaps dulce, pe care 1-a descoperit Albert în pivniţă, o dată cu celelalte provizii. Şi-acum o să vă fac „blini"!
Leutnant Braun e beat şi începe să cânte cântece interzise. Din când în când îi mărturiseşte lui Gregor că nu i-au plăcut niciodată Hitler şi partidul lui.
Heide îl priveşte plin de reproş. Nu poate să priceapă cum un ofiţer din armata Fuhrerului poate spune asemenea lucruri.. Se hotărăşte să nu mai aibă niciodată de-a face cu Leutnant. Braun. Porta găseşte în pivniţă tot ce-i trebuie pentru „blini". Chiar şi somon afumat. E mai degrabă o masă informă şi are o

culoare ciudata, dar încă e comestibil.
S4
— Mi-ar fi trebuit o tigaie specială, explică el, de preferinţă fără mâner, cu toate că nu are importanţă. Oricum, ştiu să fac clătite ruseşti destul de gustoase.
Fluierând fericit, începe să amestece aluatul într-o cratiţă mare.
— N-avem bere, nu-i aşa? în ordine, atunci o să pun vodcă. Cu un gest amplu, sparge ouăle şi le pune în aluatul de lapte cu făină.
Foarte curând, ruinele sunt invadate de aromă de „blini". Mormane de clătite ruseşti se înalţă pe masa lungă şi şubredă. Porta le face foarte groase, aşa cum le fac şi ruşii. Când e gata ultima, începem să mâncăm cuprinşi de toropeală, ca şi cum am fi muncit ani în şir fără întrerupere. O „blini" caldă, apoi o bucată de somon afumat şi deasupra o felie de friptură. Din nou o „blini"! Ne-ar mai fi trebuit nişte sos acru, dar o să ni-1 imaginăm, în locul lui, turnăm şnaps. După ce mâncăm tot, de-ăbia îndrăznim să ne mişcăm, de teamă să nu ne explodeze măruntaiele. Porta îşi scoate flautul din cizmă, întins pe spate, ne cântă o arie din „Văduva veselă".
— Sfinte Sisoe, cât am înfulecat! geme Gregor, dând drumul unei băşini răsunătoare care e urmată imediat de sforţările pe aceeaşi temă ale lui Porta.
— Data viitoare când mai găsim ceva potol, o să fac borş, promite el, visând cu ochii deschişi. Ciorba preferată a oricărui rus. Cum dăm de o vacă, luăm o bucată din ea, şi sper să mai găsim pe drum şi ceva carne de porc. O să iasă o treabă pe cinste! Cu supa asta ai putea face Armata Roşie să capituleze pe loc!
Aproape că trebuie să ne târâm până la latrină, care, în mod ciudat, a scăpat de distrugerea totală.
Porta e gurmand, îşi ia cu el o felie de friptură şi un pahar cu şnaps.
— Un tip căruia îi merge mintea nu se deplasează niciodată pe faţa pământului fără să-şi ia provizii cu el! ne instruieşte el, muşcând cu poftă din carnea de porc.
De afară se aud zornăiturile armelor şi ale echipamentului lui militar.
— A sosit compania, declară Porta, trăgând precaut cu ochiul prin spărtura peretelui murdar de funingine.
— Sus! ordonă Bătrânul nervos. Lowe o să-şi iasă din minţi dacă ne găseşte aici mâncând până la inconştienţă!
— Da. Hai să ieşim să căutăm bătrâna Armată Roşie, rânjeşte Micuţul,- beat turtă. Doar pentru asta am. plecat de-acasă, nu-i aşa?

— Pe unde naiba te-ai ascuns, Beier? întreabă Oberleutnant Lowe, roşu la faţă, strâpungându-1 cu privirea pe Bătrânul.
— Aici, răspunde acesta, făcând un semn vag cu mâna, fără să ştie ce 'sa răspundă.
Pentru o clipă, Lowe îl priveşte suspicios. Apoi dă resemnai din umeri şi ordonă:
— Compania a 5-a, în coloană câte unul, după mine! De-abia ieşim din satul ruinat, când o explozie sfâşie zorii zilei. Instinctiv, ne aruncăm în zăpadă şi ne ghemuim.
Pământ, gheaţă şi schije de oţel zboară prin aer. Suflul partea ne smulge plămânii, dar din fericire explozia e mult prea departe pentru a provoca necazuri companiei. Avem numai trei răniţi. De-abia ne regrupam şi începem marşul, când o hoardă de T-34 vopsite în alb ţâşneşte din pădurice, cu motoarele şi şenilele scrăşnind.
— Căruţe! zbiară Barcelona isteric. Scoateţi „burlanele!*"! Oberleutnant Lowe face semn de oprire, pentru a le permite celor din divizia antitanc să ne ajungă din urmă. Urcă pe coama dealului, suflând din greu.
— Puneţi mâna şi ajutaţi-ne, ticăloşilor, înjură un Feldwebel cu obidă.
Un tun de 75 e înţepenit în zăpada adâncă.
— Dar asta parcă nu e treaba noastră, nu-i aşa? îi răspunde Porta ridicând o sprânceană.
Feldwebelul începe să urle, ameninţând cu mâna, dar e oprit de Bătrânul, care-i spune să se ducă dracului cu tun

cu tot.
— O să te țin minte! promite Feldwebelul, în timp ce se afundă în zăpadă. Huruitul sinistru al motorului de tanc se apropie. Porta priveşte atent peste marginea gropii sale din
zăpada.
— Herr Oberleutnant, să trăiți! zbiară el către Lowe. Dumnezeu nu vrea să fim omorâți aici, sunt convins! Haideți
s-o ştergem!
— Rămâi unde eşti, ordona furios Lowe. Pregâtiți-vâ armele de luptă corp-la-corp şi rămâneți in gropile individuale!
— Fii atent! îmi dai alte Molotovuri imediat ce le arunc pe astea sub căruțe, ii ordonă Micuțul profesorului, pocnindu-1 cu țeava automatului peste casca de oțel. Te ia şi dracu' şi tac-su dacâ-ți ieşi din ritm! Te arunc şi pe tine şi pe javra asta sub un T-34 ca pe nişte grenade! Aşa să ştii, şoarece de bibliotecă ce eşti! Scrâşnind de furie, profesorul şi Oberstul degradat meşteresc la câteva grenade de mână şi i le pasează Micuțului.
* Burlan — denumire in jargon soldățesc pentru aruncătorul de grenade antitanc *(n.t.)*.
— Feriți! rage Micuțul, rotind un mănunchi de grenade pe
deasupra capului.
La douăzeci şi cinci de metri în fața lui, un KW-2 se apropie
mugind.
— O să ne strivească, bolboroseşte piofesorul terorizat,
pregâtindu-se s-o rupă la fugă.
— Aici sa sta_i, mârâie Micuțul şi întinde după el o labă lată cât cazmaua, îți zbor boaşele dacă fugi!
Tancul de cincizeci şi trei de tone se opreşte, îşi roteşte încet
turela.
Urmează o explozie zguduitoare, apoi o flacără prelungă
țâşneşte din tunul de 155 mm. Suflul îl azvârle pe Micuțul peste profesor şi peste fostul Oberst. Obuzul cade la numai treizeci de metri de groapa lor şi îi împroaşcă cu o avalanşa de zăpadă.
— Frumos început, rosteşte Micuțul înspăimântat, ştergându-şi zâ.pada şi mâzga de pe față.
— Dumnezeule mare! țipă profesorul cuprins de panică. Burta uriaşă a tancului se înalță în dreptul gropii -lor.
Fostul Oberst se ridică pe jumătate, închide ochii şi aşteaptă
să fie strivit.
— Şi acum. sus cu tine, Ivane! urlă Micuțul, aruncând
succesiv două mănunchiuri de grenade sub KW-2.
Izbucneşte o flacără alb-gâlbuie, şi o coloană de fum negricios se înalță din turela tancului.
— Isuse Hristoase! bolboroseşte Oberstul, alb ca varul. O explozie înfiorătoare spulberă tancul, exact în momentul In care Micuțul se rostogoleşte în lături. Fostul Oberst stă ghemuit într-o groapă şi geme terorizat. Cele cincisprezece tone ale turelei tancului s-au prăvălit peste el, sfâşiindu-i haina la spate, însă fără să-1 rănească. Tremură. Se holbează cu ochii cât cepele la vâlvătaia care mai adineauri era o armă strategic, ce semăna moartea.
— Unde e rezervorul aruncătorului ^e flăcări? întreabă Micuțul amenințător, privindu-1 cu ură pe fostul Oberst, în ochii căruia se întrezăreşte isteria specifică liniei frontului. Rezervorul aruncătorului de flăcări, cap pătrat! repetă el, pocnindu-1 cu
patul automatului.
Oberstul încearcă să se îndepărteze -a un câine bătut. Micuțul blestemă din plin, înşfacă automatul şi e gata să tragă. — Te fac țăndări şi te împrăştii în toată Rusia, scârnrvie, şi pe urmă o să mă Juc sa scuip pe mormântul maicâ-tii! se răsteşte el cu un rânjet grotesc. Ai aruncat un obiect al Armatei germane şi nu poți face asta fără să fii pedepsit, ticâlosule! Şenilele scrâşnesc crunt în spatele perdelei de ninsoare, amenințându-ne cu moartea. Un peiete masiv din piatră se
5"i
sfărâmă ca o coajă de ou. Suflul ne mătură şi ne culcă la pământ. Căldura ne pârleşte pielea, numai Micuțul pare să nu observe iadul din jurul lui. Trage o rafală la picioarele fostului Oberst.
— Rezervorul aruncătorului de flăcări! tună el cu un glas dogit. ^
•'
— Ce s-a întâmplat? întreabă Bătrânul, cu obişnuitul ton calm. '
— Nătărăul ăsta îmbrobodit! izbucneşte Micuțul înnebunii. A aruncat porcăria aia de rezervor pe care ne-a dat-o Adolf! îşi închipuie, probabil, că mai are grade pe umăr. N-am văzut un cretin mai mare!
— Unde e? întreabă Bătrânul, măsurându-1 disprețuitor cu privirea pe Oberst.
— L-am pierdut, îngaimă Oberstul cu jumătate de glas.
— L-ai pierdut? se răsteşte Micuțul scandalizat, cu atâta patimă încât poate fi auzit până la Moscova şi la Berlin. Sfânta Fecioară, fiica lui Isus, am trăit s-o aud şi p-asta! Minți, gunoi ce eşti. L-ai aruncat, nu 1-ai

pierdut! Pentru că nu voiai să-1 cari, nemernicule! Un rahat ca tine a mai fost şi ofiţer în armata Fuhrerului!
— Du-te să-1 cauţi! ordonă scurt Bătrânul.
— Ai căpiat? protestează enervat Oberstul degradat. Dacă mă întorc să-1 aduc, voi fi omorât!
— Şi ce dacă? rânjeşte Micuţul cu răutate. N-o să-ţi ducem dorul! Şi Albert va fi încântat să crapi. Scuteşte4de efortul pe care-1 va face când o să-ţi fărâme capul cu ranga, ca să facă rasol cu usturoi din tine!
— Omorât! zâmbeşte Bătrânul batjocoritor. Pe când aveai comanda spuneai: „Căzut pentru Fiihrer şi Vaterland". Dar de fapt ai dreptate. „Omorât" e cel mai potrivit cuvânt. Sau „ucis"! Sau „schilodit"! Sau „sfărâmat"!
— *C'est la guerre,* surâde Legionarul. *Vino, moarte, vino acum...* fredonează el încetişor.
— E ultima oară când îţi spun! Du-te după rezervorul aruncătorului de flăcări, ordonă Bătrânul, punându-şi nepăsător automatul în poziţie de tragere. Cu capul în pământ, fostul Oberst pleacă neînarmat, alunecând pe panta îngheţată.
Un obuz explodează la câţiva metri de el şi-1 împroaşcă cu zăpadă. E aruncat înapoi, îşi pierde casca. Se ridică arjevoie şi înaintează, împleticindu-se prin zăpada adâncă, fără să ia în seamă scrâşnetele copacilor dărâmaţi şi exploziile asurzitoare din jurul său.
— înainte, numărul 2! ordonă Bătrânul. Ai grijă de rahatul ăla, se întoarce el către Micuţul.
— Cu plăcere, rânjeşte acesta satisfăcut. O să am grijă ca o marnă! Numai că nu toate mamele sunt bune!
— Să te ferească Dumnezeu dacă îi faci de petrecanie! îl avertizează Bătrânul, privindu-1 aspru.
— Cum poţi să crezi că aş fi în stare de o asemenea faptă? întreabă Micuţul, cu o expresie vicleană pe chipul năclăit. Respect cea de-a treia poruncă a lui Isus: „Nu-ţi omorî aproapele!" Şi nu uit nici ce-a spus Moise: „Ăla care-i dă în cap amicului sau se va alege la rândul lui cu ţeasta spartă".
— Descreieratule! mârâie Bătrânul ţâfnos şi coboară panta
împreună cu Legionarul.
Fostul Oberst urcă înapoi şi trânteşte rezervorul
aruncătorului la picioarele Micuţului.
— Ţi-ai ieşit din minţi, omule? zbiară Micuţul cu reproş. O să găureşti rezervorul lui Adolf, să ştii! O să-ţi taie solda! Şi nu uita că eşti plătit ca un slujbaş de rând, nu ca un ofiţer! Ţi-ar lua un an ca sâ-1 plăteşti. Hai, saltă-1 în spinare si ţine-te de fundul meu! Mergem să ne distrăm niţeluş cu vecinii! Unde-i lepra de profesor? Dacă a fugit, îi vâr în cur băţul ăla de arătat
la tablă!-
— Aici sunt, murmură speriat profesorul, iţindu-si capul
dintr-o groapă.
— E-n ordine, grohăie Micuţul mulţumit. O s-o păţiţi amândoi dacă mă supăraţi. Luaţi muniţia şi daţi-i drumul! Cel mai grav lucru care vi se poate întâmpla este să vă alegeţi cu fundurile ciuruite şi să nu mai puteţi sta pe oliţă!
— Mai repede, mai repede, eroi prăpădiţi! Bătrânul îi goneşte nervos. Haideţi! Strângeţi rândurile! Ţineţi-vă după
tancuri!
— Cred că ai înghiţit rahat şi ţi s-a urcat la cap, ţipă Porta.
Strânge tu rândurile, dacă ţi s-a urât cu viaţa! Nu vreau s-o păţesc din cauza unui glonţ! Nu m-am oferit voluntar ca să mă
las omorât de bunăvoie.
— Pas alergător, pas alergător! întotdeauna fuga asta blestemată, înjură Micuţul sălbatic şi se agaţă de cârligul de remorcare al P-4-lui. în curând o să-mi calc pe boaşe! Mi s-au tocit picioarele până-n gât!
Orizontul e în flăcări. Rachetele bateriilor noastre sfredelesc cerul şi „orgile lui Stalin" le ţin isonul.
Mitralierele ruseşti Maxim ne hărţuiesc din spate şi din flancuri. Ne repezim spre ele cu grenade de mână şi mine S, apoi lichidăm supravieţuitorii în luptă corp-la-corp. Totul se
petrece cât ai clipi!
— *F.n avânt, marche! Vive la mort!* ţipă fanatic Legionarul, înfigându-şi cuţitul maur într-un locotenent rus. Se împiedică de

un cadavru, zburându-i Kalaşfiikovul din mână.
Strigătele de luptă ale Legionarului răzbat sistematic prin perdeaua de ninsoare.
— Iar fierbe sângele capiului ăluia de luptător al deşertului! râde Porta batjocoritor.
'
— E nebun de legat! îşi dă cu părerea Gregor. De ce dracu' se luptă chiar aşa? Nu-1 place nici pe Adolf şi nu iubeşte nici bătrâna Germanie.
— Poate că 1-a muşcat o cămilă de cur pe când se fâţâia prin Sahara împreună cu ceilalţi de teapa lui şi îi jugănea pe arabi, glumeşte Porta.
Bateriile ruseşti de câmp se pornesc să tragă. Obuzele explodează nu departe de noi, aruncând în aer

zăpadă, pământ şi cadavre îngheţate.
Blestemând şi înjurând, ne luptăm cu mormanele de zăpadă; uneori ne scufundăm până la subsuori şi ne eliberăm foarte greu.
Ajungem din nou la şosea, unde facem pur şi simplu piruete alunecând pe oglinda gheţii. Tălpile netede ale cizmelor nu se pot menţine pe gheaţă.
Automatele ruseşti mătură drumul cu rafale lungi, secerătoare^. Grenadele de mână cad lângă noi, scuipând flăcări infernale, înaintăm în salturi lungi; sărim peste un detaşament de infanterişti care stau în zăpadă cu mâinile ridicate, crezându-ne ruşi.
— Eroii Fiihrerului sunt niţeluş obosiţi? rânjeşte Micuţul, trimiţând o rafală scurtă la picioarele unui Unterfeldwebel.
— înainte, tovarăşi! Cel mai direct drum spre casă e via Moscova! strigă batjocoritor Porta.
Cu cazmalele şi baionetele ascuţite, detaşamentul atacă poziţiile ruseşti. Micuţul trimite o rafală puternică în' deschizătura de observaţie a postului de apărare. Dezastrul e înfiorător când gloanţele încep să ricoşeze în adăpostul de beton. Rămân foarte puţini supravieţuitori. Sunt, pur şi simplu, tăiaţi în bucăţi de un foc concentric al proiectilelor.
Arunc o grenadă de mână cu atâta putere în direcţia celei mai îndepărtate cazemate, încât aproape că-mi iese braţul din încheietură. Explozia mă azvârle înapoi cu o forţă incredibilă şi-mi smulge tot aerul din plămâni. Postul e aruncat în întregime în aer şi cade înapoi cu susul în jos. Grenada mea a nimerit, probabil, în depozitul cu muniţii de rezervă.
Suflul îi azvârle în sus pe Micuţul şi pe profesor, după care ii trânteşte în zăpadă.
— Eşti nebun? zbiară Micuţul, roşu de furie, dezgropându-se dintr-un morman de zăpadă. Nu aşa se umblă cu un explozibil
atât de puternic, tembelule! Aproape că mi-au ţâşnit şi cizmele
din picioare!
Apar două tunuri autopropulsate. Cel din faţă se opreşte în
vârful unei cazemate şi se roteşte pe şenile, ca un om care-şi
, striveşte ţigara cu talpa bocancului. Lemnul şi betonul se
sfărâmă. Oamenii striviţi urlă, iar tancul îşi continuă dansul
până ce glasurile se sting.
Arunc o grenadă într-un cuib de mitralieră. Schije de lemn
,:.sfâşie aerul.
J; O Maxim se răstoarnă, cu ţeava îndreptată spre pământ. Pe
[î radiator atârnă rămăşiţele unui soldat rus, cu faţa complet
' sfârtecată.
în jur auzim bubuiturile tipice tunurilor de pe tanc. Un Rittmeister, înalt şi slab, cu o bonetă de ofiţer trasă şmechereşte pe ochi, ne supraveghează.
— Haideţi, haideţi. Nu vă opriţi! Demonstraţi-le că sunteţi
soldaţii Fiihrerului!
— Şi tu eşti un morman de rahat împuţit, asta eşti! mârâie Micuţul scos din minţi, însă nu suficient de tare încât să-1 audă
Rittmeisterul.
— Câţi cretini au diaree verbală în războiul ăsta, mormăie Porta, scuipând iritat în urma deşiratului Rittmeister. Deodată, ofiţerul e rănit. Sângele îi ţâşneşte din faţă şi se prăbuşeşte cu un ţipăt ascuţit. Eleganta bonetă i se rostogoleşte pe zăpadă şi se agaţă într-o tufă. Gregor îi ia arma — un Kalaşnikov râvnit de noi toţi. Barcelona rupe o jumătate din plăcuţa de identitate şi o
pune în buzunar.
— încă o balegă pe mormanul de gunoi al armatei. *Vino,*
moarte, vino...! murmură Legionarul.
Brusc, Leutnant Braun îşi azvârle automatul şi se lasă moale peste cutiile goale de muniţie. Ne oprim şi-1 privim. Se.uită la noi cu_ nişte ochi de gheaţă.
— în curând o să se-ndrepte către Soare-apune, rânjeşte
Heide, arogant.
— Ce se-ntâmplă aici? întreabă Oberleutnant Lowe, care coboară de la grupul de comandă, alunecând pe-o pantă.
Heide arată spre Leutnant Braun, râzând;
— Laşitate în faţa inamicului, spune el dintr-o suflare, cu o
expresie sălbatică pe chip.

— Iar începe ticălosul ăsta însetat de sânge, se răsteşte Micuţul. De ce dracu' nu-ţi scoţi capul mai la vedere ca să ţi-1
. găurească Ivan?
— Gura! mârâie Lowe. Am eu grijă de asta! Ridică-te,
Braun! Hai, omule, scoală!
Leutnant Braun priveşte în gol. Pare că-i pe altă lume.
/•
61
— I-a pierit toată vlaga, exclamă uimit Micuţul. N-a mai rămas nimic din el!
Lowe îl scutură pe ofiţerul înmărmurit, dar fără nici un rezultat.
— A luat-o pe scurtătură către Valhalla, asta'e, zice Gregor. dând din umeri cu indiferenţă.
— Plecaţi de aici! ordonă Lowe. Lâsaţi-1, să se ocupe medicii de el.
Terenul e înclinat. Urcăm cu un efort inuman.
Micuţul mă apucă de umăr în clipa în care mă dezechilibre? şi încep să alunec într-un hău. Privesc în golul de dedesubt şi mă apucă ameţeala. Răcnind şi înjurând, ne luptăm cu urcuşul şi blestemăm Armata germană cu obiectivele ei cu tot. Germania şi părinţii care ne-au adus pe lumea asta blestemată. Mulţi renunţă şi se lungesc în zăpadă, însă comandanţii de pluton şi de grupă îi ridică şi-i silesc să continue drumul. Heide e din cale-afarâ de zelos. Vocea Iui pătrunzătoare, glacială, răsună în depărtare.
— închipuiţi-vă, am ajuns aici ca voluntar, mârâie Albert cu faţa îngropată în zăpadă, atârnând de crengile unui tufiş ca să nu alunece pe gheaţă. Asta e pedeapsă de la Dumnezeu. N-ar fi trebuit să mă piş în vinul episcopului din Miinchen. A făcut icter din *cauza* asta. Porcul!
Crampoanele de câţârare ale Legionarului, alunecă şi automatul i se rostogoleşte pe pantă, îl priveşte cu tristeţe cum dispare, lăsând în urma sa un nor alb.
Ştim cu toţii foarte bine că, din punct de vedere statistic, e imposibil ca nişte soldaţi din linia-ntâi ca noi să supravieţuiască acestui război. Dar ne-am păstrat speranţa şi suntem recunoscători pentru fiecare zi câştigată, bucurându-ne că încă suntem în viaţă.
Acest atac în care dăm dovadă de un curaj vecin cu nebunia, departe de a putea fi numit chibzuit, nu are absolut nimic de-a face cu eroismul. Este pur şi simplu o luptă disperată.
C'artierul Generai al corpului de armată a primit ordin să ia cu asalt culmile, iar regimentul nostru a primit dispoziţia de a-i izgoni pe ruşi din închisoarea OGPU şi de a se menţine pe poziţie orice s-ar întâmpla. Cei ce ocupă puşcăria de pe deal pot avea controlul întregului sector al frontului. Ne luptăm de aproape patru săptămâni. Ambele părţi au pierdut câteva batalioane, dar nici un soldat german n-a pus încă piciorul înăuntru. De câte ori am ajuns mai aproape de ziduri, am fost respinşi. Se pare ca de data asta trebuie să reuşim. Au fost pregătite pentru atac doua divizii de veterani. Noua ne-a fost anexat un batalion de Pionieri, care târăsc după ei nişte arme
ciudate. Tunuri cu harpoane pentru aruncarea frânghiilor de escaladare a pereţilor închisorii. Acum ne folosim de ele ca să urcăm dealul, care e aproape la fel de înalt ca un munte. Abia apoi va urma cucerirea puşcăriei.
Circulă zvonuri sinistre în legătură cu ceea ce se petrece în închisoarea OGPU. Se spune că înăuntrul zidurilor sunt torturaţi mii de prizonieri. Artileria noastră o bombardează de patru zile şi se pune problema dacă cei dinăuntru mai sunt în viaţă. Julius Heide, care e întotdeauna bine informat, ne spune că e o închisoare veche, care era aici încă dinaintea revoluţiei! Acum, Poliţia secretă din Rusia o foloseşte ca punct de tranziţie, iar prizonierii sunt aduşi de la districtele militare ale Kievului şi
Harkovului.
După trei zile de luptă crâncenă, am cucerit o poziţie pe prima culme. Pe jumătate morţi, ne tolănim în tancuri. Plămânii ne dor ca şi cum am fi fost înjunghiaţi cu pumnale de gheaţă. Suntem leoarcă de sudoare, deşi e un frig de moarte.
Leutnant Braun e din nou cu noi. Stă culcat pe spate, clipind des. E ca un mort printre cei vii.
Oberleutnant Lowe, mânjit pe faţă, stă rezemat de un pom care-1 protejează puţin contra vântului tăios.
Bătrânul priveşte trist în gol şi îşi umple pipa cu căpăcel de argint. Nu reuşeşte să şi-o aprindă. Tutunul e umed.
Micuţul s-a tolănit pe burtă, cât e de lung, lângă Porta, îi urmăreşte cu coada ochiului pe profesor şi pe fostul Oberst şi pufăie ca de obicei din trabuc.
— îi cam ţii din scurt pe ăştia doi, observă Porta, zâmbind din colţul gurii. Că veni vorba, ce-au făcut?
— Ce-au făcut, ce-au făcut! zbiară Micuţul răguşit, (îşi suflă nasul cu mâna.) N-au făcut nimic! Atâta le trebuie să mai încerce să şi facă ceva! Ia te uită! Să nu-i văd în ochi. Nu pot să suport profesorii! De când am ieşit din Casa ele copii! Atunci am jurat sâ-i las laţi pe toţi pe care pun mâna. Şi tâmpitul de colo e

unul dintre cei mai afurisiți! Spune că e Oberschulrat. El e dobitocul care a intrat în biroul companiei şi a început să turuie cum că el e infanterist, dar de fapt e Obtrschulrat. Şi de aceea ar vrea să meargă cât mai curând posibil la Şcoala de ofițeri. L-am cerut eu, iar Feldwebel Schluckebier, care nici el nu înghite profesorii, mi 1-a dat. „Şcoala de ofițeri!" a mârâit el. „îi dau eu lui şcoală de ofițeri! Până la urmă n-o să se mai aleagă nici praful de el!"
— Bine, dar cu Oberstul ce-i? întreabă Gregor. Nu e profesor şi există o mulțime de colonei sus-puşi. Amicul nostru Hinka e băiat de treabă, nu?
63
— Hinka e în regulă, răspunde Micuțul, dar nenorocitul ăsta nu e. Chiar deloc. Prietenul meu Stabsgefreiter I-rick din Statul-Major al Diviziei mi-a povestit destule despre el. La Sennelager i se spunea „maniacul ucigaş de recruți". Era cel mai dat dracului instructor din Westfalia si Renania. Totuşi, lista recruților morți a devenit brusc mult prea lungă si atunci s-a făcut o anchetă. Până sâ-si dea seama ce se întâmplă, s-a trezit la Germersheim, cu tinichelele de pe umăr lipsă! Totuşi, avea relații mari şi a scăpat de plimbarea pe lumea ailaltă cu ajutorul a doisprezece prieteni care să-1 conducă înarmați spre pardesiul de scânduri. Amicii ăştia 1-au făcut scăpat în drum spre-cimitir, şi 1-au trimis aici, acordându-i şansa să redevină erou şi sâ-si recapete tinichelele de pe umeri. Schluckebier mi 1-a făcut cadou de ziua mea. Ia uitați-vă la el! Nu-i mai strălucesc galoanele în ochi! *E* carne de tun şi nimic altceva. Dar totuşi a învățat ceva. A învățat ce e un Obergefreiter!
— Oricum, ai grijă, îl avertizează Bătrânul. Chiar dacă e degradat, are încă relații. Şi pe urmă, n-o să fie prea greu sâ-i zboare cineva gradele şi unui rahat de Obergefreiter ca tine!
— Nu dau nici doi bani pe relațiile lui, declară Micuțul cu mândrie. Plăcerea de a-1 lichida merită orice sacrificiu!
— Eşti țicnit, spune Bătrânul, dând din cap. Până la urma reuşeşte să-şi aprindă pipa.
— Haideți, haideți! Ridicați-vâ! Mişcarea! zbiară Oberleutnantul Lowe. îşi ridică pumnul încleştat, semnul pentru înaintare rapidă.
— Iar stă Ivan pitit prin ascunzători, declară Porta, după o oră în care nu s-a arătat nici picior de rus.
— Nu te lăsa păcălit, î spune Gregor. Tovarăşul Ivan e cel mai afurisit şi cel mai parşiv ticălos din lume. Tocmai când îți închipui că 1-a înghițit pământul, te trezeşti câ-ți cauți o bucată de creier pe care ți-a suflat-o javra de rusnac.
— Doaaamne, nu-mi place treaba asta, bombăne Albert. Dealurile astea nenorocite pot ascunde un întreg Corp de armată, iar noi suntem total expuşi. Până sa ne dezmeticim, o să ne trezim pe cap cu un regiment întreg de cazaci călare pe gloabe. La dracu'. locul ăsta trăsneşte de duhoarea gloabelor lor.
— Nu-ți plac caii? întreabă Porta.
— îi urăsc, mârâie Albert, dezvelindu-şi gingiile ca un lup întărâtat. Ți-am mai spus, bătrânul meu a fost toboşar Ia Husari. Când murea un cal, primea carne pe gratis. Mâncăm carne de cal de două ori pe zi, iar noi, puştii, puteam atât de tare a cal încât nu puteam trece pe lângă grajduri fără să necheze mârțoagele în urma noastră. Caiî'Isuse Hristoase! Cum treci pe lângă curul lor ți se şi băşesc în nas!
64
Imediat după miezul nopții, pe o furtună orbitoare de zăpadă, compania ajunge la un colhoz ce pare părăsit în grabă de inamic. Echipamentul abandonat e împrăştiat pretutindeni. Micuțul descoperă două mitraliere grele, cu triplu tambur. Una j-o dă lui Porta, împreună cu o cutie de gloanțe dum-dum.
— La ce dracu' o să folosiți chestiile astea? întreabă uimit Bătrânul.
— O să vezi tu, râde Porta, întâi le retezăm, ca să nu ocupe •prea mult loc. si apoi împuşcătura o sa aibă un efect mai mare. Când vor țâşm gloanțele pe țeava, tovarăşul Ivan va trebui să se bage-n gaură de şarpe ca să nu se trezească fărâme!
— Putem castra întreaga Armată Roşie dintr-o lovitură! hohoteşte Micuțul.
— Astea o să ne aducă numai necazuri, îi previne Gregor. Dacă vă prinde Ivan cu ele, vi le bagâ-n fund şi vă zboară creierul!
— Isuse din Nazaret, răzbate din pivniță glasul uimit al lui Porta. Am dat peste depozitul principal de alimente al comuniştilor! (îşi scoate capul prin chepeng.) Putem să gătim borş, fiilor, ciorba preferată a Armatei Roşii, râde el. Băieți, ajutați-mâ să iau ceaunul ăsta. Sunt sigur că e cel mai mare din

lume.
— Totul e mare în Rusia, filosofeazâ Barcelona. Ştiai că
ruşii îşi cumpără întotdeauna încălţăminte cu două numere mai mare? Le dă mai multă siguranţă de sine.
— Tu cureţi ceapa, îi ordonă Micuţul profesorului, şi apoi o .tai în felii subţiri. Iar tu, bolovane, se întoarce el către fostul
. Oberst, tu te ocupi de sfeclă şi de varză! Şi ai grijă ce faci, că-ţi
deşurubez urechile!
Porta duce pe cap un sac de făină şi la bfâu şi-a legat un ştergar cenuşiu de atâta jeg. îl privim ca'pe bucâtarul-şef de la Grand Hotel din Paris.
— Ia să vedem, exclamă el nerăbdător, jucându-se cu un cuţit pe deasupra capului. Pentru început a*em nevoie de cinci litri de apă. Nici o picătură în plus sau în minus. Julius, tu care eşti un perfecţionist prusac, o să torni apa. Mai departe! Avem şi puţină carne de vacă. Ne trebuie trei kilograme, apoi încă un kilogram jumate de carne de porc. După asta, cinci legături de praz, una la fiecare litru de apă, şi patru sute grame de varză. Noi o să punem cinci sute. Nu strică. Un kilogram de sfeclă, o jumătate de ţelină şi o mână de pătrunjel. Avem aşa ceva?
— Nu avem pătrunjel, spune Bătrânul.
— Putem pune mărar în loc de pătrunjel? Din ăsta e destul, propune Micuţul, iţindu-şi capul din pivniţa. S-a instalat ca paznic la provizii.
— Să-ncercăm, se-nvoieşte Porta. S-ar putea ca borşul iasă mai bun aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, avem ci căpăţâni de usturoi? Fără asta nu mai iese nimic!
— Aici, răspunde Micuţul, aruncându-mi o funie întrea Pune-1 tot! O să-i dea un gust mai bun! David, fiul blănaru jidan, spunea întotdeauna că nu te poţi sătura niciodată < ;. usturoi, îţi ridică mădularul ca pe un catarg de steag la ziua lui Adolf!
— Mai avem nevoie de nişte smântână acră, spune Porta, îmi trebuie neapărat smântână acră!
— Pune oţet, sugerează Gregor. Asta acreşte precis.
— Acum nu ne mai lipsesc decât untul, sarea şi piperul, exclamă Porta şi începe să fredoneze cântecul lăptarului beat.
— Cât de mult piper? întreabă Micuţul din pivniţă. Aici nu-i decât un sac!
— Idiotule, şuieră Porta. Nu-i nevoie decât de-o linguriţă,
— Fierbe apa, avertizează Heide, alergându-1 pe profesor de cinci ori în jurul ceaunului.
— Daţi-i drumul, strigă Porta. Cepele, prazul alb, varza. Jumătate de sfeclă şi ţelina tăiată subţire.
— Totu-i gata! Oligofrenii ăştia ai mei şi-au făcut treaba, Dacă nu eşti mulţumit, spune-mi mie şi-i aranjez eu imediat pe amândoi!
— Mai îacă-ţi gura, Micuţule! Vorbeşti prea mult şi mă calci pe nervi, avertizează Porta. Şi-acum să rumenim legumele în unt nesărat din Ucraina. Ivan face cel mai gustos unt din lume. Dacă Grofaz* a intrat în Rusia pentru unt, atunci o să-1 urmez până la capăt! Să punem carnea şi, până când se face, cântăm „aria vânătorului" din Jăgerbrauten. Micuţul şi Albert sunt baritonii, iar Heide şi Gregor sopranele. Sunteţi gata?
Porta bate tactul pe buza oalei cu lingura de lemn şi din colhozul jegos răsună pe întinsul stepei „aria vânătorului". Porta îi acompaniază; lovindu-se ritmat cu mâinile pe piept, îi cade punga cu făină de pe cap. îşi pune piciorul pe spinarea profesorului, care stă pe podea şi curăţă mitraliera grea, conform ordinelor Micuţului, cu o atitudine de vânător sadea.
— *Der Forster ist tot, Der Wilddieb lebt!*** cântă el cu un glas - pătrunzător.
— Ia ascultaţi-1, strigă Micuţul încântat. Nu-i aşa că le zice al dracului de bine?
* Grofaz — poreclă data lui Hitler, reprezentând iniţialele expresiei ..*Grosster Feldherr aller Zeiten"* (Cel mai mare strateg al tuturor timpurilor) *(n.t.)*.
** Pădurarul e mort! Braconierul trăieşte! (Ib. germ.).
jsje aşezăm în cerc lângă ceaun. Porta fredonează un cântec rusesc de seceriş, în timp ce pune şi usturoiul înăuntru, amestecându-1 cu restul legumelor.
— N-ar merge şi o raţă la chestia asta? întreabă Micuţul. Fă rOst de-o raţă! îi ordonă el fostului Oberst, care întâmplător găseşte una.
— Sâ-ţi explic cum e cu raţa, spune Porta. Oricine ar trebui sâ ştie asta. Există două feluri de borş. Unul obişnuit, pe care-1 fac polonezii şi ucrainenii, întâi se rumeneşte o raţă, apoi o tai, ÎJ scoţi oasele şi tendoanele şi o mărunţeşti. în timp ce cânţi o parte din „Katerina Ismailova", o arunci în supă bucată cu bucată. Uite-aşa! Plop, plop, plop! Şi de fiecare dată când raţa face „plop", poţi sâ-ţi pui o dorinţă!
— De exemplu, o muiere straşnică, se repede Micuţul visând cu ochii deschişi.
— N-a fiert destul borşul -ăla? se interesează nerăbdător Bătrânul şi se linge pe buze ca un lup hămesit.
— Nu poate fi nimic mai rău pentru un bucătar-şef, îl mustră Porta cu seriozitate, decât nişte clienţi care şi-au pierdut răbdarea! Oi fi tu şeful adunăturii ăsteia, dar la bucătărie sâ nu-ţi bagi nasul! Eu comand

aici! Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, boşul! Dacă nu mai poţi să aştepţi până c gata inegalabilul meu „chef d'oeuvre" rusesc, te sfătuiesc să faci o mică plimbare împreună cu toţi ceilalţi care nu mai pot răbda.
Nervii noştri sunt gata sâ plesnească în timp ce Porta continuă imperturbabil sâ mestece în ciorbă. Ne pomenim mestecând în gol, ne chiorâie maţele privindu-1 cum mărunţeşte carnea cu un aer demn şi cum o pune în ceaun. La sfârşit, toarnă zeama de sfeclă şi binecuvântează supa în numele Dumnezeului tuturor ruşilor. Aproape că ne călcăm în picioare în momentul în care ne spune să venim cu castroanele. Pretinde sâ le aliniem precum soldaţii la paradă. Micuţul e gata sâ-i împuşte pe profesor şi pe fostul Oberst când îşi pun castroanele alături de ale noastre.
— Sclavii la coadă! rage el. Pe vremea lui Isus aţi fi mâncat la rând cu câinii! N-aţi citit Biblia, nemernici aristocraţi ce sunteţi? Porta pune în fiecare castron o bucată mare de unt şi, cu o mină de arhiepiscop, toarnă apoi şi supa.
— Vâră mai adânc polonicul, fiule! se tânguie Micuţul cu ochii sticlindu-i de foame. Ce-i mai bun se duce întotdeauna la fund! La urmă, Porta presară deasupra mărar şi toarnă sosul acru.
După ce rade trei porţii, Micuţului i se face milă de profesor şi de fostul Oberst.
66
67
— Cred că vă e foame şi vouă, nu? întreabă el indiferent. J Duceţi-vă la Obergefreiter Porta cu castroanele. Şi dată, ! întâmplător, descoperiţi o bucată de carne în supa voastră, \-j prezentaţi imediat cu ea la mine, *panimaieşi?*
— încetează să-i mai chinui pe amărâţii ăştia, pufneş Bătrânul iritat.
— Le dau mâncare, şi tu numeşti asta chin? exclan Micuţul surprins. Ce-ai vrea să fac? Sâ-i şterg la fund ca să r murdărească pantalonii Armatei lui Adolf?
Timp de două ore ne-am tot îndopat cu borş, fără • discutăm prea mult. După ce n-am mai putut înghiţi nimi ne-am lungit pe spate mulţumiţi.
— Când bătrâna Germanie va fi pierdut războiul ăst filosofează Porta, şi după ce-şi va fi revenit puţin din mizeri cred c-aş face foarte bine să-mi deschid un restaurant la Berii O să cumpăr ruinele de la „Kampinski". Aş putea să le i; ieftin. Voi avea toate delicatesele: tocană americană, cura prăjit în stil american, pui italienesc la cuptor.
— Nu uita de „poulet au sang" franţuzesc, *mon am,.* completează Legionarul meniul, aprinzându-şi o ţigară „Caporal".
— Cum aş putea să uit, zâmbeşte Porta. Şi n-o să uit nici de legumele greceşti „au gratin" sau de prăjiturile din bucătăria jidăneas.că. i
— Mă aduci în pragul nebuniei, izbucneşte Julius Heide furios. Cum poţi să pomeneşti de mizeriile alea jidâneşti?
— Tu preferi miel „â la Turque", nu? întreabă Porta trufaş. O să am şi aşa ceva pentru clienţi de-ai casei ca tine!
— Sper c-o să faci şi supă venezueleană de peşte! intervine Gregor, lingându-şi buzele crăpate de frig.
— Dar „Paella Valenciana"? strigă Barcelona, căţărat pe pervazul ferestrei.
— Ce naiba se petrece aici? răsună dinspre uşă o voce pătrunzătoare de ofiţer.
— Atenţiune! zbiară Bătrânul, ridicându-se ca fulgerat şi scăpându-şi pipa.
Oberst Hinka, ciungul, intră în camera joasă; în aer pluteşte aroma borşului.
— Ce-i asta? întreabă el, privind cu interes ceaunui. A mai rămas puţină ciorbă.
— E ciorba preferată a ruşilor, să trăiţi! turuie Porta.
— Dâ-mi să gust, zâmbeşte Hinka. Porta îi umple un castron.
— Să pun şi pentru adjutant? întreabă Porta, uitându-se la Leutnantul care stă la uşă nervos, ca o găină pe ouă.
68
— Nu pune întrebări stupide, Porta, răspunde printre înghiţituri Oberstul. Reticent, adjutantul primeşte un castron plin-ochi. Nu poate să-şi ascundă reţinerea faţă de talentul culinar al lui Porta. Nu 1-ar surprinde să fie în ciorbă o otravă
cu efect rapid.
— Excelentă ciorbă, exclamă Oberst Hinka încântat şi îi
întinde lui Porta castronul gol.
— Da, să trăiţi, Untermenschenii ăştia ştiu ce-i aia haleală, să trăiţi, remarcă Porta plin de admiraţie. Ar trebui să mâncaţi o dată Selianka, domnule. E o supă de somon, să trăiţi! O pregătesc pe plajele de la Marea Neagră. Eu am gustat-o când m-am dus în vizită la prietenul meu Serghei Smirnov, domnule. E bucătar-şef la „Motanul cenuşiu", un restaurant din Atena. Selianka lui 1-ar scoate şi pe Stalin afară din

Kremlin. Am rețeta, să trăiți, poate o doriți și dumneavoastră?
— Nu, Porta, mulțam, nu azi, surâde Oberst Hinka, Mtându-1 cu mâna pe umăr. într-o oră plecăm. Păstreazâ-ți calmul, Beier, i se adresează el Bătrânului. Cred că o să intrăm într-o treabă tare urâtă. Porta și Creutzfeldt, fără ieșiri de gCăpătuială sau jafuri! Dacă aud că faceți porcării, institui o Tpurte Marțială de urgență și n-o să vă trec nimic cu vederea! paful e o problemă gravă.
' — Am înțeles, să trăiți, am înțeles perfect, domnule! cârâie Porta, cu o voce amabilă. Am văzut avertismentele afișate peste ,jtot, să trăiți! Jaful atrage după sine ștreangul. Oberst Hinka, să fetrâiți, permiteți să raportez, suntem destul de dezghețați și o să Ine ținem mâinile acasă ca să nu ne ardem. Am văzut afișele, să
prăiți!
în următoarele douăzeci de minute, Micuțul și Porta sfărâmă ușa unei pivnițe și trec prin ceea ce fusese odinioară reședința maiorului. Răscolesc sertare și dulapuri, risipindu-le conținutul pe podea. Nu descoperă nimic interesant și trec în camera următoare, unde dau peste o sticlă de vodcă într-un coș de
gunoi.
— Hai s-o ștergem de praf, spune Porta ducând sticla la gură. După ce scurg și ultimele picături din sticlă, își continua periplul dintr-o cameră în alta, râzând și chirăind. Până la urmă, ajung în dormitor, unde tronează un pat demodat de dimensiuni uriașe.
Micuțul adulmecă precum un câine de vânătoare care a dat de urma vulpii. Se strecoară de pe marginea patului tocmai sub pilota grea, țărănească.
— Pis, pis, pis, pis! vine de sub așternuturi glasul său înfundat. Melonul i se ivește la capătul pernei. Muiere! sforăie el'

și se afundă din nou printre cearșafuri ca o nevăstuică în gaura iepurelui.
Porta își bagă capul printre falduri să vadă ce face Micuțul. Nu-1 găsește, se suie pe el, începând să chițăie ca un arici într-o noapte caldă de vară.
La început, Micuțul nu-si da seama că Porta e cel care se lăfăie în pat. Se iscă o încleștare scurtă, dar violentă, în urrrui căreia pilota e sfâșiată de la un capăt la altul. Penele zboară in toate direcțiile.
Se ridică în capul oaselor, fiecare la câte un capăt al palului, și privesc amețiți în jur. Penele se aștern încet peste ei, făcându-i să semene cu doi pescăruși în toiul unei furtuni.
Micuțul găsește într-o ladă plină cu lenjerie niște chiloți roși; cu volănașe de dantelă și cu nasturi în partea din față, așa cum era moda la începutul secolului.
— Sfântă Fecioară din Kazan, câtamai fundul trebuie să fi acoperit, strigă Porta, lingându-și buzele. Cred că nu i-ar putea umple nici măcar un cal de tracțiune!
— Isus ne iubește, intonează Micuțul. Dacă ar fi fost aici curul ăla, cu tot restul de accesorii, ne-am fi tras și noi niște budigăi triunghiulari!
— Muiere, suspină Porta visător, îngropându-și fața în chiloții roșii. Fornăie și mârâie ca un motan într-o aventură nocturnă.
— Dâ-mi chestiile alea, cere Micuțul.
își trage budigăii roșii peste uniformă. Porta îi dă și un sutien imens. Se împiedică de'masca de gaze și o aruncă pe fereastră.
Sutienul e umplut cu două cârpe de șters pe jos și arată ca două vârfuri ale Alpilor. Descoperirea unui corset demodat aproape că iscă o bătaie. Până Ia urmă îl obține Porta.
Se admiră amândoi înîr-o oglindă mare. Corsetul e foarte frumos, împodobit peste tot cu trandafiri și fluturi.
— De ce cu fluturi? întreabă Micuțul dus pe gânduri.
— E foarte clar, spune Porta ca un bun cunoscător. Zboară de pe el și aduc bărbații direct la țintă.
într-un dulap găsesc o pălărie mare și neagră, împodobită cu cireșe. Porta o confiscă.
— Ce-ai zice s-o punem rapid? întreabă el, unduindu-și coapsele și imitând mersul unei târfe. O pui pentru zece bumâști? chicotește el, stând la fereastră și trimițând bezele unui grup de motocicliști care-! privesc înmărmuriți, ca și cum ar fi martorii unei minuni.
- îți arăt curu' la juma' de preț, rage Micuțul răgușit.

— Haideți, băieți! le face Porta semn cu capul. Luați-vâ bilete de intrare. Zece parale pentru poziția clasică germană. Pentru artificiile franțuzești plătiți dublu. Și dacă vreți să-i vedeți o dată curul lui Sophie, vă costă numai două mărci.
Micuțul se cațără pe pervazul ferestrei și-și unduiește crupa. Chiloții roșii flutură în vânt.
Porta face o mișcare scurtă cu mâna și scuipă în zăpadă.
— Nici o șansă, dragul meu, îi spune Micuțului. E foarte adevărat ce se spune la crâșma „Crocodilul":

germanii sunt exact ca ş_i Fiihrerul lor. Li s-au micşorat de tot mădularele în frig!
închid fereastra cu zgomot. Micuțul se împiedică şi cade într-un balansoar care-1 azvârle afară pe uşă, razant cu peretele. Se opreşte într-o cămăruță, în spatele uşii, şi priveşte uimit în
Jur- ,
— încotro? îl întreabă Porta, fâlfâindu-şi pălăria cu cireşe în dreptul uşii sparte. Micuțul nu răspunde, dar îi arată tăcut un seif vechi, împodobit cu o stea roşie, cu secera şi ciocanul. Priveliştea îl înviorează imediat pe Porta. Mângâie tandru metalul seifului.
— întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc pe cineva ca tine, îi mărturiseşte el.
— Ai grijă, intervine Micuțul suspicios. S-ar putea ca scârba J, de Ivan să fi pregătit o mică surpriză pentru nişte eventuali ": curioşi ca noi.
— Nu eşti prost degeaba, spune Porta cu superioritate, examinând seiful milimetru cu milimetru. Apoi încearcă
, amândoi să-1 tragă de la perete, dar nu reuşesc. Găsesc doi drugi de fier, dar nici aşa nu-1 pot clinti. Porta scuipă pe steaua roşie şi ameninţă blocul de fier cu pumnul.
— Aşteaptă numai puțin, nemernicule, se-nfurie Micuțul, îți arătăm noi de unde-şi lua Moise berea! Doar nu-ți închipui c-am bătut tot drumul ăsta împuțit până-n Rusia ca să-ți bați tu joc de noi!
— Drace! zice Porta, îngândurat, măsurând din ochi carcasa de fier. Trebuie să-1 mutăm neapărat de la perete.
— Da' de ce? întreabă Micuțul, fără să mai priceapă nimic. Uşa e în față, nu? Când vrei să intri într-o casă, doar nu te apuci să spargi peretele din spate, ci foloseşti uşa, aşa mi se pare!
— Gura, şuieră Porta enervat. Cu seifurile e altceva! Uşa din față e pentru ăia care ştiu cifrul. Cu cât îl freci mai mult, cu atât e mai greu de deschis. Trebuie să încercăm pe uşa din spate. Era bine să fi avut un satâr. Aşa am fi găurit foarte uşor fosila asta de la fiare vechi.
71
— Aruncătorul de flăcări nu-i bun? sugerează Micuțul nerăbdător *şi* pleacă imediat să-I aducă.
— Las-o baltă, deşteptule! îi retează Porta avântul. S-ar topi toată carcasa, plus ce e înăuntru. Noi nu adunăm fier vechi şi. mai mult, n-o sa ieşim din războiul ăsta la fel de săraci cum eram la început.
— S-ar putea să ai dreptate la faza cu spartul seifurilor prin spate, spune Micului gânditor, scărpinându-se la prohab. 11 pi minte pe băiatul blănarului jidan de pe Hein Hoyerstras.se care avea un coleg, bănuit a fi jidan, lăcătuş pe Bcrhnard Nocht-strasse? Individul ăsta se ocupa de seifuri, sertare şi treburi de genul ăsta. Lua din spate toate chestiile cu care avea de-a face. Asta 1-a si terminat până la urmă. Chestorul şef Nass si băieții lui, cu pălăriile trase pe ochi, de la David Station, au pus până la urmă gheara pe lăcătuş, care totuşi nu era jidan. De fiecare dată când se dădea o gaură într-un seif, bătrânul Nass ştia că autorul trebuia să fi fost lăcătuşul. Cred că-ți dai seama ce a urmat, într-o dimineață, înainte să apară lăptarul, bătrânul Nass, înso(it de câ(iva copoi, a dat buzna in casa lăcătuşului, care tocmai visa la seifuri doldora de bani. O să mai treacă vreo douăzeci de ani până să-şi scoată nasul din f uhlsbuttel.
— Dar pentru că asta c prima noastră întâlnire cu un şeii sovietic, n-o să-şi închipuie nimeni că tocmai noi, doi germani eliberatori, 1-am găurit, spune Porta nepăsător, începe să se joace cu cifrul.
— Parcă e o stafie de emisie-receptie, remarcă Micu(ul.
— Totuşi, frecventa e puțin diferită, surâde Porta cu indulgență. Ca să te joci cu butoanele unui radio trebuie să plăteşti. Cu ăsta sper să primim bani. dacă găsim frecvența potrivită.
— Că veni vorba, ai încercat uşa? întreabă Micuțul practic, îmi aduc aminte de ziua în care David al jidanului şi cu mine am dat o raită la magazia unui concurent, având cu noi un specialist în broaşte şi lacăte. După ce a trebăluit o oră întreagă, a descoperit că, de fapt, uşa nu era încuiată. Expertul nostru a fost atât de ruşinat încât şi-a luat tălpăşița şi s-a lăsat umflat de unul din maimuțoii lui Nass.
— Ai perfectă dreptate, zbiară Porta, deschizând cu greu uşa.
Când Micuțul vede teancurile de bancnote, râde atât de tare incât hohotele sale provoacă un ecou puternic în toată casa.
— Milioane! şopteşte Porta extaziat. La naiba, milioane! N-am mai văzut niciodată atâția bani la un loc! Slăvit fie bunul Dumnezeu! intonează el cu privirea ridicată spre cer. Voi intra
. ea tău cu prima ocazie! Şi dacă dau de vreun păgân în iară asta, o să-1 aranjez cum se cuvine!
_ Sunt foarte mulți pe-aici. Mai mulți decât ai putea tu să numeri, strigă Micuțul, frecându-şi mâinile întocmai ca un jidan care a reuşit să tragă pe sfoară un antisemit.
__ în curând, firmamentul economic va fi împodobit cu încă doi Rockeffelleri, prezice Porta satisfăcut.

— Care-s aia? întreabă Micuțul prostește.
— Uitâ-te-n oglindă, îl lămurește Porta. Pe unul dintre ei îl vei vedea acolo.
— Sfinte Dumnezeule! Nu-mi vine să cred, exclamă Micuțul, privindu-se atent în oglindă.
— Acum nu mai trebuie decât să ne păstrăm sângele rece, spune Porta, mângâind afectuos teancurile de bani.
— Nici n-avem vreo altă șansă în iarna asta rusească, răspunde Micuțul nepăsător.
— De azi încolo, continuă Porta energic, suntem mult prea bogați ca să ne mai intereseze războiul- lui Adolf. Du-te în pivniță și adu doi saci mari. Plecam, tinere!
— F'ără să ne luăm rămas bun de la ceilalți? întreabă Micuțul uluit.
— De-acum nu-i mai cunoaștem, îl lămurește Porta. Dacă transpiră ceva din ce-am făcut, nu mai apucăm să fim bogați mult timp! Julius o să spună că banii aparțin statului și că trebuie confiscați. Ține minte ce ți-am spus: păstreazâ-ți sângele rece! Trecutul nostru e îngropat! Coboară în pivniță și adu doi saci. Să fie foarte, foarte mari.
— înainte să mă schimb în haine civile, o să mă cac în pantalonii de armată ăi lui Adolf, promite Micuțul și aleargă în pivniță fluierând.
— Ați găsit ceva? zbiară Gregor, intrând pe fereastră, însoțit de Albert, cu dinții săi strălucitori.
Porta închide repede ușa seifului și se grăbește să le abată privirea de la cămăruță.
— Rahat! răspunde el indiferent, arătând ca un lup ciobănesc. Albert vede corsetul cu fluturași și trandafiri și zbucnește într-un hohot de râs convulsiv.
— C e-i asta? Noua armă secretă a lui Adolf? bolborosește Gregor printre sughițuri.
Albert scrâșnește din dinți în clipa în care vede pe perete un portret al lui Stalin ce scrutează încăperea cu o privire crudă.
— *Kak vi pajivaeie, tovarişci?** rage el, amenințând tabloul

* Cum o mai duci. tovarășe? (Ib. rusă).

cu pumnul, ca și cum ar încerca să domolească săgețile din privirea georgianului.
Micuțul apare cu doi saci mari la subsuoară.
— Afară, rahaților, se răstește el, fluturând sacii spre ei ca șj cum ar goni niște găini. Nu știați că e interzis să violați 0 proprietate particulară?
— La ce vă trebuie sacii? întreabă Gregor curios, pipăind țesătura de cânepă.
— Am primit ordin să camuflăm ferestrele, replică Porta imediat, pentru a evita un răspuns necugetat din partea Micuțului.
— Drept cine mă luați? Mă credeți cretin, sau ce? pufnește Gregor. Ați găsit ceva, âsta-i adevărul. Nu-mi mai vindeți mie gogoși! Am fost anchetator. Vă miros de la o poștă!
— Dacă nu-ți ții gura și nu pleci de aici cu strigoiul ăsta negru, ca să ne facem treaba, vă calc în picioare! rage furios Micuțul, amenințându-i cu pumnul.
— E ceva deosebit, omule! exclamă Albert plin de curiozitate, țopăind pe canapea. Face o tumbă, se oprește stând în mâini și se uită sub canapea.
— Te joci cu soarta, târâtură africană ce ești, mârâie Porta, expediind un șut unei perne, care zboară direct pe lampă.
— Da' zău că ai dreptate, râde Albert și scoate de sub pat un bidon cu ulei.
— Vrei să-ți ungi fuduliile și să te duci la tine-n Africa să dormi pe-un pat de cuie? întreabă Micuțul turbat de furie, încercând să-i tragă un șut lui Albert.
— De ce nu? rânjește Albert și trage o dușcâ din bidon. Micuțul își lungește gâtul ca o barză la vânătoare de broaște.
Adulmecă aerul în direcția bidonului cu ulei.
— Crăciun fericit tuturor! Șnaps de prune! zbiară el, smulgând bidonul din mâna lui Albert.
— Dă-mi și mie să gust, cere Porta și se autoservește.
— Alarmă,, alarmă! vine un strigăt de afară.
O pușcă-mitralieră latră cu furie. Mortierele bubuie în noapte. Un Obergefreiter tanchist se cațără pe un scaun, în dreptul tabloului lui Stalin.
— Unchiul losif poate fi un cadou frumușel. O să dea foarte bine deasupra canapelei de acasă, din Koln, când s-o termina războiul.
— Nu-1 atinge! țipă Gregor cuprins de panică, aruncându-se la pământ.

Albert sare dintr-un salt în spatele canapelei, aidoma unei pisici care-o zbugheşte din calea unui lup alsacian. Porta se ghemuieşte după un fotoliu împreună cu Micuțul, care şi-a

ascuns capul ca struțul. Pălăria împodobita cu cireşe fâlfâie în aer ca o pasăre rănită.
într-o fracțiune de secundă, Gregor observă firul subțire, negru, legat de tablou, care se'strecoară printr-o gaură sub
tapet.
Explozia sfărâmă toată casa. Limbi lungi de foc se înalță spre cer. Acoperişul pare că se sprijină pe creasta flăcării. Parcă ar fi sfârşitul lumii. Exploziile se succed în lanț şi cuprind întreaga stradă. Casele se prăbuşesc şi cerul e invadat de o lumină orbitoare. Se vede ca ziua. Suflul învăluie strada ca o tornadă, măturând tot ce-i stă în cale. Un camion se rostogoleşte ca o jucărie. Albert zboară urlând peste ruinele peretelui, cu canapea cu tot. Aceasta se striveşte cu un zgomot infernal de peretele unei alte case de pe cealaltă parte a drumului, în cădere, Albert zbiară ca un porc înjunghiat, rostogolindu-se şi agitându-şi mâinile şi picioarele. E proiectat într-o baltă înghețată, alături de Gregor.
— Isuse, îngaimă el. Asta putea să omoare şi un urs grizzly. Oameni răniți de moarte strigă după ajutor. Vâlvătăile de foc luminează zăpada murdară. E ca o erupție vulcanică ce pare că nu se mai sfârşeşte. Totuşi se opreşte!
Cei rămaşi în viață încearcă din răsputeri să se ridice. Sunt în stare de şoc şi complet asurziți, îi dor urechile, de parcă le-ar fi străpuns cineva timpanele cu un ac înroşit în foc. Preț de câteva minute, suntem incapabili să pricepem ce se întâmplă în jur. Ne cuprind accese acute de nebunie. Peste tot zac împrăştiate halci de carne şi aşchii de oase. Până si pomii care străjuiau strada, de o parte şi de alta, au fost smulşi din rădăcină, dispărând tară urmă. Ruşi şi nemți, civili şi militari panicați aleargă înnebuniți.
Un sergent rus, cu uniforma boțită şi înnegrită de funingine, îşi descarcă în aer Kalaşnikovul, apoi îl aruncă şi urlă: *Io v tvoi mați.* îi frânge gâtul cu muchia palmei unui Feldwebel care dă să-1 lovească.
O motocicletă cu ataş plină cu puşti-mitralieră şi muniție este răsucită în jurul rămăşițelor unui horn. Din ataş atârnă un trup însângerat. Albert a luat-o razna. Se târăşte în patru labe şi urlă ca un câine turbat, îşi revine doar în clipa în care Porta îi dă casca de oțel. La spate, buza căştii a fost complet smulsă. Albert o priveşte o clipă fără să priceapă nimic, îşi pipăie creştetul capului, ca şi cum ar vrea să fie sigur că-1 mai are. îşi înalță privirea spre cerul plumburiu, îi mulțumeşte lui Dumnezeu şi tuturor sfinților cunoscuți şi necunoscuți. Cu ocazia asta,

inventează ad-hoc nume noi. îşi ia casca şi le-o arată tuturora, ca dovadă că Dumnezeu îl ocroteşte.
— Asta pentru că noi, negrii, n-avem nimic comun cu războaiele, declară el. Războiul ăsta e pentru'albi şi pentru galbeni.
— Ce porcărie! Şi toate astea pentru un tablou, suspină Porta, privind lung spre ruinele casei maiorului.
Când vede corsetul înzorzonat, Oberst Hinka îl ia pe Porta deoparte. Porta uitase că *e* încă îmbrăcat cu el.
— De unde-1 ai? întreabă Hinka aspru.
— L-am găsit, să trăiți! răspunde Porta, ceea ce e destul de adevărat.
— Unde 1-ai găsit? Hai! Vreau adevărul! îl sfredeleşte Hinka cu privirea, în care casă?
Porta se foieşte. încearcă să se eschiveze, apelând la una din poveştile lui obişnuite. Spune ceva despre un salon de coafură din Diisseldorf, al cărui proprietar purta întotdeauna corset.
— La dracu' cu prietenii tăi de la saloanele de coafură, îl întrerupe Hinka tăios. Ştii că nu mă poți prosti. De ce-a sărit casa-aia în aer, ce s-a întâmplat acolo?
— Aaa, da, să trăiți! înțeleg, domnule, despre explozie vorbiți. (Porta surâde fals.) Unui motociclist i s-a pus pata pe portretul lui Stalin şi a vrut să-1 ia. într-adevăr, era un portret reuşit, să trăiți! Noi 1-am avertizat pe motociclist, domnule, adică nu pe Stalin, să trăiți! (Porta face un semn cu mâna în direcția satului distrus.) Tabloul avea ceva dubios, să trăiți! De asta v-ați convins şi dumneavoastră, domnule!
— Ai putea să recunoşti motociclistul? întreabă Hinka bănuitor.
— S-a dus, domnule. S-a dus definitiv. S-ar putea chiar să spânzure de coşul ăla de țiglă! Dumnezeul german pedepseşte întotdeauna nesupunerea, nu-i aşa, domnule? adaugă el gânditor.
— L-ai văzut mort? se interesează Hinka pe un ton tăios. Dacă e în viață, vreau să afle cum pedepsesc eu nesupunerea!'
— Ar merita, să trăiți! îl aprobă Porta, oftând din rărunchi. Puteam fi făcuți praf cu toții din *cauza* unui bețiv care-a vrut neapărat să fure.
— Ai grijă, Porta, să nu-ți crească aripi de îngeraş. T'e-am întrebat: 1-ai văzut mort?

— Din păcate, nu, să trăiți! S-a prăvălit casa peste mine!
— Cine mai era cu tine?
— Absolut nimeni, domnule. Eram singur. Departe de tabloul ăla, să trăiți!
76 -"'••'••
— Atunci înseamnă că i-ai dat, pe geam, chiloții şi sutienul Obergefreiterului Creutzfeldt, nu-i aşa? Face un semn cu capul spre Micuțul, care tace mâlc, privind agitat în jur, sub influența şocului exploziei.
— Vino încoace, Creutzfeldt! strigă furios Hinka. Micuțul nu reacționează. A asurzit.
— Cred că i-au fost afectate pâlniile, să trăiți! e de părere Porta. Permiteți să raportez, domnule. La început mi-am pierdut şi eu auzul, dar după ce m-am ridicat în capul oaselor, mi-a revenit, şi acum aud foarte bine, mulțumesc lui Dumnezeu. Aud perfect tot ce-mi spune Herr Oberst Hinka, să trăiți!
— Dă-ți jos corsetul ăsta tâmpit, îi ordonă scurt Hinka. Şi te previn, Porta, răbdarea mea are limite! Dacă sari peste cal, o să te trezeşti pe undeva printr-o celulă.
— Da, să trăiți, cred că se găseşte întotdeauna o celulă goală la Germersheim, domnule, spune Porta vlăguit, încercând să pară abătut.
— Am să te împuşc într-o bună zi, promite Hinka, răsucindu-se pe călcâie.
— într-o oră plecăm, anunță Bătrânul, care fusese la o adunare a şefilor de pluton cu comandantul. Ce dracu' aveți pe voi? mârâie el furios în clipa în care îi vede pe Porta cu corsetul şi pe Micuțul în chiloți. Nu vreau să vă mai văd în halul ăsta! Ce naiba or să creadă ruşii?
— Vor uita să tragă în noi, răspunde Porta, ceea ce ar fi un lucru bun, trebuie să recunoşti!
O perdea de flăcări dansează în depărtare. Deasupra se vede un nor imens de fum. Trombele de aer aduc o ploaie deasă de cenuşă. Pământul se zbuciumă ca un animal în agonie.
Micuțul, înalt şi puternic, ca un pachet de muşchi, se iveşte prin ploaia abundentă. Trabucul îi luminează fața mânjită de funingine. E îmbrăcat şi acum cu chiloții şi îi înjură crâncen pe profesor şi pe fostul Oberst. Aceştia îl urmează epuizați, cărând rezervorul aruncătorului de flăcări şi lăzile cu muniție. Aerul e inundat de zgomote asurzitoare. Bubuitura unui obuz de mortier îl face pe fostul Oberst să *st* arunce într-un adăpost.
— Lua-te-ar dracu', tembelule! rage Micuțul. Ți-am spus să nu te pui la fereală până nu-ți ordon eu, rahat ce eşti!
Se aude iarăşi un trosnet sec. Micuțul priveşte concentrat traiectoria obuzului. Acesta cade cu un sunet infernal şi împroaşcă zăpada în toate direcțiile. O schijă de obuz găureşte una dintre sticlele pentru apă ale Micuțului. Vodca i se prelinge pe picioare.
— Păgâni ruşi împuțiți, se înfurie Micuțul, îndreptându-şi spre cer puşca cu țeava retezată. Ce şmecherie mai e şi asta? Ce
.77
legătură are vodca mea cu războiul?
. — Adăposteşte-te, omule! răcneşte Leutnant Braun nervos. O să fii împuşcat!
— N-o să mi se întâmple absolut nimic, domnule, îl asigura Micuțul, cu vocea lui ruginită, de bas. N-o să mă las curățat înainte să văd New-York-ul, Londra, să fac o călătorie în Africa, împreună cu Albert, şi să mă cac în budele pline de cuie ale fachirilor.
— Plutonul 2! Preia comanda! se aude din față. Ordinul e transmis întregii companii. Ne ridicăm încet.
Picioarele Bătrânului se afundă în zăpadă până la genunchi, îşi pune automatul pe umăr.
— Mişcați-vă! Toată lumea în picioare! strigă el nervos. Ridică-te, Micuțule! Du-te în flancul drept, şi să te ferească Sfântul să jefuieşti vreo baracă sau să cauți dinți de aur în gura cadavrelor! M-ai auzit?
— Păi, urli suficient de tare ca să trezeşti toți morții din cimitirul Hamburgului. Nu m-ar mira să se fi sculat în capul oaselor să te asculte! bombăne Micuțul încruntat, ridicându-se încet şi provocator.
— De ce eşti aşa acru? întreabă Porta. Arăți de parcă te-ar fi pişcat toți păduchii comunişti!
— Mă enervează Oberstul ăla handicapat, răspunde Micuțul morocănos. E un rahat tâmpit, prost ca un recrut!
— Nu mai pot să-ndur insultele tale, cârâie fostul ofițer. Se străduieşte să se impună printr-un ton dur, aşa cum făcea odinioară în fața regimentului. Dar, de astă dată. fără succes.
— Cu atât mai rău pentru tine, găină proastă, rânjeşte Micuțul răutăcios, şi-1 pocneşte cu dosul palmei. Pentru că va trebui să suporți, nu-i aşa? Asta să-ți intre bine în capul tău idiot! Ori vrei să te alerg puțin ca să-ți revii? Pricepe odată pentru totdeauna că eşti scursura Germaniei, asta eşti. Iar eu? Eu sunt Obergefreiterul, coloana vertebrală a Armatei! Partea superioară, bineînțeles!
— Chiar vrei să ne cățărăm până la închisoarea aia spurcată? întreabă Porta, îndreptându-şi jartierele corsetului roşu.
— Vreau sau nu, trebuie să mergem, răspunde scurt Bătrânul, scuipând tutun în zăpadă.

— Porcăria asta de *război* a răsturnat lumea cu fundu-n sus, bolboroseşte Porta pesimist şi îi cere Legionarului o ţigară. Când o să încetezi sâ-ţi mai omori plămânii cu rahatul ăsta franţuzesc?
— *Pas question, mân ami!* Cu ţigările astea, am cel puţin avantajul câ-mi rămân mie aproape toate, răspunde Legionarul.
78
Gunoiul tău de doi bani nu-i bun decât pentru fete necoapte.
— Sunt destul de cătrănit ca să sparg nuci de cocos cu curul şi să scuip miezul ca un mortier care aruncă obuze, spumegă porta. Contemplă închisoarea OGPU, zidurile luminate de jocul flăcărilor din pădurea de brazi. ,
— Va trebui să urcăm şi să coborâm dealurile, să alunecăm pe lacurile îngheţate până ni se toceşte pielea de pe fund, să ne croim drum ca nişte buldozere prin păduri îngheţate — şi toate astea numai ca să ajungem la puşcăria aia comunistă. Eu sunt obişnuit să ajung la puşcărie stând confortabil pe fund! Dacă ăsta nu-i un caz grav de încălcare a Drepturilor Omului care ar trebui să ajungă urgent în faţa Curţii Internaţionale, atunci sunt eu bătut în cap!
— Ar trebui interzis ca oamenii cumsecade să fie puşi la asemenea corvoade din cauza câtorva idioţi care n-au fost în stare să evite războiul! se înfurie Heide.
O moto-sanie se apropie, învăluită într-un nor de zăpadă. Un Oberstleutnant isteric din Marele Stat-Major se interesează unde e comandantul. •
Bătrânul îl arată pe Oberleutnant Lowe, care stă pe un butoi şi scarpină o mâţă după urechi.
— Ştii să iei poziţia de drepţi, omule? rage ofiţerul de stat-major spumegând.
Bătrânul îşi pocneşte călcâiele încetişor şi îşi atinge casca cu mâna, schiţând un salut vag.
— Oberleutnant Lowe, comandantul companiei, Regimentul 27 Panzer, la raport, să trăiţi! se aude vocea dogită a lui Lowe.
— De ce dracu' stai aici? strigă Oberstleutnantul cu epoleţii sângerii. N-ai primit ordinul de atac? Nu e permisă nici o oprire! Atacă, omule! Răcnetul său provoacă un ecou ce răsună
fe sfidător.
l — Am înţeles, domnule Oberstleutnant, să trăiţi! răspunde
l Lowe, salutând impecabil, în timp ce-1 înjură în gând cu obidă.
Ne afundăm în bezna pădurii de conifere, împleticindu-ne ca beţivii. Ne zgâriem de crengi uscate. Feţele ne sunt biciuite şi sfâşiate. Deodată începe să răpăie o Maxim rusească. Porta aruncă fulgerător o grenadă de mână şi împroaşcă o ploaie de gloanţe în direcţia mitralierei.
Un ofiţer^rus e aruncat în aer. Mantaua îi fâlfâie ca o aripă rănită. Puşca-mitralieră latră din nou.
— Pe toţi dracii! zbiară Micuţul şi îndreaptă aruncătorul de flăcări spre tufişuri. Copacii încep să ardă. Puşca-mitralieră tace. Ruşii zac grămadă şi trupurile li se înnegresc treptat, ca fripturile în cuptor.
79
— Noroc că nu ştii niciodată când o păţeşti, oftează Barcelona, contemplând un rus cu părul în flăcări. Asta *e* câtana bătrână. Altfel nu 1-ar fi lăsat cu părul lung.
— Daţi-i drumul, daţi-i drumul! ordonă Bătrânul, depăşindu-ne în fugă.
Observăm o formaţiune de ruşi care încearcă să scape. Unul dintre ei se strecoară pe după un copac prăvălit şi se târăşte de-a curmezişul unui izvor îngheţat.
— Lichidaţi-i! strigă Heide nerăbdător, pregătindu-şi mitraliera uşoară.
I se zguduie tot trupul în timp ce trimite o rafală prelungă în grupul fugar de duşmani. Sunt doborâţi trei dintre ei, împuşcaţi în spate, cu piepturile sfărâmate. Folosim un nou tip de glonţ, mai dur. Face doar o gaură mică la intrare, dar lasă în urma lui un gol imens. Câţiva dintre răniţi zac în zăpadă şi se tânguie sfâşietor.
Micuţul împuşcă patru supravieţuitori cu puşca sa cu ţeava retezată. O armă cumplită pentru distanţe scurte. Un bătrân locotenent-major în uniforma Miliţiei stă rezemat de un copac, cu mâinile la ceafă. Pe măsură ce ne apropiem, ne priveşte terorizat.
— Un comisar, spune Heide rânjind diabolic.
— Nu-i comisar, îi răspunde Barcelona. Nu mai e decât un nenorocit speriat de moarte. Un morman de oase într-o uniformă demodată. Lâsaţi-1 pe amărâtul ăsta să se întoarcă la strănepoţii lui!
— Te-ai ţicnit? protestează Heide furios. Porcul ăsta e un ofiţer sovietic, iar noi îl omoram! Din ordinul Fuhrerului!
Ridică automatul şi-1 împuşcă pe locotenent în piept şi în cap. Ţeasta i se desface. Pentru orice

eventualitate, îi mai ciuruie şi stomacul cu câteva gloanţe.
— Asta e! exclamă el mândru, aruncându-şi arma pe umăr. Un infanterist rănit se ridică pe jumătate, sprijinit într-un
genunchi.
— *Nie strie/iaii, tovarişci ghermanski,* ne imploră el disperat. Şi tovarăşul german, în persoana Legionarului, îi înfige în
spinare baioneta, al cărei vârf iese prin pieptul rusului. Impasibil, Legionarul îşi scoate baioneta din trupul neînsufleţit, cade în genunchi şi se aşază în poziţia de rugăciune a musulmanilor.
Un ofiţer rus încearcă să arunce o grenadă. Albert îi striveşte faţa cu patul puştii. Pe ceilalţi îi ucidem de la distanţă, de îndată ce-i zărim. Nu ne apropiem de ei decât în momentul în care suntem convinşi că au murit, şi chiar şi atunci o facem cu foarte mare atenţie, înainte să trecem prin dreptul lor, îi străpungem 80
cu baioneta. Au buzunarele pline cu mahorcă şi în sticlele de apă au vodcă. E o marfă de proastă calitate — vodcă pentru soldaţii de rând. Din amarele noastre experienţe, ştim că provoacă dureri de cap insuportabile, şi atunci o oferim cu generozitate recruţilor. De noi se va ocupa Porta.
îi controlăm în buzunare cu multă atenţie. Luăm fotografiile iubitelor şi aruncăm restul de lucruri. Cele câteva ruble pe care le au nu prezintă interes pentru noi.
Micuţul e foarte preocupat de o fotografie găsită în portofelul unui ofiţer căruia Albert îi zdrobise faţa.
— Doamne, ce mai bucăţică Emma asta, murmură el, ştergând grijuliu sângele de pe fotografie. Când vezi aşa o rusoaică ţapână, continuă el făcându-i cu ochiul fetei din poză, îţi dai seama că Dumnezeul nostru a avut o zi proastă când a creat modelul clasic german, cu o parte din păr făcut coc şi cu restul împletit în codiţe.
— Mamă! se minunează Porta, privind peste umărul Micuţului.
— Vrei să facem schimb? îţi dau trei poze pe ea! Ce bucăţică! Maică Precistâ din Kazan!
— Du-te dracului, e a mea! mârâie Micuţul. Mortul i-a scris adresa pe spatele fotografiei. Când s-o termina războiul lui Adolf, o să iau un bilet dus-întors şi o s-o aduc la Hamburg, zău!
— Cred că ai rahat între urechi! râde Porta dispreţuitor. Nici n-o să vrea s-audă de tine când va afla că i-ai ucis iubitul comunist!
— Ştiu că ai impresia că sunt idiot, răspunde Micuţul acru, dar n-o să fiu aşa de cretin să-i spun că eu i-am venit de hac ticălosului. Nu, nu, o să-i povestesc puicuţei cum 1-am cărat în spinare douăzeci de kilometri,- cu riscul propriei mele vieţi, ca să-1 dau în îngrijire medicilor germani. O sâ-i torn o poveste tare, exact ca-n filme! Chestia cu moartea bietului ei erou, care a intervenit din cauze naturale.
— O să te trimită la plimbare, hotărăşte Porta, clătinând din cap cu tristeţe. Harta lumii va arăta cu totul altfel după ce Adolf va pierde războiul şi Wehrmachtul german va fi dezarmat. N-o să fie prea uşor să fii neamţ în vremurile alea. Afla de la mine! Oricine va avea chef ne va trage un şut în cur şi, dacă vom încerca să ripostăm, ne va termina definitiv!
— Haideţi, haideţi, strigă Oberleutnant Lowe agitat, înainte! înainte! Mişcaţi-vă! Voi, nemernicilor, găsiţi întotdeauna locuri in care s-o ştergeţi! Mişcaţi-vă şi să ne punem pe treabă! Trebuie! Oberfeldwebel Beier! Preiei comanda plutonului 2! Cercetaşii înainte şi în flancuri.
SI
— Tot noi! bombăne Porta scos din sărite, dând un şut unei sticle ruseşti goale. Nouă ne revin toate misiunile împuţite din armata asta! Of, dacă aş fi fost eu la Berlin, acum n-aveau decât să se-nvârtă pe-aici şi treizeci de ani dacă voiau! (Vâră furios proiectilele în puşca lui cu ţeava retezată şi controlează ţeava.) Pentru numele Jui Dumnezeu, haideţi să mergem o dată după ' vecinii noştri comunişti să le zburăm scăfârlia! ' .. ,
în clipa în care compania pleacă din pădure, auzim iarăşi bubuiturile înfundate ale mortierelor, urmate de explozii cutremurătoare. Urâm mortierul de tranşee mai mult decât oricare altă armă. E perfidă şi-(i dă numai un foarte scurt semnal de avertizare înainte ca proiectilul să te ajungă şi să explodeze lângă tine. Nu are şuieratul prelung al obuzelor. Ne temem şi de bateriile de mortiere. Acolo sunt aproape . întotdeauna femei, ţărănci masive şi grosolane, într-o noapte am luat cu asalt o companie de mortiere grele; femeile au încercat să fugă în pădure, să se ascundă printre tufe şi pomi, dar le-am vânat una după alta şi le-am ucis ca pe şobolani, în ciuda urletelor şi lacrimilor. I-am luat prizonieri pe cei câţiva bărbaţi din companie, care ne-au confirmat ceea ce ştiam deja: femeile acelea erau fanatice şi se purtau înfiorător cu prizonierii.
— Omorâţi-le pe căţelele astea! ne-a spus sergentul rus luat prizonier, rânjind satisfăcut şi lovind cadavrul uneia. De-acum putea spune tot ce voia. Războiul lui se sfârşise!
Unul dintre noii-veniţi, un flăcău solid din detaşamentul lui Barcelona, e împuşcat în faţă. O schijă de şrapnel 1-a ciopârţit. Nu mai are nas, nici gură şi nici ochi. Se vede numai osul alb. Ţipetele sale

deznădăjduite se aud de departe şi ne sc'ot din minţi. Tremurând, ne adunăm în jurul lui şi urmărim cum Gefreiterul sanitar Rolfe încearcă să-i oblojească rana.
— Zău că şrapnelul face ravagii, şopteşte Micuţul. E mai rapid decât tirul care-i lichida pe mafioţi la Diisseldorf.
— Dacă scapă cumva cu viaţă şi-o să-i cârpăcească faţa, n-o să fie prea arătos! spune Gregor îngândurat. O să fuga lumea de el.
Orizontul se colorează într-un galben-roşiatic. De dincolo de culmi se aud bubuituri şi trosnete. Un regiment al artileriei de baraj ia poziţie de-a lungul râului îngheţat. Ne însoţesc două companii de trupe de asalt. Cu toţii sunt puşi la şapte ace. Au căştile vopsite în alb şi cureluşele în poziţie regulamentară. Centuri, raniţe, măşti de gaze — toate sunt la locul lor. Până şi cagulele măştilor de gaze sunt împăturite corect. Noi le-am aruncat demult pe ale noastre. Mantalele lor sunt atât de curate încât se pot duce cu ele la defilare pe sub Brandenburger Tor. îi privim cu dispreţ, dar totuşi îi invidiem puţin. Au tot ceea ce ne 82 lipseşte nouă. în comparaţie cu ei, Regimentul 27 Panzer pare un azil de sărăntoci. Noi n-avem nici măcar tancuri, deşi suntem regiment de tanchişti.
— Isuse, ce arătoşi sunteţi! exclamă Porta, atingând o centură bine lustruită. O sâ-j speriaţi de moarte pe tâlharul de I va n!
— Unde-i fanfara? întreabă Gregor. Ştiţi voi! Tambalagiii ăia cu tobe şi fluiere. Nu puteţi să năvăliţi peste vecini fără ei!
— Arătaţi ca o şleahtă de vagabonzi, remarcă un Feldwebel, contemplând uniforma de camuflaj a lui Porta, boţită şi jegoasa.
— Asta şi suntem, domnule Feldwebel' rânjeşte Porta. Arogant, îşi potriveşte monoclul său crăpat şi-1 măsoară cu privirea pe Feldwebelu! din gardă.
— Ce adunătură mai sunteţi şi voi? trâmbiţează un Oberfahnrich. Arătaţi ca nişte ocnaşi!
— Adunătură? mârâie Bătrânul, mijindu-şi ochii furios. Să vă explic eu ce fel de adunătură suntem, Herr Oberfahnrich! Luptăm de pe vremea când regimentul dumneavoastră de gardă nici nu era înfiinţat şi am pierdut mai mulţi oameni decât ar putea da divizia dumneavoastră în tot războiul!
— Da, arătaţi destul de şifonaţi, râde acesta ironic, (îşi duce nonşalant binoclul la ochi şi cercetează înălţimile.) Pentru închisoarea aia mică de-acolo trebuie să-ţi ajutăm flăcăii? Lasă că ne ocupăm noi de ea cât timp tragi tu un pui de somn şi-ţi odihneşti oasele ostenite, spune el vesel.
— Serios? răspunde Bătrânul distant, „închisoarea aia mică".<aşa cum îi spuneţi dumneavoastră, ne-a adus pierderi foarte mari.
— Nu e nevoie decât de şira spinării şi de dorinţa de a câştiga, declară cu mândrie un tânăr Unteroffizier. Duhneşte a Valhalla şi a citate din Hitler. Orice ordonă Fiihrerul, soldatul german execută. Untermenschenii ruşi nu ne pot opri!
— *Bien sur que si,* sergent! îl aprobă Legionarul sarcastic, în timp ce ţigara i se mişcă în colţul gurii.
— Toată lumea vorbeşte despre linia întâi, continuă aspru Unteroffizierul. Problema e alta. Un soldat bun se formează printr-o instrucţie de fier în garnizoană, după care linia întâi o să i se pară un sanatoriu, o adevărată joacă!
— Vi s-a şubrezit mintea de atâta lâncezeală, izbucneşte Porta, râzând. O să faceţi în pantaloni când o să-nceapă Ivan să cânte la balalaică.
— Pân-la miezul nopţii îi veţi făgădui cu toţii lui Dumnezeu că veţi merge toată viaţa, regulat, la biserică, şuieră Gregor cu satisfacţie.
83
— Prostii, răspunde indignat Unteroffîzierul. Eu nu cred în nici un fel de Dumnezeu!
— Foarte mulţi dintre cei care ajung aici nu cred, *mon ami,* îi explică detaşat Legionarul. Dar când zac la pământ, sub ploaia unui baraj de artilerie, e surprinzător să constaţi cât de credincioşi devin. Ateii cei mai fanatici sunt mai pioşi decât Martorii lui lehova şi se roagă lui Allah să-i scape.
— Cu noi o să fie altceva, declară Unteroffîzierul pe un ton rece. Şi hardughia asta cu care v-aţi luptat o săptămână întreagă o s-o dăm gata în câteva ore!
— Vedem noi mai târziu! spune Bătrânul, zâmbind sarcastic. Aş vrea tare mult să daţi gata puşcăria în doar câteva ceasuri. Ne-aţi scuti de corvoadă!
O ploaie de gloanţe răpăie pe lângă peretele înzăpezit, împroşcându-ne cu noroi şi gheaţă. Oberfăhnrichul se trânteşte regulamentar la pământ, ca fulgerat. Priveşte precaut peste marginea adăpostului.
— La pământ, îl avertizează Bătrânul, dar e deja prea târziu. Capul îi explodează ca o roşie prea coaptă, împroşcându-ne pe toţi cei din jur.
— Tâmpit obsedat de regulament, înjură Porta, ştergându-şi faţa de sânge şi aşchii de os. Vine aici şi ne mânjeşte cu maţele lui împuţite.
Câteva mortiere duduie cu înverşunare. Din pământ ţâşnesc' ' trombe de *zăpadă.* Plouă cu proiectile, iar

câteva tunuri cu tragere scurtă aruncă obuze în mijlocul nostru, în câteva clipe, terenul arată ca o mare pe timp de furtună, p!ină cu rămăşiţele unei epave.
Eroismul Regimentului Gross Deutschland dispare treptat. Până şi Leutnantul cu buze subţiri şi uniformă de comandă pare îngrozit.
— Culcat, lua-te-ar naiba! strigă Bătrânul aspru.
în ciuda fricii, Leutnantul observă că Bătrânul nu i s-a adresat regulamentar. Deschide gura îngustă şi rea, dar, înainte de a apuca să vorbească, îl nimereşte o rafală scurtă de mitralieră, aruncându-1 înapoi, peste peretele înzăpezit. Cade în faţă, strivind gheaţa sub greutatea corpului. Picioarele îi zvâcnesc spasmodic. Rămâne complet nemişcat.
— *Vino, moarte, vino...* fredonează Legionarul încetişor. Se ivesc ca din pământ două tancuri Panther. Se rostogolesc
pe lângă noi zornăind. Tunurile enorme ies ameninţătoare din turele, ca degetele arătătoare ale unui uriaş.
— înainte! zbiară Lowe şi ne face semn cu pumnii încleştaţi. Compania a 5-a, după mine!
84
Alergăm cu greu prin zăpadă, străduindu-ne să stăm cât mai aproape de tancuri. Când tunurile amuţesc, ne aruncăm la pământ pentru a ne trage sufletul. Un grup de ruşi încearcă să fugă dintre ruinele înnegrite de fum. Câteva automate clănţăne. şi ruşii se prăbuşesc, surprinşi de ceea ce se întâmplă.
— Incomplet instruiţi! mormăie Heide dispreţuitor, lovind cadavrele cu piciorul. In opinia lui, cine nu e sută la sută soldat e un gunoi. Pentru el, mila este semnul mentalităţii de slugă, în apropierea colhozului se află un şir de camioane grele, pictate cu
litere chirilice. -
Obuze brizante zboară prin aer. Soldaţii de la aprovizionare, care picoteau în cabinele şoferilor, zboară rostogolindu-se prin aer. Unii dintre ei sunt ucişi în cădere. Totul se termină atât de repede, încât- nici noi nu realizăm prea bine ce s-a petrecut.
Ne repezim să buzunărim cadavrele şi înhăţăm tot ceea ce ne-ar putea fi necesar. Când să jefuim camioanele, apare în mijlocul nostru o siluetă în uniformă de general. Ordine scurte sunt scuipate precum salvele de mitralieră.
Oberleutnant Lowe stă în poziţie de drepţi, cu mâna la buza
caschetei.
— Da, domnule general, să trăiţi! Da, să trăiţi! — e tot ce poate să îngaime. E şi greu să spui altceva când te afli în preajma generalului Baron von Mannteufel, temutul comandant al Diviziei Panzer Grenadier Gross Deutschiand, Acum îl vedem pentru prima dată, dar am auzit de el, şi asta ne e mai mult decât suficient. Până şi Porta şi Micuţul se retrag tăcuţi în spatele unui camion rusesc.
— Din câte ştiu eu. n-aţi primit ordin să opriţi aici! Mă înşel cumva? trâmbiţează micul general cu o privire glacială. Atacăm închisoarea OGPU, domnilor. Priviţi în iurul vostru şi veţi observa că închisoarea nu se află aici. ci tocmai acolo, la cota 327. La prima oprire fără ordin, voi avea grijă să fiţi aduşi în faţaA Curţii Marţiale de campanie!
înainte ca Lowe să scoată vreo vorbă, micuţul general dispare, însoţit de aghiotant.
— Rahat şi corupţie, face Micuţul dezamăgit, aruncând în săculeţ un singur dinte de aur. Trebuie că sovieticii ăştia sunt săraci-lipiţi. Aproape toţi au fier în gură în loc de aur. Asta-i lipsă de respect faţă de soldatul german eliberator!
în următoarele ore, înaintăm disperaţi prin nămeţi, asudând şi croindu-ne drum prin păduricea uscată. Simt o patrulă rusească.şi trag din cădere. Rafala nimereşte un ofiţer rus drept în gură. Se prăbuşeşte cu faţa sta râmată. Porta trimite o ploaie de gloanţe care-i saltă pe ruşi în aer şi apoi îi trânteşte ca pe nişte popice.
85
— La dracu', urlă Albert, prăvălindu-se brusc intr-un morman de zăpadă, (în timpul căderii, aruncă două grenade de mână care sfârtecă trei ruşi. îşi ţine respiraţia şi se spală pe faţă cu un pumn de zăpadă.) Eşti nebun, omule? se bâlbâie el. cuprins de teamă.
— Păzea, tancuri! jipă Hcidc isteric, aruncându-se cu capul înainte într-o tranşee surpată.
— Idiot! mârâie Porta şi leagă nişte grenade de un rezervor de benzină.
— Dă-mi-le mie, şuieră Micuţul, dornic de masacru. Smulge legătura din mâinile lui Porta înainte ca acesta să mai poată protesta.
Micuţul se îndreaptă spre T-34 cu viteza şi agilitatea unei pisici. Se caţără incredibil de uşor pe tancul ale cărui trape au fost lăsate deschise din neatenţie. Mitraliera din frunte scuipă mici flăcări pe gura ţevii. Cu un gest reflex, strecoară mănunchiul de grenade printr-una din trape, apoi coboară hohotind nebuneşte şi se adăposteşte în spatele unei stânci. T-34 sare în aer cu un zgomot infernal. Forţa exploziei a fost sporită şi de muniţia dinăuntru. Simţim cu toţii presiunea suflului.
O mitralieră Maxim latră furioasă în pădure. Leutnant Muller din plutonul l ţipă sfâşietor. Prima salvă

de puşcă-mitralieră i-a frânt spinarea. Măruntaiele i se preling în zăpadă şi se prăvăleşte inert ca o cârpă.
Tragem cu aruncătorul de flăcări în pădure, şi astfel vacarmul ia sfârşit, înaintăm iarăşi prin stepa biciuită de vânt. Frânţi de oboseală, ne săpăm gropi individuale, aşteptând barajul de artilerie care trebuie să ne asigure trecerea pe malul celălalt al râului. Regimentul de motociclişti a fost făcut ţăndări pe când încerca să treacă râul. Mulţi dintre soldaţi s-au înecat din cauza focului susţinut al mortierelor care le-a spart gheaţa de sub picioare. Cei ce n-au murit înecaţi au fost zdrobiţi de sloiurile de gheaţă care se ciocneau unele de altele cu sălbăticie. Zgomotele izbiturilor se aud ca nişte tunete.
Porta îşi întinde mantaua verde pe *zăpadă* şi aruncă de câteva ori cu zarul ca să se încălzească.
— Haideţi, momâi degerate, îi provoacă el. Hai să dăm în căiuţi. Voi rămâneţi cu norocul, eu cu banii.
Tremurând, ne vârâm cu toţii în groapa din zăpadă şi în curând uităm de frig. Azvârlim febril zarurile şi ajungem să ne pierdem şi cămăşile.
Primul e decavat Gregor Martin, dar nu abandonează şi împrumută de la Porta o sumă mare de bani, cu o dobândă de optzeci la sută. Heide pierde tot. în curând e lefter şi Barcelona.

Albert refuză să creadă că e falit. Are impresia că nu poate avea ghinion, din moment ce e singurul negru printre atâţia albi. Ne explică, a nu ştiu câta oară, că tatăl lui era toboşar la Husari.
— Dacă v-a rnai rămas ceva mărunţiş pe fundul portofelelor, eu mizez dublu, ne promite Porta pe un ton prietenos.
— Dacă nu, vă împrumutăm noi, se oferă Micuţul, care e casierul lui Porta.
Albert încuviinţează cu o expresie pierdută.
— Dar să nu uiţi ce le fac. albii celor care nu-şi plătesc datoriile de onoare, îl ameninţă Micuţul în clipa în care îi înmânează un teanc de bancnote.
— Fir-ar să fie, ce frig e! geme Gregor, încercând să-şi încălzească faţa cu propria-i răsuflare, în timp ce Micuţului îi atârnă ţurţuri din sprâncene.
în depărtare, urletele lupilor se contopesc cu rafalele vântului care suflă tăios pe întinderea stepei.
— Chiar că-i frig, încuviinţează Bătrânul. Dar cum ai vrea să fie nopţile de iarnă în Rusia?
— *Merde aux yeux,* murmură Legionarul, frecându-şi mâinile.
— Şefii de plutoane la comandant!
Ordinul e transmis dintr-un adăpost într-altul.
— Arză-i-ar flăcările iadului, blestemă Bătrânul nervos, în sfârşit o lovitură reuşită, şi Armata dă totul peste cap din cauza unui prăpădit de comandant de pluton!
— *C'est la guerre, mon amil* îl consolează Legionarul, trăgând încă un fum din ţigară.
Rafalele spasmodice de vânt se transformă într-una din temutele furtuni de zăpadă din Rusia. Până şi lupii se ascund. Atacul continuă însă şi pe furtună. Vântul are atâta forţă încât ar putea lua pe sus şi-un bivol.
Bătrânul se întoarce pe partea protejată a nămeţilor, luptându-se cu vijelia.
— în picioare, puturoşilor! Sus! zbiară el de la distanţă. Ne ridicăm echipamentul, bombănind.
— Cine e în frunte? întreabă Barcelona, luând o duşcă de vodcă.
— 114, răspunde Bătrânul, aprinzându-şi pipa cu mişcări lente.
— în cazul ăsta, nu trebuie să ne omoram prea tare, propune Porta. Să-i lăsăm pe infanterişti să ne croiască drum. Noi călcăm pe urmele lor şi pericolul se reduce la jumătate!
Micuţul deschide puşca cu trei ţevi, o încarcă cu gloanţe dum-dum şi o închide la loc.

— La ce naiba visaţi acolo? zbiară Bătrânul, vârându-şi capul pe uşă. Haideţi! Grăbiţi-vă! O s-aveţi destul timp să contemplaţi cadavre când o să zăceţi într-o groapă comună!
E ca ^i cum ar fi aţintite asupra noastră mii de mitraliere. Un covor de trasoare mătură străzile înguste ale satului. La fiecare geam apar flăcări de la gura ţevii. Grenade de mână sfârtecă aerul şi explodează cu trosnete ascuţite. Orice adăpost, oricât de mic, ascunde un soldat al Armatei Roşii, gata să lupte cu un dispreţ fanatic faţă de moarte.
Micuţul geme înfundat, se împleticeşte şi se reazemă de perete, plin de sânge.
— Micuţule! strig eu cuprins de panică, şi mă arunc lânaă el.
Deschide ochii şi mă priveşte tulbure. Din partea opusă, apare în fugă Porta, urmat îndeaproape de Gregor,

care aduce o trusă medicală.
— Ai murit? întreabă Porta, aplecându-se peste Micuțul.
— Nu! răspunde acesta. Spurcații ăia m-au împuşcat în gât.
— Fir-aş al naibii! exclamă Porta uimit, după ce i-a desfăcut Micuțului gulerul de Ia uniformă.
— Văd prin tine! N-am mai pomenit aşa ceva! Ia uitați-vă! arată el spre orificiul de intrare al glonțului. Afurisitul a trecut prin el ca prin brânză. Ar fi putut să-i zboare scăfârlia.
— Era s-o sfecleşti rău de tot, îi spune Gregor, apăsând un bandaj pe orificiul de ieşire al glonțului. Sfinte Sisoe, eşti cu adevărat norocos! Dacă țínteau puțin mai sus, ateii ăştia iți crăpau țeasta.
— Eşti în stare să bei ceva? îi întreabă Porta- îngrijorai, întinzându-i sticla de cinci litri, plină cu vodcă.
— Nu pune întrebări idioate, răspunde Micuțul vlăguit. înşfacă sticla şi o goleşte pe jumătate, exact în douăzeci şi una de secunde.
— Cred că iese prin găuri şi i se scurge pe haine, spune Porta uluit. Nici un om normal nu poate bea atât de repede o asemenea cantitate de vodcă.
— Şi mi-a picat foarte bine, susține Micuțul. După înghițitura asta mă simt ca un nou-născut! Mai dă-mi sticla o dată! Pruncul vrea să bea din licoarea eroilor!
— Doamne, vouă vă vine să credeți? strigă Porta, clătinând sticla goală.
Un trosnet sfâşie tăcerea şi o ploaie de obuze se prăvăleşte, zguduind satul. Izbucneşte focul. Toate casele cu acoperişuri din paie sunt cuprinse de flăcări.
— Haideți s-o ştergem de-aici până să ne zboare Ivan creierii, spune Gregor.
— Aveți răbdare, rânjeşte Micuțul şi înşfacă puşca cu trei țevi retezate. Vreau să văd din ce direcție se trage. Poate că dau de nenorocitul care m-a găurit!
Toata noaptea, chiar şi a doua zi, trebuie să facem față tuturor ororilor posibile: în trei zile, înaintăm doar câteva sute de metri. Când încercăm să ne tragem puțin sufletul în adăposturi, ruşii contraatacă, mai încrâncenați ca niciodată, şi suntem nevoiți să ne retragem, în următoarele zile, trecem prin iadul unei lupte corp-la-corp. Ne oprim puțin să ne odihnim şi constatăm că Albert e singurul dintre noi care n-a fost rănit.
— Cum ai reuşit? îl întreabă Porta mirat, bandajându-şi strâmb rana de la cap.
— Pe mine nu mă dibuie gloanțele pentru că sunt negru. (Albert îşi arată dinții într-un zâmbet larg şi priveşte în jurul său.) Pur şi simplu mă ocolesc şi se înfig întotdeauna în funduri albe! Crede-mă, e un mare avantaj să fii negru în războiul albilor!
„Faptul că Fuhrerul a scăpat cu viață în urma acestui atentat josnic este un semn trimis de Dumnezeu, care demonstrează că Adolf Hitler e călăuza noastră, ales să înfăptuiască măreţele noastre planuri, si nici o putere din lume nu-i va putea zădărnici marşul pe calea predestinată care duce spre Victoria Finală a Germaniei."
„Voikischer beobachter"*, 21 iulie 1944
— *Nu avem echipament de iarnă, spune intendentul de campanie Buuer. Fuhrerul i-a asigurat pe conducătorii Armatei că nu vor mai fi campanii de iarnă, şi deci nu mai e nevoie de echipament adecvat.*
— */// bați joc de mine, sau ce? rage Oberst Hinka. Suntem la începutul lui noiembrie. Primele zăpezi au căzut acum paisprezece zile. Dacă o mai tine aşa. într-o săptămână vom fi îngropați In zăpadă până-n gât!*
— *Fuhrerul aşa a ordonat. Nu vor mai fi campanii de iarnă.*
Intendentul zâmbeşte resemnat.
— *Ai înnebunit! tună Hinka. Mulți dintre oamenii mei nu au mantale, dotarea cu muniție e la pământ, ne trebuie ulei de iarnă pentru vehicule şi pentru arme, si multe alte lucruri!*
— *Regret. Herr Oberst, răspunde intendentul de campanie ridicând din umeri. Nu am primit echipament de iarnă pentru Corpul de armată. IM ultimul transport, mi-au adus doar prelate, ochelari de protecție pentru motociclişti şi anticoncepționale.*
— *Eşti nebun! zbiară Hinka. Prelate şi anticoncepționale! La ce dracu' ne folosesc chestiile astea?*
— *Veniți să vedeți, Oberst Hinka. Transportul se află încă în depozitul gării. Am semnat de primire, bineînțeles! Dar ce să fac eu cu munții ăia de prelate şi de baionase franțuzeşti? Habar n-am! Eu comandasem numai ceea ce ne trebuia: ulei de iarnă, blănuri! Dumneata ce-ai comandat? Eu unul n-am primit nimic din ce-am cerut. Astea sunt ordinele Fuhrerului, Oberst Hinka!*
* „Voikischer Beobachter" (Observatorul poporului) — organul ile presă al partidului național-socialist german *(n. t.).*

COORDONATOR DE TIR

Generalleutnant von der Hecht, comandantul de divizie, îşi potriveşte monoclul şi se apleacă peste hărțile împrăştiate pe masa butucănoasă. Comandanții de regiment ai diviziei şi ofițerii de stat-major sunt adunați în camera scundă.
Deşiratul şef de stat-major, Oberst von Balk, explică cu o înfățişare dură de ce au eşuat atacurile succesive pe culmi. — Nimic altceva decât scuze! întotdeauna scuze! mârâie el furios. (Loveşte hărțile cu arătătorul.) Adevărul e că oamenii n-au curaj, iar proaspeții ofițeri sunt lipsiți de vlagă. Asta trebuie să se schimbe! Nu mai umblăm cu mănuşi! E nevoie de N o mână de fier! Cel mai mic semn de laşitate sau *ezitare* va fi pedepsit exemplar! Vor fi instituite Curți Marțiale de urgență, cu puteri depline! Disciplina va fi reinstituită! Atacăm de trei săptămâni sanatoriul de la cota 409 şi moara. 7'inta e închisoarea OGPU! în ce stadiu ne aflăm? Ne-am cramponat de sanatoriu şi de moară! îndată ce înaintăm puțin, inamicul recâştigă teren! Cartierul General a! Fu'hrerului i-a dat Corpului de armată trei zile pentru treaba asta. Aici — izbeşte cu arătătorul pe locul însemnat cu roşu de pe hartă— este intrarea spre sanatoriu şi spre moară! Trecem pe-aici şi, în curând, putem cuceri culmea, după care nu mai e decât o aruncătură de băț până la creasta unde se află puşcăria. Odată ajunşi acolo, până la Nipru nu mai e decât un pas.'- Vom fi prima divizie care va ajunge la Nipru! Se ridică mândru şi-1 priveşte pe comandantul de divizie.
Crucea de Cavaler a generalului sclipeşte în lumina albă. a lămpii cu carbid. Buzele i se îngustează într-un surâs. Scoate din mânecă o batistă albă cu care îşi tamponează fruntea lată. Ochii săi reci, ca de peşte, se opresc în dreptul fiecărui ofițer.
— Domnule general, să trăiți! protestează comandantul de infanterie, asta o să ne coste multe vieți omeneşti.
— Nu există bătălie fără morți, Oberst, mârâie generalul cu dispreț. Nu contează pierderile, în istorie intră bătăliile cele mai sângeroase.

— Va fi imposibil un atac fără ajutorul susținut al artileriei, intervine ofițerul operativ, evitând privirea de gheață a generalului.
— Crezi că-mi spui ceva nou, Oberst? latră generalul tăios. Umple un pahar cu coniac şi îl toarnă pe gât cu un gest scurt.
O ordonanță îi umple din nou paharul. Generalul îşi îndreaptă spinarea şi-1 străpunge cu privirea pe comandantul Regimentului Panzer, Hinka, ofițerul cu o singură mână.
— Plutonul 2 a făcut-o de oaie, Oberst! Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Ce păcat că maiorul Blank a fost ucis. Ar fi arătat foarte bine în fața Curții Marțiale!
— Ne-au luat prin surprindere, să trăiți! se apără Hinka. Oricine ar fi căzut în cursă! Tancurile alea ruseşti îngropate erau complet invizibile chiar şi de la doi paşi. Inamicul a ras, pur şi simplu, de pe fața pământului plutonul 2. Maiorul Blank n-ar fi putut să prevadă asta!
— Lasă scuzele, îl întrerupe tăios generalul. Supraviețuitorii ' plutonului vor lupta ca infanterişti. Porcilor ălora puturoşi le-ar
prinde bine puțină mişcare. Nu ştiu decât să stea la căidurică în tancuri!
— Prea bine, Herr General, spune Hinka, privind deznădăjduit în tavan.
Uri Rittmeister de la Motociclişti se prăbuşeşte cu un zgomot sec. în cădere, trage după el şi un scaun. Generalu! îşi potriveşte mai bine monoclul şi examinează dezgustat trupul inert.
— E comandantul meu de regiment, Rittmeister Opel, domnule, spune Oberstleutnant Winkel, comandantul Regimentului 4 Cavalerie.
— Scoateți-1 afară pe slăbănogul ăsta! ordonă scurt generalul. Transferați-1 imediat la un regiment de asalt!
— Rittmeisterul n-a dormit de o săptămână, domnule! încearcă Oberstleutnant Winkel să-şi apere ofițerul.
Generalul uscățiv îşi ridică privirea de pe hărți şi se uită la Oberstleutnant cu o expresie sălbatică.
— îți închipui că eu am dormit de când divizia mea încearcă să cucerească puşcăria? şuieră el răguşit. Mă vezi pe mine căzând pe duşumelele astea ruseşti jegoase? Se prăbuşesc soldații in tranşee? Altă dată să nu mai vii cu asemenea scuze prosteşti. Oberstleutnant Winkel. Nu dau doi bani pe un Rittmeister adormit. Luați-1 din fața mea! Dacă va supraviețui după atac, vreau să fie trimis în fața Curții Marțiale pentru slăbiciune şi incompetență în serviciu. (Se apleacă din nou asupra hărților şi arată cu cravaşa locul atacului încercuit cu roşu.) Ascultați-mă, domnilor, trâmbițează el pe un ton metalic. Culmea trebuie
cucerită, şi divi/ia mea o va cuceri! Celelalte două divi/ii vor ataca din flancuri. Divizia de rezervă va face curățenie în urma atacului. OKH* mi-a permis ca divizia mea să atace la_ centru. Feldmarschall von Mannstein are încredere în noi! (îşi trece mâna peste capul ras.) Domnilor, vreau să cucerim culmea până mâine seară! E un

ordin! Şi rețineți! Cine nu respectă ce-am spus. indiferent din ce motiv, va ajunge in iată Curții Marțiale pentru lașitate și incompetență. (Lovește din nou harta cu cravașa.) E un ordin: chiar dacă îmi pierd toată divizia, voi cuceri culmiie-alea până mâine-seară!
Dinspre uşă se aude o bufnitură seacă. Se prăbuşise un Leutnant de artilerie. Generalul se aprinde la faţă şi îşi şfichiuieşte nervos cizmele cu cravaşa.
— Mai vrea" careva dintre voi să cadă în nas? şuieră el cu răutate. Dacă da, faceți-o acum, ca să scap mai repede de voi!
Se aşterne o linişte morrnântală, în vreme ce doi sanitari îl iau pe Leutnant ca pe un sac de cartofi.
— Dă-i drumul, Balk! i se adresează generalul şefului de stat-major. Dar fii scurt! N-avem prea mult timp de pierdut!
— Corpul de armată va ataca mâine în trei valuri succesive, începe şeful de stat-major. După cum vi s-a spus. noi conducem atacul. Totul se va petrece foarte rapid. Nu vă veți opri, indiferent care va fi riposta inamicului. Pornim de aici, de la cota 209. Se coboară râpa în fugă. Vom fi ajutați de un baraj care va fi aruncat pe culme şi va coborî pe flancuri; o să-i dea gata pe ruşi. în fața noastră se află Regimentul 39 de gardă sovietic — unitate de elită, condusă de generalul Koniev, un tip foarte dur. Li s-a alăturat Divizia 521 Blindate şi Brigada 16 Cavalerie. Rezervele vor fi aici, la douăzeci de kilometri în spate. E vorba de Divizia 731 Puşcaşi, care nu reprezintă un pericol real. Dacă intră în luptă, unul dintre regimente îi termină imediat. Nu au nici experiență de luptă şi nu sunt nici curajoşi. Putem strivi ca pe nişte păduchi adunătura asta de țăranoi insuficient instruiți. Oberstleutnant Winkel, vei ataca de aici cu infanteriştii, ca să susţineţi Regimentul Panzer. Spune-le oamenilor tăi să se țină foarte aproape de tancuri. Să aveți în urma voastră şi o unitate a Poliției militare, pentru mai multă siguranță. Să fie lichidați toți cei care bat în retragere. Oberst Jcvers, faci legătura cu divizia din flanc şi îți conduci Regimentul 6 Motociclişti pe urmele Regimentului 104 Grenadieri.
— Am înțeles, să trăiți! murmură Oberst Jevers şocat, holbându-se la hărți. Ştie ce înseamnă asta: condamnare la
moarte.
Şeful de stat-major'îl priveşte, zâmbind glacial, pe Oberst Mullen, comandantul Regimentului 114 Panzer Grenadieri.
'— Iar dumneata, Oberst, vei ataca împreună cu Regimentul 104. Maior Zaun, în cursul nopții te strecori printre linii cu Batalionul 76 de asalt şi ataci punctele defensive ale inamicului cu explozive şi aruncătoare de flăcări. Apropie-te, Zaun. Aici vei face breşa. (Şeful de stat-major loveşte uşor harta cu degetul arătător.) Trebuie să vă mişcați aşa de repede, de parcă v-ar mâna chiar diavolul de la spate. De fapt, aşa şi este. La ora H veți ajunge în spatele avanposturilor inamice. Dacă nu, o să vă
coste foarte scump!
— Prea bine, domnule, răspunde maiorul Zaun. Am înțeles! (îşi umezeşte buzele uscate.) O mică plimbare-n rai, îi şopteşte el Oberstleutnantului Winkel. N-o să scape prea mulți cu viață!
— Ți-e frică? întreabă şeful de stat-major, auzind ultima remarcă. Dacă ai impresia că misiunea e prea grea pentru unul ca tine, spune-mi! Găsesc imediat pe cineva care să te
înlocuiască!
Maiorul se înroşeşte, dar nu reuşeşte să răspundă înainte ca şeful de stat-major să ajungă la Oberst Griin, comandantul de
artilerie.
— Oberst, dumneata vei comanda Divizia de Artilerie. Vor mai fi încorporate două plutoane de mortiere şi o brigadă de Nebelwerfere* grele. Cred că nu trebuie să-ți spun că va fi necesară o strânsă cooperare între toate bateriile dumitale. Ai cinci ore la dispoziție ca să le aduni laolaltă şi să-ți instruieşti comandanții de baterie. Am reuşit să aducem şi un grup de meteorologi, deci nu vor fi probleme în privința asta. Dacă nu ai încredere în vreunul din comandanți, poți să-1 înlocuieşti cu
.. un om cu mai multă experiență! Nu ne putem permite să facem nici o greşeală! Totul depinde de tirul vostru. Coordonatorul vostru de tir e veriga cea mai importantă. Trebuie să fie unul dintre cei mai buni oameni! Pe cine propui?
— Hauptmann Henckel, răspunde Oberstul fără ezitare, îndreptându-şi privirea către un ofițer de artilerie înalt şi slab care nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani. Herr Henckel a fost trei ani instructor la Şcoala de Artilerie de la Jiiterburg. N-a fost prea multă vreme pe front, dar e foarte apreciat de Şcoală. Sunt ferm convins că e cel mai potrivit ofițer pentru acest post.
*OKH — *Oberkommando des Heeres* — Comandamentul Superior al Armatei *(n-t.).*
* *Nebelwerfer* — aruncător de ceață *(n. t.).*

— Sper să ai dreptate, latră generalul, sfredelindu-1 cu privirea pe Hauptmannul de artilerie, care în mod deliberat stă in afara razei de lumină. Ascultă-mă, Henckel, e foarte important. Totul depinde de felul în care ai să înțelegi ordinele. N-avem timp să le repetăm! Continuă, Balk! mârâie el nerăbdător, lovindu-şi cizmele cu

cravata. Suntem foarte ocupați!
Oberst Griin se apropie de coordonatorul de tir si îi trage un ghiont în coaste.
— La dracu', Henckel! şopteşte el. Ai adormit în picioare! Trezeşte-te, omule! Unde-ți sunt ordinele de deschidere a focului? Arată-mi ce-ai scris!
Cu ochii împăienjeniți. Hauptmann Henckel îi întinde Oberstului teancul cu planurile de declanşare a focului.
— Ce naiba? Ți-ai pierdut mințile? pufneşte furios Oberstul. N-ai scris aproape nimic! Vrei să ajungem cu toții în fața Curții Marțiale? Lua-te-ar dracu'! N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Herr Pohl! se adresează el aghiotantului. Bagă-1 în priză pe Henckel. Şi jine minte ce-ți spun, Henckel: nu mai eşti (a Jiiterburg. Dacă aici faci vreo greşeală, nu mai scapi doar cu o muştruluială. Răspunzi cu capul! Ți-e rău? Spune dacă ți-e rău! Spune odată!
— Nu, domnule, mă simt bine. Sunt doar puțin cam obosit.
— Obosit! spune disprețuitor Oberstul. Oare nu suntem cu toții obosiți?
Se îndreaptă spre masa cu hărți şi-1 priveşte neliniştit pe generalul mic şi uscățiv, întrebându-se cu cine 1-ar putea înlocui pe Henckel. Nu-şi dă seama cui ar îndrăzni să-i încredințeze această sarcină.
— Ai luat-o razna? Ai adormit din nou! şopteşte stânjenit aghiotantul, trăgându-1 de mânecă pe Hauptmann Henckel. Fii atent şi notează ce ți se spune. Dacă nu, ai putea distruge întreg Corpul de armată când vei deschide focul!
— Nu ştiu ce-i cu mine. Pur şi simplu nu pot să stau treaz. se scuză Hauptmann Henckel. sprijinindu-se de peret-e să nu cadă. Nici măcar nu-mi amintesc când m-am întins ultima oară într-un_ pat!
— în pat? zâmbeşte aghiotantul ironic. Fii mulțumit dacă ai o saltea de paie, şi asta ca să nu te culci direct pe zăpadă! Paturile sunt pentru ofițerii superiori din Statul-Major. Eu n-am mai văzut pat de doi ani!
— Doi ani? murmură Henckel uimit. Erai în. permisie probabil. Orice soldat are trei săptămâni de permisie pe an.
— Spune-mi, Henckel, din^ce planetă ai picat? De pe Lună sau de unde? Permisie! Sfântă Fecioară, pe ce lume trăieşti? Ca
să poți dormi puțin, ar trebui să te alegi cu o rană zdravănă. Dacă am noroc şi sunt rănit, nu mă mai scoate din pat vreo şase luni nici un ofițer medic al Armatei!
— Ăsta-i sabotaj, îi reproşează Henckel.
— Asta crezi tu! zâmbeşte aghiotantul cu dispreț, în-curând n-o să mai gândeşti aşa. Dar acum, îți ordon să te trezeşti! Dacă nu, o s-o pățeşti urât de tot. Sarcina pe care ai primit-o necesită ceva mai mult decât ochii larg deschişi, în limbajul de pe front, o să-ți încingem fundul până ce se pot prăji ouă pe el, dacă o
faci de oaie!
O explozie înfundată îi întrerupe. Clădirea se cutremură. Mai explodează încă două bombe. Nici unul din ofițeri nu pare să bage ceva de seamă. Şeful de stat-major nu se opreşte nici o clipă din prezentarea planului de atac. Din întuneric se desprind țipete şi gemete sfâşietoare.
Hauptmann Henckel se uită iritat spre intrarea camuflată. Perdeaua neagră fâlfâie datorită suflului.
— Bombardiere? şopteşte el. Clipeşte înspăimântat. Abia a sosit pe front. La Jiiterburg nu fuseseră niciodată raiduri
aeriene.
— Cred că poți să le numeşti şi bombardiere, surâde aghiotantul sfidător. Noi !e spunem „râşnițe". Sunt foarte multe. Biplane vechi, cu bombe care atârnă dedesubt ca nişte cârnați la măcelărie, în clipa în care pilotul vede o lumină la sol. ia o bombă din cârlig şi o aruncă, încearcă doar să. te plimbi cu o* țigară aprinsă în gură. Te asigur c-o să te trezeşti cu o bombă în cap cât ai zice peşte!
Câteva explozii în-lanț sfărâmă uşa, ca şi cum ar fi fost lovită de un pumn uriaş, în cameră intră un val de aer rece şi de zăpadă^ care stinge lămpile de carbid cu suflul său înghețat.
— închideți uşile şi aprindeți luminile, ordonă nervos generalul, şfichiuindu-şi nerăbdător cizmele. Luminile! repetă el. Luminile, lua-v-ar naiba!
Câțiva semnalizatori se împleticesc în propriile lor picioare, venind în fugă cu alte lămpi, în câteva clipe, încăperea e scăldată în lumină. Una dintre ele trosneşte şi fâsâie. Generalul
o priveşte enervat.
— Faceți-i ceva să tacă!, zbiară el, roşu de mânie.
Un Unteroffizier semnalizator încearcă nervos să regleze arzătorul, dar lampa continuă să bolborosească. Parcă ar vrea să-1 sâcâie pe general.
Unteroffizierul se frige la degete, însă nu arată acest lucru.
— Ia lampa de-aici! Afară cu ea! rage generalul^ răguşit. Unteroffizierul o înşfacă şi iese cu ea din încăpere, în acelaşi
moment se aud explodând nişte bombe. Unteroffizierul e

aruncat înapoi, cu lampă cu tot. Se prăvăleşte într-o ploaie de cioburi, bucăți de carne sfâşiată şi tencuială.
— Ce porcărie, mârâie generalul țâfnos. Strângeți mizeria, şi hai să continuăm.

Se expune pe scurt planul marelui atac. Unteroffizierul mort şi bombardamentul nu par a avea vreo importanță. Câțiva soldați strâng rapid toate rămăşițele.
— Trebuie să țintuim inamicul cu un baraj scurt şi violent? întreabă nesigur comandantul de artilerie, Oberst Griin.
— Bineînțeles! răspunde generalul iritat, potrivindu-şi mai bine monoclul. Dar ce-ai vrea să facem? Focul tău va cădea în „țara nimănui" şi va înainta în fața infanteriei, care va fi nevoită să se țină strâns în urma lui. O să moară câțiva proşti, dar asta e oricum inevitabil. Inamicul n-o să-şi poată închipui că suntem chiar în spatele barajului. Vor fi luați prin surprindere şi nu vor mai avea timp să-şi pună armele în poziție de tragere. Le vom distruge artileria grea cu obuzele noastre. Nu uitați, domnilor, trebuie să profităm de momentul în care vor fi luați prin surprindere. Oberstleutnant Winkel, dumneata vei ataca în câmp deschis. Ştiu că o să fie foarte greu, dar sunt convins c-o să te descurci. Eşti un om de încredere. Dar nu uita să menții legătura cu ambele flancuri. Dacă nu, suntem pierduți! Inamicii sunt experţi în a contraataca prin zone izolate. Cea mai mică greşeală făcută aici — pocneşte cu cravaşa peste hărţi — şi ne putem considera terminaţi!
Instructajul continuă încă jumătate de oră. O dată la câteva vorbe, se aude o amenințare cu privire la Curtea Marțială şi la puşcărie.
în final, generalul subliniază responsabilitatea deosebită a suportului artileriei. Pune mâna pe umărul lui Oberst Griin.
— Griin, te rog, promite-mi că-i vei înlocui pe cei în care nu ai încredere deplină. Un singur tâmpit printre ofițerii tăi poate să ne dea totul peste cap! (îşi duce mâna la bonetă.) Domnilor,
vă mulțumesc. Vă doresc tot norocul din lume! Dacă atacul nu ~" reuşeşte, nici unul dintre voi nu va mai fi ofițer! Țineți minte ,-asta!
— Dumnezeule, iarăşi! şopteşte Oberst Griin, exasperat. Hauptmann Henckel a adormit din nou.
— îmi pare rău, domnule! bolboroseşte Henckel ruşinat. Nu-mi dau seama ce-i cu mine, simt că nu mă pot aduna.
— Ce mă fac cu tine? întreabă Oberstul îngrijorat. Nu am înlocuitor pentru funcția de coordonator de tir. Aş putea numi oricând un Wachtmeister cu experiență, dar de data asta e absolut imposibil. Trebuie să-ți vii în fire! Lua-te-ar dracu',
98
omule, vino-ți odată în fire! repetă el. trăgându-1 cu putere de mânecă pe ofițerul somnoros. Ți-ai notat tot?
— Da. domnule, am scris tot, să trăiți! Nu e prea complicat. Vă puteți bizui pe mine, domnule!
— Sper din tot sufletul să fie aşa. Dar nu te amăgi cu gândul că va fi o sarcină uşoară. Pentru orice eventualitate, să mai revezi o dată planul împreună cu aghiotantul. Oberstul îşi ia haina lungă de blană din cuier.
Serviabil, Henckel încearcă să-1 ajute să se îmbrace.
— Termină cu tâmpeniile, ripostează nervos Oberstul. Nu eşti la popota ofițerilor. Nu mai pierde timpul, uită-te încă o dată pe instrucțiuni. Să te ajute dracu'. Dumnezeu şi toţi sfinţji, Henckel, murmură ci în timp ce iese, încheindu-şi centura, îşi scoale pistolul din toc şi-1 bagă în buzunarul de la haină, ca să-i
fie mai la-ndemână.
Hauptmann Henckel priveşte în gol. Simte cum încăperea se leagănă ca o corabie pe valuri. Nu-şi doreşte decât să se întindă pe jos şi să doarmă, să doarmă...
„Trebuie să fac un duş rece ca gheața", gândeşte el, şi îşi calcă singur degetele de la picioare până când durerea ajunge în dreptul genunchilor. Dar nu-i foloseşte la nimic. Fețele încețoşate ale ofițerilor din cameră se învârtesc în jurul său, Undeva, departe, cineva vorbeşte despre sincronizarea
ceasurilor.
Un maior din Nebelvverfer îl înghionteşte în coaste, însă nu aude decât un singur cuvânt: „Aşteaptă!". Nu ştie ce trebuie să
aştepte.
— Ți-e rău? Ce dracu' ai? întreabă tăios maiorul.
— Sunt doar puțin obosit, domnule.
— Sper din tot sufletul ca nu eşti atât de obosit încât să nu-ți îndeplineşti ca lumea sarcina de coordonator de'tir. Dacă da, ai face mai bine să te îmbolnăveşti imediat. Bănuiesc că or să te închidă, dar c mai bine aşa decât să strici; toată treaba! Dacă faci vreo prostie, te trezeşti în fața Curții Marțiale, O să-ți zboare _ scăfârlia, amice!
— îmi revin imediat, domnule, ii asigură Henckel cu o voce
joasă.
— Sper al naibii de mult! Ți-ai notat corect iritervalurile de timp? întreabă maiorul suspicios, privindu-j lung pe Henckel. Dacă dai drumul rachetelor prea devreme sau prea târziu, întreaga reprezentație se va risipi in văzduh. Dă-mi să revăd intervalul de timp! Henckei îi întinde tăcut hârtiile, şi mâna-i
tremură.
Strângând din buze. maiorul aruncă o privire peste coloanele de cifre si calcule. Constată cu satisfacție că cifrele

sunt corecte

în ceea ce priveşte aruncătoarele sale de ceaţă.
Nu ştie însă că acestea sunt însemnările aghiotantului; Henckel nici nu le-a văzut măcar, dar le va copia.
— Du-te să dormi câteva ore, î! sfătuieşte maiorul, bătându-1 cu mâna pe umăr. Trebuie sa ai multă vlagă când o să mceapă distracţia. Altfel, o să te alegi cu un cuţit în beregată! îşi atinge vârful bonetei cu un deget şi porneşte agale spre comandantul bateriilor.
Obosit şi ameţit, Henckel se aşază la masa şubredă, alături de aghiotant. Cercetează împreună programele şi ţintele tunurilor.
— Un singur lucru aş vrea să-ţi spun, i se adresează sobru aghiotantul. Să-ţi verifici reţeaua telefonică. Nu lăsa nimic la voia întâmplării, în caz că s-ar ivi vreo problemă, şeful de stat-major va păstra legătura cu tine prin aparatul de emisie-recepţie. Dacă ţi se pare ceva neclar, spune acum!
— Nu sunt un îngrămădit, răspunde Hauptmann Hencke! furios. Nu sunt foarte mulţi specialişti coordonatori de tir la fel de buni ca mine. După părerea mea, toată lumea a făcut din ţânţar armăsar. Noi ne-am jucat cu chestii din astea la Jiiterburg.
— Dumnezeule Atotputernic, mormăie aghiotantul, suindu-se în Kiibel dârdâind. Se "înclină spre şofer şi-i spune: Armăsarul ăla infatuat de garnizoană nu-şi dă seama că e cu un picior în faţa plutonului de execuţie, Juterburg! E o joacă de copii în comparaţie cu ce avem noi de făcut! Nici nu m-aş mira dacă adormitul ăsta o să-şi frângă gâtul diseară! La Regiment! ordonă el scurt, învelindu-se cu o pătură. Doamne, ce frig e!
Kiibelul derapează de câteva ori şi e pe punctul de a se răsturna într-unui din şanţurile de lângă şosea.
— Cei care vor scăpa cu viaţă, mormăie aghiotantul îngândurat, nu vor uita prea repede bătălia pentru închisoarea aia spurcată!
— Ştiţi, domnule Rittmeister — spune şoferul, Unteroffizier Stolz, redresând volanul pentru a evita un stâlp —, dacă aş fi în locul generalului, !-aş lăsa dracului pe Ivan cu închisoarea lui cu tot. I-aş lăsa şi sanatoriul, şi moara. Avem destul loc ca s-o luăm pe-alături.
— Dar nu eşti generalul, rânjeşte sarcastic aghiotantul. Când se va termina războiul, tu te vei întoarce acasă şi o să te angajezi iar şofer de camion, chiar dacă vom cuceri sau nu închisoarea. Dar vezi tu, comandantul nostru de divizie e general-locotenent şi are pe umăr o singură stea aurie. I-ar plăcea foarte mult ca până la sfârşitul războiului să mai primească încă două. Generalii consideră că războaiele sunt

tăcute pentru avansări. Dacă luăm puşcăria, generalul nostru locotenent va ajunge general de cavalerie şi, cine ştie, poate se va alege şi cu o panglică colorată după gât. Şi de la general de cavalerie nu mai e decât un singur pas până ^să ajungă General-Oberst. în afară de asta, dacă nu cucereşte închisoarea OGPU, riscă să-şi piardă comanda, stelele, iar leafa îi va fi
drămuită pe măsură!
— Mă scuzaţi, domnule Rittmeister, să trăiţi, dar mi se pare absurd ca noi, grupul de asalt, să fim făcuţi terci, numai ca să primească un general câteva stele pe umăr.
— Ai dreptate, Stolz, dar astea sunt regulile jocului. Tu ai noroc că eşti şofer. Slavă Domnului că nu faci parte din
regimentul de asalt.
— Da, chiar aşa! oftează Unteroffizier Stolz, simţind un fior
prin şira spinării.
Kubelul greu al comandantului Artileriei e oprit ia o intersecţie. Comandantul însuşi discută pe marginea drumului cu
Hauptmann Henckel.
— Opreşte aici! ordonă aghiotantul, care sare mai înainte ca
maşina să frâneze.
— E totul în regulă? întreabă tăios Oberst Griin,
adăpostindu-se de vânt în spatele Kiibelului.
— Da, să trăiţi, totul e în regulă! răspunde aghiotantul, pocnind din călcâie. Am verificat împreună cu Hauptmann
Henckel.
Oberstul îi face un semn aprobator din cap, îşi ridică gulerul de blană până peste urechi şi priveşte îngrijorat spre stepa întunecată. Pâlcuri de nori negri se îngrămădesc pe cer.
— O vreme, voi fi la Statul-Major al Diviziei, spune Oberst -Grtin, bătătorind zăpada cu picioarele. Mă găseşti acolo dacă ai vreo nelămurire. Henckel, dacă vrei ceva, întreabă-mă acum!
— Prea bine, să trăiţi! răspunde Henckel, cu un glas tremurat. Ordinul de deschidere a focului va trebui să-1 dau eu, sau va veni de la divizie?

Oberstul îl priveşte înmărmurit. Nu-i vine să-şi creadă urechilor.
— Am trăit s-o aud şi p-asta! spumegă el turbat. N-ai priceput nimic clin ce s-a discutat? Bineînțeles că tu o să dai ordinele. Doar pentru asta ai funcția de coordonator de tir! Să controlezi tirul tunurilor! (Oberstul mijeşte ochii şi-1 priveşte suspicios.) Sper că n-ai luat-o razna de tot!
— Nu, să trăiți! Totul e în ordine. Mi se învârteşte puțin capul. Sunt cam obosit şi amețit. N-am dormit de foarte multă vreme, adaugă el stânjenit.
— Nu eşti singurul care n-a dormit, i-o retează scurt Oberstul. Hauptmann, n-ar trebui sa te plângi. Tu n-ai avut nici o problemă în cei trei ani petrecuți la Jiiterburg, pe când noi ani trăit aici ca şobolanii. Şi acum te văicăreşti ca o muiere reumatică, numai pentru că ai rămas puțin în urmă cu somnul! Dacă nu te simți în stare să-ți faci datoria, spune-o până nu e prea târziu! Te poî folosi oricând pe post de curier.
— Herr Oberst, sunt instruit pentru funcția de coordonator de tir şi nu consider că misiunea asta specială ar fi deosebit de dificilă, răspunde Hcnckel jignit.
— Sună promițător, râde Oberstul batjocoritor. Generalul o să-ji scoată si sufletul daca faci vreo prostie! Verifică-ți legăturile. Trebuie să meargă strună! *Hah urul Beindbruch**. Henckel! adaugă el, urcându-se în Kiibei. Marina dispare într-un nor de zăpadă, urmată îndeaproape de vehiculul aghiotantului.
— Cretin egoist! bombăne Henckel. Tembelul ăsta n-ar fi ajuns niciodată Oberst dacă n-ar fi fost ră/boi. Cei mai buni ofițeri sunt ținuți pe post de instructori. Instructorii buni formează ofițeri buni. Ştiu mult mai multe decât tine despre coordonarea tirului, porc încrezut ce eşti! Ți-au trebuit douăzeci de ani să ajungi Oberst, iar eu am fost Hauptmann în trei ani! Când îrni voi termina aici treaba, voi fi chemat înapoi la Jiiterburg cu gradul de maior! Jignit, se urcă în maşină, înfăsurându-se mai st'râns cu haina de blană.
— Isuse! Domnule Hauptmann! I-auziți-i cum bubuie! mormăie şoferul, un Obergefreiter care seamănă cu Micuțul.
— Mai încet cu obrăzniciile, Obergefreiter, tună Henckel, că altfel o pățeşti! Vorbeşte numai când eşti întrebat!
Obergefreiterul ridică mirat din sprâncene, „Rahat îngâmfat ce eşti! înjură el în gând. Noi vă ducem în spinare. Am dat gata indivizi mult mai afurisiți decât tine!"
— Herr Hauptmann, să trăiți! Obergefreiter Schvvartz cere permisiunea să vă întrebe care e destinația, să trăiți!
— Ştii bine unde trebuie să mergem, mârâie Henckel iritat.
— Nu, sa trăiți! N-am nici cea mai vagă idee. domnule. '; — La Centru! de coordonare a tirului, prostule!
, — Care dintre ele, să trăiți? Sunt mai multe, domnule.
Henckel e pe punctul să explodeze, îşi încleştează pumnii si-l străp'iirige cu privirea pe Obergefreiterul care zâmbeşte arogant.
— Centru! de coordonare a focului de artilerie! La care te gând,eai?
— Eu nu gândesc, să trăiți! încă de pe vremea când eram biban, mi s-a tot spus să nu mai gândesc. Ni se spunea să lăsăm chestia asta pe seama cailor. Oricum, ei au capul mai mare!
— Aşa crezi? scuipă furios Henckel. Lasă-mă la Centrul de coordonare a focului de artilerie şi prezintă-te la baterie. Eşti eliberat din funcție. Nu vreau să te mai văd niciodată!
— Prea bine, să trăiți! rânjeşte şoferul nepăsător. Porneşte cu scrâşnet de cauciucuri, conducând cu o viteză infernală pe drumul plin de hârtoape. Ocoleşte troienele de zăpadă, dar, deşi gonea nebuneşte, Hauptmann Henckel se cufundă într-un somn adânc.
Obergefreiter Schwartz îl priveşte cu coada ochiului. Pe față i se întipăreşte o expresie fericită şi începe să cânte cât îl ține gura:
*Es geht alles voriiber, Es geht alles vorbei Das Ei vom Dezember Kriegst du im Mai! Zuerst fălit der Fuhrer, Und dann die Portei!**
La un moment dat, Kiibelul derapează, se răsuceşte de câteva ori în jurul axei şi alunecă pe o pantă abruptă. Schwartz râde cu poftă. Pare că într-adevăr se distrează de minune, îl priveşte din nou pe Hauptmann Henckel, care a căzut pe podea, pe jumătate leşinat.
— Ai impresia că mă poți da afară, îngâmfat nenorocit ce eşti! Ți-arăt eu ție! Chiar dacă o s-ajungi să stai în cap şi să beşi ordine cu fundul, tot n-o să scapi de bătrânu' Schwartz! Frânează brusc în fața adăpostului în care se află Centrul de coordonare a tirului.
— Permiteți să raportez, să trăiți, am ajuns, domnule! Scoală amice, e timpul să arunci cu fier vechi în vărul Ivan. Dacă tragi aiurea, o să-ți găurească ai noştri debla! (îl scutură violent, dar ofițerul nici nu se clinteşte.) Trezeşte-te, fir-ai al dracului de dobitoc! Taxiul a ajuns la destinație! Hei, Herbert! zbiară el la Gefreiterul care stă într-o rână la intrarea în adăpost, cu carabina aruncată nonşalant pe umăr. Vino să mă

ajuți! E aici un ticălos care vrea să doarmă până la sfârșitul războiului!
* I'rare de iiicco tipic ncnijcască. in traducere exactă: „Să-p t'rângi gâtul .și picioarele" *(n.t.)*.

* *„Țoale trec,/ toate se duc,/ oul din decembrie/in mai H primești'./ întâi cade Fuhrerul/ fi pe urmă Parlidul!"* (Parafrază la un cântec soldățesc german) *(n. t.)*.

— Trage-i una la boașe! îi sugerea/.ă Hcrbcrt nepăsător, mușcând zdravăn dintr-un cârnat înghețat.
— Nu se poate, amice. Âsta-i unui dintre grangurii cei mân. rânjește Obergefreiter Sehvvartz fericit.
— De unde 1-ai pescuit? întreabă Herbert. îndreptându-se agale către Kiibel.
— E noul coordonator de tir! Halește fier si. în loc de șira spinării, are o lamă de sabie!
— Rahat, mormăie Herbert. împingându-1 pe Henckel afară din Kiibel de parcă ar fi fost un sac de cartofi. II lasă să se rostogolească pe panta înzăpezită.
— Unde mă aflu? Ce se-ntâmplă aici? /biară Henckel, trezit in urma impactului cu un morman de zăpadă.
— Permiteți să raporte/. să trăiți! Vă aflați în Rusia, domnule! strigă ambii soldați, deodată, salutând cu stângăcie.
— în Rusia? murmură Henckel, privind nervos spre cer. O „râșniță" rusească se apropie /gomotos. In depărtare țâșnesc flăcări. Un tun automat^ bubuie sălbatic. Grenadele explodează cu sunete înfundate, în pădure se zărește unitatea meteo. Siluete întunecate mișună de colo-colo. O rază de lumină străbate cerul înnorat.
Henckel intră în adăpostul de coordonare a tirului clătinându-se pe picioare și-i salută pe cei doi locotenenți care îl întâmpină.
— Totul e in ordine? întreabă el arogant.
Aici se simte ca acasă. E; în elementul lui. De-a lungul peretelui se află niște centrale telefonice la care lucrea/ă patru transmisioniști. Pe o masă e întinsă harta întregii regiuni, pe care sunt însemnate punctele ce urmea/ă a fi bombardate, împreună cu locotenenții. Henckel își notea/ă coordonatele și intervalele de timp necesare.
Un curier aduce raportul meteorologic. Henckel protestea/ă. Raportul e scris neglijent și ordonă să fie refăcut.
— Vă rog. să aibă .și marginea regulamentară de două degete!
Cei doi locotenenți se privesc lung și se abțin de la orice comentariu.
— O să mă întind puțin, mormăie el acru.
Se lungește pe o bancă și-și trage gluga peste lată. Toți îl privesc uimiți. Nu le vine să-si creadă ochilor.
— S-o fi țăcănit, șoptește l.eutnant Roihe. Să dormi inamic de atacul de artilerie! lipul ăsta arc ncm de oțel. Nici nu >-a Miiehisit să \erilice rețeaua telefonică'
/barnaitui alarmam ai titan teleleii ii curmă vorbele.
— Nu mă deranjați decât pentru șeful de stat-major sau pentru comandant, bolborosește Henckel somnoros, trâgându-și gluga și mai jos.
— Am înțeles, să trăiți! răspunde Leutnant Rotile nepăsător și ridică receptorul. Aici Iepurele de Zăpadă. Leutnant Rothe. Da, domnule Oberstleutnant. să trăiți! Totul e in ordine. Cum doriți, domnule! Terminat mesajul!
Pune receptorul în furcă. „Băieții de la bateriile antitanc", îi explică el locotenentului Hassovv.
în următoarele cincisprezece minute, telefoanele sună tară întrerupere. Unitățile de artilerie au raportat că sunt pregătite de acțiune. Trei grefieri lucrează frenetic. Pregătesc ordinele pentru toate subunitățile, întreg Centrul de coordonare a focului devine scena unei activități febrile.
Cei doi locotenenți muncesc pe brânci ca să termine ia timp toate pregătirile. Numai coordonatorul de tir continuă să doarmă liniștit, ca ,și cum problemele astea nu-1 privesc defel. — Doamne, ajută-ne! spune Leutnant Hassovv, privind teancurile cu tabele de tragere din fața sa. Ce măcel o să iasă! L-ar băga în sperieți chiar și pe cel mai curajos individ din Armată! Slavă Domnului că nu sunt eu coordonatorul tirului, cu toată răspunderea pe cap! L incredibil ce-au putut să aducă aici. Două brigăzi de aruncătoare de ceață. Sunt douăsprezece plutoane cu câte patru baterii la fiecare, și fiecare baterie are patru „Wertere" cu câte zece țevi de căciulă! Mai sunt și tunurile de 210 mm. Patru tunuri la fiecare baterie înseamnă in total o sută nouăzeci și două. Apoi, plutonul greu cu trei baterii. Cu totul, nouă tunuri. Pe urmă noi. cu nouăzeci și șase de țevi de 105 și 150 mm.
— Nu uita de specialiștii cu patru baterii de pocnitori de 280 mm, adaugă Rothe. Asta înseamnă încă douăsprezece! O să facem ceva gălăgie, exclamă Leutnant Hassovv. Și avem munți întregi de muniție!
— Când s-or trezi tipii cu pleașca asta pe cap. or să spună că a venit sfârșitul lumii. N-or să supraviețuiască nici păduchii și
șobolanii!
nici
— Infanteria noastră n-o să mai aibă mare lucru de făcut, rade Hassovv. îți dai seama'.' Cinci mii de obuze in

şase minute! j i se face părul măciucă numai la gândul ăsta. Apoi. următoarele salve se succed la intervale de trei minute. Doamne". Dumnezeule! Şi ăsta doarme ea lemnul' L nebun de legat! Iţi dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă undeva treaba nu merge
T Nu-, nevoie sâ-mi spui. răspund, Rothe(e/e touii. să nu plăum no, oa.d,
[' I
presimţire sumbră în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla. Henckel se simte de parcă ar fi dormit doar câteva clipe, când Leutnant Rothe îl scoală după câteva ceasuri bune.
— Herr Hauptmann! Treziţi-vă! Treziţi-vă! E divizia pe fir. . Treziţi-vă, domnule!
Până la urmă, Henckel reuşeşte să se ridice în picioare, împleticindu-se şi căscând. Rothe îl priveşte bănuitor.
— Sper că nu vă e rău, domnule? Eraţi atât de cufundat în somn încât, la un moment dat, am crezut că sunteţi mort.
— De ce dracu' m-ai trezit? Ce s-a întâmplat? Nu puteţi rezolva nici cea mai mică problemă fără ajutorul meu? Am nevoie de puţină odihnă înainte de începerea atacului.
— Domnule! Divizia vă cheamă imediat la telefon!
— Divizia? bolboroseşte Henckel buimac.
Deodată îşi dă seama unde se află şi îşi îndreaptă spinarea atât de repede încât se pocneşte cu capul de-o grindă.
— Pe toţi dracii! zbiară el, frecându-şi cucuiul. Ce cretini! Să construiască o cameră cu tavanul atât de jos! Rothe, până mâine să-l schimbaţi! Asta se cheamă incompetenţă! Să-1 aduceţi în faţa mea pe cel răspunzător la ora nouă fix! Ai înţeles, Leutnant?
„Eşti un bou, gândeşte Rothe. Ar trebui să fii mulţumit că ai un acoperiş deasupra capului. Alţii n-au decât o groapă în pământ."
Henckel ia receptorul şi-şi spune somnoros numele de cod. De la celălalt capăt al firului răspunde o voce vioaie:
— O secundă, domnule! Vă dau legătura cu şeful de stat-major.
Glasul tăios al acestuia se aude îndată pe fir. Henckel nu prea înţelege ce i se spune. E vorba de sincronizarea atacurilor şi de succesiune.
— Prea bine, să trăiţi! face el mecanic, bătând darabana pe teancul de documente din faţa sa.
— Priceput? mârâie şeful de stat-major. Henckel se leagănă pe picioare, gata să cadă. Ascultă cu ochii închişi.
Leutnant Rothe îl înşfacă de braţ şi-1 zgâlţâie violent.
— Fir-ar să fie! Treziţi-vă, domnule! Henckel îl priveşte tulbure, dar acesta continuă să-l zgâlţâie până ce Hauptmannul îJ împinge nervos la o parte.
— N-am înţeles, să trăiţi! răspunde el cu o voce înăbuşită.
— Te-ai ţicnit de tot? rage furios şeful de stat-major. O să-ţi mai spun o dată intervalele de timp! Dracu' te ia dacă nu le notezi absolut pe toate! începe să turuie rapid o serie de cifre în urechea lui Henckel.
106
— Repetă-le! şuieră şeful de stat-major agitat.
Din fericire pentru Henckel, Leutnant Rothe ascultase pe fir. Pune în faţa Hauptmannului un teanc de foi cu intervalele de
timp.
Cu *o* voce spartă, nefirească, Hencke! repetă cifrele în
receptor.
— Henckel, mi se pare că dormi de-a-n picioarclea! Ce se întâmplă cu tine?
— Sunt foarte obosit, domnule!
— Şi eu sunt, explodează şeful de stat-major în urechea lui Henckel. Rage ca un animal de pradă înfometat. Şi generalul c obosit, cu toţii suntem obosiţi! Nu mai vreau să aud fandoselile tale! Eşti ofiţer şi-ţi vei face datoria aşa cum trebuie! Trânteşte receptorul cu un zgomot care străpunge timpanul adormit al lui Henckel. Acesta rămâne o clipă înţepenit, uitându-se lung la telefon, după care se îndreaptă împleticindu-se spre banchetă.
De-abia îşi trage gluga peste ochi, când e chemat din nou la telefon. Se ridică blestemând şi duce receptorul la ureche.
— Hauptmann. notează-ţi asta, se aude vocea satisfăcută a aghiotantului: „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF. BERTHA. Repetă! Terminat!"
— „Ora H. BERTHA. HELGA. LUDWIG. ADOLF, BERTHA. Terminat!" răspunde Henckel sleit, dorindu-şi ca iadul să-i înghită pe aghiotant si pe toţi cei din Statul-Major.
Legătura e "întreruptă. Adormit cum e, îşi închipuie că cel care a întrerupt legătura a fost aghiotantul.
îşi notează mesajul cu mâini tremurânde, lăţit pe jumătate de-a lungul mesei cu hărţi. N-a auzit nimic despre sincronizarea ceasurilor.
— Lăsaţi-mă să dorm liniştit acum. spune el, întinzându-se pe banchetă. Cei doi locotenenţi se uită la e! şi clatină din cap.
— Legătura s-a întrerupt în mod ciudat. Am sentimentul că lipseşte ceva.
— Doamne! Sunt mai mult mort decât viu! murmură Hauptmann Henckel.

O jumătate de oră mai târziu, când Leutnant Rothe îl trezeşte, îşi toarnă în cap o găleată cu apă rece ca să-şi revină, dar asta îl ajută doar^ pentru moment. L'n Feldwebel îi aduce ultimele rapoarte, împreună cu cei doi locotenenţi, verifică toate legăturile şi orarele. Sunt revăzute din nou tabelele-orarc.
— Hai Rothe, citeşte cu voce tare. ordonă Henckel somnoros. Se aruncă pe un scaun, îşi pune mâinile după ceata şi închide ochii.
— Ordinul de deschidere a focului trebuie dat la ora 05.06. Rothe citeşte răspicat: la 05,12, artileria grea deschide focul cu
- ' - - -

tunurile de 75 mm. Peste două minute, atacă Panzerele şi infanteria. Barajul se va înălţa înaintea lor şi va înainta încet, pregătind terenul trupelor de asalt, care vin din urmă.
— Simplă rutină. Nu e nimic complicat în toată chestia asta, remarcă Henckel cu indiferenţă, întinzându-şi picioarele. Cască zgomotos până-i trosnesc fălcile. La dracu', sunt gata să adorm din nou! Dacă n-aş şti despre ce e vorba, aş putea crede că am dat în boala somnului! Daţi-mi o vodcă mare. Asta te scoală şi din morţi!
Privindu-1 întrebător pe Leutnant Rothe, un Feldwebel îi aduce un pahar cu vodcă. Henckel o dă pe gât dintr-o înghiţitură. Dar lichidul o ia pe alături şi-1 apucă un acces de tuse. începe să sară ca să nu se sufoce.
— N-ar fi mai bine să beţi o ceaşcă de cafea, domnule? întreabă Leutnant Hassow prudent. Trebuie să avem mintea limpede, şi n-aş spune că vodca e cea mai indicată pentru păstrarea lucidităţii!
— Nu-mi spune tu ce să fac, Leutnant, rage Henckel ofensat.
Cere un alt pahar cu vodcă şi-1 bea lacom.
Leutnant Hassow îi pune în faţă nişte documente care trebuie semnate. Henckel le semnează dezinvolt, fără să le citească.
Rothe îl priveşte uşurat pe Hassow, vrând parcă să spună: „Gata treaba, nu ne mai doare capul".
— Haideţi să verificăm legăturile! ordonă Henckel, bătându-1 pe umăr. Feldwebelul-transmisionist se uită la ceas. care indică ora 04,45. Dă-rni legătura cu cei de la „Werfere". Soldaţii ăştia de mucava au întotdeauna nevoie de mai mult timp decât alţii.
După o scurtă conversaţie cu comandantul de la „Nebelwefer", cere hărţile cu poziţiile ce urmează a fi bombardate şi memorează ţintele, împreună cu cei doi locotenenţi, revede rapid ordinele Armatei. Apoi cere legătura cu cercetaşii' posturilor avansate ale artileriei. Par a fi neînţelegeri cu şeful de la Regimentul 104 Infanterie. Henckel îl repede cu brutalitate şi închide. Se aşază satisfăcut pe scaun şi cere al treilea pahar cu vodcă.
— Credeţi că e bine ceea ce faceţi, domnule? întreabă Leutnant Rothe îngrijorat.
— O să-ţi cer'eu părerea dacă o să mă intereseze vreodată. Leutnant! i-o retează scurt Henckel, vârându-şi între buze un ţi ga re t mic de carton în care e înfiptă o ţigară rusească.
înghite jumătate .din vodcă şi se- întinde de-i trosnesc încheieturile, îşi priveşte din nou ceasul şi observă că mai sunt
KW . '•'
opt minute până la ora H. O clipă, se gândeşte să tragă un pui de somn până începe distracţia. Vodca 1-a făcut foarte optimist. De-abia aşteaptă să dea ^drumul iadului de flăcări. E prima oară când trage în ţinte vii. „îi las pe toţi cu gura căscată, gândeşte el satisfăcut. Cine ştie, poate primesc Crucea de Fier pentru coordonare perfectă a tirului. De ce nu?" îşi aruncă pe gât ce-a mai rămas din vodcă şi-i priveşte dispreţuitor pe cei doi locotenenţi care stau aplecaţi deasupra hărţilor. Mai ia o ţigară. Dar, înainte să şi-o aprindă, telefonul începe să zbârnâie strident. Cu o expresie satisfăcută, ia receptorul din mâna lui
Rothe.
— Ce dracu' faci? se aude vocea mânioasă a şefului de stat-major. De ce n-ai deschis focu! aşa cum a fost stabilit?
— Să deschid focul? întreabă Henckel uimit. Mai sunt încă
şase minute, domnule!
— Eşti nebun? zbiară şeful de stat-major cu vocea spartă. Idiot nenorocit ce eşti! E ora cinci şi zece. A trebuit să aştept câteva minute până am dat de tine. Eşti cel mai incapabil individ cu care am avut vreodată de-a face. Eşti, eşti... (Şeful de stat-major nu mai găseşte cuvinte potrivite ca să-şi exprime indignarea faţă de coordonatorul de tir al Diviziei.) Hauptmann Henckel,-ştii ce s-a întâmplat? întreabă el pe un ton glacial. Toate trei regimentele Panzer au plecat, şi infanteria a pornit la atac. Nu-i mai poate opri nimic. Aşteaptă... — vocea sa e întreruptă brusc. Pe fir se mai aude doar un bâzâit vag.
— Alo, alo. alo! ţipă furios Henckel, temându-se de ce s-ar putea întâmpla din cauza acestei întârzieri. Priveşte înnebunit în jur; ochii par să-i iasă din orbite. I-a dispărut complet aroganţa care-1 stăpânea. „Aşteaptă..." spusese şeful de stat-major. Ce înseamnă asta? Să aştepte la telefon? Sau era începutul unei ameninţări pentru greşeala făcută? Nu, nu putea să fie asta! A vrut să-i spună să mai aştepte un telefon!
— Ce s-a întâmplat? întreabă stânjenit Leutnant Rothe, uitându-se temător la Henckel.
— Ceasul meu e în urmă, răspunde gâtuit Henckel, privind în gol. Trebuia să deschidem focul acum câteva minute! Tancurile au trecut deja !a atac!
— Să deschidem focul? întreabă Rothe, apăsând pe cuvântul „deschidem". Dumneavoastră, domnule, trebuia să

dați ordinul ăsta! Nici eu şi nici Leutnant Hassow! Dar cum se poate să aveți ceasul în urmă? în mod sigur v-ați sincronizat cu toții ceasurile înainte să plecați de la Divizie, nu-i aşa? Asta e procedura obişnuită!
— Dormeam pe picioare, recunoaşte Henckel, cu o voce
joasă. Probabil că n-am mai apucat!
KW
— Doamne Sfinte! exclamă Hassow şocat.
— Trebuia să ştiți că nu v-ați sincronizat ceasul împreună cu cei din Statul-Major, intervine Rothe pe un ton de reproş.
— Mi-am amintit imediat ce-am ieşit, oftează Henckel, ştergând u-şi sudoarea de pe frunte.
— Atunci, de ce nu v-ați întors să vi-! reglați? întreabă uluit
- Hassow.
— Ceasul meu a mers întotdeauna la fix! răspunde Henckel
• negru de supărare.
— Dar nu şi de data asta, spune Rothe sec. Minutele astea sunt foarte costisitoare!
Telefonul zbârnâie din nou.
— Punctul de comandă către toate unitățile de artilerie, îi transmite telefonistul lui Henckel, întinzându-i receptorul.
Henckel priveşte o clipă lung acel obiect. Ce să facă? Simte că i-au fugit toate gândurile. „Aşteaptă ... — spusese şeful de stat-major. Bineînțeles, a vrut să-mi spună să aştept un nou apel."
— Ia o dată receptorul, omule! zbiară Rothe nepoliticos. Tunurile aşteaptă ordinele tale!
— Ordine? îngaimă zăpăcit Henckel, privindu-1 pe acesta împietrit, (îşi deschide gulerul de la uniformă şi rânjeşte cadaveric.) Mai dați-mi un pahar cu vodcă! ordonă e! răguşit, (înşfacă lacom paharul din mâna Feldwebelului.) Le arăt eu lor! (Se duce hotărât la telefonul de legătură cu toate unitățile. Inspiră adânc. Ochii încep să-i lucească de nerăbdare.) Ținta numărul unu! Deschideți focul! rage el în telefon.
(Rânjeşte ca un cal şi pune receptorul în furcă.) Am fost instruit la Jiiterburg, ați înțeles? Mă pricep la chestii din astea!
— Asta zic şi eu decizie clară şi fermă, exclamă Leutnant Rothe uimit. Ar trebui să-i fi trezit pe toți. de ambele laturi ale frontului!
Toate tunurile din unități îşi ridică țevile spre cerul întunecat. Tunarii stau cu coardele în mână, gata pregătiți. Comandanții de baterie stau încordați, în aşteptarea ordinului comandantului. Echipajele „Nebelwerfer" sunt în adăposturile din spatele bateriilor, gata să apese pe butoanele de declanşare ale rachetelor. Secunzii se perindă agitați de colo-colo. O linişte mormântală domneşte în întunericul dimineții de iarnă.
Tăcerea e curmată de un tunet înfricoşător. Tunurile deschid focul la unison, bubuind asurzitor. Salve de obuze sfâşie /orii. Pământul e luminat de explozia proiectilelor, începe dansul flăcărilor.
Acru! e invadat de zgomote şi trosnete ascuțite, ca şi cum pe cer ar alerga un tren nesfârşit. Răbufnirile tunurilor aproape că
1/0
le sparg timpanele celor de la Postul de coordonare a tirului, în întreg vacarmul se distinge un sunet lung şi sinistru, care se transformă într-un țipăt insuportabil.
— Aruncătoarele de ceață, murmură un Feldwebel cu voce tremurândă.
— Dumnezeule mare! geme Leutnant Rothe, privind îngrozit pe câmpul de luptă.
— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Şi cerul, şi pământul sunt cuprinse de flăcări! Să-i ferească Dumnezeu pe nenorociții care încasează porția asta! Hauptmann Henckel simte o bucurie năvalnică, când bateria grea cutremură Postul de coordonare a tirului.
Bubuitul sălbatic al tunurilor de 320 mm ne zgârie timpanele şi ne dă fiori de spaimă pe şira spinării. Dimineața mohorâtă e luminată ca una dintre cele mai însorite zile de vară. în zare se văd pretutindeni flăcările de la gura țevii tunurilor.
Obuzele explodează unul după altul cu un sunet prelung. Tunari asudați împing obuzele grele în culase, după care bagă pe jeavă diferitele încărcături.
In depărtare se înalță un zid de flăcări, ca şi cum ar țâşni din pământ. Fiecare salvă e urmată de o alta, într-un tunet continuu.
Şuierul obuzelor devine insuportabil. Scoarța pământului se sparge ca sticla. Clădirile se prăbuşesc precum castelele de nisip. Flăcări multicolore țâşnesc spre ceruri. Suflul aruncă trupuri în foc. La orizont dansează dârele de lumină lăsate de obuze. Bateriile intră în luptă. Un nou zgomot răzbate printre bubuiturile tunurilor. Cad obuze incendiare, împrăştiind în toate direcțiile flăcări lichide.
Pare că a luat foc şi aerul.
Cu o mină satisfăcută, Hauptmann Henckel îşi mai aprinde o țigară rusească şi soarbe din paharul cu vodcă. Se simte foarte relaxat. I-a trecut_somnul. „Asta-i bine", gândeşte el. O decizie bună şi fermă!_ îl bate condescendent pe umăr pe soldatul transmisionist. îşi dă seama că în momente atât de importante un superior nu

pierde nimic dacă le arată subordonaților puțină prietenie.
Zbârnâitul telefonului de campanie îi întrerupe meditația. Ridică receptorul, cu un zâmbet plin de încântare; e foarte mulțumit că şi-a îndeplinit sarcina. „Chiar că a fost o joacă de copii, gândeşte el. La Jiiterburg am fost pregătit special pentru asta".
— Aici coordonatorul de tir! latră el aspru, cu o expresie
gravă.
111
— Tu eşti, Henckel? se aude vocea stăpânită a comandantului de artilerie, Oberst Griin.
— Da, să trăiji! Henckel!
— Tu ai dat ordinul de deschidere a focului?
— Da, să trăiți! răspunde Henckel mândru,.convins că va primi în curând o mulțime de laude, inclusiv Crucea de Fier.
Urmează o pauză semnificativă. Apoi se aude din nou vocea calmă a Oberstului.
— Când ai dat ordinul de deschidere a focului, Henckel?
— Exact acum şase minute, domnule! răspunde Henckel fericit.
— Acum sase minute! înțeleg! Şi ai transmis ordinul tuturor unităților?
:— Bineînțeles, domnule! Şeful de stat-major a avut impresia că ceasul meu a rămas puțin în urmă!
— Chiar aşa, Hauptmann Henckel? Oberstul accentuează cu asprime gradul lui Henckel, ceea ce sună ca o amenințare.
— Sunt convins că şeful de stat-major s-a înşelat, domnule. Când am dat ordinul de deschidere a focului, m-am ghidat după propriul meu ceas, care a mers întotdeauna exact. O,să-mi spuneți, probabil, că am luat o hotărâre pripită, domnule, râde Henckel, sigur pe el.
— Ai luat o hotărâre pripită, spune Oberst Griin, făcând o pauză după fiecare cuvânt. Ce ți-a ordonat şeful de stat-major când ai vorbit cu e! la telefon? Care a fost ultimul lui cuvânt?
Henckel simte că-i îngheață sângele, îi vine să arunce telefonul cât colo şi să fugă. Să fugă în stepă. Să fugă la ruşi. Să fie aruncat într-un lagăr şi uitat acolo până la sfârşitul războiului. Are impresia că la celălalt capăt al firului se află chiar Moartea.
— Ultimul cuvânt al şefului de stat-major, domnule? A spus: „Aşteaptă!" bâiguie el. Deodată înțelege.
— Da! Aşteaptă! zbiară Oberst Griin, sălbatic. (Calmul i-a dispărut complet.) Aşteaptă! Aşteaptă! Cretin ce eşti! Aşteaptă! Iți dai seama ce-ai făcut? Trupele de blindate şi infanteria au atacat când Ii s-a ordonat. Nu le-ar mai fi putut opri nimeni. Ai deschis focul când atacau prima țintă! Şase minute mai târziu! rage el. Ai nimicit propriile noastre trupe de asalt! Da, ai luat o hotărâre pripită! Ai masacrat oamenii noştri! Nici chiar artileria rusească n-ar fi reuşit mai bine! Nu ştiu ce-ar mai putea să creadă cei de-acolo! Hotărârea ta grăbită şi idioată a ras tot corpul'de armată! Recunoşti că ai auzit clar ordinul şefului de stat-major?
— Cred că am înțeles greşit, domnule, se aude vocea joasă a 112
nefericitului coordonator de tir. Am crezut că trebuie să aştept
la telefon!
Oberst Griin trage adânc aer în piept. Dacă Henckel ar fi
fost lângă el, 1-ar fi sugrumat.
— Să aştepți la telefon? râde el nervos. Da' ce, te crezi telefonist de serviciu? Cei de la Jiiterburg au spus că eşti coordonator de tir. Vor da socoteală pen.tru asta! Ascultă-mă cu atenție, Hauptmann Henckel. Nu mai vreau neînțelegeri. O să-i predai imediat comanda locotenentului Rothe. Orice s-ar întâmpla, nu te mai amesteci! Pune-te sub stare de arest, stai deoparte şi aşteaptă-1 pe aghiotant. E în drum spre tine! Dă-i pistolul locotenentului Rothe! Nu uita că eşti arestat! Nu încerca să scapi de răspundere cu un glonț!
— ,Sunt ofițer, domnule, se apără Henckel. Permiteți-mi să-mi salvez onoarea după această întâmplare cumplită, domnule, sunt ofițer!
— Da, mare păcat, mârâie Oberst Griin. O să te surprindă faptul că toți comandanții de infanterie se gândesc la tine. Oberst Hinka, comandantul Regimentului Panzer, a vorbit chiar acum cu mine la telefon, îți vrea capul! I-ai stârpit două treimi din regiment. Dar eu vreau să te văd în fața Curții Marțiale. Nătărău incorigibil ce eşti! Dă-mi-1 pe Leutnant Rothe.
Tăcut, Henckel îi dă receptorul locotenentului Rothe.
— Da, să trăiți! repetă acesta de câteva ori, apoi închide telefonul uşor. îl priveşte înmărmurit pe Henckel, care stă pe un scaun cu capul în palme, clătinându-se.
— Rothe, am fost eliberat din funcție, murmură el pierdut. Sunt sub stare de arest. Tu preiei comanda. Uite pistolul meu.
— Astea sunt ordinele Oberstului, şopteşte Rothe năucit. Dar, dar... ce s-a întâmplat de fapt?
— Am deschis focul asupra propriilor noastre trupe! Am masacrat întregul corp de armată!
— Să te-ajute Dumnezeu! strigă îngrozit Leutnant Hassow.
— Rothe, ajută-mă! Dă-mi înapoi pistolul! imploră Henckel, întinzându-şi mâinile deznădăjduit. Leutnant Rothe îl priveşte intrigat şi e gata să-i dea pistolul, dar în acea clipă uşa se izbeşte de perete şi aghiotantul

năvăleşte în cameră. Surâde cinic, ca de
obicei.
— Ia te uită! Iată-1 pe marele coordonator de tir de la Jiiterburg! strigă el cu dispreț când dă cu ochii de Henckel. Comandantul Diviziei de-abia aşteaptă să dea ochii cu tine ca sâ-ți pună pielea pe băț! De ce dracu' n-ai aşteptat ordinul înainte să deschizi focul? Până şi rusnacii ştiu că nu se deschide focul cu şase minute mai târziu! Doamne, ce porcărie ai putut să faci! Sper să fii plecat de la Divizie înainte să te prindă

ofițerii de infanterie şi de blindate. O să-ți scoată mațele pe gât!
— N-a fost vina mea! A fost o neînțelegere, se tânguie Henckel disperat, izbucnind în lacrimi.
— O să ai timp să dai explicații în fața Curții Marțiale, râde glacial aghiotantul. Singura ta şansă e tăietorul de capete! Dacă nu te salvează el, vei fi împuşcat de zece ori!
— Dați-mi pistolul, imploră Hauptmann Henckel. agățându-se de brațul aghiotantului.
— Ți-ar fi mai uşor, nu-i aşa? râde el disprețuitor, înajnte nu voiam să văd pe nimeni în fața Curții Marțiale. Dar în ceea ce te priveşte, numai asta îmi doresc!
în scurt timp soseşte Oberst Griin, însoțit de doi polițişti militari şi un Oberinspektor de la GEFEPO.
— Luați-1 de aici! ordonă Oberst Griin cu dezgust. Mă umple scârba numai când îl văd!
Cătuşele pocnesc pe încheieturile lui Henckel. Părăseşte Postul de coordonare a tirului, atârnând ca o boccea de zdrențe între cei doi polițişti voinici.
„Soldații sunt locuitorii tărâmului cenuşiu al morfii."
Siegtried Lassoon
Căpitanul OGPU cade in fund de pe scaun, cu picioarele răscrăcărate, într-o haltă de sânge, şi ochelarii negri ii alunecă pe nas. Are ochii incredibil de saşii. Boneta cu dungă albastră şi stea roşie îi atârnă într-o parte, iar pe brațul stâng, care se leagănă inutil pe lângă trup, sângele se scurge încet, picurând apoi de pe degete. Cu mâna dreaptă bâjbâie după Nagan. L-a găsit, l-a ridicat şi apoi a țipat. In spațiul închis, împuşcătura răsună ca o lovitură de tun într-o sală de bal.
Porta se răsuceşte şi trage din întoarcere. Toate patru gloanțele nimeresc trupul ofițerului OGPU. făcându-l să zvâcnească spasmodic. Boneta ti cade şi se rostogoleşte pe podea, în mod straniu, ochelarii îi ajung din nou pe ochi. Pistolul lui Porta şi cel al rusului s-au declanşat în acelaşi moment. O vază albastră zboară în țăndări şi apa se împrăştie pe jos. Pistolul lui Porta pocneşte şi căpitanul OGPU țipă iarăşi.
— Io \ tvoi mați! *şopteşte el şi ridică Naganul.*
Porta îi trage un şut peste armă, dar alunecă în balta de sânge şi cade pe podea.
Rusul scoale un alt strigăt şi apoi se aude un horcăit. Porta rămâne întins la pământ, privind paralizat țeava Naganului.
Micuțul se apleacă peste birou, întinzându-se pe burtă ca să poală lipi gura pistolului său 08 de capul grizonat al ofițerului OGPU. Apasă pe trăgaci. Țeasta ofițerului explodează ca un pepene răscopt. Creier, sânge şi aşchii de os împroaşcă tavanul şi se scurg pe pereți. Ochelarii negri au zburat prin aer şi au aterizai lângă uşă. Un prizonier cu haină cenuşie îi striveşte sub talpa bocancului.
— *Uraaa! strigă prizonierii, apropiindu-se unul după altul şi lovind cu picioarele cadavrul ofițerului OGPU.*

ÎNCHISOAREA OGPU*
— Sunteți gata? întreabă Bătrânul, privind peste întinderea sectorului de front. Căscați urechile, bețivanilor, şi nu mă întrerupeți. Plutonul porneşte imediat în spatele barajului. Vom mătura tot ce ne stă în cale. Dacă artileria n-a distrus pozițiile inamice şi nu le-a slăbit rezistența, vom curăța noi tot ce-a mai rămas cu grenadele şi cu armele automate, în primele minute după ridicarea barajului, vecinii vor face pe ei de frică şi vor încerca s-o şteargă. Aşa că trebuie să-i luăm pe nepregătite şi să le tăbăcim bine fundul. Vedeți tufa aia caraghioasă de lângă copacul stufos? (îi dă binoclul lui Po'rta, deşi tufa se vede cu ochiul liber.) Are o formă ciudată: pare un cal care stă jos.
— Ei, ce-i cu tufa aia? întreabă Gregor, luând binoclul din mâna lui Porta.
— E un tun de 50 mm, înclinat la nivelul pământului, explică Bătrânul, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. La trei sute de metri mai încolo e îngropată o baterie de 80 mm. Femei! Dar nu vă faceți iluzii. Sunt veterane ale unui batalion de linia întâi. Aşa că trebuie să le zburați creierii! Dacă le cruțați, o să vă treziți împuşcați pe la spate cât ai zice peşte!
— Le lichidăm pe toate, spune Porta hotărât.
— In fața tufei stufoase, continuă Bătrânul, sunt patru țipi morți, îi vedeți? îi puteți folosi drept paravan până la ora H. Dacă inamicul zăreşte vreo mişcare, o să creadă că suflul azvârle cadavrele de colo-colo.
— Şi dacă nu reuşim să-i prostim pe nemernici, intervine Micuțul, ce ne facem? Dacă-şi dau seama că pe sub hoituri mişună nemți plini de viață?

— Veți fi primiți în împărăția Cerurilor, nu? declară tăios Bătrânul. Din poziția respectivă nu veți putea înainta şi nici nu vă veți putea întoarce.
— Va fi ca o călătorie în iad. O să ne iasă şi sufletul, bombăne Gregor îngândurat. (Examinează cu atenţie terenul prin binoclu.) Da' băieții ăia şi-au ales un loc pe cinste ca să îngraşe pământul. Cred că Jnainte de asta s-au gândit la noi!
— Armată blestemată! îşi scoate pârleala pentru solda pe care ne-o dă! spune Albert cătrănit. Mai au treabă cu -tine chiar şi după ce-ai dat ortul popii!
— Da, ne hărțuiesc de parcă am fi animale, comentează Barcelona. Şuturi în cur, fruntea sus şi gura-nchisă!
OGPU — Poliția secretă sovietică, precursoarea KGB-ului *(n.l).*
— Nu-ți găseşti liniştea nici după ce-o mierleşti! continuă indignat Albert.
— Când ajungi la doi metri sub pământ, ca hrană viermilor, or să scoată flauturile şi viorile şi-or să înceapă să-ți cânte întru Veşnica Pomenire, scrâşneşte Porta ironic, desfăcându-şi larg . brațele. Cât timp eşti în viață nu dau doi bani pe tine. Trebuie să te amuțească mai întâi un glonț, care să te scoată definitiv din funcțiune!
Pe măsură ce ora H se apropie, compania e cuprinsă de panică; frica de moarte precede întotdeauna un atac. Ne privim cu ură, ne rățoim unul la celălalt fără nici un motiv. Ne strângem buzele de încordare. Avem ochii reci şi goi. Până şi stomacul ne doare de frică.
Bătrânul se uită mereu la ceas şi studiază terenul prin
binoclu.
— Ați priceput ce v-am explicat? ne întreabă el, verificându-şi pistolul de semnalizare.
în loc de răspuns, se aude un mormăit indescifrabil.
— Ce-ar fi să ne mai dezmorțim puțin oasele? propune Porta, zornăind zarurile în palmă.
Nimeni nu se sinchiseşte să-i răspundă. Ne uităm lung unul la celălalt, conştienți că pentru mulți dintre noi aceasta va fi ultima zi din viață. Cui îi vine rândul de data asta?
Cu toții ne întrebăm în gând, hălăduind cu privirea în jur. Sigur, sperăm să nu fie unul dintr-ai noştri, dar, dacă totuşi se întâmplă, ne marchează foarte mult.
E lungă lista celor care au fost răpuşi. Câțiva dintre noi suntem împreună de multă vreme şi se pare că am învățat să ne strecurăm printre schijele ucigătoare.
Ne aflăm întotdeauna la un pas de moarte.
Un şuierat ascuțit ne face să sărim în picioare. Fruntea lui Gregor e brăzdată de o tăietură îngustă. Scoate un țipăt şi se prăvăleşte pe spate.
în primul moment 1-am crezut mort, dar după câteva clipe deschide ochii.
— Pe toți dracii! mormăie el, schimonosindu-se de durere. Nu suport să fiu împuşcat!
— Da, era cât pe-aci s-o pățeşti, spune ofițerul medic Jamer, bandajându-i rana cu dexteritate. Ai avut noroc! Glonțul era obosit când te-a atins!
— Parcă-1 simt cum se zvârcoleşte să iasă, geme Gregor, apucându-se cu mâinile de cap.
Apare Major Zum, în fruntea geniştilor săi care înjură şi blestemă sub greutatea echipamentului: aruncătoare speciale de flăcări, lăzi cu explozibili şi nişte role imense de fitil special.

Un Obergefreiter cu o figură de brută desface o ladă cu explozibil plastic, din care Porta şi Micuțul îşi iau fiecare cât pot duce într-o mână.
— Ce-s astea, frate? întreabă curios Albert, aplecându-se peste lada plină cu pachețele mici. Pentru un ochi neinstruit, arată ca nişte săpunuri ambalate.
— Artificii care te-aj putea scoate din pielea ta neagră, rânjeşte Obergefreiterul. încearcă să calci pe ele. Te-ar albi chiar si pe tine, amice!
— Drace! bombăne Albert. îndepărtându-se precaut.
— Mai sunt cinci minute până !a ora H, spune un maior. Trăsăturile sale crispate trădează faptul că a trecut prin multe situații disperate pe câmpul de luptă. Gura îi e contorsionată, ca şi cum n-ar avea nici o măsea.
Bătrânul sloboade o fluierătură, îşi potriveşte cureluşa căştii şi-şi mai vâră câteva grenade cu mâner în bocanci.
— Gata, domnule! murmură el.
— Nu ne lăsa, Oberfeldvvebel. mârâie Majorul bosumflat. Viața noastră depinde şi de tine!
Geniştii îşi pregătesc aruncătoarele de grenade, cercetându-şi din nou ceasurile.
— Ce dracu' fac tunurile alea? întreabă Barcelona privind peste umăr.
— Ca întotdeauna, toată lumea dă din colț în colț. remarcă Porta râzând. Niciodată nu merge totul strună în armata asta tâmpită. Cred că nemernicii dorm duşi şi-i doare exact în cur de noi, infanteriştii.
— Ce naiba se întâmplă? întreabă maiorul neliniştit. Focul de baraj se execută între ora H plus unu şi ora H plus şapte. Acum e ora H şi opt minute. (Se uită la ceasul Bătrânului şi la cel al Feldwebelului Brand.) Aşa e, confirmă el îngândurat. S-a întâmplat ceva, dar de ce dracu' nu ne anunță?
Dinspre închisoarea OGPU se aud bubuiturile tunurilor de 120 şi de 150 mm. Obuzele ne zboară pe deasupra

capetelor şi se. prăbuşesc în pădure.
— Fiţi gata de atac! comandă scurt maiorul, luându-şi • automatul.
— Nu putem ataca fără ajutorul artileriei! protestează Leutnant Gernert furios.
— Când o să am nevoie de părerile tale. o să te anunţ. eu. Leutnant! mârâie maiorul răutăcios.^ E ora H şi zece minute! Atacăm aşa cum ni s-a ordonat! înainte!
— E curată nebunie! susţine în continuare Ecutnanîul. Or să ne măcelărească exact ca pe nişte vite! Nu putem să ne
apropiem de puşcăria aia blestemată fără ajutorul artileriei. Am mai încercat de nu ştiu câte ori până acum.
— Nimic nu e imposibil pentru Dumnezeu şi pentru armata prusacă, rânjeşte Porta flegmatic. Scularea, şi haideţi s-o pornim. *„Fiir Fuhrer und Reich, Heil!".*
— Mă întreb dacă Dumnezeu era într-o zi bună sau într-una proastă când ne-a făcut soldaţi în armata prusacă, râde zgomotos Micuţul.
— Ar trebui să fii mândru că eşti german, proclamă Heide, mustind de patriotism şi izbindu-se cu pumnul în piept.
— Sper că vei fi mândru în continuare, surâde amar
maiorul.
Heide ne străpunge cu privirea şi mormăie ceva neînţeles.
— E timpul! ordonă tăios Bătrânul, şuierând.
Siluete camuflate în alb par să răsară din zăpadă, înaintând rapid, cu paşi mari.
— Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! rage Majorul cu o voce
pătrunzătoare.
Deşi are cincizeci de ani, se mişcă exact ca unul dintre cei mai tineri. Năvăleşte ca o vijelie prin zăpada adâncă, cu automatul într-o mână şi cu încărcătura explozivă în cealaltă. Frânghiile cu harpon zboară, şuierând înspre culmi. Primele trupe de asalt încep ascensiunea, în noaptea adâncă se ivesc flăcări de la gura ţevii, scuipând din toate direcţiile.
— Allah-el-Akbar, *vive la mort!* strigă micul legionar cu fanatism, cuprins de nebunie, ca la orice atac.
Mă împiedic de o rolă de^ sârmă ghimpată. Ţepii de metal mă strâng ca într-o capcană, îmi străpung mantaua de iarnă şi îmi sfâşie pielea. Caut febril cleştele pentru sârmă, dar nu-1 găsesc. Probabil că 1-am pierdut. Mă copleşeşte groaza. Mă uit disperat după ceilalţi, pe care i-a înghiţit parcă întunericul. Cel mai cumplit lucru care se poate întâmpla în plin atac este să te pierzi de ai tăi şi să rămâi în urmă. în momentul ăsta, suntem în ofensivă, dar situaţia se poate schimba oricând. Chiar şi în câteva minute. Atunci numai Dumnezeu îl mai poate ajuta pe cel care s-a răzleţit. Se poate trezi cu un glonţ în ceafă. Sau mai
rău!
— Ai intrat în rahat, nu? râde Barcelona, aplecându-se
deasupra mea.
Mă eliberează rapid. Sârma plesneşte şi cade alături. Mă rostogolesc şi aterizez într-o groapă, împreună cu Porta şi
Micuţul.
— Gregor a luat-o niţel înainte, zice Porta, arătând cu mâna
undeva în întunericul dens. Prinde-1 din urmă!
Mai avem aproximativ o sută de paşi până la bateria grea,

care a fost perfect camuflată. N-o vedem nici la lumina flăcărilor.
— Ăştia dorm de rup pământul, şopteşte Micuţul revoltat, întinzându-şi gatul înainte. Dobitocii nici nu se mai gândesc că suntem si noi pe-aici.
— Aruncă cu grenade! ordonă Gregor răguşit, retrăgându-şi braţul.
Porta si Micuţul le pregătesc, apoi ni le dau nouă.
Mă doare braţul. Iţi trebuie o tehnică specială si foarte multă forţă ca să arunci o grenadă atât de departe, aşa cum reuşesc eu si. Gregor. Trebuie să o azvârli cu toată greutatea corpului, iar din poziţia culcat e foarte dificil. Ai senzaţia că tot trupul urmează traiectoria grenadei.
Probabil că primele două au lovit un morman de muniţie. Explozia c atât de violentă încât seamănă cu o erupţie vulcanică. Tunul cu ţeava lungă sare în aer cu echipaj cu tot. Bătrânul se iveşte din. capătul unui detaşament, înotând prin zăpadă.
— în picioare, ticăloşilor! zbiară el nebuneşte, trecând peste rămăşiţele bateriei distruse.
O luăm la fugă prin zăpadă si ne îndreptăm către capătul opus al poziţiei.
Trebuie să ne continuăm drumul înainte ca supravieţuitorii să apuce să se dezmeticească. Ne-ar veni imediat de hac cu armele rămase.
Micuţul e ca un elefant cuprins de turbare, îşi roteşte lopata de infanterie pe deasupra capului, tăind si spintecând totul în calea sa. orbit de furie.
în cinci minute trecem de barajul de sârmă ghimpată, aruncăm grenade în adăposturi si în gropile individuale. Ne

năpustim ca un uragan asupra pozițiilor inamice.
La lumina limbilor de foc. îl zărim pe maiorul de la geniști în fruntea grupului său, atacând cu aruncătoare de flăcări femeile artileriste. Rusoaicele ies în goană din adăposturi, își ridică mâinile deasupra capului și se'uită îngrozite ia diavolii albi care năvălesc de pretutindeni. Focul ne amenință cu limbile sale uriașe. Peste tot plutește duhoarea de motorină aprinsă și carne arsă. Ne odihnim puțin în pozițiile inamice. Avem senzația că plămânii nu ne mai încap în piept, în ciuda frigului mușcător, suntem leoarcă de transpirație. Ne desfacem gulerul de la uniformă, cu un singur gând. Aer! Zăpada din jurul nostru e acoperită de cadavre sfârtecate, înnegrite și însângerate. Flăcările \uiesc și sfârâie ca o carne prăjită pe grătar.
— Ce ciracii' se întâmplă cu tunurile? /biară furios Bătrânul.
— Au trecut unsprezece minute ele la ora fixată, mormăie Leutnant Gerncrt
— Nu ne-ar lipsi acum decât să deschidă locul când ne aflăm noi la vecini, prezice Barcelona sumbru.
— Nu pot fi atât de tâmpiți! strigă Gregor cuprins de panică. Doar se știe că suntem aici!
Simțim un fior de groază pe șira spinării. Ar fi stupid să ne măcelărească propria noastră artilerie.
— *Merele aux yeux.* haideți s-o ștergem de aici cat mai repede, propune Legionarul, privindu-i întrebător pe Bătrânul.
Prin aburul otrăvitor și înecăcios care se degajă din pământ, apare o companie de motocicliști. Comandantul, un Hauptmann cu păr gri/.onat, ne face semne -și strigă ceva nedeslușit.
— Bâga-1-aș in mă-sa! mârâie Micuțul. Nu ne ordonă nouă orice dobitoc! N-am ajuns chiar așa de rău! Ne mai ținem incă pe picioare!
— Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară agitat Hauptmannul. ridicând pumnul pentru comanda: „înainte, fuga-marș!"
li râdem în nas. prct'ăcundu-ne că nu-i înțelegem semnele. Dintr-o experiență amară știm că n-ar trebui să facem treburi de genul ăsta când suntem amestecați cu un grup străin. Riscăm să primim sarcini foarte grele care aduc a eroism și a Valhalla.
— E:u nu mă mai mișc de aici dacă nu suntem sprijiniți de artilerie, *punimuieși'.'* decide Porta categoric. (Pescuieștc un rest de budincă din raniță.) Nici chiar Grota/, in fruntea psihopaților lui, n-ar răzbate până la pușcăria aia comunistă Iară foc susținut de artilerie!
O explozie puternică ii curmă vorba.
Foc concentrat ne împresoară din față și din spate.
în câteva clipe, tirul se întețește, transformându-se intr-un potop de schije de oțel și foc. L ca și cum intreg pământul ar li aruncat in cer și apoi ar cădea inapoi. zguduindu-se din temelii. De ia nord la sud. intreg orizontul arde. Suflul ne împrăștie ca pe niște mingi. Ne infigem cu disperare mâinile și picioarele in zăpadă.
O salvă uriașă cade deasupra adăpostului de semnali/are.
Lemne, scânduri, cabluri de telefon și trupuri sfârtecate se împrăștie pe câmpul de luptă, intr-un amestec sinistru. O nouă lovitură nimerește in plin poziția devastată, mutilând-o și mai tare. întreaga zonă arată ca un maidan plin de gunoaie.
C cva mai încolo, un obuz Unește adăpostul curierilor, care se transformă pe loc intr-o masă de sânge și oase sfărâmate.
Obuzele cad Iară incetare. Locui in care se află compania aruncătoarelor de flăcări s-a preschimbai intr-un peisai lunar piui de gropi iiunegande și materiale dislru.se. l'ouil e împroșcat cu sânge, focul concentrat de artilerie țâșnește spre i.ei cu '• forță incredibilă. Oamenii sunt aruncați in aer; in momentul in care sunt izbite de pământ, trupurile lor devin o masă informă de carne.
Un nou zgomot acoperă bubuiturile tunurilor. O perdea de flăcări înaintează spre noi ca un tăvălug.
Soldații germani fug îngroziți, alături de ruși, dar sunt înghițiți laolaltă de ploaia de obuze. Halci de carne sfârtecată țâșnesc spre cerul sângeriu ca niște fântâni arteziene. Cei răniți țipă sfâșietor, dar nu-i ajută nimeni! Pământul clocotește; e un adevărat iad. Pare a fi sfârșitul lumii.
Răgetul asurzitor al bateriilor de 105 și 150 mm ne face să ne trântim pe burtă. Exploziile împroașcă foc peste companiile de asalt, preschimbându-le pe loc într-o grămadă diformă de sânge și carne ciopârțită.
îmi înalț prudent capul și încep să mă ridic. — La pământ! îmi strigă Bătrânul, rostogolindu-se într-o groapă de obuz. O nouă salvă de proiectile zguduie pământul ca un cutremur violent. Pretutindeni zboară bucăți încinse de șrapnel. Proiectilele cad pe fiecare centimetru pătrat.
Bătrânul înșfacă pistolul de semnalizare al Leutnantului Gernert și trage un proiectil roșu. Tirul de baraj continuă. Bătrânul trimite o nouă rachetă de semnalizare, înjurând. Ne dăm seama că suntem căsăpiți de propria noastră artilerie. Focul înaintează lent, distrugând pozițiile rusești deja cucerite de trupele nemțești. Obuzele cad în urma soldaților din linia întâi. Cadavrele sunt aruncate din zăpadă ca într-un dans nebun. Norii se retrag, lăsând în urma lor o mare învolburată de flăcări.
Pare că un pumn uriaș a nimicit, într-o clipă, pomii și casele.
Un scrâșnet lung și sinistru ne zgârie nervii. Privim terorizați limbile de foc de pe cer, care explodează cu

zgomote asurzitoare. Din pământ răsar o puzderie de nori roşietici, în formă de ciupercă. Sunt rachetele îngropate în zăpadă, care explodează. Artileria grea rusească răspunde atacului. Aerul pare invadat de scrâşnete de metal. Proiectilele cad ca o grindină. Nimic nu *e* cruțat. Pădurea înghețată de pe culmea dealului e rasă de pe fața pământului dintr-o mişcare în evantai a tunurilor. Rămân doar câteva ciozvârte de trunchiuri.
Flăcările înaintează încet, mistuind totul în cale. Totul e nimicit.
Suprafața de teren pare de nerecunoscut; arată ca şi cum ar fi fost sfâşiată în toate direcțiile de cuțitele unui plug. Peste tot, cadavre şi răniți care cer ajutor.
Când să ne ridicăm în picioare, se aude un zgomot de parcă milioane de butoaie de tablă s-ar rostogoli pe cer.
122
O explozie asurzitoare zguduie pământul şi o perdea colosală de flăcări se înalță către cer. Julius Heide trage un țipăt şi îşi sapă o groapă în zăpadă alături de Porta.
Feldwebel Brandt e proiectat afară din adăpostul pe jumătate distrus. Sângele îi curge şiroaie pe față. Se prăbuşeşte tăcut în mijlocul nostru. O companie de infanterie caută adăpost, dar e proiectată în aer. Pe pământ aterizează numai bucăți de carne sfâşiată, mustind de sânge.
— Doamne, ai, milă de noi. plânge Leutnant Gernert isteric. Idioții au deschis focul prea târziu!
Un şuier pătrunzător îi curmă vorba; casca îi e despicată. Are o jumătate de față complet zdrobită şi curând se scufundă în propriul sânge.
— Ruşii! Vin ruşii! zbiară nişte grcnadieri îngroziți. Coboară dealul cu o asemenea viteză, încât ai crede că însuşi diavolul e pe urmele lor.
Barcelona trimite o rafală prelungă în ceva ce pare a fi un rus. înşfac o grenadă de la centură, trag inelul şi o arunc.
Tunul* antitanc latră amenințător, alăturându-se răpăitului prelung al mitralierelor grele.
— Până aici ne-a fost! se tânguie Porta cu o privire înghețată, fixându-şi patul puştii în umăr. în fața noastră se ivesc prin ceață căşti decorate cu stele.
— Uraa! Uraaa! se aud strigăte răguşite, în vreme ce hoardele în kaki se revarsă din moara de pe creastă. Ne pregătim în grabă armele automate. Mitralierele latră spre umbre. Grenadele cad ca o grindină în mijlocul grupurilor strânse ale atacanților. Un transmisionist îşi manevrează aparatul şi urlă în laringofon. Linia e moartă. Toate firele au fost tăiate demult. Furios, izbeşte telefonul cu piciorul.
— Trebuie să ne acopere tunurile, spune Oberst Hinka, care sosise şi ci in linia întâi împreună cu statul său major. Erau înarmați cu carabine şi pistoale-mitralieră.
— Să-1 trimitem pe profesorul ăla tâmpit, cu pete de cerneală pe cur, propune Micuțul râzând cu poftă, convins că tocmai a spus o glumă .bună.
-— Eşti nebun, sau ce? intervine Porta. Nu s-ar mai opri din fugă până n-ar ajunge ia Atlantic!
— A murit, râde Gregor. uitându-sc la profesorul care alunecase pe jumătate sub o stâncă.
— Tu. mort? rage Micuțul şi-1 împunge "cu baioneta.
— Lasă-mă în pace, scânceşte profesorul disperat. Doamne, cu ce-am greşit ca să îndur toate astea? Ajutați-mă, camarazi! Ajutați-mă!
123
— închide botul, porc laş ce eşti! îi ordonă tăios Bătrânul, în acelaşi timp, cerul se despică de parcă s-ar fi deschis
porțile iadului! Artileria grea împroaşcă pământul cu foc. Obuzele de 210 mm cad atât de aproape unul de altul încât e greu să-ți închipui că va mai scăpa cineva cu viață.
Treptat, vuietul bombardamentului se transformă într-un adevărat răget care ne curmă răsuflarea.
Un potop de foc şi.oțel spulberă valul de atacatori ruşi. Un soldat cu pântecul sfârtecat iese şovăind din norul fierbinte de sulf, dar dispare într-o vâlvă taie de flăcări.
Soldați dezarmați zac la pământ, urlând îngroziți. Un suflu puternic îi împrăştie însă ca pe nişte gunoaie în furtuna de flăcări. ^
— înainte! răcneşte Oberst Hinka, făcându-ne semn cu unicul său braț.
Ne croim drum printre stârvuri şi răniți care țipă, alunecăm pe bucăți de carne sfârtecată şi pe rămăşițe de trupuri. Ne culcăm câteva clipe la pământ în spatele unui morman de cadavre peste care se adaugă mereu altele.
ț
— înainte! zbiară comandanții de companie şi de pluton. Zadarnic însă, eşti făcut terci de îndată ce te ridici.
O concentrare incredibilă a focului de artilerie ne hărțuieşte fără încetare, pulverizând totul în cale. Iadul sărută Pământul! Din gropi şi cratere fumegânde se ridică aburi otrăvitori, grețoşi.
Imensa închisoare de pe deal este lovită încontinuu de obuze. Nu ştiu cât timp am stat culcat lângă soldatul cu uniformă de camuflaj, până să-mi dau seama că e rus. Ne-am înghesuit unul într-altul, vrând să ne adăpostim din calea ploii de oțel fierbinte. E ca şi cum toate forțele Răului s-ar fi dezlănțuit laolaltă, într-o convulsie de nestăpânit.

Moara din vârful dealului dispare îritr-un nor de zăpadă, pământ şi foc. Este pur şi simplu pulverizată. După ce focul artileriei se deplasează, nu mai rămân în picioare decât cinci hornuri, înălţându-se acuzator către cer. Mă uit speriat la rus; mă priveşte şi el cuprins de teamă. E un bărbat scund şi "gras, îmbrăcat cu o manta mult prea mare pentru el. Ne zâmbim prudent, cu suspiciune şi teamă. Ne promitem fără vorbe: „Dacă n-o să încerci să mă ucizi, n-am să-ţi fac nici un rău!".
Timp de câteva clipe, se aşterne o linişte copleşitoare, ca şi când tunurile s-ar fi oprit să răsufle înaintea unui nou atac. Peste tot, flăcările tremură într-uri dans satanic, iar gemetele şi urletele răniţilor ajung până la noi. De undeva izbucneşte un sunet strident, care se apropie rapid, îţi dă senzaţia că răscoleşte pământul. Cei din plutonul 4 sunt spulberaţi, lăsând în urmă doar o masă de carne, oase şi sânge. Râul fierbe ca apa dintr-un

ceainic. Pojghiţa de gheaţă s-a spart demult în bucăţi care zac departe de mal. O jumătate de corp iese alergând dintr-un iad de flăcări gălbui. Oare unde i-o fi partea de sus?
în demenţa din jur, apariţia asta pare de-a dreptul comică: nişte pantaloni şi o pereche de bocanci care gonesc prin zăpadă.
— Datorită nervilor locomotori, explică Julius, care le ştie întotdeauna pe toate.
— *„Fiii' Fuhrer und Reich, Heil!"* intonează Porta ceremonios, • privind picioarele care au rămas într-o baltă de sânge.
Un obuz uriaş explodează în mijlocul unei case albe, pe care suflul o dărâmă cu totul.
E spulberată şi compania care se adăpostise în spatele ei. , Toate casele de pe stradă sunt retezate de la mijloc. Deodată apar de pretutindeni civili scăldaţi în sânge, alergând nebuneşte şi urlând de spaimă.
Un întreg pluton de infanterişti germa'ni .se opreşte în mijlocul ruinelor şi se holbează în jur, îngroziţi de ceea ce văd. . Sunt mai mult morţi decât vii.
— Ăsta-i noul lot de Giessen! remarcă Porta. Tancuri şi sănii blindate se ivesc învăluite în nori de zăpadă de pe dealul închisorii şi coboară pantele. Se opresc huruind şi opintindu-se. Multe dintre şenile se rup. Proiectilele vâjâie pe deasupra noastră şi explodează undeva în urmă, asemenea unor maci purpurii. Din pădure se aude un vuiet crescând. Sunt tancurile nemţeşti care au supravieţuit atacului. Au fost ţinute gata de acţiune. Trec pe lângă noi în formaţie desfăşurată în chip de săgeată. Dintr-o groapă de obuz şi dintr-un adăpost distrus pe jumătate, un mănunchi de mitraliere trage în tot ce mişcă. Nici morţii nu scapă. Cadavrele zvâcnesc, străpunse de gloanţe.
— Lichidaţi-i! rage Oberst Hinka, arătând cu automatul în direcţia mitralierelor.
Echipa aruncătoarelor de flăcări se târăşte prin zăpada răscolită. Doi inşi acoperă un Obergefreiter care duce în spate . echipamentul greu. O flacără săgetează poziţia devastată. Se f aude un ţipăt de groază. Siluetele mistuite de flăcări se *l* prăvălesc, zvârcolindu-se. Peste ele cad jeturi de ulei aprins. Din t locaşurile de tragere şi dintr-un butoi cu pulbere care a explodat ' ţâşnesc halci de carne şi fâşii de uniformă. '"' Mitralierele amuţesc. Obergef'reiterul cu aruncătorul de flăcări îşi caută o nouă ţintă. Vâlvătaia cade ca fulgerul peste un alt cuib de mitralieră.
Chiar şi după moarte ruşii continuă să tragă. Limba de foc

se întoarce. Rostogolindu-se ca o minge multicoloră, pătrunde în fiecare ungher al gropii de obuz.
O duhoare greţoasă de carne arsă ne izbeşte ca un pumn încordat. Simt că începe să-mi fiarbă sudoarea de pe ceafă. Putoarea ne întoarce stomacul pe dos. Pretutindeni în jur auzim bubuiturile tunurilor de pe tanc. Din carele de luptă în flăcări ţâşnesc ciuperci de fum înecăcios. Plutonul nostru îşi croieşte încet drum înainte. După ce urcăm o bună parte din deal, sărim peste schelete de oţel contorsionate şi alunecăm pe rămăşiţe omeneşti. Pământul se cască din nou într-o mare de flăcări.
— „Orgile lui Stalin"! strigă Barcelona, rostogolindu-se într-o groapă care încă mai fumegă în urma exploziei unui obuz. în depărtare, un sunet lugubru se preschimbă într-un vuiet ciclonic, după care urmează faza a treia, percutarea şi explozia. Un zgomot monstruos şi mult mai puternic. Din când în când suntem îngropaţi sub mormane de zăpadă. Luptăm cu disperare să ieşim înainte de a ne sufoca.
— înainte! Mişcaţi-vă! Sus! zbiară Oberst Hinka.
Ne târâm, alergăm şi ne strecurăm spre închisoarea care se înalţă ameninţătoare în faţa noastră. Ne năpustim asupra poziţiilor ruseşti de apărare.
— Daţi-i peste cap! vine ordinul.
îi nimicim pe loc. Fugim mai departe cu uniformele leoarcă de sânge, începem să distingem detalii ale clădirii închisorii.
Cerul întunecat se deschide şi apar bombardierele de vânătoare, scuipând flăcări din tunurile automate amplasate sub aripi. Căutăm să ne adăpostim printre ruinele morii. Ne înecăm în norii de făină şi de tarate. Avem senzaţia

că ni s-au oprit în gâtlej bucăți mari de aluat.
Mă împiedic şi cad. Zăresc un rus cu cazmaua ridicată. Descarc în el un întreg încărcător. Se frânge urlând şi cade într-un cazan plin cu terci. Nu se mai vede decât un clocot la suprafață.
— Nu pot! Nu pot! geme Leutnant Hasse din plutonul 3. Vocea i se îneacă în lacrimi, în ochi are licăre de nebunie. Suflul îl izbeşte de un perete de beton. Se târăşte înapoi, zbierând.
— Nu! Nu! bolboroseşte el.
îşi împinge automatul înainte şi trage glonț după glonț într-un hoit. umflat care explodează, degajând gaze.
— E speriat de bombe! mârâie Micuțul, tăbărând pe el cu. toată puterea.
— Pocneşte-1! ordonă Bătrânul.
Micuțul îşi încleştea/ă pumnul său imens şi-1 loveşte pe Leutnant peste față cu un plesnet sec. Acesta se înmoaie şi cade ca un sac goi. Un tanc P-2 apare /.burând prin aer şi striveşte un

closet. Mai face câteva salturi, asemenea unei mingi enorme din cauciuc.
Copacii, ruinele, zăpada, chiar şi râul par cuprinse de flăcări în locul în care au căzut obuzele „orgilor lui Stalin". Limba de foc sărută cerul; de la galben intens trece la violet şi apoi la roşu aprins. Ne invadează dogoarea, asemenea unei pături încinse ce" cade peste noi din norii vineții. Contemplăm priveliştea fascinați. Un tunet străpunge noaptea de iarnă.
— Puneți-vă la adăpost! ne strigă Bătrânul, rostogolindu-se fulgerător într-o groapă.
Pe terenul accidentat apare un grup de ruşi speriați, urmat îndeaproape de un grup de nemți la fel de îngroziți. Auzim un şuierat surd la mare distanță în urma noastră.
— Ele sunt! urlă Gregor terorizat.
— Obuze de 280. Isuse, sunt incendiare!
Salva cade în mijlocul cetei de ruşi şi de nemți care fug laolaltă mâncând pământul. Trupurile le explodează într-un nor purpuriu ce se aşterne deasupra noastră ca o ploaie deasă. Salva asta ar fi trebuit să cadă acum o jumătate de oră la două sute de metri în față! Dar ea se prăvăleşte exact în capul nostru, omorând germani şi ruşi în egală măsură. Ne-au promis un ajutor susținut al artileriei, un tir concentrat cum nu s-a mai pomenit până acum! Aveau dreptate! Nu exageraseră deloc. Dar tirul a distrus cel puțin optzeci la sută din forța noastră de atac, care acum zace în zăpadă.
— Artileria aia blestemată ne omoară! geme Porta, încercând să se adăpostească sub nişte grinzi carbonizate. Cât dracu' să mă mai micşorez ca să-ncap viu sub mormanul ăsta? Pretutindeni în jur țâşnesc fâşii de pământ, zăpadă înghețată, pietre, trunchiuri de copaci şi bucăți de metal contorsionat. Schijele de oțel zboară prin întuneric, doborând fără încetare oameni. Brațe şi picioare sunt smulse şi aruncate departe de trupuri, ca nişte gunoaie.
în câteva clipe, întreaga zonă e acoperită de rămăşițe ale corpurilor omeneşti. Din măruntaiele sfârtecate şi din sângele cald se ridică aburi.
— Ne vânează chiar artileria noastră, strigă disperat un Oberfeldwebel, grăbit să ajungă într-un adăpost. O explozie îl proiectează însă într-un perete aproape ruinat, ce se sfărâmă ca o coajă de ou.
Fostul Oberst sare în picioare, urlând, dar Gregor îl înşfacă şi-1 trage pe jumătate în adăpost, în clipa următoare, capul i se desprinde de trunchi, tăiat parcă de un cuțit uriaş. Surprins, Gregor ia mâna de pe el. Trupul decapitat stă în picioare şi din gât îi țâşneşte un şuvoi de sânge. Capul, cu ochii larg deschişi,

se rostogoleşte pe zăpada bătătorită. Ne ferim din calea sa. ridicându-ne automat picioarele. Micuțul, care mănâncă o rață înghețată înşfăcată din mâinile unui comisar mort, nu observă capul rostogoiindu-se până la picioarele lui.
— Ia te uită! strigă el uluit, uitând să mai muşte din friptură. Ce te holbezi aşa la mine, prostule? Doar nu e vinu mea că ți-ai pierdut corpul, nu-i aşa? Cară-te de-aici! mârâie el. gesticulând cu mâna în care ține bucata de friptură înghețată. Trage un şut în debla care zboară cu boltă deasupra pământului.
Un maior din Panzer-Grenadieri zbiară isteric, amenințând că-1 trimite pe Micuțul în fața Curții Marțiale. Dar, la foarte scurt timp, dispare într-o mare de flăcări care-1 mistuie cu totul; nu rămâne din el decât casca, balansându-se dezolant pe zăpadă. Lângă mine zace un Hauptmann mai în vârstă care a fost sfârtecat complet. Priveliştea aminteşte de lada de gunoi a abatorului: oase rupte şi fâşii de carne. Fața îi e schimonosită de durere şi de groază. Războiul e tărâmul agoniei, al nervilor hărțuiți, al groazei şi al spaimei, o fântână arteziană de sânge, carne şi oase stărâmate. Oare când o să-mi vină şi mie rândul să fiu aruncat în aer?
Flăcările țâşnesc din pământ. Fragmente de arme strălucitoare, de case, de animale şi de trupuri omeneşti cad ca

o ploaie asupra pozițiilor. O bucătărie de campanie zboară prin aer, împrăștiind supă și cartofi. Nechezând, caii se dau peste cap o dată cu^ea. Ne izbește o pală de vânt, apoi desluşim un sunet ascuțit. In secunda următoare, pământul e zguduit de nenumărate explozii. O companie de sănii motorizate e prinsă în drum spre defileu şi mânjeşte coastele abrupte cu sânge şi oase sfărâmate. Săniile cu motor nu mai sunt acum decât nişte mormane de fier turtit.
Comandantul companiei a 2-a are ambele picioare smulse de deasupra genunchilor. Se prăbuşeşte cu un țipăt sfâşietor. Seamănă cu o păpuşă zdrențuită. Nimeni nu se grăbeşte să-1 ajute. Sunt prea mulți răniți şi morți, şi soarta lor nu ne mai impresionează.
— *C'est la guene!* spune Legionarul. Alte lături pe mormanul de gunoi al Armatei.
Obergefreiter Lamm e lovit în clipa în care muşcă cu poftă dintr-un cârnat de Westfalia. Cu o privire pierdută şi uimită, cade lângă peretele tranşeei. O bucată de şrapnel i-a făcut o gaură mică în frunte, din care se prelinge un firicel subțire de sânge.
— Pe toți dracii! strigă Barcelona, al cărui gât sângerează.
— Eşti rănit! exclamă surprins Micuțul, aplecându-se deasupra lui! Isuse şi Mărie, a trecut prin tine! Noroc că nu
128
mâncăi chiar atunci; glonțul ăla comunist ți-ar fi luat îmbucătura din gură!
— Uite ce se-ntâmplă când nişte generali cu monoclu şi raşi pe cap te trimit la luptă, remarcă Porta, bandajându-i rana. Băieții de teapa lor sunt mânați de un singur gând: să le ajungă numele în cărțile de istorie. Iar noi, gloata, tragem ponoasele, lăsându-ne împuşcați.
— Vrei să fii dus în spatele frontului? vine vocea Bătrânului de undeva din capătul poziției.
— Nu, rămân aici, răspunde Barcelona hotărât. Nu vreau să mă despart de restul grupului!
— Eşti sigur c-o să rezişti? întreabă neîncrezător Bătrânul, cercetând orificiul de intrare al glonțului. Ți se văd şi tălpile prin gaura asta.
— Rămân, murmură încăpățânat Barcelona. Presimt că n-o să vă mai văd niciodată, dacă plec acum!
— Dumnezeul german îşi bate joc de noi, îi explică Micuțul unui caporal rus care a ajuns la noi din greşeală. *Panimaiesi?*
— *N ie panimaiu,* răspunde rusul, întinzându-i Micuțului nişte mahorcă, convins că acesta îi ceruse o țigară. Micuțul o acceptă şi-i da rusului o înghițitură din sticla sa de apă.
— Ar fi trebuit să ne întâlnim pe Reeperbahn, spune Micuțul, cu un zâmbet larg. Ne-am fi distrat straşnic împreună. Ți-aş fi făcut rost de câteva fetițe ieftine din Hamburg şi, printre picături, ne-am fi ocupat' şi de Comisarul Nass. Mare păcat să ne întâlnim tocmai pe timp de război. Mai ales aici, unde poți fi împuşcat de patruzeci de ori pe secundă!
— *Nie panimaiu,* rânjeşte rusul, tâmp. Scoate o fotografie din tunică. *Nevesta,* explică el, sărutând hârtia slinoasă şi boțită.
— I-ar sta foarte bine pe un cearşaf! apreciază Micuțul, râzând hoțeşte. Sper ca în satul vostru n-ați încartiruit maimuțoi din ăia galbeni. Se spune că afurisiții de mongoli regulează atât de repede, încât până şi pe iepuri îi apucă amețeala privindu-i!
— *Nie panimaiu!* repetă rusul punând fotografia înapoi în buzunar. *Vernuaia, dasfidania.* Se ridică brusc şi dă mâna cu toată lumea.
îl ajutăm să sară peste buza tranşeei. înainte să-1 pierdem din ochi, se întoarce şi ne face cu mâna.
— Credeți c-o s-ajungă cu bine?
— Or sâ-1 împuşte, spune Porta cu convingere. A schimbat două vorbe cu noi, capitaliştii, iar asta se numeşte înaltă trădare!
— Ar fi trebuit să i-1 dăm prizonier pe profesor. Aşa n-ar mai fi avut probleme, spune Micuțul. Şi-am fi scăpat şi noi de
rahatul ăsta smiorcăit. E atât de îngrămădit încât nu-şi găseşte gaura curului nici cu ambele mâini!
Vântul rece s-a transformat într-un viscol înverşunat.
Bucăți de zăpadă înghețată mătură pământul zgâlțâit dt friguri. Troienele unduiesc asemenea valurilor pe marea bântuită de furtună, îngropând tancuri, tunuri, cai şi soldați, indiferent de care parte sunt.
Tirul ucigător continuă şi mulți cai se împotmolesc în zăpadă. Cravaşele îi şfichiuiesc, dar animalele se afundă şi mai adânc. 'Nechezatul lor disperat se distinge printre bubuiturile proiectilelor.
Potecile au dispărut sub troiene, încercăm să le delimităm din nou şi înfigem în zăpadă nişte bețe lungi, legate între ele cu sfoară.
Ne croim drum înainte, târându-ne picioarele; mulți dintre ai noştri rămân în urmă, prăbuşiți în zăpadă. Gerul îi ucide foarte repede. Dezastrul e complet. Bineînțeles, artileria a făcut treaba bună — ne-a măcelărit pe noi!
Un colonel rus se apropie alergând prin nămeți, cu poalele mantalei fluturând. Goneşte ca un nebun, convins că toată lumea vrea să-1 omoare. Se împiedică şi se rostogoleşte.
— *Ghermanski! Ghermanski!* strigă el în gura mare. E înghițit de o trombă de flăcări ce țâşneşte din pământ sub forma unei ciuperci imense.

Barajul se prăvăleşte ca un covor de oţel. Trage fiecare baterie. Ceea ce s-a întâmplat până acum a fost o simplă joacă, în comparaţie cu salvele ce cad acum peste noi.
Şase cai vin val-vârtej prin zăpada îngheţată, trăgând după ei un tun de câmp de 100 mm. Trei tunari îi ţin de hăţuri, înnebuniţi de spaimă. Unuia dintre ei îi alunecă mâna şi e strivit sub roţile masive ale afetului de tun. Ţeava tunului se balansează în sus şi în jos ca o jucărie.
Un subofiţer de la aprovizionare e lovit de un ricoşeu şi se prăvăleşte de pe cal. Piciorul i se agaţă în scară. Cu un plesnet ascuţit, capul i se sfărâmă de o piatră.
Trei P-4 vin cu farurile aprinse din direcţia satului distrus. Primul tanc se răsuceşte brusc pe gheaţă, alunecă înapoi pe-o parte şi se rostogoleşte pe o pantă abruptă. Din turelă ţâşneşte flacăra unei explozii. Se ridică un fum negru, înecâcios. Un alt P-4 derapează. Comandantul încearcă să iasă prin trapa turelei, dar aceasta se trânteşte brusc, strivindu-i şoldurile. Apoi tancul se răstoarnă, terciuindu-1 complet.
Un grup de infanterişti germani neînarmaţi coboară pe o pantă, îmboldiţi de o singură dorinţă: să scape, s-o apuce

\
încotro văd cu ochii. Să poată ieşi măcar din acest infern de flăcări şi urlete, ce pare să se înalţe până la cer..
Un Kiibel cu un steag divizional frânează pe zăpada îngheţată şi începe să patineze. E de mirare că nu se izbeşte de tancurile distruse.
Un Oberstleutnant cu epoleţii roşii ai Statului-Major sare din Kiibel cu automatul pregătit.
— înapoi, javre laşe ce sunteţi! rage el, ameninţând cu pumnul un Leutnant cu uniforma pătată de sânge, înapoi la poziţiile voastre, dezertori împuţiţi! îşi ridică arma şi trage câteva rafale bine direcţionale în soldaţii care se înghesuie, părăsind culmile cuprinse de flăcări.
— Omorâţi-1 pe nenorocitul ăsta! zbiară furios un Feldwebel, încercând să-i smulgă Oberstleutnantului arma din mână. întâi ne masacrează cu tunurile noastre şi pe urmă vor să ne cosească cu automatele!
— înghiţi-te-ar iadul, obsedat de război ce eşti! îi strigă un Unteroffizier din Jăgers, spumegând de furie. Se aruncă asupra Oberstleutnantului, îl apucă de. beregată şi-1 sugrumă.
Şoferul Kiibelului înşfacă un automat şi trimite un snop de gloanţe în ceata de soldaţi turbaţi de furie, care strivesc în picioare trupul Oberstleutnantului.
— Ticăloşi afurisiţi, ţipă el mânios, aruncând o grenadă în mijlocul gloatei.
Gâfâind, reuşeşte să târască leşul lângă maşină şi azvârle peste el o manta. Strigă ameninţător spre mulţimea de soldaţi puşi pe fugă:
— N-aveţi decât să muriţi ca nyşte rahaţi ce sunteţi! răcneşte el disperat, cu vocea înecată în lacrimi. Nici nu meritaţi altceva. Scursura Armatei, asta sunteţi!
Se urcă la volan şi porneşte în viteză, lăsând în urmă un nor de zăpadă spulberată.
Ruşii ne împroaşcă din nou cu foc. Rachetele cad şuierând asupra trupelor fugare şi sfârtecă oameni'şi echipament. Rachete cu cozi lungi de foc ţâşnesc pe cer, salvă după salvă.
— „Orgile lui Stalin", geme Gregor, lipindu-se şi mai tare de pământ. Două tancuri T-34 vin pe o potecă îngustă, strivind sub şenile mormanele de cadavre şi împroşcând în toate direcţiile sânge, carne şi cioturi de oase.
— Tancuri aruncătoare de flăcări! răcneşte furios Barcelona, care se ghemuieşte în spatele unei stânci înalte. Albert aleargă în cerc, căutându-şi disperat un adăpost din calea tancurilor care se apropie vertiginos.
— O groapă! Vreau o groapă! urlă el, ţopăind ca un iepure rănit.

— Vino aici! îi strigă Porta ospitalier. O să-I scoatem afară pe profesor ca să încapi tu!
Albert se aruncă în groapa de obuz cu capul înainte. • — Isuse Hristoase! scrâşneşte el cu o voce înspăimântată. Asta nu-i un loc pentru oameni! Nici pentru albi, nici pentru negri!
— Nu mai face pe grozavul, îl moralizează Micuţul, rânjind cu toată gura. Rasa umană începe de la gradul de locotenent. Restul sunt apă de ploaie! Şi în ăştia intrăm şi noi!
— Niciodată nu m-a atras serviciul de campanie la infanterie, recunoaşte Albert, aruncându-şi cât-colo masca albă pentru zăpadă. Nu ne-au învăţat nimic din ce-i pe-aici la Sennelager şi la Grafenwohr! Scrâşneşte din dinţi atât de tare încât aproape că-şi scrânteşte falca.
— Nu-i prea distractivă viaţa pe front! spune Micuţul melancolic. Se apleacă rapid, în clipa în care o grenadă Aterizează pe marginea gropii şi trimite o ploaie de schije în toate direcţiile.

Chiar şi prin mugetul tunurilor putem distinge zgomotul tancurilor care se apropie treptat.
— Avem nevoie de sprijinul artileriei. Dacă nu, o sa ne trezim în brațele lui Scaraoțchi! spune Bătrânul, în timp ce împinge cadavrul ofițerului de transmisiuni de lângă telefon şi-şi pune căştile la urechi.
— Codul, fir-ar să fie! bombăne Bătrânul nervos, răsfoind mapa cu mesaje.
— Aici! spune Heide, întinzându-i carnetul cu coduri.
— Sprijinul artileriei! ordonă Bătrânul aspru, pe un ton poruncitor.
— Cine sunteți? întreabă o voce arogantă de ofițer superior.
— „Aici Salamandra!" răspunde Bătrânul şi scuipă câteva ordine scurte în aparat, îndată, obuzele • vuiesc pe deasupra capetelor noastre, apoi cad ca o grindină pe culme.
Cu ordine precise,., Bătrânul corectează tirul.
Heide lucrează febril: desenează linii pe hartă şi calculează distanțele cu ajutorul instrumentelor topografice.
Exploziile obuzelor răscolesc zăpada şi împroaşcă oțel în toate direcțiile. Se apropie de locul în care sunt amplasate „orgile lui Stalin".
— T-34, fir-ar să fie! țipă Porta agitat. Distrugeți-le imediat, altfel o s-o pățim noi!
Cel puțin un batalion de tancuri aruncătoare de flăcări intră în curbe ca o turmă de porci mistreți. Din turelele lor țâşnesc limbi lungi de foc ce preschimbă totul în mormane de cenuşă.

Din închisoarea OGPU năvălesc soldați ai Armatei Roşii, chiuind sălbatic. La început, plutoanele cu armament uşor, apoi infanteria, înarmată cu puşti cu baionetă ca la o paradă din Piața Roşie. După infanterie, vin coloane întregi de prizonieri în uniforme cenuşii, cu bâte, care, pe măsură ce înaintează, înşfacă armele morților. Ultimele, apar trupele speciale OGPU. cu Kalaşnikovurile ațintite spre prizonieri, însărcinate să-i lichideze pe toți aceia care încearcă să evadeze.
— Dumnezeule mare! strigă Oberstleutnant Lowe. Or să ne distrugă, or să ne facă fărâme! Trebuie să ne retragem!
în spatele nostru cade un baraj cumplit de foc.
Ca şi cum ruşii ar fi intuit că vrem s-o ştergem, încearcă să ne oprească cu acest baraj imposibil de străpuns, care ne-a încadrat pe ambele laturi şi nu vedem unde se termină.
— Retragerea! strigă Oberst Hinka. Retragerea pe companii! Se întoarce uimit în clipa în care aude huruitul asurzitor din spatele nostru, din direcția liniilor germane.
— Rachete! răcneşte el surprins, trântindu-se după un troian de zăpadă. Rachetele cad în mijlocul formațiunii tancurilor aruncătoare de flăcări, azvârlind vehiculele grele ca pe nişte jucării.
Distant şi stăpân, pe sine, Bătrânul' îi transmite noile coordonate ofițerului superior de artilerie din spatele frontului.
— Cu două grade mai jos! ordonă el. Tir mai lung cu şaizeci de metri!
— Stârpiți-i! chiuie Barcelona sălbatic.
Din tancuri țâşnesc flăcări, amestecate cu bucăți de metal. Deasupra pământului plutesc nori negri, brăzdați de dungi roşietice. Câmpul de luptă pare înghițit de explozii.
Din perdeaua de fum se desprind siluete mari, diforme, de parcă diavolul ar jongla cu tancurile, în fiecare clipă, urletul sinistru al exploziilor ne sfâşie nervii. Ne adunăm laolaltă, tremurând.
— Explozive şi bombe incendiare! ordonă Bătrânul. Foc continuu la patru sute şaizeci de metri dreapta.
în curând, asupra forțelor ruseşti în atac încep să cadă explozive şi obuze incendiare. Substanțele chimice se răspândesc pretutindeni şi aerul e ca o vâlvătaie.
—-Treizeci de metri înapoi! ordonă calm Bătrânul.
Suflu! exploziilor ne izbeşte de pereții înzăpeziți ai gropilor de obuz. Terenul din fața noastră a devenit o masă arzândă, otrăvitoare. Zăpada se topeşte alunecând pe pantă, înghițind tot ce întâlneşte în cale.
Tirul de artilerie se concentrează treptat, evident dirijat de către un expert.

— Cine e cercetaşul? vine o voce aspră. Numele *şi* gradul, lua-te-ar naiba! Tu eşti. Eberhardt? Am auzit că ai murit! Magistrul Eberhardt, magistral!

Cu toate că a recunoscut vocea tăioasă a genera-lului-comandant. Bătrânul nu răspunde, ci continuă să dea ordine.
Ploaia de obuze urmăreşte fără încetare batalioanele inamice în retragere. *Le* distruge fără mila.
— Coordonate noi, cere Bătrânul.
— Poftim, spune Heide, cu un rânjet sadic. Spiritul său de militar sadea e pe deplin satisfăcut de rezultatele sângeroase ale focului de artilerie bine direcțional.
Tunurile îşi extind apoi raza de acțiune şi anihilează „orgile lui Stalin".
Amestecându-se printre rămăşiţele măcelului, supravieţuitorii regimentului atacă în continuare, conduşi de Hinka, Oberstul cu un singur braţ. Mitralierele grele Maxim trag de pe poziţiile ruinate.
— Grupul de transmisionişti, pe centru! zbiară Oberst Hinka. înainte, spre zidurile închisorii! Norii de fum galben-cenuşii ai explozivelor plutesc deasupra ei ca o umbrelă hidoasă, care se măreşte clipă de clipă.
în apropiere, aud bubuitura tunului de pe tanc. Undeva în spatele meu, o puşcă-mitralieră umple zăpada cu gloanţe.
— Panzer! strig, aruncându-mă în adăpost.
Burta tancului încalecă un perete aproape demolat, stă în balans câteva secunde, apoi ,se leagănă înainte şi înapoi cu un scrâşnet metalic. Motorul vibrează la turaţie maximă.
Turela se răsuceşte lent în direcţia mea. Un jet de flăcări ţâşneşte din ţeava lungă a tancului. Tragerea, impactul şi explozia se produc aproape simultan.
Am senzaţia că mi-a trecut un drug de fier dintr-o ureche în alta. Porta se strecoară lângă mine. Aruncătorul de grenade îi scapă din mână şi alunecă pe pământul îngheţat. Privesc hipnotizat tunul de pe tancul „Stalin", care coboară încet spre mine.
— Chiar la timp, mormăie Porta înşfăcând „burlanul", potrivindu-1 pe umăr şi prinzând tancul în cătare. Bucurâ-te de viaţă, vecine dragă, s-ar putea să fie scurtă, rânjeşte el cinic şi apasă pe trăgaci.
Urmează o explozie asurzitoare şi steaua roşie de pe turelă dispare. O siluetă omenească, învăluită în flăcări gălbui, e aruncată prin trapă.
— Era cât pe-aci...! constat eu, răsuflând uşurat.
134
Două T-34 se adăpostesc în spatele unor ruine. Mitralierele din turelă mătură drumul. Gloanţele ricoşează deasupra
capetelor noastre.
— Dumnezeu mi-a spus că nu vom muri aici, strigă Porta, ridicându-se în picioare cu „burlanul" pe umăr.
Micuţul se repede cu o mină T în mână, alunecă şi cade însă, ca un bolovan, în mijlocul drumului, aproape de tanc. Urlând de furie şi de teamă, ţine strâns mina, dar îşi pierde casca şi
automatul.
Se ridică cu un salt spectaculos, aruncă mina T sub inelul turelei şi trapa ultimului tanc se deschide brusc. Apare o siluetă înveşmântată în piele, cu Kalaşnikovul pregătit.
Gloanţele muşcă zăpada in jurul Micuţului! Fuge speriat de moarte spre ruinele cuprinse de foc, încercând să se
adăpostească.
— Lovi-i-ar moartea, ăştia trag, nu se-ncurcâ! răcneşte Albert, alergând în salturi prin zăpadă, cu un „cocteil Molotov"
în mână.
Se urcă pe T-34 cu agilitatea unei feline şi aruncă „cocteilul" în interiorul tancului, chiar în spatele comandantului. Rusul se întoarce şi se holbează uimit la trăsăturile negre ale lui Albert, la dinţii săi albi dezveliţi într-un zâmbet fericit.
— *Panimaiu!* strigă Albert, rostogolindu-se într-o groapă de obuz din care iese fum.
Până să apuce comandantul să-şi vină în fire, tancul e făcut fărâme. Micuţul aleargă prin zăpadă urmărit de roata masivă a şenilei, îngrozit, îmi ţin răsuflarea. Dar, ca prin minune, aceasta se ciocneşte de o piatră, sare în aer şi zboară peste trupul Micuţului. Se rostogoleşte mai departe şi se izbeşte de un cuib
de mitralieră.
Plutonul de aruncătoare de flăcări ne depăşeşte în goană. Infanteria se năpusteşte înspre porţile ferecate ale puşcăriei.
De la ferestrele cu grilaje, puştile-mitralieră ne seceră. Flăcările atârnă pe cer, învăluind închisoarea într-o lumină lugubră. Un fum negricios iese din acoperiş. Geniştii plasează explozive de-a lungul zidurilor. Deodată îmi apare în faţa un ofiţer rus, dar o rafală scurtă îl lipeşte de porţile puşcăriei şi se prăbuşeşte cu faţa la pământ.

Fug disperat şi mă ciocnesc de un puşcăriaş înnebunit care învârte într-o mână o legătură uriaşă de chei şi în cealaltă un
pistol.
Primul glonț al automatului îl nimereşte drept ,în inimă: moare înainte să atingă pământul. O piatră imensă mă loveşte puternic în piept, îmi pierd aerul din plămâni şi cad cu fața în

zăpadă. Oare cât am zăcut aşa? !n clipa în care îmi revin, aud vocile guturale ale unor ruşi. Unul mă loveşte brutal cu piciorul, dar, în ciuda durerii, reuşesc să tac. Apoi pleacă în fugă, în timp ce puştile-mitralierâ continuă să latre.
Ştiu că e periculos-să stau prea mult culcat fără să.primesc ajutor. Aş putea îngheța şi aş muri. Sau aş putea muri din cauza loviturii. Simt că-mi arde pieptul, iar junghiurile devin din ce în ce mai dureroase. Pretutindeni zăresc siluete întunecate fugind. E imposibil să-mi dau seama care sunt ruşi şi care nemți. Limbi lungi de foc țâşnesc printre gratiile/erestrelor de la etajul şase, din aripa în care se află femeile, în lumina flăcărilor, disting umbrele celor care se agață de gratiile înroşite ale ferestrelor, în câteva clipe, omul e transformat într-o mumie carbonizată.
— Ce dracu' te-ai tolănit aici? Te lăfăi în mocirla comunismului rusesc? mă întreabă Porta, aplecându-se deasupra mea. Unde te-au nimerit?
— în piept, icnesc eu.
Mă examinează ca un expert.
— Eşti norocos, spune el. Văd că pielea ți se înnegreşte ca cea a lui Albert!
— A fost o piatră, o piatră imensă, murmur eu.
— Drace! exclamă Porta. Cred că Ivan a rămas fără muniție din moment ce aruncă cu pietre în noi.
— Ce s-a întâmplat? întreabă Bătrânul, care se apropie, însoțit de Heide.
— Zice că Ivan 1-a lovit cu o piatră, rânjeşte Porta calm, şi acum stă aici şi miorlăie ca o pisică bolnavă!
— Haide! Sus, fiule! îmi ordonă aspru Bătrânul, Doar nu-ți închipui că eşti în vacanță de iarnă!
— Trebuie să mă vadă doctorul, bolborosesc eu. S-ar putea să am coastele rupte, simt că-mi înțeapă plămânii.
— Inspiră adânc de câteva ori, îmi sugerează Porta. Ai să vezi! O să te mai remontezi.
— Vreau să mă vadă doctorul, mă încăpățânez eu.
— Eşti convins că felceraşii ăştia de doi bani bântuie prin ploaia asta de obuze? se miră Porta. Ridică-te şi ține-te după noi. Dacă rămâi aici, o să te trateze Ivan cum ştie el mai bine. Un strop din licoarea sa contra tusei, şi o să scapi şi de restul de coaste!
Urlând de durere, pornesc şchiopătând. Un brancardier îmi dă să înghit un pumn de pilule.
Aruncăm mine în sala de „recepție". Pereții groşi se dărâmă de parcă ar fi din sticlă. Uşile masive ferecate în fier se izbesc de pereți. Suflul ne aruncă pe spate, dar ne ridicăm imediat şi năvălim în puşcărie. Automatele trag în tot ce mişcă. Mormane

întregi de cadavre zac în sală, cu fețele zdrobite, pline de sânge. Astfel arată toți cei care sunt omorâți de suflu. Multora dintre ei de-abia le-a mijit mustața.
Vieți irosite înainte de a-şi da seama de valoarea a ceea ce pierd. Ucişi din cauza unor acte gratuite de eroism. Rămânem tăcuți lângă munții de cadavre şi contemplăm priveliştea îngrozitoare. Unele trupuri au fost strivite sub scări. Au şase etaje deasupra lor. Multe dintre uşile celulelor atârnă doar într-o singură balama, înăuntru, leşurile prizonierilor sunt terciuite, asemenea unor gândaci striviți sub talpă. Se pare că au fost omorâți -de grenadele pe care gardienii le-au aruncat în celule înainte de a fugi.
— Ca la noi, observă Porta cu tristețe. Prizonieri ucişi pentru a nu cădea în mâna duşmanului!
— E aici unul care trăieşte! strigă Micuțul.
în spatele biroului unui ofițer se află un uriaş în uniforma verde OGPU, pe ale cărei mâneci sunt brodate stele aurii.
— *Ia, tovarişci!* zbiară Heide fericit, împungându-1 pe ofițerul galben ca ceara cu țeava automatului, în timp ce Legionarul adună nişte hârtii de pe birou.
— Ordine de execuție, zâmbeşte el şi-i înmânează documentele Oberleutnantului Lowe.
— Luați-1! ordonă scurt Lowe, dar să te ferească Dumnezeu, Unteroffizier Kalb, dacă se întâmplă ceva cu el! Am să te trag la răspundere pentru ucidere de prizonieri.
— *Par Allah!* O să am grijă de el ca de un fir de păr din barba Profetului, făgăduieşte Legionarul, rânjind diabolic. Mişcă! — îi aruncă el comisarului OGPU, lovindu-1 brutal în spinare cu patul automatului. Fie ca Allah, în imensa lui bunătate, să-ți asigure o moarte în chinuri, câine comunist ce eşti! Şi fie ca flăcările să-ți topească osânza «de pe oase în vecii
vecilor!
Un grup de bărbați şi femei îmbrăcați ciudat coboară scările • împleticindu-se. Primul poartă o pijama cu dungi

albastre, iar următorul, o uniformă de maior estonian. Apoi apare un individ cu pantaloni de călărie, smoking negru şi la gât cu o eşarfă care fusese cândva albă. Oricum, majoritatea sunt îmbrăcaţi în zdrenţe. Ici-colo se vede câte o bonetă OGPU.
Avem automatele pregătite. Ne enervează apariţia acestei cohorte stranii de oameni. Arată de parcă ar fi gata în orice clipă să ne sară la gât.
— O să ne daţi mâncare? strigă ameninţător unul dintre ei, scuipând pe podea.
— Ţine-ţi gura! i-o retează cineva din mulţime.
" ' - " • ' 137
Deodată, par cuprinşi cu toţii de o criză de isterie şi încep să urle.
— Jonisov e aici! răcnesc ei în cor.
— Omorâţi-1! Călcaţi-1 în picioare! Porc împuţit!
— Ce dracu' i-a apucat? zbiară nervos Oberleutnant Lowe. Despărţiţi-i! Puneţi-i să se alinieze din nou! Dacă vă fac probleme, îi duceţi înapoi în celule. Cel puţin acolo nu se pot masacra unul pe altul.
— *C'est indifferent,* rânjeşte cinic micuţul Legionar, arătând cu ţeava automatului spre un cadavru plin de sânge, călcat în picioare. Nu vor decât să le vină de hac temnicerilor.
Prizonierii ne privesc lung. îi privim şi noi întrebător. Ne temem de aceste fiinţe scheletice, cu ochii adânciţi în orbite.
— A dracului putoare, nu-i aşa? mormăie Bătrânul, ţinându-se cu mâna de nas.
— De acolo vine, spune Micuţul, arătând cu degetul.
— Ia te uită! exclamă Barcelona. E cea mai mare latrină pe care-am văzut-o vreodată!
— Uită-te şi înăuntru, îi sugerează Porta. E acolo ceva ce n-ai văzut niciodată.
Un individ scund, cu ochi de şoarece, îmbrăcat în uniformă OGPU se îndreaptă spre noi cu mâinile la ceafă, pentru a ne demonstra că nu e înarmat şi că războiul s-a terminat pentru el.
— Herr Kommandant, să trăiţi! latră el într-o germană cursivă, pocnindu-şi călcâiele în faţa Oberleutnantului Lowe. Vă încredinţez departamentul de înregistrare al închisorii şi mă supun ordinelor dumneavoastră.
Cu ochii mijiţi şi fără să-şi ascundă dispreţul, Oberleutnant Lowe îl măsoară cu atenţie din cap până-n picioare.
— Ce-i asta? întreabă el, arătând spre scândura lungă de lemn.
— Latrina prizonierilor, răspunde tipul din OGPU, cu un zâmbet cinic. Nu putem face una mai bună. Avem un regulament, iar prizonierii sunt nişte porci. Li se permite să meargă la latrină ia ore bine stabilite. Aici nu-i hotel de lux. Dar ei nu aşteaptă şi se caca în celule. Când stau pe latrină, adorm şi cad în ea. Bineînţeles că se îneacă. Nu e vina gardienilor. Respectăm şi noi ordinele, ca orice soldat.
— Hai să-1 aruncăm în căcat, propune Porta cu un zâmbet macabru.
— Luaţi-1, răspundeCDberleutnant Lowe, răsucindu-se pe călcâie. Să plecăm! NiMwi avem ce face aici. Noi suntem o unitate de luptă, nu flOfcceri!
în aripile principalSpale clădirii, lupta continuă cu încrâncenare.
— Exact ca la noi, spune Porta, arătând spre o placă albastră care poate fi văzută din orice colţ al închisorii. „PENTRU PATRIE, PENTRU STALIN" stă scris cu litere mari şi rojjii. Mai jos, cu litere negre ceva mai mici, urmează: „LICHIDAM FĂRĂ NICI O EZITARE TOŢI DUŞMANII POPORULUI, TOŢI PARAZIŢII ŞI TRĂDĂTORII."
Pe peretele atelierului de maşini scrie cu litere de-un metru: „MUNCA ESTE CEL MAI DE SEAMĂ PRIVILEGIU ŞI BENEFICIU AL STATULUI SOCIALIST".
— Haideţi! înainte! Adunarea! ordonă Bătrânul.
Ne aruncăm la adăpost dedesubtul unei rampe lungi.
— O luăm pe-aici, ne explică el. Pregătiţi încărcăturile! Porcii ăia s-au baricadat înăuntru şi folosesc prizonierii drept paravan!
Un urlet sfâşietor, animalic, îl întrerupe. E urletul unei femei torturate, care parcă agonizează.
— Ţine-ne, Doamne! exclamă Barcelona oripilat. Oare ce-i fac?
— O ard cu fierul roşu. Asta făceau şi preoţii pe vremuri, spune Porta înfiorat, pocnindu-şi degetele.
Urletul se opreşte brusc, ca şi cum femeia şi-ar fi dat duhul.
— Hai să ne terminăm treaba, ordonă Bătrânul împietrit. Dintr-un salt agil, se urcă pe rampă. Aleargă încovoiat, urmat îndeaproape de Gregor şi de Legionar, care duc lăzile cu.

exploziv.
Micuțul aruncă pe rampă trei sau patru lăzi.
— Şi tu, profesore! spune el, azvârlindu-1 lângă lăzi. Dumnezeu să te păzească dacă te prind cu vreo şmecherie! O să împachetez încărcătura cu tine şi-o să te trimit direct în brațele
lui Ivan!
— De 'ce mă hărțuieşti mereu? se tânguie profesorul, încercând să ridice o ladă, dar nu e în stare s-o mişte din loc.
— Ține-ți gura când vorbesc şi când gândesc eu! i-o retează scurt Micuțul. Ia târnăcopul ăsta. Du-te şi fă o gaură pentru pulbere, şoarece de bibliotecă ce eşti! Până la urmă, ori dai ortul popii, ori ajungi cel mai bun soldat german. O să mărşăluieşti în pas de gâscă până la şcoala aia a ta de la țară!
— Dați-i drumul! strigă Bătrânul agitat. Cinci metri între încărcături. Heide, tu conectezi firele!
— îi sparg! urlă Micuțul nerăbdător, căruia îi place la nebunie să declanşeze explozii.
în următoarea jumătate de oră lucrăm cu o viteză nebună.
— îți dai seama cât de groase sunt zidurile astea? întreabă Barcelona. Sunt mai groase decât cele ale fortăreței din Brest-Litovsk, care nu erau chiar nişte decoruri scenice!
138
— Mai scuteşte-mă de flecăreala ta! se răsteşte Bătrânul iritat.
îl înghionteşte pe Micuțul în umăr. Uriaşul împinge o încărcătură triplă într-una din gropi.
— Mai e destulă! se apără Micuțul, arătând spre lăzile pline de muniție.în afară de asta, ceea ce folosim nu mai trebuie să cărăm. cu noi.
— Mi se pare că vrei să sari şi tu în aer, mârâie îmbufnat Bătrânul. Să ştii că nu împachetăm caramele. E al naibii de periculos!
— Gata, strigă Heide, îndreptându-se țanțoş spre Bătrânul.
— Lasă-mă pe mine! zbiară Micuțul, năpustindu-se la detonatorul căruia Gregor îi conectează ultimele fire. Țineți-vă bine, fiilor! O să facem „bum-bum", râde el fericit.
Apucă strâns mânerul cu ambele mâini şi-1 apasă cu toată greutatea. Explozia zguduie rampa din temelii. Simțim cu toții presiunea suflului, care ne absoarbe pur şi simplu tot aerul din plămâni. Un zid înalt de douăzeci de metri se prăvăleşte, împroşcându-ne cu mortar şi bucăți de beton. Câteva clipe mai târziu, se dărâmă tot peretele exterior. Clădirea pare că se leagănă, apoi se prăbuşeşte. Două coşuri înalte din sala cazanelor se năruie peste aripa în care sunt încarcerate femeile. Trosnetul pare că nu se va mai opri niciodată; norul de praf de deasupra clădirii creşte necontenit.
Urmează un moment de linişte adâncă. Flăcări țâşnesc de pretutindeni, răspândindu-se cu o viteză uimitoare, ca un covor de foc care se desfăşoară.
Pereții cad. Plouă cu bucăți mari de mortar şi cărămidă.
— Netrebnicilor! înjură un Feldwebel din Genişti, ştergându-şi sângele de pe față. Ce naiba! N-ați mai lăsat în viață nici măcar un şobolan. Eu aş şterge-o dac-aş fi în locul vostru. Pe mine m-ar cam îngrijora chestia asta!
— Isuse şi Mărie, strigă Micuțul, ridicându-se în genunchi. Asta mai zic şi eu bubuitură! Toată cuşca s-a făcut praf! Va dura ceva timp până când vor drege-o, ca să primească următorul lot de sclavi. Asociația pentru Ajutorarea Prizonierilor ne va da şi o medalie drept răsplată. Doamne ajută-ne, ce bubuitură frumuşică a fost!
Albert se scoală cu fața complet cenuşie şi îşi duce pumnii încleştați deasupra capului.
— Frontul Roşu! zbiară el, cu o expresie tembelă pe chip.
— Pornim! ordonă Bătrânul, ridicându-se în picioare, cu automatul deja pregătit.
Plutonul aruncătoarelor de flăcări merge în frunte şi aruncă limbi de foc în fiecare locaş de tragere, împreună cu Porta, sar
140
în cel mai apropiat post de apărare şi luminez interiorul cu lanterna. Pretutindeni, cadavre carbonizate, cu brațele descărnate întinse pentru a se apăra. Mulți nu mai sunt decât nişte mumii scofâlcite. Aruncătorul de flăcări i-a ucis dintr-un singur jet. Cei care n-au fost atinşi direct par neobişnuit de mari în comparație cu mumiile chircite.
— Un război crud se termină repede. Oricum, aşa scrie pe afişele de propagandă, explică Porta. Dar e o minciună, ca, de altfel, tot ce se întâmplă în războiul ăsta. Războiul pe care-1 purtăm e cel mai crud dintre toate şi se pare că va dura o
veşnicie.
între două ziduri înnegrite ale închisorii se află o curte lungă şi îngustă în care zac mormane de leşuri.
— împuşcați în ceafă! constată Barcelona, după ce i-a răsucit pe câțiva cu țeava automatului.
— Nu-i adevărat, strigă Gregor neîncrezător, aplecându-se deasupra unui cadavru îmbrăcat în zdrențe

pentru a-1 privi mai de aproape.
— Ba e foarte adevărat, oftează Porta. Băieţii din OGPU s-au grăbit să scape de păcătoşii ăştia când noi, eliberatorii, am început să batem la porţile închisorii. Nu-i nevoie să fi urmat şcoala de detectivi la Kripo* ca să-ți dai seama ce s-a petrecut aici. Un glonț în ceafă! O găurică mică la spate şi fața complet zdrobită!
Din cealaltă parte a clădirii se aud rafale infernale.
— Sunt ai noştri! explică Legionarul, ridicând indiferent din umeri. Trupele speciale ale SD-ului. îi termină pe comisari!
Ne oprim o clipă şi ne uităm în jur, adăpostiți între cele două camioane arse. Rafala zgomotoasă pare să nu se mai termine, dar în realitate nu ține decât câteva secunde. Trupul deşirat al comisarului zvâcneşte sub ploaia de gloanțe, întâi e ridicat în aer, apoi e trântit iar la pământ. Chiar şi după ce moare, corpul îi mai tresaltă spasmodic.
Un Untersturmfiihrer tinerel, cu boneta trasă pe ochi, se apropie de cadavru şi îndreaptă țeava P-38-ului spre capul acestuia. Trei focuri, şi chipul îi devine o masă de carne de nerecunoscut.
Prizonierii care s-au aplecat pe fereastra spălătoriei chiuie şi
aplaudă entuziasmați la culme.
Următorul e împins printr-o uşă îngustă. E un individ cărunt, ceva mai vârstnic, îmbrăcat în uniforma kaki cu epoleții verzi ai OGPU. Stă rezemat de perete privind îngrozit. O rafală scurtă îl trânteşte la pământ.
* *Kriminalpolizei* — Poliția militară *(n.t.)*

Prizonierii strigă şi fluieră în clipa în care e scos din spălătorie un grup de bărbați şi femei, majoritatea în uniformă.
— Haideți! Haideți! răcneşte nerăbdător tânărul ofițer SD. Hai să terminăm mai repede!
Sunt duşi la perete cu şuturi şi cu lovituri de pat de puşcă, îi privesc apatici pe ucigaşi, care au pe bonetă emblema cu cap de mort.
— Foc! ordonă ofițerul SD.
Automatele scuipă moarte. Ecoul răspunde dinspre zidurile clădirii.
O rafală furibundă de puşcă-mitralieră porneşte de la o fereastră a ultimului etaj.
Untersturmfiihrerul cade. Plutonul de execuție e aruncat pe spate; se zvârcolesc cu toții în zăpada care se înroşeşte treptat. Puşca-mitralieră îşi schimbă ținta. Acum ciuruie pereții spălătoriei.
Geamurile se sparg. Prizonierii fug de la ferestre cu fețele sfărâmate.
Ne adăpostim şi ne îndepărtăm târâş. Ce se întâmplă aici nu ne priveşte.
Flăcările conturează desene macabre pe clădirile afumate ale închisorii. Pe când ocolim depozitele, un tir concentrat de arme automate ne face să ne oprim brusc. Dinspre spălătorul izolat răzbat țipete de groază.
— Hai să vedem ce-i acolo, ordona Bătrânul. Tu şi Sven, plecați înainte! i se adresează lui Porta, dându-ne un sac cu grenade.
Fugim către spălător printre trunchiurile de copaci distruşi, în fața mea apare o siluetă. Din reflex, apăs pe trăgaci şi o întreagă rafală îi zdrobeşte şira spinării. Se rostogoleşte de câteva ori, în timp ce mâinile şi picioarele îi zvâcnesc spasmodic.
Porta loveşte cu piciorul uşa, care se sparge dintr-o izbitură.
Un ofițer mic şi gras se holbează uimit la noi şi bâjbâie după Kalaşnikov, care se află înaintea lui, pe masă. Un glonț îi străpunge beregata, împroşcându-i partea din spate a capului pe perete. Boneta cu dungă albastră se rostogoleşte pe podea şi se opreşte lângă o stivă de sticle goale.
îmi descarc mitraliera de-a lungul unui coridor de unde mi se pare că vin spre noi nişte siluete întunecate. Prima rafală a Schmeisserului meu îl loveşte în gură pe primul dintre ei. Cade instantaneu. Automatele noastre lătra ca turbate.
Doi soldați în mantale lungi sunt săltați în aer şi proiectați în perete. Alunecă plini de sânge şi se prăbuşesc ca nişte zdrențe. Grenadele zboară prin camera întunecoasă. Ne adăpostim în 142
spatele peretelui şi împroşcăm din nou cu gloanțe. Treptat, țipetele devin horcăituri.
— Haideți! comandă Bătrânul, înhățând Kalaşnikovul unuia dintre morți.
O salvă prelungă dintr-un automat ne vâjâie pe lângă urechi. Albert sare în sus, strigă ca un războinic şi aruncă o grenadă defensivă, în celălalt capăt al coridorului se aude un bubuit răsunător, apoi o lumină orbitoare, şi trei cadavre contorsionate zac la podea.
— Drace! bombăne el, cu degetele în urechi. Era să mă piş pe mine de frică! Priveşte în jur cu o expresie pierdută şi se lasă moale pe podeaua acoperită cu fâşii de carne şi cioburi de sticlă. La naiba cu împuțita asta de Armată germană, se tânguie el.
— Da, trebuie să recunoaştem că, după cum arăți, te-ai înrolat într-o armată total nepotrivită pentru tine, nu-i aşa? râde Porta, înşfăcând grenadele.

Focul, nestăvilit de nimeni, a devorat aproape în întregime latura de nord a închisorii, cea rezervată femeilor.
Ne apropiem cu grijă de ruinele în flăcări, gata să se năruie dintr-o clipă în alta. Ciorchini de cadavre care atârnă înconjură zidul ca nişte ghirlande-sinistre, mişcându-se în bătaia vântului.
— Ca de obicei, datoria e pe primul loc, spune Porta. I-au executat cu cinci minute înaintea orei de închidere. Scuipă împotriva vântului.
•— Ar fi trebuit să țină pumnul strâns* şi gurile lor spurcate să tacă, face Gregor. Uită-te la ei cum atârnă. La ce le-a folosit dacă au protestat? La nimic. Mai bine te laşi dus de curent şi ai şansa să trăieşti mai mult, fiindcă viața, oricum, e destul de scurtă.
Lupta aproape că a încetat. Din aripa principală se mai aud lătratul armelor automate şi bubuitul grenadelor, întrerupte uneori de trosnetul mortierelor. Dar de asta nu ne mai ocupăm noi, e treaba infanteriei şi a geniştilor.
Ne odihnim pe duşumea în clădirea bucătăriei, împreună cu un grup de prizonieri, şi discutăm despre metodele de interogatoriu.
Un băiat de şaisprezece ani, arestat chiar la şcoală şi acuzat de propagandă antirevoluționară, şi-a pierdut un ochi în timpul interogatoriului. Ne descrie în câteva cuvinte trista sa experiență.
îl privim tăcuți. Pare extrem de îmbătrânit pentru vârsta lui şi are ochii plini de puroi, în închisorile de tranzit nu există medici. Un prizonier mai vârstnic ne arată trist degetele zdrobite de la picioare.
* Pumnul strâns — semnul clasic al comuniştilor *(n.t.).*

— Sunt lucruri şi mai rele! strigă o femeie care a fost împuşcată în rotule. Nu va mai fi niciodată în stare să meargă normal.
— Ar trebui să-i împuşcâm pe temniceri. Pe toți, spune hotărât Micuțul, jucându-se cu puşca lui cu trei țevi.
— Păi asta se şi-ntâmplă, intervine Porta, arătând cu degetul mare în direcția curții, unde răpăie automatele şi se aud încontinuu strigăte nedesluşite.
Şnapsul pe care 1-a „eliberat" Porta din dulapul comandantului *e* dulce şi ne dă o senzație plăcută de căldură. Un temnicer gras, poreclit îngerul Iadului, fiindcă era prieten prizonierii, stă pe un scaun mai în spate şi cântă:
cu
Viscolul mătură zăpada pe câmpie, Acolo rătăceşte iubirea mea...
— De îndată ce-am intrat în spălător, a început să mă gâdile pe gât şi să mă morfolească, ne povesteşte Albert cu un zâmbet fericit. „Negrii îmi.dau fiori", mi-a spus ea, şi a început să se joace cu boaşele mele.
— Isuse! geme Micuțul cu ochii holbați, scărpinându-se la prohab. Continuă! Zi mai departe!
— Pe urmă mi-a scos tunica de vară, spune Albert, mi-a deschis şlițul şi 1-a scos la iveală pe „ăl bătrân". Stătea țeapăn şi semeț nevoie mare.
„Dâ-i înainte, nu te opri, i-am zis. Dacă-mi cade pe picioare îmi rupe deştele!" Ei bine, cât ai clipi se apucă să se joace cu el de mai mare dragul. Pe urmă am ridicat-o pe banchetă şi m-am suit pe ea. în baia aia plină de aburi! în urechi ne dăngâneau clopotele, de jurai că-i duminică. Nimic nu-i mai grozav decât o Blitzmădel care nu dă doi bani pe Flihrer şi pe Victoria Finală şi care vrea doar să se reguleze. După ce a adormit, m-am dus dezbrăcat spre barăcile convalescenților. Pe drum m-am întâlnit cu alta şi i-am pus-o, lipiți de-un pom! Era un mesteacăn înghețat bocnă, care probabil îşi închipuia că venise primăvara, fiindcă înmugurise cu două luni mai devreme. Pe urma am considerat că ar fi normal să mă odihnesc puțin şi-am adormit buştean. Ei bine, m-a trezit cineva care mă manevra foarte tandru. Am deschis ochii -şi am văzut două asistente de la chirurgie. Am făcut-o în trei, chiar acolo, în stil german, franțuzesc şi suedez. Tocmai ne pregăteam s-o punem şi ca japonezii, când ne-a stricat distracția un medic de regiment, cu svastici licărindu-i în ochi. Nu ştiu ce-au pățit cele două țipe, dar pe mine m-au declarat pe loc apt combatant. Apoi m-au aruncat în beci, acuzat de pângărire rasială şi viol. De obicei, te

împuşcă pentru aşa ceva! Dar Kriegsgerichtsratul* şi cei doi judecători militari care au preluat cazul meu nu prea rosteau cu drag „Heil Hitler!" Aşa că, în loc să mă ciuruiască cu gloanțe, m-au trimis trei luni la Germersheim.
Albert se trânteşte pe spate, scuturându-se de râs.
— Când am ieşit de la Germersheim, m-am dus la Paderborn şi mi-am petrecut noaptea într-o casa de refacere pentru soldați, unde m-am consolat puțin cu două fete de la Marină. La sfârşit eram terminat de oboseală. Ştiau să facă şi masaj, aşa că m-au frecat pe toate părțile. Uneia îi atârnau sânii pe fața mea şi i se legănau în sus şi-n jos până m-a scos din minți. Cealaltă mă gâdila undeva mai jos, până când m-am aprins din nou. Şi de fiecare dată când era gata să-mi dau drumul, mă opreau în

diverse feluri. Astea erau adevărate profesioniste! Şi când, în cele din urmă, mi-ăm dat totuşi drumul, am simţit câ-mi cade cerul în cap!
— Opreşte-te! Taci dracului din gură! gâfâie Micuţul. Dacă nu, mă duc să regulez caii morţi de-afară.
Porta toarnă apă fierbinte peste nişte cafea găsită în sertarul biroului comandantului.
— Cafea, murmură un prizonier îmbrăcat într-o uniformă lituaniană. De unde-o ai?
— Am un unchi în Brazilia, şopteşte confidenţial Porta. Din când în când, îmi mai trimite şi mie câte-un sac.
— Ce bine ar fi fost dac-am fi ajuns aici ceva mai repede, spune Micuţul posomorât, privind prin fereastra spartă.
în capătul curţii, un grup de femei încolonate se urcă în camioanele pentru care a fost deja degajat un drum.
— Ne-am fi distrat de minune dacă am fi ajuns mai devreme, rânjeşte Albert visător, ştergându-se cu mâna la gură.
— Eşti nebun sau ce ai? Ar fi urlat şi s-ar fi împotrivit, spune Gregor, prefăcându-se oripilat.
— Ar fi fost şi mai incitant! exclamă Micuţul, lingându-şi buzele crăpate de frig.
— Violul se pedepseşte cu moartea! mârâie tăios Heide, îndreptându-şi centura şi tocul pistolului.
— Viol? hohoteşte Micuţul. Dar cine zice că le violăm? întâi le regulăm şi pe urmă le zburăm creierii. Aşa se face în râzboiᵥ
— Pe când îmi făceam veacul la Germersheim, intervine Albert, am auzit de nişte războinici care au mârlit nişte femei fără să le-ntrebe. După ce-au terminat cu ele, le-au băgat în nişte barăci şi le-au administrat câteva rachetele ca să li se şteargă urma. Treaba a răsuflat şi s-au pomenit umflaţi de
— judecător militar de campanie *(n.l.).*

copoi. Ei bine, băieţaş! (îşi desface mâinile cu un gest expresiv.) Ultima dată i-am văzut într-o dimineaţă când au fost duşi la poligonul geniştilor pentru a primi" un ultim şut în fund.
— Hai să schimbăm subiectul, spune Porta, suflând în cafea. Fără-ndoialâ că cel mai înţelept lucru e sâ-ţi plăteşti bucăţica de muiere, dacă nu poţi fără, şi să eviţi toate complicaţiile ulterioare.
Se aude un şuierat înfundat şi o bucată mare din zidărie se prăbuşeşte în interiorul puşcăriei. Suntem îngropaţi pe jumătate cu cărămizi şi mortar. Ibricul cu cafea zboară din mâna lui Porta.
— Afară, repede! zbiară Bătrânul. Atacă Ivan!
Pe deasupra capetelor ne trece o flacără. Un tun automat latră în apropierea noastră. Se desprind bucăţi mari din pereţii afumaţi.
Mă rostogolesc pe drumul alunecos şi mă opresc într-o groapă de obuz din care Porta şi Micuţul începuseră deja să tragă. Puşca-mitralieră aproape că ia foc.
Heide şi Albert apar fulgerător.
— Nu trageţi, fraţilor! Noi suntem! urlă Albert, trecând cu un singur salt peste un T-34 distrus.
Dar Porta continuă să tragă înspre grupul de ruşi care-1 urmăresc.
— Opreste-te omule! strigă Albert. Vecinii ne vânează cu tot felul de porcării!
— Păi în cine crezi că trag, cioară? mârâie Porta, fixând un nou încărcător în puşca-mitralieră.
— Veniţi încoace, le strig eu, făcându-le semn cu mâna. Iau puşca-mitralieră şi trimit foc de acoperire spre aripa puşcăriei în care sunt întemniţate femeile.
— La dracu! pufneşte Albert. Vrei să ne ciuruieşti fundurile? focul conteneşte. Auzim zgomot de paşi. în faţa noastră,
pământul se cutremură la căderea obuzelor.
— Sunt ai noştri sau vecinii? întreabă Heide ru o voce şovăielnică.
— Cine mai ştie? răspunde Porta. Oricum, haideţi s-o ştergem de aici! Iau eu jucăria asta, continuă el, înşfăcând puşca-mitralieră rusească. Vecinilor nu le pasă cu ce fel de arme sunt omorâţi.
Sar într-un şanţ şi observ nişte siluete la celălalt capăt. Porta îndreaptă jucăria spre ei şi goleşte un încărcător.
Fugim atât de ,-repede, de parcă ne-ar urmări diavolul în persoană.
La un moment dat, mă împiedic de-un cadavru. Cădem de-a berbeleacul într-un adăpost. Armele ne zboară din mâini. Mă : pocnesc cu faţa de-o mitralieră Maxim, stricată.

— Fir-ar dracu' al dracului! Vine Ivan! răcneşte Albert, făcând o tumbă, în timp ce sare cu agilitatea unui acrobat.
Automatul său împroaşcă o rafală lungă în direcţia unui grup de ruşi îmbrăcaţi în haine albe de camuflaj, care sosesc alergând din pădure.
— Vecinii! rage Micuţul. Blestemaţii de vecini!
— Haideţi s-o-ntindem! izbucneşte Porta, ridicându-se şi săltându-şi pe umăr mitraliera rusească. N-am

nici cea mai mică intenție să mor pentru Fuhrer, Volk şi Vatcrland!
Vântul suflă tăios pe întinderea câmpiei şi parcă se transformă în furtună. Vuietul ne împiedică să ne auzim unul pe celălalt. Nici un om cu mintea întreagă n-ar sta în vijelia asta mai mult decât e necesar. Dar cine se interesează de un soldat din linia întâi? De fapt, ar fi trebuit să fi murit demult înghețați. Gerul ne muscă şi pare că suge şi viața din noi.

Spune-ne, viață nefericită,
Cum pofi să creşti si să-nfloresti
Deasupra ghe/ii?

cântă Porta, pe când ne odihnim puțin în spatele unui gard biciuit de vânt.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce face mult-lăudata infanterie germană? răbufneşte Albert.
— Zace în gropi, uitându-se cu curul la luna plină .din Rusia, răspunde Porta, trimițând o rafală prelungă în perdeaua de zăpadă.
— Să mergem! spune Heide.
— Pe toți dracii, frate, da' ştiu că-i cumplit de frig*, bombăne Albert, clănțănind zgomotos din dinți.
Trosc! Trosc! — cad în jurul nostru obuzele de mortier.
Gonim aplecați de-a lungul unei poteci şerpuitoare. Deodată, mă izbeşte o palǎ de vânt care mă învârteşte şi mă aruncă peste margine. Rafale de vânt tăios mă lovesc ca nişte pumni. Mă apuc disperat de un tăpşan, dar mâinile înmănuşate îmi alunecă pe suprafața acoperită cu gheață. Cad învăluit într-un nor de zăpadă şi de cristale de gheață care mă biciuiesc şi mă înțeapă ca nişte scorpioni. E ca şi cum aş fi luat pe sus de un vârtej uriaş. Totul se roteşte cu viteză în jurul meu. O flacără țâşneşte în apropiere, orbindu-mă complet. Urme de trasoare mă înconjură. Simt cum cad la nesfârşit prin aerul rece. Cristale de gheață îmi umplu gura, amenințând să mă sufoce. Realizez brusc că mă prăvălesc cu capul în jos. Copacii şi stâncile vin spre mine cu o viteză nebună, încerc cu disperare să-mi amintesc ce ne-au învățat la Centrul de instrucție pentru lupta
147
de gherilă: „Când *vă* prăbuşiți de la o înălțime mare, întindeți-vă brațele şi planați ca păsările". Dau din picioare şi din mâini, dar nu-mi pot schimba poziția în cădere. Alunec neputincios, gata să mă izbesc de stâncile imense, care par că se năpustesc spre mine. Urlu îngrozit, sperând ca totul să se termine cât mai repede. Aterizez rostogolindu-mă uşor, de parcă aş fi căzut pe un sac cu pene. Un munte întreg rămâne în urmă. Urmează un şir de pomi, care trec şi ei în goană, îmi pierd aerul din plămâni. Simt o durere arzătoare, ca o lance care îmi sfredeleşte partea dreaptă a corpului. Mi se încețoşează privirea, însă îmi revin repede. Sunt înconjurat de zăpadă, peste tot numai *zăpadă,* îmi dau seama că am aterizat într-un troian enorm. Deasupra mea se înalță stânci uriaşe. Se pare că m-am răsucit totuşi în aer, am căzut întâi in picioare şi apoi am alunecat pe spate prin zăpada moale. Mi-am pierdut automatul. Şi P-38-ul. Nu mi-au rămas ca să mă apăr decât două grenade cu plastic şi cuțitul de luptă. Furtuna vuieşte asurzitor deasupra mea. De undeva, din pădure, vine clănțănitul sălbatic al unei puşti-mitralieră.
Strig disperat, dar e inutil atâta vreme cât furtuna continuă. Nu m-ar auzi nici chiar cineva de lângă mine. Brusc, încep să simt frigul — tăios, necruțător. Trebuie să mă mişc. E imposibil să nu mori pe gerul ăsta insuportabil. Copacii din apropiere plesnesc cu un zgomot asemenea împuşcăturilor. Nu departe, se . aude un urlet prelung. Mă întorc alarmat, văd nişte ochi strâkicind în întuneric *şi* desluşesc silueta unui lup. îl lovesc cu o creangă. Mârâie, dar rămâne pe loc. îmi scot uşor cuțitul de luptă din carâmbul cizmei. „Cară-te!" zbier eu, şfichiuindu-1 cu creanga. Se întoarce şi pleacă, îşi strigă ura către mine prin perdeaua protectoare a ninsorii.
Nu-mi amintesc cum am ieşit din adâncul zăpezii. Rețin doar că mergeam pe o potecă lungă şi alunecoasă, pe care cădeam încontinuu.
— Stai! răsună un țipăt ascuțit, în timp ce eu mă adăpostesc în spatele unui trunchi de copac. Arunc una din grenade spre silueta întunecată. Zgomotul exploziei străbate pădurea. Rusul e aruncat în aer, apoi cade şi rămâne nemişcat.
Explozia aproape că mi-a aruncat în brațe Kalaşnikovul său. îl iau şi mă îndrept înspre el, tăcut ca un şarpe. Are abdomenul sfârtecat. Din cauza gerului, sângele i-a înghețat deja.
Apoi îi văd şi pe ceilalți patru. Uciși cu toții de focurile automatelor. Evident, căzuseră într-o cursă. Omul pe care 1-am omorât fusese singurul care scăpase. Dacă ar fi tăcut şi s-ar fi ascuns după un copac, eu aş fi fost acum cel mort. Probabil că era înnebunit de frică. Nu e prea amuzant să te afli într-o 14»
pădure întunecoasă şi înghețată, prin care bântuie tot felul de ucigaşi dezlănțuiți.
Părăsesc poteca şi mă afund în zăpadă printre copaci. Am pregătit Kalaşnikovul şi sunt gata să trag în orice mişcă.
Un braț îmi înlănțuie beregata şi-mi taie respirația. Un cuțit de luptă îmi împunge gâtul.
— O singură mişcare şi eşti mort, Fritz! mârâie o voce în ruseşte.
Sunt complet paralizat, îmi îngheață sângele în vine. Cuțitul mă înțeapă din ce în ce mai adânc. Aştept

sfârşitul inevitabil. Cu o mişcare rapidă, îmi va tăia beregata.
Aud un hohot de râs. Primesc un ghiont în spate şi cad cu faţa în zăpadă.
— Te-am speriat, nu-i aşa? râde Porta.
Sunt atât de înfuriat, încât îmi vine să-1 pocnesc. Apar printre pomi Micuţul şi Albert. rânjind încântaţi. Au impresia că au făcut o glumă foarte bună.
— Ai noroc că ai dat peste noi, spune Porta. Acum poate te-ai învăţat minte să mai umbli prin locurile astea de parcă ar fi vreme de pace.
— Taci, tâmpitule! mârâi eu nerv'os, ridicându-mi Kalaşnikovul. Lua-v-ar dracu'. m-aţi speriat îngrozitor!
— Trebuie să fii complet ţăcnit să bântui printr-o pădure comunistă în plin război, îmi reproşează Micuţul. Poate nu ştiai că vecinii ne ciuruiesc fundurile dacă ne prind!
— Haideţi să plecăm acasă, hotărăşte Porta.
Prin „acasă" înţelege linia întâi a frontului, li întâlnim pe supravieţuitorii companiei de îndată ce trecem de satul ruinat. Oberleutnant Lowe e plin de sânge şi vorbeşte printr-o mică gaură a bandajului cu care e înfăşurat din cap până la piept.
încolonaţi pe un singur rând, mărşăluim pe gheaţa lacului. Cei râmaşi în viaţă trebuie să se adune la Baikanski.
Cu buzele strânse, Oberst Hinka primeşte raportul de Ia comandanţii de companie. Deoarece focul de acoperire al artileriei a întârziat, avem pierderi mari.
„Compania a 5,-a: 19 oameni, raportează Oberleutnant Lowe. 98 morţi, 36 răniţi, 51 dispăruţi". Când spune „dispăruţi" se referă la cei care au fost zdrobiţi complet şi la cei luaţi prizonieri. E aproape imposibil să se mai afle vreodată ceva despre ei.
Se aude un zgomot înfundat. _Un şuierat prelung, şi în mijlocul nostru explodează o salvă, în câteva clipe, Baikanski e cuprins de flăcări.
Un picior stâlcit, de care se mai ţine încă cizma, mă loveşte în spinare şi mă dărâmă.
149
— le-te-te! face Albert. Cred că tipu-ăla era supărat râu pe tine, din moment ce şi-a aruncat întreg piciorul ca să tq pocnească!
Alergăm printre flăcări şi tragem rafale cât mai dese Ruşii urmează o tactică pe care o folosesc foarte des. Un atac de artilerie neaşteptat şi violent, urmat de un alt atac susţinut al infanteriei, care ne-a luat prin surprindere în apropierea poziţiilor noastre. De obicei, îi putem respinge cu armele automate, dar de data asta e. cu totul altceva. Ne sunt'superiori numeric şi continua să atace. Ne retragem. Trecem a doua oară prin Baikanski, hărţuiţi de focul mortierelor şi al aruncătoarelor de grenade.
— După mine! strigă Bătrânul, ridicând automatul deasupra capului.
F

„Mai presus de orice, am învăţat ce e moartea, la o vârstă la care mai firesc e să ne considerăm nemuritori."
P. Caputo
Porta îşi scoate P-38-ul din toc şi se îndreaptă precaut spre uşa principală, care e pe jumătate deschisă.
— După tine, îi propune el Micuţului, şi-i face loc, politicos.
— Crezi că am capul umplut cu bălegar rusesc? ripostează Micuţul. Lupt demult în războiul ăsta şi am învăţat, cu ani în urmă, că nu trebuie să treci niciodată primul pe-o uşă decât dacă vrei să ai parte de o moarte sigură.
— La dracul înjură Porta. O astfel de uşă poate ascunde multe surprize. De exemplu, în spatele ei pot sta nişte ticăloşi, gata-gata să-i zboare creierii cu un T-34 tipului care ar f i suficient de prost ca să-şi bage capul înăuntru. Fir-ar a dracului de treabă, mormăie el, năpustindu-se pe uşă. (începe să tragă în toate părţile înainte să cadă pe podea.) Nu e nimeni înăuntru! (Se rostogoleşte şi trage un glonţ printr-o altă uşă.) Goală precum capul unui politician, strigă el, trăgând atent cu ochiul peste marginea mesei.
— Ai dreptate, rage Micuţul, intrând ca o vijelie în hol. Trage o rafală scurtă printr-o uşă, de dragul aparenţelor.
Suntem pe cale să deschidem trapele în clipa în care răsună răpăitul unui automat. Bărbatul care vine în fugă pe palier dispare într-o explozie de picături roşii. Capul îi zboară ca o pălărie suflată de vânt. Primul care năvăleşte pe trepte în jos e Micuţul. Cu un salt pentru care l-ar fi invidiat şi atleţii de la Jocurile Olimpice, aterizează direct în Kubel. Porta îl urmează cu o viteză ce nu pare cu mult mai mică decât cea a luminii. Se afundă cu capul în jos pe locul de la volan. Urmărit de privirile surprinse ale comandanţilor de tanc ruşi şi germani, care au ieşit din turele pentru a vedea ce se întâmplă, se îndreaptă şi trage printre tancurile din faţă.

DEŞEURI DE RĂZBOI

Sânge cald picură peste mine, topindu-mi zăpada de pe faţa. Ambele picioare i-au fost retezate de la genunchi. De acolo curge sângele. La fiecare mişcare, îmi vine să urlu de durere. După un timp, reuşesc să-mi scot capul din cască şi sâ-1 răsucesc într-o parte în aşa fel încât şuvoiul de sânge ce se scurge din trupul de deasupra mea să nu mă mai atingă.

Porta zace dincolo de lăzile goale de muniţie, ghemuit ca un câine. Alături de el se află Barcelona, cufundat într-o baltă de sânge, în scurt timp îi descopăr pe toţi. Micuţul stă lângă Albert, pe rămăşiţele a ceea ce fusese cândva turela tancului. Ţeava tunului era desfăcută ca o coaja de banană.

— *Mi-aţ fi dorit să fiu găină,* cântă Albert răguşit.

Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat, cu excepţia faptului că pământul părea să se fi deschis, şi să scuipe foc şi oţel.

Un Hauptmann crispat îşi face loc printre rămăşiţele cadavrelor. Mâna în care ţine Mauserul îi tremură. Dă ordine unor trupe pe care nu le mai are.

Dintr-o gaură apare, ca un spectru, un preot în capul goi. ' Bolboroseşte ceva de neînţeles şi izbucneşte într-un hohot de râs isteric.

— Piei din ochii mei, satană! urlă Hauptmannul şi-1 împuşcă pe preot drept în cap.

Râzând zgomotos, se împleticeşte printre cadavre şi printre răniţi. Nu observă T-34-ul care se iveşte din spatele unei movile şi se îndreaptă duduind spre el. E aruncat în aer şi aterizează cu un tronsnet surd pe turelă. Apoi alunecă prin spatele tancului şi e strivit sub şenilele uriaşe.

— Un *ghermanski* mai puţin, râde conductorul de tanc, în clipa în care îşi dă seama că Hauptmannul a fost strivit sub şenile.

Bătrânul se apleacă deasupra mea. Casca îi e sfârtecată şi arată ca o cutie de conserve desfăcută. Schija a pătruns prin partea din spate şi a ieşit prin faţă.

E noul tip de cască prin care schijele n-ar trebui să pătrundă.

— Trăieşti, zâmbeşte el uşurat şi-mi şterge sângele de pe faţă. Unde eşti rănit? Nu cred că eşti lovit la cap.

îi fac semn să se uite în sus.

— E sângele lui. ^ .'•-'..

__ Da. Ei, nu trebuie .să ne batem capul cu asta, rosteşte Bătrânul, contemplând leşul fără picioare care atârnă de pe grindă.

__ Cred că m-au nimerit în maţe, spun eu, scrâşnind de durere. Drace, nu mă pot mişca, mă doare îngrozitor!

— Linişteşte-te, îmi spune Bătrânul, bâtându-mă pe obraz. Niciodată nu-i aşa grav cum crezi.

— Ce li s-a întâmplat celorlalţi? întreb îngrijorat.

— Au dat şi ei de belea, răspunde Bătrânul. Cred că Albert a înnebunit. Cântă tot timpul.

Obuzul ne-a nimerit în plin. Pe mine m-a azvârlit la câţiva metri depărtare. Infanteriştii din faţa noastră.au fost făcuţi praf. N-a mai rămas nici un nasture în urma lor.

— Picioarele mele mai sunt la locul lor? întreb eu îngrijorat. Nu le simt absolut deloc.

— Da, încă se mai ţin de restul corpului, zâmbeşte Bătrânul, (îşi aprinde pipa cu căpăcel de argint şi suflă un nor albastru de fum prin aerul îngheţat.) Straşnic ai mai zburat! încearcă să stai nemişcat, deşi va trebui să plecăm pâ'nâ să ne ajungă vecinii din urmă.

— Drace! geme Barcelona îngrozit. Am bătut şi la porţile raiului şi la cele ale iadului, dar nu m-au primit nicăieri. Cum e posibil? Nu mai pricep nimic.

— Logic, murmură Porta. Se uită la Gregor care e încâlcit în sârma ghimpată şi-i vorbeşte cadavrului unui rus.

Din pădure apare o coloană de infanterişti. Un Oberfeldwebel ne priveşte acru.

— Arătaţi de parcă aţi avea câte un glonţ şi-n fund, şi-n -maţe, comentează el, gata să plece fără să ne ajute.

— Luaţi-ne cu voi, strigă Bătrânul. Nu ne putem descurca singuri.

— Bine. Nu mai lungi vorba! mârâie Oberfeldwebelul cu un rânjet cinic. Vrei să faci pe marele şef? în cazul ăsta, să ştii că suntem doi!

— Ciocu' mic, se repede Bătrânul. Ne luaţi cu voi! Dacă nu, dau eu de tine odată şi-odată! O să fie vai de voi, vai de fundul tău!

— S-o crezi tu, izbucneşte în râs Oberfeldwebelul. Noi suntem ultimii! Un fel de ariergardă! După noi vin vecinii şi o să vă mazilească pe toţi. Oricum, azi sunt într-o pasă bună, aşa că o să vă luăm cu noi. Dar numai până când se apropie vecinii. Pe urmă, pa şi puşi, băieţi! Adunaţi-i pe prăpădiţii ăştia! le ordonă el oamenilor săi. Dacă moare vreunul, îl lăsaţi pe drum!

— Ce legătură avem noi cu rahaţii ăştia? protestează un
152
153
Unteroffizier încovoiat sub povara unui rezervor cu combustibil pentru aruncătorul de flăcări.
— închide botul, mârâie agresiv Oberfeldwebelul. Mişcă!
— Nu-i putem lua pe toţi, strigă un Gefreiter. Câţiva trebuie sa rămână aici, şi să sperăm că Ivan va fi în toane bune când va
da de ei!
— Cei rămaşi în urmă vor fi abandonaţi, hotărăşte scurt
Oberfeldwebelul.
Ne ridică cu brutalitate, fără să ia în seamă urletele noastre.
Un Leutnant tânăr, rănit superficial, dar epuizat de dizenterie, îi imploră să-1 ia cu ei. Le oferă drept plată un ceas de mână şi un port-ţigaret foarte valoros, pe care un Obergefreiter îl cântăreşte atent în palmă şi apoi îl bagă în buzunar, împreună cu un alt ins, îl înşfacă pe Leutnant şi-1 trag după ei ca pe un sac cu cartofi.
— Doamne, în ce hal se caca, spune Obergefreiterul dezgustat, privind cum Leutnantul împroşcă un lichid galben
plin de sânge.
— Pute ca buda iadului, pufneşte celălalt soldat.
— în cazul ăsta, n-o să păţiţi nimic! rânjeşte Micuţul. Voi doi nu sunteţi altceva decât nişte closete ambulante!
— E molipsitor, nu? întreabă Obergefreiterul mânjit cu
excremente.
— Fii sigur că este, răspunde Porta entuziasmat. Până să mori de dizenterie şi tifos, te zvârcoleşti două săptămâni în agonie. Cumplită moarte!
— Nenorocitule! înjură înfuriat Obergefreiterul în momentul în care tânărul ofiţer dă drumul unui nou val de diaree. A leşinat şi horcăie ca un muribund.
— Nu-1 putem goli cumva? întreabă soldatul, privind
neliniştit în jur.
— Haideţi să-1 lovim de un copac! spune Obergefreiterul, oprindu-se îngândurat. Poate iese totul din el!
— Putem încerca, rânjeşte cinic celălalt. Ori îl vindecăm, ori moare! Dacă îl golim, se va simţi mult mai bine!
Izbesc trupul inert al ofiţerului de un copac.
— Nemernicilor, o să plătiţi pentru asta! zbiară furios
- Bătrânul.
— Gura! ameninţă Obergefreiterul, privindu-1 cu ură. Intră îmbufnaţi în coloană, trăgându-1 pe Leutnant după- ei.
N-ajung însă prea departe şi îşi dau seama că e mort.
După ce aruncă nepăsător cadavru! într-un şanţ. : Obergefreiterul se îndreaptă agale spre Oberfeldwebelul care mărşăluieşte în fruntea grupului.
154 ' : .
__ Leutnantul a făcut pe el până a dat ortu' popii,
: rapOJ-tează el ruşinat. Acum e sus la Popota Raiului şi joacă
barbut cu Sfântu' Petru!
— Ar fi trebuit să mă gândesc că va muri, strigă Oberfeldwebelul enervat. Nu-i de mirare, după cum v-aţi purtat cu el. Dacă mai faceţi vreodată aşa ceva, o să plătiţi cu capul!
înţeles?
Ne lasă la lazaretul de campanie, unde mulţi alţii ajunseseră
înaintea noastră. Nici nu se sinchisesc să ne ia în evidenţă. Ziua se transformă în noapte. Unităţi din toate armele sunt în continuă trecere. Trei P-4 camuflate în alb sosesc hurducăind. Alunecă într-o parte şi-n alta pe oglinda drumului. Un cadavru îngheţat se sfărâmă ca sticla sub şenilele primului tanc.
— Luaţi-ne cu voi, zbiară Porta, făcându-le semne disperate cu mâna. Luaţi-ne cu voi! Suntem din Divizia 6 Panzer. Văzuse pictat pe tancuri semnul Diviziei 7 Panzer — un Y galben.
Trec pe lângă noi fără să oprească. Comandanţii stau în turele, îmbrăcaţi de sus până jos în haine de piele. Nici măcar nu se uită la noi. Sunt preocupaţi să fugă în timp util.
— Şi asta se cheamă perechea diviziei noastre, spune Porta cu amărăciune. Nu vă faceţi probleme,

camarazi! Găsesc eu pe
cineva să ne-ajute!
— îşi iau toţi picioarele la spinare, comentează Bătrânul. Vecinii vor fi imediat aici şi-i vor curăţa pe cei care rămân în
urmă!
— Salutare, taică, şi noroc! E groasă r treaba! aruncă
Micuţul, tuşind cu dispreţ.
Noaptea târziu, un asistent sanitar jerpelit, urmat de doi ofiţeri medici sosesc împleticindu-se printre şirurile de muribunzi . şi răniţi. Din când în când se opreşte şi se apleacă deasupra unei tărgi, potriveşte bandajele şi dă resemnat din umeri.
Un Sanitäts-Feldwebel ne face fiecăruia dintre noi câte o injecţie. Se mişcă asemenea unui robot.
— Tetanos, murmură el, îndreptându-se către următorul
rănit.
— Unde-i fierăstrăul de oase? întreabă Micuţul. N-au de gând să opereze? Eu am în mine jumătate din plumbii războiului
ăstuia.
— Să opereze? Nici vorbă de aşa ceva! rânjeşte un sanitar. O sâ-i lăsăm pe vecini să facă chestia asta. Nu mai durează mult
până apar!
— Mănânci rahat, porc german! zbiară furios Micuţul,
aruncând după el cu o bucată mare de gheaţă.
Un general-maior, cu faţa îngropată în bandaje, vine din direcţia unei clădiri. Strânge solemn mâna unui medic din
Statul-Major. Se salută reciproc şi-şi pocnesc călcâiele. Generalul se urcă într-un Kiibel, care dispare într-un nor de zăpadă, gata sâ-i lovească din plină viteză pe câţiva dintre cei răniţi.
— Generalii buni ştiu să-şi apere pielea, rânjeşte Porta batjocoritor, îşi loveşte interiorul cotului, ridicând în acelaşi timp pumnul — clasicul semn al unei înjurături nerostite.
Câţiva colonei medici, îmbrăcaţi în haine de blană şi cu serviete în mână, părăsesc în goană clădirile, urcându-se în ambulanţele care-i aşteaptă cu ,motoarele pornite.
— Ce tăcem cu răniţii? întreabă nesigur un Sanitäts-Feldwebel, salutând prosteşte.
— Poţi să rămâi cu ei dacă ai chef, îi sugerează un colonel medic încărunţit, rânjind maliţios, în clipa în care se urcă într-un Kiibel al Crucii Roşii.
Coloanele de soldaţi care trec pe lângă noi, ca şi cum i-ar mâna diavolul din urmă, se subţiază treptat. Trei poliţişti militari de campanie cu insigna vânătorilor de capete în piept îşi opresc motocicletele BMW. Puştile-mitralieră din ataş sunt aţintite spre noi, ca din întâmplare. Un Stabsfeldwebel, care seamănă izbitor cu un lup alsacian întărâtat, ne priveşte pe sub marginea căştii. Ne măsoară din cap până-n picioare.
— De ce naiba staţi acolo ca bolovanii? latră -el, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi de nicotină. Sus cu voi, porci puturoşi ce sunteţi, sau vă curăţ .pe toţi! (îşi îndreaptă automatul spre cel mai apropiat dintre răniţi, care stă culcat pe un pat de crengi.) Ridică-te! şuieră el, că de nu, îţi zbor creierii!
— Lichidaţi-1 pe copoiul ăsta păduchios! rage un Obergefreiter cu uniforma plină de sânge.
Răsună două împuşcături sfredelitoare. Poliţistul militar ţâşneşte alături, întorcându-şi apoi ţeava automatului într-o mişcare circulară.
O nouă rafală de împuşcături muşcă zăpada şi gheaţa din faţa sa.
— Aţi înnebunit cu toţii? protestează e! cu o voce răguşită, adăpostindu-se în spatele motocicletei. Doar n-o să ne împuşcaţi tocmai pe noi!
— S-o crezi tu, rage Micuţul, înşfăcându-şi automatul. „Omorâţi-i! Linşaţi-i pe ticăloşi!" se aud vocile răniţilor. Un
tir îndrăcit, pornit din toate armele, împroaşcă motocicleta, care explodează într-o je/bă de flăcări. Feldwebelul de stat-major se rostogoleşte în zăpadă învăluit de flăcări. Se face ghem, ca o bucată de hârtie carbonizată.
— Sfârâie ca grăsimea unei scroafe puse la prăjit, rânjeşte încântat Porta.

Ceilalţi doi poliţişti militari încearcă să fugă. Cinci sau şase grenade de mână îi ajung din urmă şi explodează cu un zgomot asurzitor. Se prăbuşesc peste mormanul de zăpadă, deasupra cadavrelor îngheţate. Ca printr-o minune cerească, un convoi de camioane grele opreşte lângă noi. Soldaţi de la trupele de aprovizionare sar înjurând şi bombănind de pe platforme şi ne
urcă în camioane.
— Numai pe cei care mai trăiesc, ordonă un Rittmeister. ?.orindu-şi nerăbdător soldaţii. Haideţi! Haideţi! Trebuie să plecăm! cotcodăceşte el, pocnindu-şi cizmele de blană cu .
cravaşa.

— Doamne, o să-ți vâr boașele pe gât după ce mă fac bine, îi promite Micuțul unui soldat care 1-a scăpat din brațe de două ori în drum spre camion.
— Dacă nu taci, replică soldatul, un uriaș de talia Micuțului, o să te las aici să-ți zboare vecinii creierii. Ivan îi mierlește pe toți cei care nu sunt ruși. Poți fi sigur!
— Trebuie să-1 luăm cu noi și pe Untermenschul ăla negru? întreabă rânjind un Unteroffizier, arătându-1 pe Albert, care stă în zăpadă clănțănind din dinți.
— Am trăit s-o văd și p-asta! strigă uimit un Feldwebel. Un canibal în uniformă germană! Fiihrerul știe de existența ta sau
ești „strict-secret"?
— Tacă-ți fleanca, omule! N-ai *haz! mormăie Albert disprețuitor. Mă simt mult mai bine în pielea mea decât un halitor puturos de cârnați și un neamț spălăcit ca tine!
— Măsoară-ți cuvintele, zulus anormal ce ești. Dacă nu, o să te trezești din nou în copac lângă celelalte maimuțe ca tine! îl amenință Feldwebelul, cu o căutătură rea.
— II luăm și pe el? repetă Unteroffizierul nerăbdător, dornic să-i tragă lui Albert un șut în fund.
— Mai bine să-1 luăm, răspunde Feldwebelul. Dacă dă Ivan de el, o să-1 folosească în scopuri propagandistice. Vor spune că am înrolat și maimuțele de la Grădina Zoologică. Dar așezați-1 la marginea platformei, ca să-1 putem azvârli la prima grămadă de gunoi care ne iese-n cale.
— Gata, strigă Rittmeisterul, plecăm! Nu mai avem timp. Ceilalți vor rămâne aici. Vor avea grijă de ei rușii!
Un strigăt de protest se ridică din rândul răniților care nu vor fi luați. Cei care mai au ceva vlagă, se scoală și vin șchiopătând spre camioane.
— Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară Rittmeisterul, urcându-se
în primul vehicul.
Mulți se agață de camioane și se lasă târâți. Teama de ruși le
dă puteri supraomenești.
157
Reușim să-i ridicăm pe câțiva, dar nu se pot ține și sfârșesc sub roțile camioanelor din spate.
Șoferii n-au cum să-i evite, din cauza alunecușului.
— O dovadă clară despre cât de puțin valorează o viață de soldat, spune Bătrânul cu amărăciune.
— Nu mai mult decât rahatul dintr-un closet înfundat, mârâie Porta, aprinzându-și o țigară.
— Fir-ar a dracului de mizerie militară! încuviințează Legionarul. *C'cst la guerre!*
— Ia uitați-vă la tipul de colo, intervine Bătrânul, arătând cu coada pipei către un vânător de munte muribund. Are acasă o nevastă care freacă dușumelele și o grămadă de progenituri mucoase, care or să sfârșească exact ca tatăl lor, în rahat. Ciudat cum de înghițim toate astea!
— Nu merităm o soartă mai bună, filosofează Albert. M-arn tot întrebat ce căutăm noi în Armată. De ce n-o lăsăm în seama șefilor ei? A ofițerilor și a civililor burtoși de-acasă, care au nevoie de noi ca să le apărăm averile și să se poată băși ei
liniștiți^ în fotolii!
— închide pliscul, zbiară Heide, tremurând de furie.
Vorbești ca o jigodie de comunist!
Din pădure țâșnește lumina unui trasor și întrerupe discuția. Un camion se prăbușește pe un povârniș.
Răniții sunt aruncați de-a valma cât colo. Vehiculul explodează pe fundul râpei și dispare într-o vâlvătaie de flăcări
galben-roșietice.
— Mișcați-vă! Mișcați-vă! zbiară isteric Rittmeisterul,
gesticulând cu automatul. Nu va opriți!
Un alt camion se rostogolește și ia foc cu tot cu răniți.
— Fir-ar să fie, ce duhoare! înjură Barcelona. Mai rău ca un closet chinezesc după o orgie cu orez.
— Din cauza ălora cinci din colț care ne împroașcă cu microbii lor de tifos, strigă Micuțul roșu de mânie, lovind cu piciorul epavele umane înghesuite în colț.
— Hai să-i aruncăm, sugerează un Unteroffizier de artilerie. Mai. bine să-i spurce pe vecini cu dizenteria lor!
— Ai înnebunit? Nu putem face așa ceva, protestează Porta, or să ne acuze că pornim un război bacteriologic și, orice s-ar spune, încă n-am ajuns până acolo.
— Crede vreunul din voi în arma asta minune? întreabă un Gefreiter cu mutră de șobolan.
— După ce te-am văzut pe tine, cred! răspunde Porta,
strâmbandu-se de râs.
Camionul ne hurducăie toată noaptea. Trecem cu mare viteză printr-un sat, în care de stâlpi de telegraf atârnă
spânzurate un șir de siluete cenușii.

__ Partizani! mormăie Heide cu fața schimonosită de furie.
— Crezi? râde Porta. Mai degrabă un criminal care a avut şansa să arate ce poate. Partizanii nu cer să fie spânzurați. Sunt ca şerpii. O lovitură rapidă, şi dispar cât ai clipi.
Camionul nostru se afundă într-o groapă şi rămâne înțepenit. Motorul unui tanc duduie în întuneric. Şenilele scrâşnesc ameninţător.
Ne cuprinde panica. Cei care pot, sar din camioane şi se adăpostesc în spatele troienelor. .
Un VW-Kubel urcă dealul şi se izbeşte cu un sunet asurzitor de peretele unei case. Patru soldați atârnă din el ca nişte marionete inerte. Izbucneşte focul. Treptat, se înalță flăcări mici, tremurătoare.
Trei T-34 alb-cenuşii apar din pădure. Copacii se frâng asemenea betelor de chibrit. Un pocnet asurzitor, urmat de un tunet prelung, ca şi cum un tren mărfar ar goni-peste un pod de oțel. Primul T-34 alunecă pe gheață cu turela smulsă, asemenea unei găleți lovite cu piciorul. Răsună o nouă explozie înfricoşătoare. Tunul de pe tanc bubuie. Urmează un fulger strălucitor şi o explozie puternică. Vâlvătăile luminează întreaga scenă.
Celălalt T-34 se opreşte brusc şi ia foc. Comandantul, cu echipament din piele neagră, încearcă să scape în ultimul moment. Piciorul stâng îi e smuls de la genunchi şi proiectat pe deasupra limbilor de foc.
Un tanc Panther se iveşte pe vârful unei movile. Tunul său imens se îndreaptă spre ultimul T-34. Un jet de flăcări țâşneşte din gura țevii şi două explozii cumplite ne fac timpanele să vibreze. T-34 a tras în aceeaşi clipă cu Panther. Din ambele tancuri se înalță flăcări şi un fum negru. Doi membri ai echipajului sar din Panther şi se rostogolesc în zăpadă, cu răsuflarea tăiată.
Trei membri ai echipajului din T-34 sunt aruncați în aer, arzând ca nişte torțe. Clasica moarte a tanchistului!
— Țineți capetele la cutie, băieți, ne avertizează Bătrânul. Ne pot spulbera din clipă-n clipă.
In jurul tancurilor care ard se precipită o mulțime de siluete. Iadul de vâlvătăi aruncă asupra lor o lumină spectrală.
— Ivan! anunță Micuțul, arătând cu degetul. Câțiva comisari idioți se pare că-i mână din urmă cu şuturi în fund.
— Cred că s-au săturat de viață, rânjeşte Porta sumbru. Când o să bubuie toată muniția, suflul ar arunca şi un popă şchiop în brațele diavolului!

în clipa următoare, tancul cuprins de flăcări explodează. Suflul smulge copacii din rădăcină şi-i aruncă în aer ca pe nişte sulițe. Curiozitatea le-a fost fatală ruşilor.
— Spulberați cu totul, strigă Gregor, desfăcându-şi brațele într-un gest larg. Pur şi simplu spulberați!
•— Au fost azvârliți până dincolo de Kolîma. Şi acum, probabil că le explică etanilor cum au ajuns acolo, comentează Porta, aşezându-se mai comod in zăpadă. Vă rog să mă treziți înainte să mor!
— Ce naiba, omule, eşti chiar atât de nesimțit? izbucneşte Barcelona. Doar n-o să te culci, aşteptând să vină vecinii să-ți zboare creierii!
— Da' ce zici tu să fac? întreabă arțăgos Porta, ridicându-şi casca de oțel. îți închipui cumva că băieții lui Ivan sunt puşi pe glume? Fii sigur că au fost îndoctrinați cum trebuie cu rahat de propagandă de-a lui Ilya Ehrenburg*: „Omorâți-i pe *ghermanski* chiar din pântecele mamelor, zdrobiți ciuma capitalistă din Vest!"
Lângă noi, se opreşte un P-3 cu tunul de 75 mm îndreptat . spre cer.
— Aveți nevoie de ajutor? întreabă comandantul, strecurându-se afară din turelă.
— Da, camarade. Avem nevoie mai ales de câteva mii de piese de schimb umane. Piese de schimb! se aude vocea Micuțului dintr-o groapă adâncă în zăpadă. Ne lipseşte totul, de la cap la coadă!
Comandantul, un Oberfeldwebel, sare din tanc urmat de servant.
— Dați-ne o mână de ajutor la cabluri! urlă el.
— Nu putem, răspunde Porta, suntem lăniți. De-abia tragem o băşină fără ajutor!
— Uitați că sunteți răniți, spune comandantul tancului, trăgând febril de cablurile de remorcare înghețate. Ne grăbim. Ivan e pe urmele noastre.
Blestemând şi -urlând de durere, câțiva dintre noi reuşesc sa se ridice pentru a vedea ce-i de făcut cu cablul recalcitrant, în cele din urmă, îi venim de hac, şi P-3-ul porneşte să tragă.
— Aveți grijă să nu se rupă, "ne avertizează comandantul. La temperaturi foarte scăzute, oțelul e fragil ca sticla!

Camionul începe să se mişte încet. O secundă, pare că se va răsturna. Partea din faţă se balansează pe marginea gropii şi se

* Ilya Ehrenhurg (1X91 —1967) — scriitor evreu de naţionalitate rusa, autoi. in [impui războiului, al unor furibunde mesaje propagandistice îndreptate împotriva germanilor., ca naţiune *(n.l.).*

înclină înainte cu un scrâşnet ascuţit al arcurilor, dar, ca Drintr-o minune, nu cade. Cablul de remorcare plesneşte şi-1 loveşte în faţă pe un infanterist care n-a reuşit să se aplece la O limbă de foc se înalţă din vârful dealului, iar din pădure răzbate zgomotul caracteristic unui tun de tanc.

Imediat, începe să ardă un P-3. Deasupra copacilor se ridică un fum înecâcios. Cu uniformele arzând, cei din echipaj sar din turele şi se trântesc în zăpadă urlând de durere. Se înnegresc treptat, dar noi nu-i putem ajuta cu nimic. Au hainele îmbibate cu motorină din cele două rezervoare imense, slab protejate într-un P-3.

Camionul nostru aleargă nebuneşte pe drumul îngheţat. Alunecă într-o parte şi izbeşte o maşinâ-amfibie, cu doi puşcaşi din SS. în dreptul uner curbe, ne rotim de trei ori în jurul axei. Patru inşi sunt aruncaţi din vehicul, însă ne continuăm drumul. Şoferul se teme să oprească, căci i-ar fi aproape imposibil să pornească din nou. Trebuie să mergem tot timpul.

Noaptea ajungem la o unitate sanitară, care pare gata de plecare. Un şir de ambulanţe aşteaptă cu motoarele ambalate. Au fost încărcate cu răniţi, cu lăzi şi valize.

După o aşteptare nesfârşită, apare un colonel-medic nervos care-1 examinează superficial pe primul dintre noi. Ne dăm seama că unii dintre pacienţi pot fi transportaţi, iar alţii, nu. Ne verifică doar bandajele. Prea mult sânge şi puroi şi s-a zis cu tine. Dispare la fel de brusc cum a apărut. Zgomotele războiului se apropie treptat. Un Oberst, înfăşurat în atâtea bandaje încât arată ca o mumie egipteană, cere să fie examinat de un medic.

— E un ordin! urlă el răguşit, când realizează că e ignorat cu desăvârşire.

— Da, să trăiţi! răspunde nepăsător un sanitar.

— De ce nu vine medicul? repetă Oberstul.

— Nu ştiu, domnule, răspunde sanitarul, îndreptându-se către al doilea rănit.

Oberstul repetă ordinul când zăreşte un Sanitäts-Feldwebel trecând grăbit prin preajmă.

— Colonelul-medic va fi aici imediat, făgăduieşte Feldwebelul, smulgându-se din strânsqarea Oberstului.

însă colonelul-medic nu apare, în schimb, apar două ordonanţe care-1 iau pe Oberst dintre răniţi.

— Hoţi puturoşi ce sunteţi! strigă furios Micuţul către un sanitar, .în ce hal vă purtaţi cu noi după ce-am fost căsăpiţi pentru Fiihrer şi Vaterland! Suntem nemţi! Fiinţe omeneşti!

se opreşte şi se uită la el, zâmbind cu

Infirmierul superioritate.

— Fiinţe omeneşti ai spus? Cu scârboşeniile alea de pe braţ nu mai valorezi nici cât un neg pe-un cur de ren. Căţelul unui Oberst e mai sus în ierarhie decât un gunoi ca tine. Dacă am fi avut aici un căţel de-al unui Oberst, 1-am fi operat pe el înainte să ne ocupăm de nişte raliaţi ca voi!

— Gunoaiele Armatei, asta suntem! suspină Albert apatic, ridicându-şi gulerul uniformei până peste urechi.

— După ce se termină războiul, primii care o s-o păţească veţi fi voi, rahaţii ăştia de Cruce Roşie, ameninţă Porta, arătându-i pumnul ordonanţei, care se îndepărtează râzând copios.

în cursul nopţii, suntem duşi înăuntru. Ne păleşte un miros puternic de cangrenă. Vântul şuieră de-a lungul coridoarelor, învârtejind nori de *zăpadă* fina în calea sa. Oberstul rănit, care tot mai cere să fie consultat de un medic, se află şi el înăuntru. Ordonă pe un ton plângăreţ să se închidă ferestrele. Dar nu mai există ferestre, au fost sparte demult, -încearcă să se ridice, ameninţă ordonanţele gemând, dar cade din nou pe targa însângerată. Urmăreşte cu privirea tărgile care trec pe lângă el şi care se întorc goale. Realizează ce se petrece numai în clipa în care propria lui targa ajunge în celălalt capăt al coridorului, unde se cască un hău. Peretele e dărâmat, iar jos, la o mare distanţă, se vede râul îngheţat. Acolo sfârşeşte povara unei tărgi. O soluţie simplă de-a te debarasa de morţi.

Camerele şi tărgile sunt numai pentru cei vii. Pentru cei care rezistă încă şi pot fi transportaţi mai departe. Uneori se întâmplă ca vreunul dintre ei să nu fie mort şi, când îşi dă seama, începe să urle. Dar protestele nu-i folosesc la nimic. Va ajunge în râu, laolaltă cu ceilalţi. Şi dacă nu moare în cădere, atunci gerul îi va veni imediat de hac.

— Luaţi-mă de aici! rage Oberstul furios. Cer să mă vadă un medic! Sunt Oberst şi am un regiment întreg sub comandă!

Nimeni nu se sinchiseşte să-i răspundă.

Un ofiţer medic mai în vârstă se apleacă deasupra lui.

— Ne vom ocupa imediat de dumneavoastră, domnule, îi promite el obosit. Veți pleca cu următorul transport. (Se întoarce către un Sanitäts-Unteroffizier.) N-are nici o şansă! şopteşte el.
Oberstul îl aude şi începe să urle turbat.
întregul corp de medici şi asistente ar fi venit imediat dacă scena s-ar fi petrecut în altă parte. Dar în acest abator uriaş, în care panica domneşte pretutindeni, Oberstul e lăsat să țipe până

la epuizare, într-un acces de furie, îşi scoate baioneta şi îşi taie beregata. Sângele-i țâşneşte ca o fântână arteziană.
Imediat după aceea, îl examinează o ordonanță.
__ E mort, spune acesta, tară nici un pic de interes. Dați-ne
o altă targa. Cu un gest care i-a intrat deja în sânge, îl aruncă pe Oberst în râu, ca şi pe celelalte leşuri.
Pe targa e întins acum un Leutnant cu picioarele zdrobite.
Suntem băgați în blocul-operator, unde ne întâmpină o duhoare puternică de sânge şi măruntaie.
— Cel de-acolo! decide un Sanitäts-Feldwebel. arătând cu degetul spre o targa pe care zace un genist plin de sânge.
— Nu credeți c-o să moară? întreabă o ordonanță cu un şorț de cauciuc la brâu.
— De unde naiba vrei să ştiu? Crezi că sunt clarvăzător? se rățoieşte Feldwebelul.
— După părerea mea, arată că un cadavru bine conservat, comentează ordonanța.
— Un diagnostic foarte precis, şuieră un asistent sanitar, ridicând una din pleoapele genistului. îi scoate un păduche mare din nas şi-1 striveşte sub talpa cizmei.
— Piciorul meu! Fir-ar să fie! Piciorul meu! geme genistul în clipa în care e aşezat pe masa de operație. Nu mai suport! Simt că mi-a luat foc! Mă arde îngrozitor!
— Doză dublă de morfină, spune chirurgul, şi începe să-i taie bandajul. Sub genunchi, se vede un gol imens, chiar în os. Piciorul e umflat şi s-a înnegrit. Cangrena i-a cuprins şi laba piciorului. Degetele arată ca nişte balonaşe umflate prea tare.
— Va trebui să-i tăiem piciorul, spune brusc chirurgul principal. Anestezic! ordonă el.
— Nu mai avem, răspunde laconic asistentul său.
— Morfină! şuieră chirurgul principal, apucând instrumentul pe care i-1 întinde asistentul din sala de operație.
Un miros grețos şi dulceag umple aerul. Un sanitar curăță rapid rana şi chirurgul taie pielea. Operația e făcută. Toți lucrează în tăcere, doar chirurgul principal vorbeşte tot timpul. Asistentul îi înmânează diferite instrumente cu mişcări precise, în ordinea cerută. Bisturiul taie carnea putrezită din ce în ce mai adânc.
Genistul începe să urle.
— Astupă-i gura cu ceva! ordonă chirurgul nervos, începe sa taie osul. Pensele fixate pe artera principală se desfac şi sângele îi țâşneşte pe față. Ferăstrău! cere el, întinzând mâna. Cu un sunet aspru, ferăstrăul se afundă în os.
Anestezistul ridică resemnat din umeri. Chirurgul principal se grăbeşte. Ferăstrăul taie osul cu un zgomot ascuțit. Piciorul

amputat cade pe podea cu o bufnitură seacă.
— Următorul! spune el.
Pe rnasă e adus un Leutnant cu abdomenul sfârtecat.
— Transportul gata de drum! răcneşte un Feldwebel, a cărui voce răsună pe coridorul lung.
Albert, ^ultimul din grupul nostru, e aruncat într-o ambulanță, îşi trage gulerul mantalei până peste ochi şi mârâie către sanitar, care tresare când dă cu ochii de chipul negru ca
smoala.
— Ce dracu'? strigă el uimit. Germania mai are încă trupe
coloniale?
— Nu! rânjeşte Albert. Sunt american, şefule. Nepotul lui Moş Tom, neică! Da, să trăiți!
Ambulanța merge cu o viteză infernală şi ne azvârle de colo-colo, încât avem impresia că ne-a frânt toate oasele. Gemem şi răcnim, dar şoferului nu-i pasă. Nu-şi doreşte decât să ajungă cât mai departe de linia frontului.
— Dacă nu vă convine viteza asta, săriți şi luați-o pe jos, ne strigă el, închizând geamul despărțitor.
— O să-i stârpesc fuduliile ăstuia, promite Micuțul furios încercând să se ridice, dar spațiul dintre tărgi e prea mic şi atunci renunță.
După două ore de alergătură nebunească, ambulanța se opreşte. Auzim canistrele de benzină ciocnindu-se între ele. Cu un scrâşnet strident, uşile maşinii se deschid şi un Sani-täts-Feldwebel, care seamănă cu un porc supraalimentat, se holbează la noi CIL nişte ochi reci şi albaştri, tipic nemțeşti.
— Care-i mort să spună acum! Mai sunt o grămadă care aşteaptă să fie transportați!
— Urcă-te şi verifică, propune Porta cu un hohot de râs răguşit, o să te convingi imediat câtă vlagă mai avem în noi!

— Ne mai întâlnim noi, Obergefreiter, pufneşte Feldwebelul,
trântind sălbatic uşa.
— Hai s-o luărn din loc, țipă un Jăger cu voce tremurătoare. Tancurile lui Ivan vin imediat în urma noastră!
Când zorii încep să se desprindă din întunericul rece al nopții, ajungem la un pod şubred care se leagănă din cauza cablurilor uzate şi pare gata să se prăbuşească în orice clipă. Trosneşte, pârâie şi pocneşte de la un cap la altul, în condiții normale, nici un om cu capul pe umeri nu s-ar încumeta să-1 treacă, dar acum toată lumea se îmbulzeşte pe el cuprinsă de panică.
Tancurile ruseşti care vin după noi, urmate de infanteria motorizată, sunt un pericol mult mai mare decât podul hodorogit.
O formațiune de genişti, sub comanda unui Leutnant, se găteşte s£_j arunce în aer. Gonesc nerăbdători pe lângă sutele soldați, împingându-se şi înghiontindu-se ca să poată ajunge
so,
la râu.
O coloană de tancuri se apropie vuind, forțandu-i pe cei
dinainte să sară în lături pentru a se salva.
_ Opriți! Opriți! zbiară locotenentul din Genişti, tăcând semne disperate cu brațele. Vreți să vă sinucideți? Podul nu poate ține tancurile! Trebuie să treceți pe altundeva!
Din turela primului tanc îl priveşte un maior cu o înfățişare
aspră.
— Fii bun şi taci din gură, Leutnant! O să trec podul ăsta
cu tancurile mele, chit că-ți convine, chit că nu! Dâ-te la o
parte, că te fac zob!
Leutnantul face om pas în lături, clătinând din cap, şi se aşează resemnat pe un butoi gol de motorină. Cum să i "se împotrivească unui maior nebun?
— Câte unul o dată! strigă maiorul, tăcându-le semn tancurilor să înainteze. Accelerați şi treceți repede! Să-1 ferească Dumnezeu pe cel care spulberă podul înainte să treacă ultima
căruță!
— Domnule maior, să trăiți, vă încredințez dumneavoastră
responsabilitatea acestui pod, protestează Leutnantul enervat.
— Fă-o, dacă asta te face să te simți mai bine! latră maiorul
cu indiferență.
Podul scârțâie şi trosneşte. Se leagănă ca un hamac în momentul în care primul tanc începe sâ-1 traverseze. Cablurile vibrează ca strunele prea încordate ale unei viori. După ce trece primul, porneşte următorul.
— Idioți nenorociți! blestemă locotenentul genist în clipa în
care unul dintre cablurile centrale plesneşte şi împrăştie aşchii în
toate direcțiile. Porneşte spre pod celălalt tanc. Şoferul e nervos.
Vehiculul uriaş loveşte pilonii de la mijlocul podului, care se rup
ca nişte bețe. Podul se prăvăleşte într-o ploaie de aşchii de oțel
şi cabluri. Tancul face o tumbă şi dispare în adâncuri, în cădere,
se izbeşte de nişte stânci ascuțite, rămâne atârnat o clipă înainte
s?r*' continue prăbuşirea, după care se opreşte pe fundul râului.
Cât ai clipi, sloiuri mari de gheață acoperă din nou locul pe
unde a pătruns tancul.
— Doamne, ajută-ne! mormăie Leutnantul. Le-am spus ce-o sa se întâmple, dar nu m-au ascultat!
Idioții nu ascultă
niciodată!
— Parcă ar fi fost porțile iadului care"s-au deschis şi apoi s-au închis repede la loc. striuă Porta 'înfricoşat, holbându-se la sloiurile de gheață de dedesubt.
Ho

Un fulger orbitor luminează ziua mohorâtă. Ambulanța se prăbuşeşte peste rămăşițele podului care se leagănă în bătaia vântului, începe să ardă. Două tărgi zboară prin uşile laro deschise. Cade în râu şi e înghițită de sloiurile de gheață care se ciocnesc cu sălbăticie unul la altul.
„Tancuri! Tancuri!" se dă alarma. Raze albe de lumină scrutează întunericul în căutare de victime.
Grenadele antitanc bubuie sălbatic. Plouă cu schije de metal. Un jet de flăcări se ridică din primul T-34 care a explodat. — Piciorul meu! Piciorul meu! geme Heide, târându-se prin zăpadă la adăpost.
îl apuc de umăr şi-1 trag după- mine. Ne oprim în spatele unui camion răsturnat peste o grămadă de cadavre înghețate. Un T-34 trece prin zidurile unei case, care se năruie complet. Două grinzi atârnă, legănându-se în

fața tancului. O pătură albastră fâlfâie ca un steag pe antena dublă.
Rămăşițele unui cărucior se împrăştie în jurul şenilelor. De pretutindeni se aude duduitul motoarelor Otto, care coboară panta hurducăind. Trec linia ferată dublă Kiev-Moscova, lăsând în urmă vălătuci de zăpadă care se învălmăşesc pe deasupra caselor scunde. Drumurile sunt prea înguste pentru tancuri. Terasele se prăbuşesc, formând mormane de pietre şi mortar. O hoardă de cazaci se apropie în goană, cu săbiile scoase, şi se năpustesc asupra soldaților care fug.
— Ura Stalin! Ura Stalin! Strigătele de victorie țâşnesc din gâtlejurile infanteriştilor siberieni însetați de sânge, care înaintează, trăgând cu automatele.
Cuprinşi de nebunie, taie, înjunghie şi-i strivesc pejoți cei care nu sunt ruşi. „Omorâți-i şi-n pântecele mamelor! înecați-i în propriul lor sânge!" Strigătul de ură al lui Ilya Ehrenburg răsună neîncetat în urechile lor.
Ne retragem treptat spre satul ars, căutând să-i ținem tot timpul la distanță. Uităm de rănile care ne dor; nu ne dorini decât să scăpăm cu viață. Luptăm ca nişte fanatici. Cuțitele de luptă sfârtecă măruntaie şi cazmalele de infanterie despică țeste. în acest infern, un grup de civili se adună într-o piață mică, la poalele unei statui înfățişând un cal care *aleargă. O* femeie-comisar cu însemne de maior le dă câteva ordine guturale. Vorbeşte atât de repede încât pare că i se împleticeşte limba. Civilii se grupează înfricoşați. Femeia face câțiva paşi înapoi. Kalaşnikovul ei scuipă moarte. Urlând, civilii cad unul peste altul la baza statuii.
— Ia te uită!, strigă Porta. Vecinii ăştia nenorociți nu se mulțumesc să ne căsăpească doar pe noi!
166
Fenieia-comisar scoate un nechezat scurt şi loveşte cu niciorul unul din cadavre.
v __ Ce naiba or fi făcut? întreabă Gregor.
__*Rien!* răspunde Legionarul. *C'est la guerre!* Până să se
fârşească războiul, doamna cu steluțe de aur îşi măreşte colecția de cadavre.
Trei surori de caritate germane străbat piața în fugă, cuprinse de panică. Un grup de cazaci siberieni le urmăresc, rânjind fericiți.
__ Aia caută o haină de blană pentru Gogu, mormăie
Micuțul, îşi pune în piept patul mitralierei uşoare şi trimite câteva rafale scurte în direcția siberienilor, care sunt aruncați pe spate de parcă ar fi fost loviți cu un ciomag.
— Las' că vedeți voi. rânjeşte el, vârând un nou încărcător în puşca-mitralieră.
Răcnind sălbatic, un rus uriaş le înşfacă pe două dintre cele mai apropiate asistente, le ridică ca pe nişte găini şi le ciocneşte cap în cap cu un plesnet sec. Le încolăceşte cu brațul şi le strânge cu puterea unui urs. Cu mâna liberă, îşi scoate Naganul din tocul galben de piele şi apasă gura țevii în gâtul uneia dintre ele. Urmează trei împuşcături succesive.
— Asta zic şi eu lichidare perfectă, strigă Porta uimit. Gloanțele au trecut prin amândouă puicuțele. Cu a treia ce s-a întâmplat?
— Au omorât-o acolo, lângă pom, răspunde Micuțul. Rusul uriaş priveşte în jur. Loveşte cu piciorul cele două
cadavre, hohotind sinistru.
— A trăit destul bestia, spune Porta, ducând la ochi carabina sa de calibru mare.
— Zboară-i fuduliile! îi sugerează Micuțul, dornic de răzbunare.
Porta ținteşte cu grijă. Carabina emite un plesnet sec, şi rusul *e* nimerit. Glonțul special, cu vârful dintr-un oțel care poate străpunge chiar şi blindajul, îi face în piept o imensă gaură.
— Transmite-le salutări celor din iad, *tuvarişd!* tună Porta, punând carabina alături.
—_ Muierea-comisar mi-o lăsați mie, spune Micuțul, trimițând o rafală de gloanțe explozive în direcția ei, dar n-o nimereşte. Ca o zgripțuroaică în drum spre un sabat, se face nevăzută în fumul care se înalță dintre ruine.
— Plecăm, hotărăşte Bătrânul.
„ Ruşii au găsit un depozit de provizii şi o vreme nu se gândesc decât la jaf. Scena aminteşte de un azil de nebuni în care toți pacienții sunt în criză. Cutii şi sticle zboară în toate
16";
direcțiile. Doi siberieni au găsit un sac cu făină pe care-1 împung cu baionetele, în curând, arată amândoi ca un aluat.
Şlibovița şi vodca curg în cascadă. Nimeni nu-şi pierde timpul să deschidă sticlele. Le sparg pur şi simplu gâturile înghițind cu lăcomie valuri de alcool.
Ne strecurăm apoi pe lângă zidurile caselor înnegrite de fum La câțiva kilometri depărtare de sat, ne ciocnim de un pluton rusesc de mortiere.
Grenadele zboară prin aer. Armele automate clănțăne Durează doar câteva minute până reuşim să zdrobim grupul

de mortiere.
Intrăm într-un staul pe jumătate distrus şi ne facem loc • printre hoiturile carbonizate ale vitelor. Porta găseşte nişte şuncă afumată în spatele unei grinzi, dar nimeni n-are poftă de mâncare în afară de Porta, care se îndoapă ca de obicei.
Micuţul zace într-o baltă de sânge, gemând sfâşietor, în timpul încăierării cu plutonul de mortiere, un glonţ a ricoşat şi i-a despicat şoldul.
— Sfinte Dumnezeule! strigă îngrijorat Bătrânul, după ce îi taie pantalonii. O să-mi trebuiască o sută de bandaje ca sa umplu golul ăsta.
Micuţul urlă în semn de protest când Bătrânul îi toarnă pe rană o jumătate de litru de alcool.
— Gura! mârâie Bătrânul. O să putrezeşti în două zile dacă nu-ţi curăţ gaura.
— Un camion! strigă Gregor alarmat. Se ridică să iasă în drum, unde tocmai oprise un camion imens, Bussing, care transporta soldaţi foarte grav răniţi, înfăşuraţi cu totul în bandaje îmbibate de' sânge.
— Gata! răcneşte şoferul. Motorul a intrat în grevă. Va trebui să vă întoarceţi cum puteţi.
îşi pune automatul sub braţ şi îşi trage gulerul mantalei peste urechi.
— Doar -n-o să ne laşi aici! protestează indignat un Wachtrneister rănit. Ca asistent sanitar, e de datoria ta să ne ajuţi.
— Datorie? rânjeşte sanitarul cinic. Să şi-o bage Fuhrerul în cur! îşi pune încă o banderolă cu Crucea Roşie pe braţul stâng. Şi-a dat seama că unii ruşi nu-i împuşcă pe cei care'fac parte din Crucea Roşie.
— Culcaţi-vă pe zăpadă ca s-o sfârşiţi mai uşor, le sugerează el răniţilor, sărind peste şanţul adânc, în curând dispare prin perdeaua de ninsoare.
— Dacă pun vreodată mâna pe el, îi vâr boaşele pe gal, mârâie Micuţul. ••.•'••-.•.•
__ Tipii de genul lui nu se lasă niciodată prinşi, comentează
Barcelona sumbru. Ei reuşesc să supravieţuiască oricărui război!
— Doamne, ce somn îmi e! cască Gregor prelung, de-i trosnesc fălcile. Nu-mi pasă de ce-o să se întâmple, nu vreau
decât să dorm!
Porta se întinde pe podeaua plină de noroi, se înfăşoară cu mantaua şi îşi aşază capul pe o vacă moartă.
— Mamă, aş putea dormi până la anu'!
— E bine să dormi, bolboroseşte Albert epuizat, "şi moartea cea mai uşoară e în somn!
— După nimic nu tânjeşte un bărbat mai mult decât după somn. E mai important chiar decât regulatul şi mâncarea.
— Când dorm, spune Albert cu o voce ştearsă, visez întotdeauna un loc liniştit în care eu sunt putred de bogat, toată lumea e amabilă şi nu se ia nimeni de negri ca mine. Arn visat o dată că mă aflam în faţa instanţei, iar judecătorul mi-a dat o amendă de o sută de Reichsmarks, care pentru un tip aşa bogat ca mine nu însemna mare lucru. „Ţine, băiatule!" i-am spus, şi i-am dat cinci bumăşti. „Păstraţi restul, seniore, şi luaţi-vă cu el o negresă". L-am salutat ridicându-mi uşor jobenul şi-am plecat!
— De ce purtai joben? Te duceai cumva la vreo petrecere? întreabă Porta surprins.
— întotdeauna când mă visez, port joben de mătase şi o pelerină neagră, căptuşită tot cu mătase, albă, răspunde Albert, zâmbind fericit.
— Dacă-i faci asta în realitate unui judecător german, te bagă la răcoare vreo sută de ani, comentează Micuţul, copleşit de o amară experienţă de viaţă.
Mugetul unui motor de camion ne întrerupe conversaţia. Ne târâm nerăbdători spre uşă. Un Puma cu opt roţi opreşte şi un Leutnant arogant sare din cabină.
— Voi ce naiba vreţi? urlă el nervos, ştergându-şi zăpada de pe faţă.
— Să ne luaţi cu voi, răspunde scurt Bătrânul.
— Atunci, urcaţi-vă în spate! mormăie Leutnantul fără nici un .pic de chef. Ne grăbim!
— Mulţi dintre oamenii mei nu se pot ridica în picioare singuri, spune Bătrânul.
— Fir-ar să fie! înjură îmbufnat Leutnantul, ordonându-le celor din echipaj să ne dea o mână de ajutor. Dar grăbiţi-vă! zbiară el agitat. Nu suntem unitate de Cruce Roşie. Suntem echipa de „curăţenie" din spatele liniilor.
Membrii echipajului au tot atât de puţină răbdare cu noi ca şi şeful lor. Ne azvârle de-a valma în spatele turelei, fără să ţină cont de urletele noastre de durere.
- — N-aţi fi putut muri puţin mai demult, rahaţi puturoşi ce sunteţi?! se răţoieşte un Obergefreiter, care ne fixează cu privirea sa de brută. Dacă ne măcelăresc vecinii, numai voi sunteţi vinovaţi!
— Aşteaptă numai să fii tu în locul nostru, amice, î) ameninţă Porta sumbru. O să te aruncăm în groapa de gunoi, să te halească şobolanii.
— Fiule, ar fi mai bine pentru tine să-nchizi botul, îl avertizează înfuriat Obergefreiterul. Altfel, s-ar putea să uităm că eşti pe-aici când plecăm!
— Omenoşi băieţii ăştia, nu? întreabă Gregor obosit.
— Crezi? râde acru Obergefreiterul. Aşteaptă numai să pornim drăcia asta. Eu sunt şoferul şi-o să fac tot

ce-mi stă în putinţă ca să vă zgudui zdravăn de tot!
— O să am grijă să fii scos la raport, zbiară Heide furios. M-ai înţeles, Obergefreiter?
— Zău? rânjeşte acesta batjocoritor, făcându-i semn cu ochiul unui Gefreiter scund, cu un nas ascuţit şi cu o licărire de „Gross Deutschland" în ochi. Apucă-1 pe Unteroffizier de picioarele sale plate şi ai grijă să nu i se întâmple nimic. Ar fi păcat să nu ne mai raporteze!
— Taci odată, se răsteşte Leutnantul, cu o energie aproape ucigătoare. Pe Unteroffizierul ăsta îl lăsăm aiki, ordonă el scurt. Poate să ne raporteze şi siberienilor, care vor sosi cât de curând!
Brusc, cei doi soldaţi îl lasă pe Heide să cadă. Se izbeşte cu capul de-un arc masiv, scoate un ţipăt şi începe să sângereze la ceafă.
— A murit nenorocitul? întreabă soldatul cu nas ascuţit, ai cărui okhi sclipesc de-o bucurie diavolească.
— Din păcate, nu încă, răspunde Obergefreiterul. Dar o să-1 aşezăm aici, la margine, poate-1 pierdem pe drum.
. — Gafa, strigă Leutnantul. Nu mai avem timp! Restul vor fi luaţi de următoarea căruţă!
— Adică de ruşi, hohoteşte Obergefreiterul, strecurându-se prin trapa şoferului şi închizând-o în urma lui.
— Agăţaţi-vă cu dinţii şi cu mădularele de deschizăturile de ventilaţie! urlă bărbatul cu nas ascuţit; dispare în turelă, râzând zgomotos.
Leutnantul ne priveşte nervos şi îşi potriveşte microfonul.
— Panzer! Cu toată viteza înainte, marş! ordonă el. Se vâră şi ci în turelă, închizând trapa.
Nu apucăm să ne îndepărtăm prea mult, când primul dintre noi moare îngheţat. E un infanterist slab, cu braţul drept amputat.
ivii . " ' .-:
__ Unul de-aici a luat-o spre Valhalla, comentează Micuţul, în timp ce împinge cadavrul peste bord, făcându-ne mai mult Ioc.
Puma blindată goneşte în josul unei pante abrupte. Un Feldwebel e aruncat pe drumul îngheţat; se loveşte de o piatră ascuţită şi capul i se sparge ca o coajă de ou. Fără a fi observaţi, doi dintre cei mai grav răniţi s-au sufocat cu gaze de eşapament. Au avut ghinionul să fie aşezaţi la margine, lângă deschizăturile de ventilaţie ale motorului.
__ Opriţi, opriţi idioţilor! zbiară furios Micuţul, izbind cu automatul în tambuchi.
Trapa rămâne închisă. Chiar dacă ne-au auzit, nu reacţionează în nici un fel.
— Bandă de ucigaşi nenorociţi! răcneşte Heide, care şi-a recăpătat cunoştinţa. Are ceafa bandajată cu o eşarfa.
— Fii mulţumit că te-au luat, spune Bătrânul epuizat. Ar fi putut foarte bine să te lase acolo, fiindcă în nebunia ta ai început să-i ameninţi că-i raportezi. Toţi şase sunt reci şi crunţi
" ca o iarnă rusească.
O explozie cutremurătoare îl întrerupe. Un colţ al turciei dispare şi se vede prin gaură interiorul vehiculului.
— Obuz antitanc, geme terorizat Gregor, lipindu-se de turelă.
Greul vehicul blindat se întoarce şi trece scrâşnind peste tunul antitanc amplasat între două tufe desfrunzite. Tunul e zdrobit.
Doi vânători de tancuri ruşi, îmbrăcaţi in uniforme ponosite, aleargă cu disperare pe câmp. Puşca-mitralieră de la botul Pumei scuipă în urma lor gloanţe-trasoare.
Primul soldat e aruncat în faţă şi rămâne culcat în zăpadă, cu trupul contorsionat. Celălalt e strivit sub roţile imense ale Pumei. Vehiculul$se smuceşte brusc şi porneşte în marşarier cu viteză maximă, îndreptându-se spre caporalul care şi-a ridicat braţele în semn că se predă. Când simte că maşina blindată îl va izbi, se pierde cu firea şi începe să fugă în cerc. Puma se joacă cu el de-a şoarecele şi pisica. De fiecare dată când se apropie de rus, şoferul pune frână şi reduce motorul la tăcere.
— Ce naiba? strigă Bătrânul enervat. Parcă ne-am urcat într-un balamuc pe roţi!
Rusul se prăbuşeşte în zăpadă, îşi înălţă mâinile către maşină, implorând milă. Aceasta se opreşte de parcă s-ar pregăti să se năpustească spre el. Motorul urlă la intensitate maximă.
Imensul vehicul pe opt roţi porneşte şi-1 zdrobeşte pe rus. în nu mai rămâne decât o pată însângerată.
171
— îi raportez, să mă ia dracu' dacă nu! zbiară înfierbântat Bătrânul. Nu-i de mirare că ne omoram unii pe alţii în vremurile astea, dar ce-au făcut ei depăşeşte orice limită!
— Nu crezi că ar fi mai înţelept din partea ta să stai cât mai departe de Torgau? întreabă Porta rânjind. Fii sigur că Gustav cel de Fier* a_aflat cine i-a băut coniacul şi i-a umplut sticla cu pişat de cal!
— Gustav cel de Fier nu mai e la Torgau, spune Bătrânul, spre marea noastră surprindere. Acum e Hauptwachtmeister la Germersheim!

La o curbă periculoasă, şoferul Pumei pierde controlul volanului. Vehiculul începe să se clatine, se_ înclină peste marginea drumului şi cade pe o pantă abruptă, în următoarele secunde, străpunge gheaţa groasă care acoperă suprafaţa râului şi apa rece ne împroaşcă din cap până-n picioare. Suntem acoperiţi imediat de gheaţă; motorul tuşeşte scurt şi se opreşte.
— Chiar că m-am săturat de războiul ăsta mondial, răcneşte Porta în momentul în care scăpăm de ameninţarea sloiurior de gheaţă. Vreau să plec acasă şi să mă basculez din nou într-un closet de porţelan; vreau să mă bucur de toate avantajele confortului modern. Lasă-i pe ruşi să stea pe budele lor de lemn îngheţat sau să-şi facă nevoile în gropi şi să se şteargă la cur cu pietriş!
— Acasă! îngână Bătrânul pesimist. N-o să ne mai întoarcem acasă!
Cu eforturi supraomeneşti ieşim din nou la drumul mare şi trecem peste rămăşiţele paravanului de beton de care s-a izbit maşina blindată. Opreşte o sanie motorizată şi ne suim în ea. Şoferul, un Obergefreiter disperat, cu o faţă lungă de cal, stă lângă cadavrul îngheţat al unui Oberst.
— Ce-ar fi să-1 aruncăm pe ştăbuleţul ăsta? Am avea mai mult loc, sugerează Porta. Cred că nici nu i-ar mai păsa.
— Nu se poate, răspunde Faţă de Cal. El e permisul meu de liberă trecere: Până acum, am trecut deja prin cinci sute de baraje rutiere. Le spun că e şeful de stat-major şi că am primit ordin să-1 duc înapoi, ca să aibă parte de funeralii creştine cu adevărat nemţeşti! Steaguri, tobe, trompete şi toj restul! Tacâmul obişnuit pentru un şef care pleacă spre Valhalla.
— încotro te îndrepţi? întreabă Gregor, făcându-şi loc lângă leşul îngheţat.
— Koln, răspunde Faţă de Cal, cu - un nechezat.
— Trebuie c-ai halit un comisar şi ţi-a căzut greu, remarcă Porta. O să atârni tu cu mult înainte s-ajungi la Koln, iar şeful
" Vc/i *Raia/ion de mar).*
* ta degerat va fi spânzurat o dată cu tine, ca să le fie celorlalţi
fnvăţăturâ de minte. . . .
__ S_0 crezi tu, intervine Heide pe un ton sigur. Unui set de
stat-major cu petliţe roşii i se deschid toate uşile. Chiar şi atunci când e mort. Copoii devin de-a dreptul omenoşi.
__ £ra, într-adevăr, şeful tău de stat-major? întreabă
Bătrânul, privind gânditor faţa îngheţată a Oberstului, schimonosită într-un rânjet cadaveric.
__ Sigur că da, răspunde Faţă de Cal. Tocmai ne dusesem să
cercetăm amplasamentele artileriei, când vecinii au aruncat un obuz şi i-au" luat piuitul baştanului. Comandantul diviziei mi-a ordonat să am grijă să i se facă o înmormântare creştinească, pur germană, lucru imposibil în ţara asta păgână. Aşa câ-1 duc pe grangur la Koln, unde ştiu că există un cimitir catolic binecuvântat de Papa Pius al XII-!ea.
— Dacă reuşeşti, exclamă Porta entuziasmat, o să-mi scot şi pălăria şi şosetele în faţa ta!
— Nu cred, spune sumbru Gregor. Până la urmă tot o s-ajungă la un punct de control unde vânătorii de capete or să-i pună întrebări şi, cât ai clipi, o să se trezească cu o frânghie în jurul gâtului. Adio Koln!
— Drace! strigă Porta înfricoşat.
în faţa noastră se zăreşte un punct de control al Poliţiei militare; se văd felinarele şi indicatoarele de oprire. Vehiculele oprite sunt aliniate la marginea drumului şi grupuri de soldaţi străbat câmpul. Din copaci atârnă cadavre. Poliţiştii militari, înarmaţi până-n dinţi, sunt comandaţi de un Hauptmann cu o înfăţişare scârboasă care stă cu automatul pregătit.
— De unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi? întreabă el cu o voce tunătoare. Ordinele de deplasare!
— Da, să trăiţi! spune Faţă de Cal, al cărui ton trădează o experienţă îndelungată în astfel de situaţii. Permiteţi să raportez, să trăiţi! Execut ordinul comandantului diviziei, să trăiţi! Şeful nostru de stat-major, căzut în luptă, trebuie transportat la Cimitirul Eroilor, să trăiţi! Pentru funeralii naţionale, să trăiţi!
Hauptmannul din Poliţia 'militară pare să cântărească situaţia. Priveşte bănuitor spre Oberstul îngheţat şi nu-1 observă pe Porta, care coboară din sanie fără nici un zgomot şi apare brusc în spatele lui.
Permiteţi să raportez, să trăiţi! răcneşte Porta într-un e*ces.de zel militar. Avem necazuri, să trăiţi! In spatele nostru, sa. trăiţi! Generalul de corp de armată, să trăiţi! E ţinut în loc cu alaiul său cu tot, domnule!
Ofiţerul poliţist se întoarce brusc şi se holbează furios la

«tilSisCŞs-. -^
Porta, care salută ţeapăn în poziţie de drepţi, ducând mâna ia capul bandajat.
— Şi ce mă priveşte pe mine? latră el. Despre care general
vorbeşti?
— Nu ştiu, să trăiţi! răspunde Porta. Ştiu doar că e un general sus-pus care sade în Kiibelul său Mercedes şi urlă, domnule! Obergefreiter, mi-a spus. Du-te la Hauptmannul ăla din Poliţia militară şi spune-i că i-am ordonat să vină aici cu toţi oamenii lui!
— Ptiu, drace! înjură enervat ofiţerul din Poliţia militară. Unde e generalul ăsta afurisit? Poţi să şezi pe o

motocicletă? Tu, Obergefreiter!

— Regret, domnule, mi-e imposibil! Am fesele ciuruite, să trăiţi! Ruşii mi-au iacut-o, domnule!

— Idiotule! i-o retează scurt Hauptmannul. îşi încalecă motocicleta şi porneşte în goană, urmat de toţi cei aflaţi sub comanda sa.

Porta nici nu sc˙ uită în urma lor şi îşi reia liniştit locul în sanie.

— Fir-ar să fie, or să-şi iasă din minţi când or să-şi dea seama că un prăpădit de Obergefreiter i-a făcut să se plimbe degeaba! se scutură de râs Faţă de Cal. Or să-ţi zboare curul dacă or să mai dea vreodată ochii cu tine!

— N-or să mă mai găsească, îl asigură Porta, scuipând în zăpadă.

După câţiva kilometri, ajungem în spatele unei coloane nesfârşite de camioane supraîncărcate care s-au împotmolit în noroi.

Un Oberst stă în mijlocul drumului, făcând semne cu automatul.

— Afară! răcneşte el turbat. Afară! Numai şoferii rămân în cabine!

Nu face nimeni nici o mişcare. Nimeni nu vrea să coboare.

— Ce se întâmplă aici? întreabă curios Gregor, lungindu-şi gâtul.

— Un ticălos obsedat de război, care face pe eroul. Vrea să organizeze poziţii de apărare, îl lămureşte un Unteroffizier din cabina unui Biissing. îi tot dă înainte cu jurământul faţă de steag şi alte prostii. Să apărăm Vaterlandul până la ultimul om şi ultimul glonţ.

— Nu se mai satură odată! răbufneşte Bătrânul. Oare n-o să mai auzim altceva în afară de „să luptăm până la ultimul glonţ" şi „legământul faţă de steag"?

— Mda, „legământul faţă de steag"! (Dă din mână a lehamite.) Damblaua germană! oftează Porta.

_ Cum se întâlnesc trei nemţi, cum încep să facă jurăminte Statului şi Dumnezeului german. Şi cel mai grav e că întotdeauna se găseşte câte un tâmpit gata să ne călăuzească până-n inima iadului.

F _ Ajunge! zbiară Heide jignit. Tâmpit! Sunt convins că faci aluzie la Fiihrer!

_ Pentru că el ne conduce acum! râde Porta degajat. Dar mai există şi alţii care au rahat între urechi ca şi el şi care sunt gata să cânte „Die Niebelungen", aşa încât noi, nemţii, să ne alegem cu fundurile prăjite în tigaia naţională.

_ Idioţenii medievale, care nu-i pot trece prin cap decât unui neamţ naţionalist, spune Gregor cu dispreţ.

Julius Heide amuţeşte complet. Nu mai auzise în viaţa lui aşa ceva. Să numeşti capodopera naţională „Die Niebelungen" o grămadă de rahat! îşi notează în carneţel data, ora şi numele celor prezenţi.

Micuţul priveşte curios peste umărul lui si începe să fredoneze fals:

*Wenn alle untreu werden, dann,. bleiben wir doch treu...**.

Sania cu motor goneşte cu toată viteza peste stepă, îndepărtându-se de convoiul kilometric înţepenit în zăpadă şi de Oberstul maniac, obsedat de gândul sinuciderii, care-şi agită pistolul-mitralieră prin aer.

Un şir de tancuri apare din stepă, urmat îndeaproape de transportoare blindate şi de sănii motorizate.

— Am nimerit în mijlocul unui contraatac, *zbiară* înfricoşat Bătrânul, privind lung tunurile autopropulsate care trec tumultuos pe lângă noi.

Cu un zgomot care ne zdruncină nervii, îşi face apariţia dintre nori o escadrilă de Stukasuri** care aruncă bombe în direcţia unităţilor ruseşti în retragere. Batalioane întregi îşi leapădă armele şi ridică mâinile, doar pentru , a fi striviţi sub şenilele tancurilor care se năpustesc prin zăpadă într-o nesfârşită coloană ucigătoare.

Coborâm din sania cu motor în clipa în care ajungem lângă spitalul de campanie, plin până la refuz de răniţi. Faţă de Cal nu vrea să ne ducă mai departe. E convins că se va descurca mult mai bine numai cu şeful lui de stat-

major îngheţat. .

* *Când loji ceilalţi vor trăda,/ Noi vom rămâne credincioşi...* * Stuka — prescurtare de la *Siurzkampfflugzeui*> — avion de luptă în folosit îndeosebi în bombardament *(n.t.).*

îi strecurări un bacşiş şi reuşim să rămânem împreună. Dacă ne despărţim, s-ar putea să nu ne mai regăsim. Divizia noastră e distrusă şi e posibil să nu mai fie niciodată reconstituită.

— Berlin, Berlin, vin spre tine! visează Porta cu voce tare, rânjind fericit. Vor fi unii care vor face pe ei de frică la întoarcerea mea!

Doi infanterişti zac pe un morman de paie murdare. Capetele le sunt complet acoperite cu bandaje, în afară de o mică deschizătură în dreptul gurii.

— împuşcat în ceafă, spune unul dintre ei cu o voce răguşită, gesticulând cu degetul înnegrit de ger.

— împuşcat în ceafă? întreabă uimit Barcelona. Se poate scăpa după aşa ceva?

— Eu sunt o dovadă că se poate, remarcă unul dintre soldaţii cu capul bandajat. Am căzut prizonieri tocmai când ne-am părăsit poziţiile. La început s-au purtat normal. Ne-au luat doar ceasurile. Ivan nu se gândeşte decât la ceasuri, biciclete şi femei. Nu dă doi bani pe altceva. A apărut însă şi un Polkovnic* şchiop. Genul de tip periculos, cu Naganul într-un toc galben, deschis. El însuşi a lichidat doi SS-işti. Bang! Bang! Un glonţ în măruntaie, şi cu altul le-a zburat creierii. Apoi a urlat la noi şi ne-a asigurat c-o s-o sfârşim la fel. Ne-a ordonat să ne încolonăm şi am pornit în marş către răsărit, în confuzia generală, câţiva au reuşit s-o şteargă. Ruşii n-au fost prea încântaţi când şi-au dat seama că numărul nostru nu mai corespunde. Ne-au luat la bătaie, iar celor trei soldaţi care s-au prăbuşit epuizaţi le-au sfărâmat ţeasta, după ce le-au străpuns pântecele cu baioneta.

Polkovnicul şchiop plecase şi am crezut că ne vor cruţa. De obicei, soldaţii nu sunt prea câinoşi cu alţi soldaţi, chiar dacă poartă uniforme diferite. Ne-am oprit într-un loc bine adăpostit, de unde se auzeau zgomotele motoarelor.

Ruşii s-au adunat în grup şi au început să ne privească ciudat. Credeam că motoarele cu pricina sunt Maibachuri şi că e pe cale să aibă loc un contraatac. Dar se părea că localnicii puneau la cale ceva urât. Bolboroseau într-un dialect asiatic ciudat şi beau şnaps nemţesc dintr-o butelcă. După ce s-au pilit, au început să cânte atât de tare încât puteau fi auziţi de la câţiva kilometri. Din când în când, ne ameninţau cu Kalaşnikovurile şi ne promiteau o călătorie urgentă spre Poarta Raiului, unde vom scăpa de război. Dimineaţa ne-au ordonat să ne încolonăm pe un singur rând şi să mărşăluim printr-o pădure. Ne-am oprit într-o poiană în care se aflau câteva tunuri

* Polkovnic — colonel (în Ib. rusă).

H' truse. Am simţit gura rece a ţevii unui pistol cum mi se propteşte în ceafă.

Dasfidania, Fritz", a şuierat individul din spatele meu, fericit un porc ce se tăvăleşte în mocirlă. Un pocnet scurt, şi într-o f leerare mi-a dispărut totul din faţa ochilor. Probabil că mi-am "ntors cumva capul în momentul în care s-a descărcat pistolul. Oricum, important e că nu m-a omorât; m-am trezit puţin mai târziu, când cineva a început să mă împingă. Ne găsise o unitate de recunoaştere, dar numai eu şi amicul meu mai eram în viaţă. Toţi ceilalţi aveau ţestele sfărâmate. Naganul nu-i pistol de damă. Şi, după cum vedeţi, am supravieţuit, dar mi-au distrus ochii. .

__ în cazul ăsta, ar ii tost mai bine sa te omo'are, spune Porta, privind la capul bandajat.

— Aşa e, încuviinţează Barcelona, suspinând adânc. Coridoarele lungi sunt pline de răniţi care gem şi cheamă medicii şi sanitarii. Nu se ocupă nimeni de ei. Trebuie să aştepte să le vină rândul.

Din sala de operaţie sunt scoşi fără întrerupere oameni morţi, ceea ce ne face să credem că majoritatea răniţilor mor pe masa de operaţie.

— Şefii Partidului vor fi foarte ocupaţi în următoarele săptămâni, spune Porta, urmărind cu privirea cinci cadavre cărate de prizonieri ruşi. „Heil Hitler, Frâu Miiller! Partidul vă împărtăşeşte demna suferinţa. Fiul dumneavoastră a căzut pentru Fuhrer şi Vaterland! Fuhrerul vă mulţumeşte! Heil Hitler, Frâu Miiller!"

— Taci odată, fir-ar să fie! înjură nervos Bătrânul. Ajunge, nu crezi?

Medici tineri, îmbrăcaţi cu halate pătate de sânge, se apleacă deasupra noastră şi discută cu interes profesional: unghiuri de penetrare, perforarea plămânului, maxilare rupte, feţe zdrobite, ochi împuşcaţi, răni la intestine, genunchi sfărâmaţi, arsuri de diferite grade şi multe alte asemenea mutilări. Parcă suntem material didactic, in final, ni se acordă un punctaj. Celor cu peste cinci puncte li se pune o etichetă roşie la unul din genunchi, ceea ce înseamnă că nu mai merită să fie operaţi.

Când îmi vine rândul, am impresia că sunt înconjurat numai de etichete roşii.

Porta îmi face semn cu mâna când e dus spre greţoasa sală de operaţie, îi urmează Gregor, care reuşeşte să se uite

în d'recția mea, apoi Micuțul, care dispare și el în sala imensă în care medicii taie încontinuu picioare și brațe, deschid pântece, aesiac cranii, într-o activitate amețitoare.
177
Sanitarii protejați de șorțuri lungi de cauciuc gonesc agitați de colo-colo, luptând permanent cu moartea, în aceasta camera nu există diferențe de grad. Ofițerii zac laolaltă cu soldații de rând — un morman de epave umane. Figurile dure, prusace, se schimonosesc, implorând ajutor. Cei care au cu ce plăti — bani, bijuterii, ceasuri, alcool, țigări şi altele — încearcă să-şi cumpere dreptul la eticheta verde. Prețul creşte continuu. „Negustorii" sunt cuprinşi de panică. Etichetele verzi îți dau dreptul de a scăpa de bombardament şi de siberienii fanatici, pătrunşi de febra victoriei insuflată de propaganda lui Ilya Ehrenburg.
Mă simt ca o coajă de nucă pe o mare învolburată. Totul se mişcă în jurul meu. O sete arzătoare mă face să tânjesc după apă rece ca gheața. Un chip încețoşat apare deasupra mea. — Luați-1! se aude un glas. Simt că se ridică targa. Vreau să protestez, dar nu am putere. Sunt aruncat peste un perete de scândură şi mă prăvălesc cu zgomot deasupra unei grămezi de cadavre înghețate.
Un alt leş aterizează peste mine. O duhoare insuportabilă de carne putredă îmi invadează nările.
Realizez îngrozit că m-au aruncat laolaltă cu cadavrele,
convinşi că sunt mort.
Un picior amputat zboară şi se izbeşte de peretele opus cu un bubuit scurt. După el e aruncat un cadavru dezbrăcat, cu o gaură imensă în spinare, din care îi atârnă plămânii ca două
băşici sparte.
încerc să țip, dar nu reuşesc să scot nici un sunet. Dacă nu ies cumva de aici, mă vor îngropa împreună cu toate hoiturile. Echipa de gropari e formată din prizonieri ruşi, care nu se vor sinchisi să verifice dacă printre morți mai e careva în viață. Ca orice prizonier de război, vor executa apatici ordinele, îmi pipăi pieptul şi apuc plăcuța de identitate. Lipseşte o jumătate din ea.
Nu mai încape nici o îndoială. M-au înregistrat deja ca decedat.
Apuc disperat o mână înghețată, care se desprinde imediat de
restul corpului.
O arunc înfiorat şi bâjbâi prin întuneric, dar mâinile mele nu ating decât fețele înțepenite ale morților. Reuşesc să mă ridic prin masa compactă a leşurilor contorsionate. Ajung deasupra şi am senzația că alunec pe un jgheab, departe, cât mai departe de
acest abator cumplit.
Nu-mi amintesc ce s-a mai întâmplat până în clipa în care simt că mă înşfacă nişte mâini şi mă trag în sus. Mă trezesc învăluit într-o lumină orbitoare-.
Un bărbat spune ceva în limba rusă. Mă aşează undeva departe de mormanul de cadavre şi aud un râs zgomotos. Vocile nemților se întrepătrund cu cele ale ruşilor.
__ \m trăit s-o văd şi p-asta! Omul trăieşte încă! Un rus cu căciulă imensă de blană mă ridică şi mă duce înapoi pe ° idorul ca\d^ unde aşteaptă un Sanitäts-Feldwebel.
c __ Ce dracu'! Altădată să fii măi atent! E destul de neplăcut
ă azvârli oamenii în groapa comună înainte să moară. Nu
permit asemenea scăpări!
v __ Da, *gospodin,* răspunde rusul cu o indiferență totală.
__ Pune-1 la coadă, alături de ceilalți, ordonă Feldwebelul
irascibil. S-a mai domolit treaba în sala de operație. Cei de-acolo vor putea să aibă acum grijă de un tip ca ăsta, care refuză cu încăpățânare să moară!
Mă aşează pe o saltea de paie şi pleacă amândoi. Vomit şi
sunt pe cale să mă înec cu fierea amară. Durerea mă sfâşie.
Postul de infirmerie se cutremură. Se dezlănțuie un foc de
artilerie prelung. Când întorc capul spre fereastră, zăresc
fulgerul unei explozii. Nu-mi dau seama dacă fusese provocată
de ai noştri sau de ruşi.
O' mână îngălbenită se iveşte de sub o pătură murdară, întind şi eu mâna, dar nu reuşesc s-o ating pe cealaltă.
*Morgenrot, morgenrot, Leuchtesi mir zum friihen Tod...**
fredonează bărbatul întins pe o targa alături de mine: buzele sale învinețite sunt schimonosite într-un rânjet animalic. Se ridica pe jumătate şi mă fixează cu o privire ciudată, stinsă. Se întinde la loc, suspinând adânc. Capul îi atârnă într-o parte: gâtul prea lung şi prea subțire i se leagănă fără vlagă.
Un colonel-medic obez, cu un chip palid de mort, mă cercetează cu ochi obosiți. Pare că socoteşte punctajul, întrebându-se ce să facă cu mine.
— Tu eşti individul care s-a încăpățânat să nu moară? întreabă el, luând un instrument sclipitor din mâna

unui sanitar. Un ac îmi împunge pieptul. Braţele îmi sunt încrucişate la spate. Am senzaţia că îmi sfârtecă tot trupul, îmi sfărâmă oasele şi îmi
scot organele prin spinare.
— Gura! mârâie chirurgul, şi-mi pune ceva peste faţă. După o vreme, mă trezesc într-o încăpere în care se află o mulţime de alţi răniţi. Pe pereţii văruiţi în alb, coboară în marş coloane întregi de păduchi. Cotesc spre stânga şi cad pe cei trei Pacienţi de lângă mine. Se pare că nu m-au considerat prea apetisant. Semn rău. Am îngheţat. Mă arde stomacul, îmi joacă iotul în faţa ochilor. Pe podea, un şobolan gras ciuguleşte ceva.
.....- ""mărie...
*• - „rii * Zori sângerii, zor, sânger,„/*
îndrumaţi sPre
u moarte

O cască de oţel zboară şi-1 loveşte. Fuge chiţăind în direcţia gropii cu cadavre.
Un sanitar mă întreabă cum mă simt.
— Ca dracu', răspund eu vlăguit.
— O să^ţi facem o injecţie, îmi spune, scoţând din buzunar o etichetă verde. Eşti norocos! Medicul regimentului a fost în toane bune. Când te-au aruncat în groapa cu hoituri, purtai eticheta roşie. Unde-ţi sunt lucrurile? îmi datorezi ceva. Daca n-aş fi fost eu, acum erai îngropat în noroi. Poţi să fii convins amice!
— N-am absolut nimic, îi răspund cu o voce epuizată.
— Paraziţi ce sunteţi! mârâie el nervos. Toţi porcii de teapa ta aduc numai necazuri, îmi controlează buzunarele şi-mi descoperă ceasul; un obiect vechi, pe care mi 1-a dat bunicul meu.
— îl iau, hotărăşte el impasibil. Cred că merit şi eu un ceas ca ăsta, din moment ce te-am salvat, nu-i aşa?
îl deschide şi-1 duce la ureche.
— Nostim ceasornic, continuă el. O să-i port eu de grijă în locul tău. Să nu ne faci probleme, încă nu te afli în tren. Te-am putea uita pe-aici, iar tancurile T-34 ale lui Ivan sunt pe drum şi sunt burduşite cu specialişti în împuşcarea în ceafă.
îl las să-mi ia ceasul, în secunda în care se iveşte un Sanitäts-Feldwebel, dispare la fel de repede ca şi şobolanul de cadavre.
— Straşnic te-au mai aranjat, spune Feldwebelul, un bărbat vârstnic, cărunt, cu mulţi ani de serviciu militar la activ. O să am grijă să ţi se facă o injecţie înainte de a vă duce la tren.
îi mulţumesc şi mă întreb ce-o să vrea în schimb.
— Nu-mi mulţumi, surâde el prietenos. Te-aş sfătui însă ceva. Să nu gemi. încleştează-ţi fălcile şi nu scoate nici un sunet. Dă-le senzaţia că te simţi bine. Dacă nu, să ştii că nu te vor lua, chiar dacă porţi zece etichete verzi. Cei care fac gălăgie dau bătaie de cap!
încep să moţăi şi mă întreb unde ar putea fi ceilalţi, îl visez pe Porta într-o bucătărie plină de aburi gătind „supa tuturor ruşilor".
— Vrei să-ţi vinzi eticheta verde? întreabă un intendent din patul de alături, care-mi întinde nişte pietricele strălucitoare. Diamante, spune el, încercând să mă tenteze.
îl privesc lung. Cred că e ţicnit. Nimeni nu şi-ar vinde unica şansă de a pleca de aici când ruşii mai au puţin şi bat la uşă.
— Sper să te sufoci în propriul tău rahat, şuieră el furios, întorcându-mi spatele şi încercând să-i convingă pe ceilalţi să facă schimbul. In curând, ajunge să le ofere blocul său din
mburg: E o clădire mare, spune el, întinzându-şi braţele să le te cât e de spaţioasă. Patruzeci şi opt de apartamente, cu
Uriaşi care plătesc gras. Nouă spaţii comerciale de pe urma
rârora puteţi obţine o chirie maximă!
__ Bagă-ţi-o undeva, râd ceilalţi batjocoritor, încearcă să
f ci trocul cu Ivan, care o să vină curând, în mod sigur se vor
găsi câţiva ruşi care vor vrea să fie proprietarii unui bloc din
Hamburg. ,-•-<• • - , __ Am impresia ca nu realizaţi ce va oier, continua el cu
încăpăţânare. La sfârşitul războiului va fi o adevărată afacere să ai un bloc ca ăsta în centrul Hamburgului. Proprietarii de imobile şi de pământ se vor descurca bine întotdeauna. Te poţi şterge la fund cu banii într-o ţară care a pierdut un război.
__ E-n regulă! râde un genist întins lângă perete, halal noroc

pe tine! Tot ce am e o bicicletă fără cauciucuri, dacă nu mi-or fi furat-o şi pe-aia! în schimb, am etichetă verde!
Proprietarul blocului şi al diamantelor izbucneşte în plâns, îşi dă deodată seama cât de sărac e.
— Vreau să plec de aici, urlă el isteric.
— Bineînţeles că vei pleca, îl asigură un Gefreiter cu faţă de şobolan. Dar în altă direcţie. Spre Siberia!
Toţi cei cu etichetă verde râd maliţios. Fac atâta gălăgie de parcă ar sta de vorbă într-o berărie.
Un grup de sanitari cară .raniţe şi se perindă agitaţi de la un capăt la altul al coridoarelor.
— Haideţi mai repede! răcneşte isteric un medic din statul-major. Ruşii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!
Sanitarul care mi-a luat ceasul se apropie de mine şi-mi înfige un ac în braţ.
— Hai, omule, rânjeşte el, potrivindu-şi raniţa burduşită din spinare. Mă încolăceşte cu braţul pe după umeri şi mă ajută să rnă ridic.
— Poţi să stai în picioare?
— Cred că da, răspund eu, muşcându-mi buzele.
— Ar fi bine să poţi, mârâie el. E singura ta şansă. Dacă nu te ţii pe ţurloaie, te vor lăsa aici. Chiar dacă ai pe tine cincizeci de etichete verzi!
Mă agăţ de el şi mă străduiesc să par cât mai vioi. Dacă-şi ua seama că sunt o povară, mă va azvârli ca pe-un pachet de t'gări gol.
Strada se pierde într-o mare de noroi. Pretutindeni zac tărgi
$ echipament abandonat. Gemând, răniţii înfăşuraţi în bandaje
"sângerate se târăsc asemenea unor şopârle în agonie. Din
p^eP^artare se aude huruitul motoarelor şi tunetul „râşniţelor". Un
arde în mijlocul drumului. Trupurile soldaţilor din echipaj

atârnă carbonizate din trapele deschise. Ochii lor goi ne fixear — E timpul s-o ştergem de aici, rânjeşte obraznic sanitarul „meu", trăgând un şut într-un rănit cu picioarele amputate car-se târăşte pe drum. De ce n-or rămâne oamenii ăştia în patO mârâie el scos din sărite. N-o să-i lase nimeni să se suie în tren şi vor sfârşi terciuiţi sub senilele unui tanc!
Deasupra gării plutesc ciuperci întunecate, de pâclă. Me izbeşte un suflu fierbinte. Plouă peste noi cu bucăţi de asfalt pământ, ţiglă, tablă contorsionată şi schije de oţel. Un întreg atelier de tâmplărie zboară prin aer şi se sfărâmă printre ruinele caselor. Cu un sunet metalic, un cazan se prăbuşeşte în mijlocul unui grup de răniţi. Pe stâlpi atârnă trupuri sfârtecate. Corpuri fără capete. Corpuri fără spinări. Suflul le smulge şi le ataşează altor cadavre.
— Am reuşit, zice sanitarul, împingându-mă într-un vagon de marfă acoperit.
— Aici sunt şi camarazii tăi, rânjeşte el, bătându-mă cu mâna pe umăr.
Se pierde în mulţime, purtând în spinare raniţa burduşită.
Albert mă îmbrăţişează, iar dintr-un colţ, Micuţul îmi face cu mâna. Bineînţeles, Porta stă lângă soba încinsă şi coace cartofi.
— Ai fost cam greu de găsit, spune Gregor, dar ne-a ajutat sanitarul care te-a adus aici. Ne-a costat destul de scump.
— Gorobetele ăla *e* mai şmecher decât toţi caizii din Germania, intervine Porta. Un adevărat maestru!
— Mă rog la Dumnezeul negrilor ca porcul ăsta să nu reuşească^ să plece şi să-i zboare îvan scăfârlia, spune Albert mânios, îşi împreunează mâinile, înălţându-şi evlavios privirea spre tavanul murdar al vagonului de vite. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Dumnezeul african să se arate de-acolo.
Trenul se.smuceşte violent. Cele două locomotive grele care-I trag_ şuieră prelung, sfredelitor.
In spatele vagonului, cineva începe *-să* cânte:
Zu mir zu Kommen ist nicht leicht fur di c fi, Und bis zum Tode sind es bloss vier Schrin. *
Porta scoate un carneţel negru din raniţă, linge un ciot de creion şi scrie tăcut.
— Ce tot faci acolo? întreabă curios Bătrânul.
— Socotesc cine nu şi-a plătit dobânda de optzeci la sută în timp ce eu am fost plecat la război. Se pare c-o să fiu destul de
* *Nu-fi*
e "f or
,e i,,,orci

at când m-oi întoarce la Berlin! Vreo doi-trei indivizi s-ar ^oCt^Pa trezi cu fundurile ciuruite!

P — gşţj convins că ne îndreptăm spre Berlin? întreabă neîncrezător Gregor.
' — Bineînţeles că sunt convins. Am luat pentru toata gaşca h'lete spre Berlin. Am un prieten bun, un Gefreiter din tatul-major, care este funcţionar la căile ferate regionale. L-am Săsuit cu dobânda de optzeci la sută, ca să ne garanteze că vom ajunge la Berlin.
— O să te păcălească, declară abătut Bătrânul, rezemându-se de peretele îngheţat al vagonului.
— Nu el! spune Porta. E, într-adevăr, un porc, dar nu e un porc împuţit!
De unsprezece zile trenul sanitar şerpuieşte prin Ucraina şi Polonia. Apoi prin Cehoslovacia. Trece pe lângă Eger şi Hof, după care o ia spre nord, transportând răniţii care au mai rămas în viaţă.
într-una din seri, trenul intră cu scrâşnet de frâne în Berlin, Anhalter Bahnhof.
. — Nu pot să-mi cred ochilor! strigă Bătrânul, clătinând încet din cap, în semn de admiraţie. Porta, eşti mare! Cea de-a opta minune a lumii, asta eşti!
— Nu v-am spus că ne îndreptăm spre Berlin? replică Porta, care se preface mai bolnav decât în realitate în clipa în care se deschid uşile şi în vagon se arcă un grup de sanitari gata să ne transporte.
— De unde veniţi? întreabă un Hauptfeldwebel cu o voce guturală, de cazarmă.
— Din găoaza Universului, răspunde Porta, rânjind cu toată faţa.
— Nu face pe nebunul cu mine, Obergefreiter, latră răutăcios Hauptfeldwebelul, îndreptându-şi uniforma sa jignitor de curară, făcută la comandă.
„Berlin, Berlin, so sehen wir uns doch wieder..."*, cântă Porta, m vreme ce două asistente îl cară gâfâind de pe peron spre ambulanţa care aşteaptă.
in, iată că ne revedem...
„Când soldaţii tineri încep să ucidă, E foarte greu să-i mai opreşti."
Ne obişnuisem să ucidem zilnic. Nu mai există armă pe care să n-o folosim ca adevăraţi experţi: începând cu lanţuri pentru sugrumat, până la mitraliere grele si tunuri. Majoritatea dintre noi putem ucide cu mâinile goale. O lovitură puternică dată cu muchia palmei. Două degete, ţepene. La douăzeci de ani suntem deja mai bătrâni decât bunicii noştri la şaptezeci. Aflasem mai multe lucruri despre viaţă şi moarte decât învăţaseră ei în decursul anilor. Nu trecem niciodată pe lângă un trup fără să-i tragem un glonţ m ţeastă, înainte să intrăm într-o casă, ne deschidem drumul cu o grenadă. Nu ne facem niciodată iluzii. Nu ne surprinde nimic.
Suferisem prea multe şocuri. Nervii ne sunt zdruncinaţi de sute de ambuscade periculoase şi atacuri neaşteptate ale artileriei. Violurile sunt o distracţie pentru noi, mai ales dacă e vorba de-o singură femeie pentru întreaga companie. Ne mulţumim cu ce apucăm. N-avem prea mult timp la dispoziţie, iar moartea ne pândeşte de undeva de-aproape.

OPTZECI LA SUTĂ

— Sally e la Berlin! strigă fericit Porta. E la Cartierul General.
— La Ministerul de Război, îl corectează Sanitâts-Feldwebelul.
— Şi mai bine! rânjeşte Porta viclean. Exact ce-am spus ^'ll întotdeauna: dacă te iubeşte Dumnezeu, soarele străluceşte
reu! Sally-la Berlin! Sally la Ministerul de Război! O chestie m asta îmi dă încredere în viitor! Râde cu poftă.
03 Chiar în clipa aceea, intră în salon, în fruntea suitei sale, medicul-şef, un Oberst.
— Se pare că-ţi revii cu o viteză uluitoare, comentează medicul-şef, ascultându-1 pe Porta cu stetoscopul. Ieri erai complet paralizat şi aveai febră! Să-mi spui şi mie secretul tratamentului care face minuni peste noapte. Mi-ar fi de mare folos când voi trata alte cazuri disperate!
— Domnule Oberst, să trăiţi! surâde Porta fericit. Cred că mi s-a întâmplat, să trăiţi, exact aşa cum scrie şi-n Biblie, domnule! Chestia cu omul din Palestina, să trăiţi! Isus a spus: „Ridică-te şi umblă!", şi ologul s-a sculat şi a plecat cu desaga pe umăr, să trăiţi!
— Se pare că într-adevăr s-a petrecut şi cu tine ceva asemănător, spune sec medicul-şef. Mai bine te-am trimite la batalionul convalescenţilor să faci puţină mişcare ca să-ţi restabileşti complet sănătatea.
— Permiteţi să raportez, să trăiţi! Cel de colo, Obergefreiter Creutzfeldt, domnule! Si el s-a vindecat tot în cursul nopţii. Nu-1 mai doare spatele absolut deloc!
Micuţul face furios semn cu capul în spatele medicului-şef, ridicându-şi braţele nedumerit. Nu mai pricepe nimic. Plănuiseră să ajungă la un spital din Berlin şi să nu se mai mişte de-acolo până la sfârşitul războiului.
— Mă bucur s-aud că şi Creutzfeldt a fost pălit de^ acelaşi acces de sănătate acută! zâmbeşte sarcastic medicul-şef. în cazul ăsta, o să-1 luăm şi pe el. Vă mutăm pe amândoi Ia batalionul convalescenţilor.
— Permiteţi să raportez, să trăiţi! cârâie Porta. Suntem pe cale de a fi desemnaţi pentru o misiune specială. Ministerul de Război, domnule!
— Asta n-o mai cred, să vă mai văd şi pe-acolo, răspunde medicul-şef cu un hohot înăbuşit. Deocamdată vă duceţi la prăvălia convalescenţilor, iar cârjele le predaţi la magazie, îşi dă seama oricine că nu maî aveţi

nevoie de ele.
— Ce tâmpenie, îi şopteşte sanitarul lui Porta, în timp ce-i scoate din încăpere.
— Crezi? râde Porta prosteşte. Peste câteva zile o să fii în stare să-ţi pui şi fundul la bătaie, doar-doar să faci schimb cu noi! Ne vom lăfăi în scaunele de la Ministerul de Război, manevrând generali şi alţi granguri după pofta inimii.
După ce Porta şi Micuţul se tocmesc pe la nenumărate Puncte de control, are loc o întâlnire zgomotoasă în biroul

l,s 5
Ciîl •d
Oberi'eldwebelului Sally'din Ministerul de Război, depărta mentul AWA*.
— îmi place, exclamă Micuţul copleşit, ţopăind pe 0 canapea cu arcuri.
Porta se lăfăie într-un fotoliu adânc, cu o ţigară în colţul gurii, îşi deschide uniforma la gât şi îşi împinge boneta pe sprânceana stângă. Asta e poziţia lui preferată. Are impresia câ-i dă prestanţă.
— Ce-aţi zice de o picătură de ceva, ca să vă cureţe din gât bacteriile de spital? sugerează Sally, luând o sticlă dintr-un dulap pe care scrie: *„Geheime Kommandosachen**"*.
— Cu plăcere, răspunde Porta, suflând un nor mare de fum. Umple-le cum trebuie, dacă tot te-ai apucat. Nu vreau să le tot umpli, fiindcă o să te surmenezi!
Ciocnesc, înclinându-se cu aroganţă, în stil ofiţeresc. Oricum, se află la Ministerul de Război. Porta dă paharul de duşcă şi apoi scurge ultimele picături.
— Am auzit că te-ai distrat de minune cu pisica sălbatică pe care ţi-am trimis-o***, râde Sally cu poftă. Ce-ai zice de încă una? Mai am două bestii din astea şi ţi le pot oricând oferi, dacă vrei să-i mai dai o .lecţie unui „prieten".
— Să nu mai aud de pisici sălbatice, protestează îngrozit Micuţul, arătându-şi cicatricele dobândite în urma întâlnirii cu prima dintre ele.
— Trebuie să ne desemnezi de îndată pentru serviciul special, spune Porta cu seriozitate, împingând paharul pentru a fi reumplut. Suntem deja cu un picior în Rusia.
— Se poate rezolva comod, făcând planuri împreună şi bând şliboviţă, sugerează Micuţul. Izbucneşte într-un hohot de râs.
— Ce părere aveţi de HDV? îi întreabă Sally. E destul de confortabil acolo. Nu aspiră nimeni la Valhalla, tânjind după tunetul războiului.
— Unul din locurile în care se mănâncă Regulamentul pe pâine şi se scuipă atât de repede precum artificiile de Crăciun, încuviinţează Porta. Sună promiţător pentru noi. Pune-ne urgent pe statul de plată, să dăm cât mai repede toate planurile peste cap. Sunt foarte îngrijorat, continuă el, aplecându-se confidenţial peste biroul de mărimea unui teren de aterizare pentru elicoptere. Există câţiva inşi în Berlin care-şi închipuie că

* AWA — *AUgcmeim" Wchnnuchtsungclcgcnhciicn* — Afacerile Generale ale Armatei.
** Ultrasecret.
*** *Vea ('iirk-a Marţială* . -

ai valorez nici doi bani, şi asta numai fiindcă am fost "" puţin în Rusia să mă ocup de bunul mers al războiului. A cercetat niţel zona şi am realizat, spre marea mea tristeţe, că eni nu mă mai consideră demn de luat în seamă. Până şi cei "' , Bordelul „Minna cea lacomă" se fac că nu mă mai cunosc. M'nna s-a prăpădit de râs când i-am amintit că are să-mi lăţească dobânda de optzeci la sută. A îndrăznit să-mi ceară nlata în avans dacă vreau s-o călăresc pe una din târfele ei scheletice. Acum am ajuns la faza în care un bărbat nu mai are altceva de făcut decât să reguleze, să bea şi, din când în când, să mai facă şi câte-o stare depresivă. După ce-am auzit că eşti în Berlin, mi-a revenit moralul. Până să aflu de-tine, am stat pe-un scaun'cu frânghia în jurul gâtului.
__ Ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii tale refuzând
nostul de bibliotecar la Comandamentul din Padeborn pe care ţi 1-am oferit. Ziceai că preferi să conduci un tanc, fiindcă-i mult mai distractiv.
— Pe atunci nu ştiam că Grofaz mă va trimite la război, se scuză Porta.
— Şi totuşi te-a trimis, surâde Sally. Te-ai trezit, ca toţi ceilalţi, sub ploaia de foc a obuzelor. Câţiva dintre noi am judecat însă la rece şi am rămas sub ploaia, mult mai puţin periculoasă, a documentelor şi a maşinilor de scris. Şi-o să continuăm aşa până într-o bună zi când se va instala pacea şi soarele ne va încălzi din nou.
— Am fost un prost, admite Porta cu tristeţe, privindu-se cu un ochi critic în oglinda din spatele biroului. Tine-ţi firea, Porta! latră el către mutra din oglindă, (îşi răsuceşte capul astfel încât, ca un efort, îşi poate vedea profilul.) Ai o figură destul de inteligentă, îi explică el satisfăcut celui din oglindă. Târâturile alea vor afla cât de curând că nu scapi nepedepsit dacă tragi în piept pe-un om de optzeci la sută.

Oberfeldwebelul Sally se lasă pe spate cu scaunul său rotativ. _— Că veni vorba, ştiai că Egon Pufarezu' ţi-a suflat situaţia? Trăncăneşte peste tot că ai un cap pătrat, umplut cu Sauerkraut, şi că, dacă te vei întoarce de pe front, va avea el grijă să fii deportat într-un colţ împuţit al Bavariei, unde toată populaţia e oligofrenă.
— Isuse! exclamă Micuţul, prefăcându-se înfricoşat şi pocnindu-se cu mâinile peste frunte. Era şi timpul să-1 lăsăm pe Adolf sâ-şi vadă singur de război şi să facem niţică ordine pe frontul de-acasă.
— Ia te uită! strigă indignat Porta. Mitocanul ăla a făcut o glumă cam grosolană. Asta ea să n-o numesc tentativă de sinucidere sau ceva de genul ăsta.
— Hai să mergem şi să-1 pocnim cu un sac cu nisip, pronn Micuţul.
' ne
— Nu precipitaţi lucrurile şi nu vă repeziţi să faceţi cev ce-o să regretaţi mai târziu, îi avertizează Sally, umplându ^ iarăşi paharele. Ascultaţi la mandea! O să vă convingeţi că n vă sfătuiesc de rău. Acţionaţi întotdeauna numai conform unui plan de -bătaie bine gândit.
Porta priveşte visător pe fereastră. Urmăreşte un s!en încărcat care pluteşte pe Landwehr Kanal; ia cârmă se afla o femeie grasă, iar la cart una slabă.
— Egon e un nemernic, răbufneşte el nervos, bătând cu pumnul în pervazul ferestrei! O să-1 împuşc drept în inimă ca să i-o fac fărâme. O să moară mai curând decât îşi imaginează
— Cunosc câţiva oameni ^cărora le place să se îmbrace ca popii, spune Sally misterios, îşi aprinde un trabuc brazilian şi suflă un nor de fum peste birou.
— în veşminte de popă? întreabă nedumerit Porta, afundându-se în fotoliu. Scutecele alea în care se vâră ei când vor să stea la taclale cu Isus şi cu Dumnezeu?
— Vorbesc despre straiele preoţilor, spune încântat Sally, pufăind vârtos din trabuc. Oamenii ăia ştiu ce vor. Când apar în văzul lumii, poartă în mână stângă Cartea lui Moise şi par adevăraţi sfinţi. „Isus ştie totul despre tine", îţi spun când te văd, după care scot de sub sutană un „desfăcător de suflete" şi totul se termină cât ai clipi, încasează o treime din tot ce-adună!
— Cum pot fi găsiţi băieţii ăştia? întreabă Porta cu interes. Doar nu sunt nişte macaronari ordinari!? Ăştia nu se ating de nimic din ceea ce strâng.
— Sigur că nu, râde Sally din inimă. Sunt tari! Cei mai afurisiţi indivizi din Berlin-Moabitt. Prieteni buni cu mine!
— Cât de buni? se interesează Porta, cu o suspiciune sănătoasă.
— Suficient de buni încât să vină să te cunoască, dacă le-a ş cere-o, zâmbeşte Sally tâmp, dezvelindu-şi dinţii albi, încadraţi de o margine delicată de aur.
— Ai un dentist foarte bun, suspină Porta cu invidie-, sugându-şi unicul dinte, care, după ce că e singurul, mai e şi negru.
— Aşa e, răspunde Sally. Locuieşte chiar în colţ, pe Prin/ Albrechtstrasse.
— Bănuiesc că e şi dentistul lui SS Heini*, se interesează Porta, cu un zâmbet în colţul gurii.
Ai ehicit răspunde Sally, râzând fericit. Pe când răsfoiam ~~~Hncumente vechi din zilele Weimarului*, am descoperit "iŞte nete pe blazonul familiei lui. Aşa că nu trebuie să stau câteva P la F fând şi nJci să achit nota de plată!
oad prindă într-0 bună zi or să te spânzure
^. s ^
mod sigur îl avertizează Porta sumbru. Eu nu 1-aş lăsa pe ffi l din SS s'ă-mi aranjeze dantura! La sfârşitul războiului, s-ar Untea întâmpla să se afle că aurul provine din gura unui jidan care a sfârşit ars în vreun cuptor!
Sally râde din inimă -şi îşi netezeşte uniforma sa elegantă, făcută la comandă. .....
_ Până să-şi amintească cineva de mine, pe voi doi or sa va mierlească eliberatorii şi or să vă arunce în stradă, să vă mănânce ciorile! Până atunci, eu voi deveni de neînlocuit. O să fie nevoie de câţiva germani „curaţi" care să-i înlăture pe eroii din ultimii ani!
_ Şi crezi că te vor folosi pentru aşa ceva? zâmbeşte Porta, cu un aer îngăduitor. Nu sunt ei atât de fraieri!
_ Sunt sigur, accentuează Sally, apăsând pe un buton de sub birou. Dar haideţi să atacăm problemele voastre, ca să le putem veni de hac ticăloşilor care vă fac necazuri.
Se aude un ciocănit precaut în uşă. în birou intră un Gefreiter uscăţiv, cu ochelari de învăţător. Are o expresie nefericită pe chip. Face o încercare nereuşită de a-şi pocni călcâiele milităreşte, dar sunetul se aseamănă mai mult cu plescăitul picioarelor unei găini care se bălăceşte în apă călduţă.
Sally se reazemă de spătarul scaunului şi-1 priveşte pe Gefreiter cu superioritate. Acesta stă ţeapăn în faţa biroului, privind ca un câine credincios care aşteaptă porunca stăpânului.
— Ascultă-mă cu atenţie, Lange. Răspunzi ca Unteroffizier Hartnacke să ajungă la „Gâscă cu trei picioare" la ora optsprezece fix, cu echipamentul special la el. îl vor contacta doi Obergefreiteri de la

Blindate.
— Am înţeles, să trăiţi! scrâşneşte Lange, încercând din nou să-şi pocnească călcâiele.
— Las-o baltă, mormăie Sally resemnat. N-ai să reuşeşti niciodată! Uită-te cum îţi fâlfâie mâinile! Ţine-ţi degetele alea de pungaş lipite de dunga pantalonilor! Fruntea sus şi încordează-ţi fundul! îţi atârnă braţele ca şi cum te-ai pregăti să te scarpini în
vorba ile Heinrich Himmler — sulul SS-ului.
In Germania silită să încheie armistiţiu la sfârşitul primului război I9°iq " A<lunarea Naţională a votat Constituţia de la Weimar. la 11 august , c.3re a rămas în vigoare până în 1933, când au venit la putere •M'onal-socialiştii. Perioada cuprinsă între 1919—1933 este cunoscută în istoria •-rmaniei sub numele de „Republica de la Weimar" *(n.t.j.*
Ge
fund! De fapt, cred c-ai s-o şi faci. Te trimit în braţele lui iva Poate-o reuşi el să te înveţe cum se stă în poziţie de drepţi. Est' un soldat de nimic, un bou! Deci, ce eşti, Lange?
— Permiteţi să raportez, să trăiţi! Gefreiter Lange e u soldat de nimic, un bou, domnule!
— Ieşi afară! ordonă Sally, făcându-i semn cu mâna, ca s cum ar fi vrut să gonească o muscă de pe o felie de pâine cu gem.
Gefreiter Lange face câţiva paşi înapoi şi, bineînţeles, se împiedică de prag şi cade. Se ridică cu greu, se ciocneşte de un civil şi închide cu grijă uşa în urma lui.
— Isuse şi Mărie, ce clovn! suspină Micuţul de pe covor, îşi ridică paharul pentru a-i fi umplut încă o dată. Ah, câte ne-a fost dat să vedem, nouă, prusacilor, în anii ăştia de război.
— înainte să ajungă aici, a fost profesor la o universitate oarecare din Sud, explică Sally calm. După ce a ras aproape complet o companie din bătaia puştii, mi 1-au trimis mie pe cap. Ca soldat, e complet neajutorat, dar se pricepe să folosească creioane, gume de şters şi alte chestii de-astea.
— Uneori e bine să ai asemenea oameni pe lângă tine, recunoaşte Porta. Câteva cuvinte şterse de pe un raport sumbru îl pot preschimba de urgenţă într-o ştire binevenită.
La câteva minute după ora şase, Porta şi Micuţul se furişează ta „Gâscă cu trei picioare" unde Unteroffizier Hartnacke s-a instalat deja la bar, în faţa unui castron de salată cu sos de usturoi. Ca de obicei, Micuţul se aşează pe două scaune.
— Câte unul pentru fiecare bucă, îi explică el râzând chelneriţei urâcioase. Pare grasă, pentru că poartă o rochie mult prea strâmtă.
îşi toarnă şliboviţă cu bere.
— Face bine la nervi, rânjeşte Porta, golindu-şi paharul dintr-o^ înghiţitură.
— încă unul? întreabă chelneriţa, pe un ton răstit, îşi trece furculiţa prin păr, apoi o înfăşoară, împreună cu un cuţit, într-un şerveţel de hârtie pe care-1 aşează lângă farfuria unui
client.
— O să răguşeşti foarte repede dacă pui mereu întrebări.
rosteşte Micuţul prietenos.
Porta se întoarce şi-i face cu ochiul bărbatului masiv.
— Am auzit că faci treabă bună fără prea mult tămbălău.
— Mi se spune „Soluţia Finală", răspunde Hartnacke laconic, cărând sos de usturoi în gură ca şi cum ar arunca tân cu furca.

__ Si "u gafEZ' niciodată? întreabă Porta cu suspiciune. O • • *Aur* mult cei de care te ocupi tu? Vreau să spun, mai apucă "S ia rămas bun de la viaţă?
' __M-am născut la Chicago, spune Hartnacke mândru.
mea e din Palermo. Tata a fost trimis înapoi în Grecia.
Restul îl bănuieşti.
^ __ isuse şi Mărie! zbiară Micuţul entuziasmat. Asta sună
destul de promiţător.
__ Care-i damblaua ta? se interesează Porta, ca un
„rofesionist. ^m auzjt c£ te îmbraci în haine preoţeşti. „Aleluia! Dumnezeu să te aibă în pază!", spui toate chestiile astea, nu? '
__ Faci tu cinste? întreabă Hartnacke, împingând în faţă
paharul gol.
Porta îi face chelneriţei semnul clasic pentru a le umple din
nou paharele.
__ Vezi tu, şopteşte Hartnacke cu o voce conspirativă,
punând mâna pe un pachet mare de lângă el. Când apare câte unul dintre „aleşii Domnului", oamenii devin în general prietenoşi şi se simt puţin stânjeniţi. Nici chiar cei mai mari ticăloşi nu trec nepăsători pe lângă un popă, iar când se termină slujba, copoii de la Alex* sunt mai îngăduitori cu un preot decât cu un bădăran de Unteroffizier neamţ.
— Ticăloşii din Kripo mişcă vreun deget la găinăriile pe care le fac ăştia d-alde noi? întreabă Porta, privind atent

portretul şifonat al lui Hitler de pe perete.
— Nu chiar, recunoaşte Hartnacke, înmuind o bucată de pâine în urmele sosului de usturoi. Se interesează de noi numai de formă, căci de fapt au prea mult de furcă cu sabotorii şi adversarii politici, care sunt împotriva anexării Austriei la bătrâna Germanie. Dacă vreun nenorocit mai zelos îşi vâră nasul prea mult, „ministrul de război" Sally apasă pe un buton şi, până să se dezmeticească, tipul se pomeneşte azvârlit într-o pădure poloneză, la vânătoare de partizani. N-o să avem probleme atâta timp cât ne ţinem de; arte de politică. De exemplu, dacă vrei sâ-1 trimiţi dracului pe un Gauleiter, cu un baston de dinamită vârât în fund, să nu vii la mine. Am avea necazuri. Băieţii de la Alex mişună peste tot şi ne-ar dibui imediat. Nu vor avea linişte până nu vor da de cineva pe care sa-1 convingă să mărturisească.
„ încep să înţeleg, murmură Porta gânditor, lungindu-şi gatul s-o vadă mai bine pe femeia îmbrăcată cu o capă de piele. • Pan în haina preoţească, afişezi un zâmbet smerit şi-o întrebi
Circa de poliţie de pe Alexanderplatz.

pe „victimă" când a călcat ultima oară în biserică. Până să gândească, ai si turnat în ea o grămadă de plumb. Salut SC pupă-1 din partea mea pe „ăl bătrân"! 51
— Ceva de genul ăsta, recunoaşte Hartnacke. Ce-aţi ?.j de-o friptură caldă? Friptura de cal ţi-o dau fără cartelă £
Propunerea lui stârneşte o ceartă aprinsă cu chelneriţa. car nu vrea să servească mâncare caldă la bar. Când vede însă că Micuţul îşi scoate cuţitul de luptă din cizmă şi i-1 pUne nepăsător între picioare, întrebând-o dacă a mai avut de-a face cu una atât de ascuţită, cedează.
— Nu s-a prins nimeni că faza cu preotul e o cacealma? întreabă Micuţul, cu gura plină de friptură de cal în sânge
— Da, e curios, intervine Porta. Dacă aş auzi că un amic de-al meu a fost pus pe drumul fără de întoarcere de către un ţârcovnic, n-aş mai lăsa pe nici un cioroi din ăsta negru să se apropie de mine. Mai întâi 1-aş bumbăci cum se cuvine.
— Majoritatea oamenilor în toată firea sunt mai proşti decât erau când s-au născut, explică Hartnacke, şi nu trebuie să uitaţi că singurul tip care şi-a dat seama că un popă i-a jucat festa nu mai poate vorbi. E mort!
— Cum îi mierleşti de obicei? întreabă Porta cu interes, comandând încă o friptură.
Hartnacke tace cât timp chelneriţa îi serveşte cu bere si şliboviţă.
— Folosesc numai metode verificate şi sigure. Laţul de oţel sau un pistol cu amortizor nu fac mizerie în jur. Terciul ăla sângeriu e scârbos. Am învăţat nişte chestii la Fort Zittau, unde m-am dus ca voluntar. Ştiam că ăia te învaţă ceva ce nu poţi afla din altă parte, pe timp de pace.
— Ce fel de chestii? întreabă Porta, împingând nervos o prostituată, care e pe cale să" se aşeze lângă el.
Femeia deschide gura să spună ceva, dar o închide rapid în momentul în care dă cu ochii de cuţit şi de boxul cu ţinte.
— Am învăţat şmecheriile pe care un domn educat ri-ar' trebui în nici un caz să le ştie, continuă Hartnacke, ducând la gură ultimele bucăţi de friptură, cu gestul unui om care curăţă o cocină.
Câteva ore mai târziu, pleacă împreună de la „Gâscă cu trei picioare". Porta spune, cu o voce abia auzită, dându-i lui Hartnacke un ghiont în coaste:
— Vreau ca Egon Pufarezu' să dea ortul'popii instantaneu. Dar ticălosul ăsta netrebnic trebuie să afle că eu sunt cel care i-a venit de hac! îndată ce-i trimiţi sufletul lui negru în iad, să laşi pe cadavru un bilet pe care să scrie: „Optzeci la sută", ca să afle tot Berlinul ce păţesc cei care nu vor să-şi plătească dobânda.
_ Nu e puţin cam imprudent? întreabă precaut Hartnacke. - lumea ştie că tu eşti persoana care cere această dobândă, ar dacă sticleţii din Aiex nu sunt aşi în dezlegarea crimelor. vor scrânti prea mult minţile să-şi dea seama cine-i 1u~*'sul pufarezu' arc o şleahtă întreagă de târfe. Câteva dintre laP a* or sj ciripească, şi atunci băieţii din Alex te vor înhaţă
ca _ Nj-arc nici un farmec dacă nu e clar că de la mine i s-a râde Porta din inimă. Plăcerea asta merită riscul.
1_ Bine. Oricum, e vorba de capul tău, răspunde nepăsător Hartnacke. Eu voi avea grijă să nu se afle nimic despre mine.
_ Normal, zâmbeşte Porta. Când vor descoperi pe cadavru biletul cu optzeci la sută, o mulţime de oameni din Berlin vor tremura de frică şi se. vor agita să-şi plătească datoriile.
— Răbdarea noastră are şi ea limite, răbufneşte Micuţul. O să afle toţi că ne-am întors din război. Când Pufarezu' o s-o păţească, ne vom ocupa de piticania aia afurisită.
Porta îl sună pe Egon de la un telefon public, aducându-i fericita veste a reîntoarcerii sale la Berlin.
— Doamne, ţine-mă! Eşti chiar tu, Porta? Ce surpriză plăcută, strigă Egon. Nu ţi s-a întâmplat nimîc rău în războiul ăsta crud? Aud că se petrec lucruri îngrozitoare pe-acolo! Tocmai când te gândeşti la un prieten drag, au/i că de fapt a murit!
— Nu-ţi face griji, îl linişteşte Porta. Am mai multă viaţă în mine decât ai sperat tu şi alţi câţiva. Te-ai putea convinge de chestia asta dacă până la opt seara n-o să-mi plăteşti datoriile pe ultimii doi ani!
— Dragul meu Porta, totul s-a schimbat de când ai plecat tu să mai cucereşti niţel *Lebcnsraum** pentru

bătrâna Germanic, draga de ea. îmi pare rău că trebuie să fiu primul care ți-o spune, dar să știi că ți-au preluat alții afacerile. Sunt nişte oameni nesuferiți! Zău! Nu-i vezi niciodată zâmbind!
— Lasă asta! răcneşte Porta, picrzându-şi stăpânirea de sine. (Suflă fumul în receptor, ca şi cum acesta ar fi fost fața lui Egon.) Vii când ți-am spus şi-mi dai mălaiul. Şi pe nesuferiții ăia să ți-i bagi în cur. dacă mai ai loc şi pentru ei!
Dragul meu Porta, replică Egon pe un ton mulțumit. doar nu-ți închipui că vreau să dau ortul popii, nu? Mai ales acum, când viitorul pare să fie destul de promițător! . ~ Ascultă-mă cu atenție, băi găoază de maimuță, fiu de rtă sălbatică, şacaPimpuțit şi trădător! rage Porta în receptor. nu apari cu un sac de parale, ține minte că ți se va

Lebensraum — spaiiu vital *(n.i.)*

întâmpla ceva rău. Ceva foarte, foarte rău. Ceva care te separa pentru vecie de lumea asta! "
J ıd

— Aaa, n-ai să faci tu aşa ceva. nechează Egon agit izbind înfricoşat telefonul de perete.
— Gândeşte-te bine, secătură, cine e şeful!
Porta lasă receptorul să atârne. De departe, se mai aude vocea subțire a lui Egon.
— S-a cam speriat, rânjeşte Micuțul satisfăcut. Precis o să vină.
Dar Micuțul se înşeală. Egon nu apare. A doua zi, Porta şi Micuțul se duc pe Sperlingstrasse, însoțiți de Unteroffizjer Hartnacke, pentru a purta o discuție intimă cu Egon Pufarezu' Când să intre pe poarta blocului lui Egon, Viola Sparge-Boaşe apare ca o vijelie şi-1 îmbrânceşte pe Micuțul.
— Ce dracu', zbiară el enervat, ridicându-şi boneta din mocirlă. De ce nu te uiți pe unde umbli, scroafă obeză ce eşti?
— Eu, scroafa obeză? răcneşte Viola jignită, lovindu-1 cu piciorul în gleznă.
— Ce naiba faci, târfă de doi bani, de mâna a şaptea? explodează Micuțul scos din minți, țopăind într-un picior şi frecându-şi glezna lovită. Las' că te aranjez eu, o să te rup în două ca pe o zdreanță!
— Şterge-o, țărănoiule! şuieră Viola arțăgoasă. O să-ți zbor fuduliile! Dacă ai aşa ceva!
— Cred c-ai pus-o numai cu caracatițe, pufneşte Micuțul, lovind cu pumnul în direcția Violei. Dacă ar fi atins-o, ar fi omorât-o cu siguranță, dar ea reuşeşte să facă un pas înapoi şj scapă nevătămată. Apoi îl pocneşte cu piciorul în genunchi. Repetă gestul, băgându-i şi un deget în ochi. Micuțul se rostogoleşte şi se apucă cu mâna de-un cărucior plin cu. peşte, din fața pescăriei, în aceeaşi clipă, îl şi ridică, răsturnând peştii stricați peste Viola. Bucăți de peşte zboară prin aer.
— Gata distracția, zbiară Porta iritat, făcând o încercare nereuşită de a-i despărți. N-avem timp de joacă. Am venit aici să rezolvăm nişte probleme!
Viola, însă, e complet turbată.
înşfacă un peşte, îşi ia avânt, îl azvârle, dar greşeşte ținta. In loc să-1 lovească pe Micuțul, peştele îl izbeşte pe negustor, care tocmai ieşea din magazin. Cu un țipăt ascuțit, acesta cade pe spate. Piciorul lui de lemn zboară prin aer şi-o pocneşte pe Viola drept în față, dar ea îşi imaginează că Micuțul este cel care a lovit-o. Degetele i se încovoaie precum ghearele unui vultur şi zece unghii roşii brăzdează obrajii Micuțului. Simțind cum îi țâşneşte sângele, Micuțul înşfacă piciorul de lemn al negustorului de peşte şi-o pocneşte pe Viola drept în cap.

l crapă în două, dar Viola nu este încă învinsă. Are ^C10nament, e obişnuită să i se spargă sticle în cap. Răsuflând a''tr£ eu îl atacă în locurile mai sensibile. Degetele ei versate îşi f'' *loc* pe sub mantaua lui şi pe sub cele trei perechi de izmene firate din stocul Armatei.
Gura Micuțului se cască larg. Un răcnet sălbatic răsună pe " treaga stradă. Genunchii îi ajung la nivelul capului şi, o clipă, re suspendat în aer. La Zirkus Kranz ar fi provocat un ropot d aplauze. Se rostogoleşte pe stradă, urmat de o tricicletă de marfă, încărcată cu saci de porumb. Micuțul e într-o stare atât de jalnică încât nici n-o observă. Când îşi revine, nu se gândeşte decât la Viola. A dispărut, de parcă a înghițit-o pământul.
__ piciorul meu! zbiară negustorul de peşte, înconjurat de o mulțime de cutii strivite.
__ E aici, şontorogule! urlă Micuțul, şi-i aruncă piciorul drept în grămada de peşte terciuit. Observă după un butoi pălăria Violei. Deci acolo mi-eşti! Boarfă nenorocită! rage el. O apucă de piept şi-o azvârle prin uşa de la „Găina verde".
Viola zboară cu viteza unui glonț, îl trage şi pe Porta după ea, şi se izbeşte de un suport care cântăreşte aproape o jumătate de tonă, făcut din tuburi de' obuze din primul război mondial. Acesta se prăbuşeşte cu un bub'iiî asurzitor pe masa specială a pictorilor şi o fărâmă. Bere, friptură de porc, carne de cal, sos şi cârnați sunt aruncate în aer şi se preling încet pe pereți.
— Ruşii! țipă un invalid din primul război, (îşi agață undeva piciorul de lemn şi nu se mai poate mişca.) Frontul Roşu! mai apucă el să îngâime şi leşină. Insigna îi străluceşte pe reverul hainei. A uitat să şi-o scoată. Din acea zi, n-a mai purtat-o niciodată. '
Unteroffizier Hartnacke se află în plin proces - de despachetare a hainei sale preoțeşti, când .e aruncat peste

tejgheaua barului. Trage după el trei porţii de Sauerkraut şi Eisbein*. Sloboade un geamăt înăbuşit ca de cucuvea şi o ia razna. Toate planurile precedente cad. Nu mai e timp pentru precauţie şi pentru acţiuni mascate. Direct la atac! Cu un rânjet diabolic, îşi smulge Naganul din tocul de la subsuoară. —- Aşa^, Egon, te scot eu din funcţiune! Ştie că Egon stă în birou! lui, lângă un calculator supraîncălzit, aşteptând parcă un criminal care să-i zboare creierii.
i ace un salt peste tejgheaua barului, evitându-i cu greu pe
°la si ne Porta rare stan ne nodea. muscându-şi unu! altuia
Viola şi ne Porta, care stau pe podea, muşcându-şi unu! urechile, îşi şterge Sauerkrautiil de pe faţă şi pleacă din ba
Ciolan de porc cu var?ă acra *fn.t.).*
altuia bar ca o

vijelie. „Asia, gândeşte el, o să intre în istoria Berlinului. \\, s_. mai întâmplat până acum aşa ceva. Când bătrânul Fritz şi't'0? generalii hu vor fi morţi şi demult uitaţi, se va vorbi îj! continuare despre «Soluţia Finală» şi despre ce-a păţii E u;;.) a jn cel de-al doilea război mondial".
Egon stă pe un scaun confortabil, privind mulţumit cifrele (je pe calculator, când deodaiă uşa se izbeşte de perele cu atâta violenţă încât e smulsă din balamale. La început, crede că a năvălit înăuntru un întreg regiment. Se uită împietrit la gura ţevii pistolului. Un sunet strident îi zgârie timpanele, şinele câteva fire de păr pe care le mai are pe cap i se zbârlesc de frică Leo, bucătarul, încearcă să-1 prevină asupra pericolului care-i ameninţă. Piticul Oliert, de numai un metru treizeci, cade fulgerat la picioarele scaunului lui Egon, agitându-şi braţele ca un curcan cu capul retezat.
Egon îşi cască terorizat ochii albaştri şi scânceşte ea o pisică udă leoarcă, pe un sloi de gheaţă.
— Până aici ţi-a fost! Peşte nenorocit ce e şti i rage Hartnacke. O să te împuşc ca pe-un şobolan!
— N-ain putea să discutăm puţin? îl imploră Egon, care se pricepe de minune să scape din cele mai dificile situaţii.
— Ai discutat destul în viaţa asta! îl întrerupe Hartnacke. cu un hohot răutăcios. Ai s-o păţeşti! Propteşte gura ţevii pistolului pe nasul lui Egon şi apasă pe trăgaci.
O explozie uriaşă zguduie pereţii „Găinii verzi", făcându-1 pe negustorul de peşte din stradă să se adăpostească în spatele unui butoi.
Egon se rostogoleşte de câteva ori, cu scaun cu tot. Olfert, piticul, stă pe podea, zbierând să fie chemată poliţia şi cei din SS. El' e unul dintre membrii fondatori ai Partidului şi-şi aminteşte întotdeauna acest lucru când viaţa îi e în pericol.
Hartnacke îşi contemplă uimit mâna. Sângele se prelinge pe documentele de pe masă. S-a grăbit şi a făcut o greşeală fatală, nepermisă nici chiar unui recrut care de-abia" şi-a îmbrăcat uniforma soldăţească. Are prostul obicei de a-şi lua cu el întotdeauna două pistoale, un Nagan rusesc şi un P-38 german. în buzunar are muniţia pentru amândouă. Din cauza încăierării cu Viola şi a confuziei ce a urmat, a încărcat Naganul cu muniţia P-38-ului. Nici o armă nu poate fi încărcată decât cu muniţia ei.
Naganul s-a făcut ţăndări. Bucăţi din degetele lui Hartnacke au sărit în toate părţile. Fuge şocat de la „Găina verde . neamintindu-şi niciodată cum a ajuns la Ministerul de Război. Sanitäts-Unteroffizier Steinhart îi coase rănile de pe mână cu

, ăcje. nici un medic n-ar fi de acord cu felul în care lucrează, e'- __ Q.J puţin o lună n-ar trebui să ieşi din Ministerul de n--boi rage Sally furios. Sper că te-ai lecuit să mai iei cu tine nuă arme diferite! Eşti sărit de pe fix, să ştii! îţi dai seama că •t' complet ţicnit? Ştie deja o jumătate din Berlin că tu ai făcut ezbâtiile de la „Găina verde". Până şi un jidan hămesit şi-ar da '•eama de asta. Acum sunt sigur că maică-ta nu s-a gândit prea mult'când te-a proiectat! . . f .
Hartnacke priveşte încruntat şi olteaza cu resemnare, îşi tace planuri să-1 termine cu prima ocazie.
în biroul de la "Găina verde", Egon îşi pipăie înmărmurit faţa. Pjină la urmă, îşi dă seama că nu-i curge sânge şi că de fapt^n-a păţit nimic, îl cuprinde un sentiment de bucurie
nestăvilită.
— M-am sculat din morţi, spune ej, plângând şi râzând în
acelaşi timp. (îi mulţumeşte lui Dumnezeu, dar începe imediat
să blesteme.) Răzbunare! strigă el. Răzbunare! Vreau să-1 văd pe
blestematul ăla de „Soluţie Finală" făcut bucăţi. O să-1 dau prin
.maşina de tocat şi-o să-1 arunc la câini!
Cu piticul Olfert în frunte, banda lui Egon scormoneşte Berlinul în căutarea lui Hartnacke. Egon e atât de furios, încât n-a mâncat de trei zile, deşi e un adevărat gurmand.
Treptat, vânătoarea se domoleşte, într-o după-amiază, pe când Egon se distrează cu două dintre preferatele sale, Porta şi Micuţul dau buzna în cameră, fără să bată la uşă. Egon tocmai se îmbrăcase cu lenjeria din mătase şi

dantelă a uneia dintre fete. Se simte bine aşa.
Micuţul îi împinge brutal, în ureche, puşca cu ţeava retezată. — Credeai c-ai scăpat? şuieră el cu răutate. Nu! E doar începutul! Toţi ticniţii ăia culţi care se duc la operă spun că sfârşitul e întotdeauna partea cea mai grozavă. .'
— Te-am rugat să vii să te-ntâlneşti cu noi, nu-i aşa? "l^^kă Porta cu bunăvoinţa, aplecându-se deasupra lui Egon. (Zâmbeşte şi îl ciupeşte uşor de obraz.) Se pare că n-ai vrut să ai'ri ^e t'~am spus, aşa încât am hotărât că te-ai putea descurca Ş'_ tară urechi. Ţi le vom zbura pe amândouă! Vei avea plăcerea sa auzi zgomotul! N-am vrea să-ţi răpim bucuria asta! Va fi cea mai straşnică bubuitură pe care ai auzit-o vreodată! Ai senzaţia ca-ţi explodează tot capul. Şi poate chiar aşa o să se şi întâmple! 91 urechile astea ale tale. pe care nu-ţi place să le foloseşti, se v°r sfărâma!
„ — Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta! strigă Egon frântă, ţinându-şi mâinile pe faţă.
cu vocea

,v«1

— Nu, zău? râde -Micuţul cu poftă. Fii convins că putem secătură!
— Ar fi o crimă! şopteşte Egon răguşit, străduindu-se să scape.
— *Folie de grandeur!* râde Porta încântat. Mai potrivit ar fi să-i spui „deratizare", şobolanule! Când o să-ţi tăiem instrumentul şi-o să-1 trimitem la Alex, vom primi o medalie. Şi voi două, intraţi în dulap! le ordonă el celor două femei pe jumătate goale, care-i ţineau companie Pufarezului şi care acum stau în vârful patului, tremurând de frică. Dacă faceţi mai multă gălăgie decât un motan .care urmăreşte o mâţă în călduri, o să vă tăbăcim fundurile până când n-o să mai ştiţi de voi! Sunteţi curioase să aflaţi cum e?
— Cunoşti vreo rugăciune? întreabă Micuţul pe un- ton aspru, pocnindu-1 pe Egon cu dosul palmei. Noi suntem foarte omenoşi, nu vrem să trimitem un individ ca tine pe ultimul drum fără să-i dăm şa'nsa să-şi spună rugăciunea.
—' Haideţi să stăm puţin de vorbă, îi imploră Egon cu glas răguşit. Am banii. N-am venit când mi-aţi spus pentru că a fost o neînţelegere la mijloc!
— Da, da, sigur. Greşeli şi neînţelegeri! Ele sunt cauza tuturor necazurilor din lume, oftează impresionat Micuţul. Hai, fă-ţi rugăciunea, ca să fim siguri că Sfântu' Petru te va întâmpina bucuros!
— Nu ştiu nici o rugăciune! Nu sunt credincios! zbiară disperat Egon.
— Da, se pare că nu eşti! Numai oamenii buni sunt credincioşi, iar tu nu eşti bun absolut deloc! zice Micuţul, împungându-1 în ceafă cu ţeava retezată a puştii sale.
— Atunci, roagă-te tu în locul lui! strigă Porta, încuind uşa dulapului în urma celor două partenere ale lui Egon.
— Tatăl nostru, care eşti în Ceruri — intonează Micuţul cu privirea ridicată spre tavan —, rămâi acolo unde eşti si lasă-ne pe noi aici, jos, să ne rezolvăm treaba singuri, ca să-ţi fie reputaţia neîntinată!
— Haide Egon, să facem o mică plimbare! spune Porta, aruncându-i un pardesiu, îmbracă-te! Nu putem să mergem cu tine pe străzile Berlinului îmbrăcat în lenjerie de damă. S-ar lua după noi cei din Brigada Moravuri!
— Şi fără gălăgie, îl atenţionează Micuţul cu asprime, în timp ce coboară scările. Dacă nu vrei să te trezeşti cu fuduliile îndesate pe gât!
Cu Egon între ei, se îndreaptă pe Friedrichstrasse către o maşină-amfibie a Ministerului de Război, pusă la dispoziţia lor

âtre Oberfeldwebel Sally. Un Şchupo priveşte cu interes cum -\ împing pe .Egon în vehicul. 11 ___
Dezertor? se interesează el, uitându-se la Egon cu dispreţ.
_- Da răspunde Porta. Trebuie dus în faţa plutonului de
ţie. Aşa se procedează în astfel de cazuri. Pe nemernicii
CX e se tem să fie împuşcaţi de inamic trebuie să-i lichidăm noi!
ca _ Aşa e corect, încuviinţează îngâmfat omul din Şchupo,
vârându-şi degetele pe sub centura bine lustruită.
_ Vor să mă ucidă, zbiară Egon cu disperare, sperând
într-o şansă de a scăpa.
_ Execuţie e cuvântul potrivit, îl corectează aspru poliţistul din Şchupo. îşi pocneşte tocul pistolului cu un gest semnificativ. Sper să te cotonogească bine înainte să te-mpuşte, ticălos
trădător ce eşti!
— Nu, surâde Porta prefăcut, nu! In Armată nu se procedează aşa. Suntem omenoşi. Ţintim la frunte. Şi apoi, poc! îşi duce mâna la marginea bonetei cu un gest nonşalant. Şchupo îi răspunde la salut

în maniera cazonă.
Pornesc din Friedrichstrasse cu viteză maximă.
— îți promit c-o să ai parte de-o experiență unică, spune Porta, în timp ce merg spre Charlottenburg Chaussee. Vei fi prima persoană din lume care va cădea de pe Siegessăule*.
— Hai să discutăm puțin, şopteşte Egon fără vlagă. Voi nici nu ştiți prin ce perioadă dificilă am trecut eu. Voi aveați probleme doar din cauza războiului şi, oricum, v-au ajuns!
— Las' că ştim noi, replică Porta, ținând volanul cu o . singură mână. Grijile ne înveninează viața şi sfârşim prin a le
lua cu noi în groapă. Tipii optimişti ca mine reuşesc să se mențină deasupra rahatului ăstuia. De cum am deschis ochii în Germania, am fost un om de afaceri respectabil şi am făcut întotdeauna un negoț cinstit cu mărfurile care aveau căutare pe piață.
— De exemplu, intervine Micuțul sigur pe el, afaceri cu tarfulițe, şi n-ai cerut niciodată mai mult decât optzeci la sută. E toarte rezonabil!
~ ?ar tu' Egon, cred că eşti scrântit, continuă Porta. Chiar
dacă ai freză de civil, să nu-ți închipui că poți să mă dai gata!
Tembel, asta e! zbiară furios Micuțul. Avea impresia că
Poate pune gheara pe ce vrea el şi că ne poate trage pe noi în
u ~~ E un şoc pentru tine, nu? Să te trezeşti că ne întoarcem la Berlm! spune Porta cu tristețe.
te
— Columna Victoriei
monume
ent din Berlin.
199
— Am fost întotdeauna cinstit cu prietenii mei, sughițe Ee0 nefericit. Vă rog, fiți înțelegători şi hai să mergem înapoi l" „Găina". Dobânda vă aşteaptă acolo. Totul e trecut pe chitam de plată. Poate s-a mai strecurat câte-o mică eroare de calcul dar e scuzabilă, ținând cont de vremurile în care trăirn. Nu e caz-ul să vă plecați urechea la tot ce se spune despre mine. Arn un suflet bun. Aş merita mulțumiri pentru tot binele pe care 1-am făcut eu oamenilor, dar n-am auzit niciodată vreun cuvânt de recunoştință!
— Nu meriți decât să ți se găurească țeasta, declară Porta lovind volanul cu palma. De exemplu, ştiu foarte -bine că tu eşti cel care i-a venit de hac Hoțului de Biciclete şi, tot din cauza ta, Charlotte Târfa s-a ales cu bibilica sfărâmată.
— Asta e o minciună sfruntată! protestează Ligon, ducându-şi mâinile la cap. Nu mi-am pătat niciodată mâinile cu sânge! Şi le întinde spre Porta, acoperindu-i complet vederea, ca să-şi însoțească pledoaria cu probe. Porta reuşeşte cu greu să evite o femeie care vinde ziare, îmbrăcată în rochie albastră; îl copleşeşte cu expresii vulgare în limba lui Goethe.
— Eşti prea laş şi prea deştept să le faci chiar tu felul, surâde Porta. Piticul se ocupă de chestiile astea. S-a u dus cu „Barza" la Charlotte şi i-au spus c-o sâ-i arunce copiii pe fereastra dacă nu le dă şaizeci la suta din ce-a câştigat la „Bufnița". Ea a refuzat, aşa că s-au întors şi au cotonogiî-o puțin. N-au obținut nici aşa paralele, fiindcă ea s-a gândit că Hoțul-de Biciclete o să-ți vină de hac, rahat ce eşti! Până la urmă, au fost aruncați pe geam, şi ea, şi puştii.
— Doar nu crezi c-aş fi în stare să fac o faptă atât. de cumplită? întreabă Egon cu voce nesigură. Căutați-1 pe Hoțul ele Biciclete şi-o să vă spună că toate astea nu sunt decât minciuni!
— Ai simțul umorului, râde Porta batjocoritor. Dac-o sa-! mai vadă cineva pe băiatul ăla ieşind de la Moabitt, după sentința pe care a primit-o, atunci să ştii c-o să aibă o barbă până-n pământ şi peste nouăzeci şi şapte de ani. Din câte ani auzit, arată deja ea rezultatul încrucişării dintre Frankenstein şi
o mumie.
— Trebuie neapărat să mă ascultați, zbiară nerăbdător Egon. Ce aveți voi cle-a face cu „Hoțul"? A fost un o in îngrozitor şi tortura femei!
— Ce mai pălăvrăgeşti, îl întrerupe nervos Micuțul. Fii şi tu o dată un adevărat german, învață să priveşti moartea în fața. Eşti unul din vechea ceată SA* a Fiihrerului şi prin '33 umbla)
* SA — *Sicherhcits Abteilung* — Detaşament de Siguranța — prima gaida a lui Hitler *(11.t.)*.
200
riomagul în mân â pe străzi,
CU _- Eliberați culoarul când trece condamnatul la moarte, - cum spunea călăul, rânjeşte Porta, în timp ce virează spre
Par__ j^ e eazul să vă transformați în criminali doar de dragul
murmură Egon. Glumeam când ți-am spus să nu mai ai
me-'o pretenție la bani. Ce. ți-ai pierdut simțul umorului?
Trebuie să mai glumim şi noi din când în când, în vremurile
astea grele!

_ Atunci n-ai decât să râzi, propune Porta. (Hohoteşte cu noftâ) Tocmai pentru asta ne şi ducem la Siegessăule, ca să ne distrăm puţin. Eu şi Micuţul am văzut de multe ori cum se poate muri rapid, dar n-am întâlnit pe nimeni care să pice din vârful Siegessâ'ulei. Cândva mi-ai spus câ-ţi doreşti foarte mult să înveţi să pluteşti. Acum te vom ajuta să-ţi, realizezi visul. Nu uita să întinzi Braţele în lături şi să le mişti aşa cum îşi mişcă pescăruşii aripile. Noi nu facem decât să te ajutăm să porneşti. dar îţi promit că va fi un start fără cusur!
— Va fi o privelişte extraordinară, jubilează Micuţul. Doar şaizeci şi şapte de metri înălţime, şi vei ateriza în mijlocul unui gazon de trandafiri!
— Şaizeci şi şapte şi jumătate, îl corectează Porta. Dar nu uita să dai din picioare, Egon, fiindcă altfel ai să cazi cu capul în jos, şi nu cred că sfecla asta sensibilă a fa ar putea suporta
aşa ceva!
T- Da, întinde-te aşa cum se spune la cercurile de planorism.
îl sfătuieşte Micuţul. Foloseşte curenţii ascendenţi!
Un zgomot puternic îi curmă vorbele. Porta e aruncat brusc din vehicul şi aterizează direct în lac. Raţele şi lebedele se înalţă în aer, fâlfâind din aripi agitate. Micuţul se rostogoleşte pe asfalt, dar se ridică imediat. Goneşte pe iarbă, încercând să scape din calea amfibiei, care vine huruind şi sfărâmându-sc în urma lui-,
Deasupra vârfurilor copacilor se ridică limbi lungi de flăcări, in clipa în care vehiculul ia foc. Porta iese la mal, înjurând atât ue tare încât acoperă ţipetele de protest ale lebedelor şi ale
—- fermele ăla blestemat, răcneşte Unde s-a dus?
a • T* , a urcat în taxiul care ne-a ciocnit, explică Micuţul. un h r Şi nervos bralele- îl văzusem acolo, cum ne pândea ca Piti 11 ' Credeam ca aşteaptă un client, dar apoi 1-am zărit pe
m la volan; era însă prea târziu să mai fac ceva. Port "u" fe^ se poate spune că aştepta un client, mârâie
' SCUrgându-şi apa din bonetă. Un client mai special!

I
ne-a tras pe sfoară.
— Eu cred că a avut un curaj nebun să lovească intenţion în mijlocul parcului, o maşină paşnică din Armata lui Adoîfi spune Micuţul furios. Pe toate indicatoarele scrie că vite maximă admisă e de douăzeci kilometri la oră, şi vine porcul ai3 pitic cu o sută de kilometri la oră! Unde s-or fi ascu ^ blestemaţii de poliţişti de la circulaţie tocmai când ai nevoie (jS ei? Nu sunt niciodată acolo unde trebuie!
— Asta chiar că le-ntrece pe toate! răcneşte Sally, c§ncj ajung înapoi la Ministerul de Război şi-i povestesc incidentul cu taxiul. N-aţi auzit niciodată de dinamită? De ce nu i-aţi băgat câteva în fund? Acum e clar un lucru: trebuie neapărat sâ-1 omoram pe şobolan, dacă vreţi să rămâneţi în viaţă! Oamenii lui vă caută în mod sigur peste tot ca să vă zboare creierii! Şi voi staţi degeaba, ca două mâţe vagaboande ude leoarcă, şi vă uscaţi la radiatoarele guvernului! Of, ar trebui să... să... să... să
vă scuip!
— Povestea asta se va termina dur de tot, mârâie Porta, cu o privire sfredelitoare, (îşi mai stoarce o dată mantaua.) Pufarezu' o va păţi rău pentru asta! Când noi am hotărât să cadă-n cap de pe Siegessăule, nu se poate să plece pur şi simplu
într-un taxi!
— Nu pricep cum de-au ştiut c-o luăm prin parc? se întreabă
Micuţul cu o expresie mirată pe chip.
— Cele două pe care le-aţi încuiat în dulap, îi explică Sally, făcând un gest amplu cu braţele în semn de dezgust, au auzit tot ce-aţi discutat şi au înţeles unde o să-1 duceţi. Nu trebuie să fii Einstein ca să pricepi un plan aşa şubred. Materia cenuşie din capul mare cât o baniţă al Piticului s-a pus puţin în funcţiune şi urmarea o cunoaşteţi foarte bine. Haideţi, ridicaţi-vă fundurile de acolo şi terminaţi odată ceea ce aţi început. Egon va sta la „Cucuvea", îndrugând verzi şi uscate. Duceţi-vă prin curte, intraţi pe fereastra pivniţei şi surprindeţi-1 pe la spate. E mai uşor aşa! De-asta comisarii lui Stalin împuşcă oamenii în ceafă, atunci când trebuie lichidaţi!
Porta îşi pune Naganul său preferat în tocul de sub braţ., îşi vârâ în buzunar zece încărcătoare pline.
— Crezi c-ar fi mai bine să luăm o „pianină" cu noi. întreabă el, vârându-şi P-38-ul într-un alt buzunar, de unde i-ar fi foarte uşor să-1 scoată dacă ar interveni ceva neprevăzut.
— Nu, spune Sally hotărât. Vă aflaţi în Berlinul civilizat Ş' oamenii nu acceptă indivizi înarmaţi cu mitraliere care să 1£
spargă geamurile!
— "Să mejgem, face Porta încruntat. De data asta nu ne mai complicăm, îl lichidăm aşa cum se procedează cu hoţii de cai din Texas!

tr'
în
Aveţi grijă, îi avertizează Sally, în momentul în care ies *T* spere. Puteţi avea surprize. Ţineţi minte că Egon nu-i

un -'" ' din Schlesvvig! E berlinez în toată regula şi ştie exact ce ânoj ^ ^_ pentru a rămâne în viaţă! { nd se furişează pe fereastra pivniţei, Micuţul se înţepeneşte dru şi Porta trebuie să folosească o rangă pentru a-1 elibera. CUrcă încet pe scări până la primul etaj, de unde răzbat i Primele două camere sunt goale, dar în cea de-a treia e
•·
Basuri, * •-----
multă lume. . .
Egon stă în spatele unui birou imens, care-1 tace sa para şi l rnjc decât în realitate. E îmbrăcat în negru, cu o cămaşă de-un alb orbitor, care, după părerea lui, se potriveşte de minune cu brcfnzul său artificial. Are impresia că bronzul îi conferă unui bărbat un aer. viguros, în stânga şi-n dreapta lui, •stau doi uriaşi din garda personală, care privesc cu atenţie în toate părţile, în lumina chioară se mai observă două gorile păzind uşa de la intrare a restaurantului. Sunetele tobelor şi ale saxofoanelor se aud de departe. .
— Uau-uau! latră Micuţul aplecându-se spre Egon, arăţi ca şi cum ai fi nimerit într-un roi de viespi, dar poate că n-ai făcut totuşi decât o mică plimbare cu taxiul în jurul Grădinii Zoologice!
— Aţi vrut să mă omorâţi, băieţi! spune Egon calm, apăsând pe fiecare vorbă.
îi suflă Micuţului fum în faţă, exact ca în filmele americane cu bandiţi. Micuţul râde cu poftă. Simte că trebuie să facă asta • ca să câştige un răgaz. ;'
în scurt timp, încep să se petreacă atâtea lucruri deodată, încât, mai târziu, Porta va spune că a fost aproape ca la un cutremur. Toată banda sare pe ei. Una din gorile îl pocneşte pe Micuţul peste faţă cu o scândură, atât de puternic încât aceasta crapă pe mijloc.
;—.Omorâţi-i! porunceşte Egon bucuros, lovindu-1 pe Micuţul cu piciorul.
_ Cei doi haidamaci de lângă uşă îl înşfacă pe Porta şi încearcă ^C1 zdrobească ţeasta. Pumnii ţâşnesc fulgerător prin aer şi-1 izbesc în faţă. Se răsuceşte, dar în cădere atinge ceva 'moale. Una dintre gSrile sare în lături urlând de durere, cu mâinile mtre picioare.
Micuţul se rostogoleşte ca o minge, apoi se ridică, înşfacă un sf- U~n J1'" loveşte pe cel mai apropiat agresor. Scaunul se
ramă şi gorjia cadCj cu un geamaţ prelung. pic' ln^uru' om din garda personala a lui Egon care mai e în oarf> se repede la Micuţul, agitând un ciomag. Micuţul se spre el cu capul înainte, cu tot avântul celor o sută treizeci de kilograme ale sale. îi repede un şut în picior •• prăbuşesc amândoi, asemenea coşului unui vapor car^' H prăvăleşte peste punte. Cu un pumn bine direcţional, Micuţ i* sparge agresorului laringele. ca pe o coajă de ou. Acestn i" grămadă pe podea cu un răcnet animalic. Ciomagul îi alun -din mână.
'Cca
Porta ii înşfacă şi se repede cu o ploaie de lovituri r<sun atacatorilor.
îndată, Hgon realizeazä gravitatea situaţiei şi, fiindcă nu omul care se simte in largul lui când asistă la o scenă violenţă işi ia pardesiul său negru, bine croit, şi iese în fugă din camera'
— După el! strigă Porta, pocnindu-1 pe unul din hăndrălăi cu ciomagul în cap. cu un gest aproape prietenesc.
— Mi se rupe inima, strigă Micuţul, ameninţându-i pe cei din încăpere cu pistolul. De data asta vă iertăm, dar cândva tot o să vă mierlim pe toţi. în general, omoram numai atunci când suntem de comun acord că e necesar s-o facem. La perete! Mâinile sus şi picioarele depărtate! Palmele mai sus! Se vede că n-aţi fost niciodată la Hamburg. îi controlează cu mâini sigure, golindu-lc buzunarele de chei. bani. ţigări, portofele şi pistoale. Portofelele şi le bagă în propriile buzunare, iar celelalte lucruri le arunc,ă pe fereastră. Iese pe uşă cu spatele, o încuie si împinge un scaun dedesubtul clanţei.
Porta trece în goană prin restaurant, îmbrânceşte în trecere un chelner şi iese în stradă. Porneşte pe drum, apoi se opreşte. Se întoarce de unde-a venit, realizând că Egon ar fi putut fugi în direcţie opusă.
Micuţul se năpusteşte pe poartă cu pistolul în mană şi priveşte confuz în jur.
in spatele lui se aude un trosnet sec.
— Ţi-arăt eu ţie! zbiară August, unul din membrii garai personale a lui Egon. A reuşit să evadeze şi acum continuă urmărirea. Te fac praf! vociferează el. agitând ciomagul pe care-1 aruncase Porta, ca să demonstreze că vorbeşte serios, b n glonţ şuieră prin întuneric. Omul se răsuceşte, se izbeşte de uşa care cedează şi cade cu o ploaie de cioburi şi aşchii de lemn. Se clatină o clipă, apoi se prelinge uşor pe.podea,.ca un sac de. grăunţe găurit.
— Fereşte! strigă agitat Porta, simţind cum se desprinde o siluetă întunecată din spatele unor lăz.i de gunoi, care îndreaptă spre el ceva mare şi negru. La lumina unei străfulgerări. obser\J că mâna care ţine obiectul ameninţător este murdară de noroi-Se aruncă in spatele unei stive de saci de cartofi, urmat imediat de Micuţul. O rafală

străpunge aerul cu un scrâşnet ucigaş-Gloanţele le şuieră pe deasupra capetelor, îşi pregătesc He Silueta întunecată s-a evaporat. Totul pare liniştii. O *"St<te periculoasă. Se ridică amândoi, eu grijă, în picioare. liniŞţ^ ν^ dracu'! înjură Porta. Nu ne iese nimic din tot ce
"cam să facem! Cine naiba era porcul de nazist care şi-a "mCel"'s să tragă în cadrele Armatei aliate în exerciţiul funcţiunii'.' Per^_ (ju neputinţă să fi fost Egon, îşi dă Micuţul cu părerea. Ăl- s-ar frânge în două clacă ar trage cu un puşcoci de un
menea calibru! Armele astea sunt numai pentru soldaţi si
bărbaţi hotărâţi! _ ...
O oornesc înainte, mergând precauţi pe lângă pereţii casei. Micuţul e gata să dea colţul tocmai in clipa în care o explozie înfiorătoare despică aerul nopţii. Din cauza ecoului, pereţii caselor de' pe stradă- vibrează, dar nimeni nu ridică nici măcar un colţ de perdea pentru a vedea ce se întâmplă. Fiecare berlinez, ştie că orice curiozitate i-ar putea scurta considerabil viaţa. Dacă cel care ieşise la vânătoare nu era Gestapoul, atunci putea fi ceva şi mai periculos, în orice caz. nu era indicat să fii martorul a ceea ce se petrece.
Cu pistoalele pregătite, Porta şi Micuţul se furişează încet de-a lungul străzii. Cercetează fiecare maşină parcată, privind în interior, dedesubt şi-n spatele ei. Ridică fiecare capac al lăzilor de gunoi.
Micuţul distinge primul sunetul paşilor care aleargă prin întuneric. Imediat, zăresc o siluetă traversând strada în goană.
— .Ia te uită! exclamă fericit Porta, apucându-şi Naganul cu ambele mâini şi ţinânclu-1 în faţa sa, precum poliţiştii din New York. Trimite, una după alta, cinci împuşcături ia un interval atât de scurt, încât pare să fi tras o singură dată. Nici un glonţ nu-şi atinge ţinta, ceea ce-1 nedumereşte, fiindcă cei din poliţia newyorkeză nimeresc întotdeauna fără greş.
_ — Cu un automat aş fi reuşit! se înfurie ci. Porcul ăla a scăpat tară nici o zgârietură. Aşteaptă şi-ai să vezi tu...
Băiatul a făcut pe el de frică, zâmbeşte Micuţul dispreţuitor. Fuge ca un iepure hărţuit de vulpe! Aleargă de coto-colo $i nu ajunge nicăieri, îl dăm gata! O să-1 găurim jmediat! Dacă îi iei pe toţi la rând, poţi lichida o armată mtreagă tară să te alegi cu nici o zgârietură.
ect tu Pe trotuarul celălalt, ordonă Porta, eu o să merg pe aici, C um îl zărim pe maimuţoi, ii azvârlim cu totul afară d'n Berlin! .HI.
vjn~ ICI Băiatul ăla şi nici altcineva nu sunt în stare să-rni ^. mie de hac, chiar dacă ar încerca cu dinamită, spune draoU ' dezvelindu-si dinţii într-un rânjet schimonosit. Pe toţi C1l> o să-i dau eu păgânului exact ceea ce merită!

Porta ocoleşte, asemenea unui buldozer, statuia sfărâmat' din Frănkenstrasse şi nimereşte direct în braţele pistolarul!/ înarmat cu o puşcă-mitralieră! Nu se ştie care dintre ei a urlat cel mai tare. Ţipătul îl atenţionează pe Micuţul, care traversează strada în goană, fără nici b ezitare. Geamurile magazinelor si panourile cu afişe din faţa cinematografului dispar într-o ploaie de cioburi şi aşchii.
— Slavă Domnului că am antrenament din Rusia, mormăie Micuţul, aruncându-se pe burtă în mocirlă.
Pistolarul aleargă pe o alee jngustă. în spatele lui, Porta îşi ţine Naganul îndreptat înainte, în fugă, sparge geamurile caselor şi vitrinele magazinelor; din când în când, sare în ţăndări şi câte un parbriz al unei maşini.
La capătul liniei de tramvai. Porta se opreşte gâfâind, pentru a-i lăsa timp Micuţului să-1 ajungă din urmă. Acesta se apropie in viteză şi cizmele sale ţintuite scot scântei în clipa în care ating asfaltul.
—• Isuse! chiuie el incitat când se opreşte lângă Porta. Civilul ăla împuţit parcă avea terebentină în cur! Crezi că am reuşit să-1 atingem? Când 1-arn zărit în Bellevuestrasse, îi curgea sânge în noroi.
— Da, şi eu am impresia că 1-am nimerit, spune Porta, cti un licăr în ochi, cercetând strada de la un capăt la altul.
Uşile caselor se deschid încet; oamenii privesc afară cu teamă. -
Dinspre Linkstrasse se aude, din ce în ce mai tare, sunetul unei -sirene de poliţie. Spre zona în care au început primele împuşcături, se îndreaptă rapid lumini puternice.
— Raliaţii ăştia de la Schupo nu vin niciodată la timp când ai nevoie de ei, bombăne Porta, reîncărcându-şi Naganul. Fie ca Dumnezeu! german să le cresteze fundurile cu un cuţit de lemn!
— L-ai recunoaşte pe cel care a tras în noi? se interesează Micuţul. Erai atât de aproape de el, încât ai fi putut să-i atingi şi hemoroizii! Chiar şi o muscă, cu ochii ei mici. i-ar fi distins trăsăturile!
— E un tip poreclit Cremă şi Căpşuni, răspunde Porta gânditor, suflând în ţeava Naganului şi încărcându-1 cu gloanţe dum-dum, crestate la vârf. După ce-o să-1 lichidăm, i se va spune Terci de Fragi.
— De ce e poreclit Cremă şi Căpşuni? întreabă Micuţul-
— Are părul roşu şi faţa albă. Arată ca şi cum ar fi căzuîjn faină. E şi cam prost, pe deasupra! spune Porta, într-adevăr. porecla i se potriveşte de minune!
— E cam ţicnit, reflectează Micuţul, întinzându-şi gâtul s'} privească de-a lungul străzii. Să alergi pe drumurile

publice şi sa
• ca un dement în oamenii care-ţi ies în cale! Nu trebuie să tragl geniu ca să-ţi dai seama că are rahat între urechi, iar "'cierul îi este îndesat în băsănăui
Porta îşi ridică îngândurat borieta şi se scarpină în cap cu ratarea pistolului.
__ j_jai 'să ieşim în Koesterstrasse. Dacă nu mă-nşel, cred că
-ndreaptă spre docuri ca să-ş-i găsească o ascunzătoare printre
Cum ajung în Hafenplatz, o ploaie de gloanţe se abate asupra lor; împuşcăturile vin din celălalt capăt al străzii, zgâriind pereţii. Le cade în cap ciment şi praf de mortar.
P-38-ul Micuţului bubuie, smulgând o cărămidă dintr-un perete şi spărgând un geam. Cioburile cad în interior şi-i rănesc pe cei din încăpere.
— Ieşi de-acolo, căpşună împuţită ce eşti! zbiară Porta înnebunit de furie. Trage câteva focuri atât de repede, încât Naganul din mâna sa pare o puşcă-mitralieră.
— Ridică-ţi puţin capul, caAsâ te putem ochi! răcneşte Micuţul, arzând de nerăbdare, îşi reîncarcă P-38-ul.
Din nefericire pentru el, pistolarul îşi pierde cumpătul. Q ia la goană prin piaţă, se caţără pe un gard înalt şi cade pe partea cealaltă, în nişte lăzi cu'gunoi; se aude un zgomot infernal, de parcă cineva trage cu un P-38 în nişte obiecte de porţelan.
— Căpşuna aia acră a păţit-o sigur de data asta, jubilează Micuţul. Sare peste gard ca un atlet la Jocurile Olimpice şi se prăbuşeşte într-una din lăzile cu gunoi. Mârâind furios, îşi scoate capul peste marginea lăzii, când, la câţiva metri depărtare, îl zăreşte pe „Căpşună" care stă pe un sac de ceapă şi-şi izbeşte de zor automatul.-încărcătorul e blocat şi nu poate băga cartuş pe ţeava.
Isuse Hristoase! exclamă el disperat, aruncându-şi cât colo mitraliera Sten*. Acum însă funcţionează şi întregul încărcător se goleşte .dintr-o rafală. Gloanţele ciuruiesc acoperişurile caselor.
Porta îşi înalţă precaut capul peste gard. Observă totul într-o singură privire. Sare pe cealaltă parte şi trage, înainte de
- at'nSe^pământul, cu picioarele. Gloanţele şuieră şi ricoşează în
A "^ăpşunei", care se aruncă la pământ, urlând terorizat.
ftre senzaţia că a murit deja.
am J s"a terminat. Porta şi Micuţul se află lângă el, ameninţandu-I cu pistoalele.
s " .aPŞ"nă" închide ochii şi aşteaptă să fie împuşcat. Spre _ pnnderea lui, nu se întâmplă absolut nimic. Dacă ar fi fost în

* Sten - armă automată de fabricaţie engleză *(n. t.).*

locul lor. i-ar fi împuşcat demult. Ştie din proprie experient" e mai sigur să. procedezi astfel.
Ca

— Asta e tot ce-ai fost în stare să ne arăţi? întreabă Porta un ton dezamăgit, lovindu-! cu piciorul. Hai, ridică t* ..Căpşună" verde ce eşti şi spune-ne unde s-au ascuns Eaon Cr Piticul! Nu încerca s-o faci pe prostul. N-o să ne lăsăm d\isi d> nas de o poamă stricată ca tine. Dacă-ţi deschizi gura ^ împuţită să-i avertizezi, o să-ţi împrăştiem creierii pe zidurile de la Moabitt! Şi când îţi vom da drumul, ai grijă să te-ndrepţi spre soare-apune. *panimaicşi?*
— De ce să nu-i facem felul după ce ne conduce la ascunzătoarea lui Egon şi a Piticului? întreabă trist Micuţul
— Eşti genul de tip afemeiat care se dă în vânt după muieri cu cizme de călărie, nu? întreabă Porta, împungându-1 pt „Căpşună" cu ţeava pistolului în coaste, pentru a-i stimula activitatea cerebrală. „Căpşună" mişcă din cap ca o oaie. stergîndu-şi mizeria de pe Ţaţă. Micuţul răsturnase peste el Sada cu gunoi.
— Dacă nu faci tot ce vrem noi şi nu ne spui adevărul — chiraie vesel Porta, amcninţându-1 cu degetul — n-ai să mai ai ocazia. să vezi vreodată o pereche de cizme de călărie în picioarele vreunei femei. Ultima pereche de încălţăminte pe care o vei avea va fi făcută din betonul pe 'care ţi-1 vom lipi de picioare, înainte să te aruncăm de pe unul din podurile de peste Spree. Şi acum, unde-1 găsim pe Egon şi pe peştele ăla care face comerţ cu târfe?
„Căpşună" se uită îngrozit în jurul său. ca un om care e gata să se înece şi caută înnebunit ţărmul. Nu întrezăreşte nici o scăpare şi. consideră că ar fi mai înţelept să-i destăinuie lui Porta adevărul şi, apoi, să spere ca Egon să fie împuşcat înainte de a descoperi cine 1-a turnat. Inspiră adânc de câteva ori şj se străduieşte să-şi întipărească pe chip o expresie de om cinstit.
— Egon şi Piticul sunt la îngrijitorul ăla nebun de la Grădina Zoologică şi aşteaptă să fiţi împuşcaţi! şopteşte el pe un ton conspirativ, privind speriat în toate, direcţiile.
— Vorbeşti cumva de nebunul care cumpără tot telul de animale moarte şi apoi le împăiază? îl iscodeşte Porta in continuare, trăgându-i câteva palme ca să-i limpezească mintea.

— Da, da! răspunde „Căpşună". Rămâi încremenit când intri prima oară la el. Le-a umplut cu mecanisme de ceasornic Şi acum urlă şi se mişcă, ca si cum ar fi vii!
— Egon şi Piticul vor rămâne şocaţi când vor da ocini cu noi, rânjeşte încântat Micuţul.
— Să mai stai aici o jumătate de oră după ce plecăm! iţ avertizează Porta, în timp ce sar gardul. Dacă nu, o să te aleg[1]
H,at cu un glonţ în ţeastă! 'Q furişează prin grădină pană la casa îngrijitorului.
r£"nd ajung la uşă, sunt uzi leoarcă, pentru că au căzut
niscină în care îngrijitorul spală animalele moarte, înainte
într"°le împâia. îi întâmpină o menajeră obeză care întredeschide
de 2 dar nu scoate lanţul de siguranţă.
uş _ gunâ ziua, doamnă, începe Porta, zâmbindu-i şi salutând
Femeia îşi încreţeşte fruntea, privind cu suspiciune spre oistoalele pe care le au.în mână.
v __ Ce doriţi dumneavoastră? întreabă ea cu un glas
prusac", îngrijitorul-şef e într-o conferinţă şi nu vrea să fie
deranjat. . . . _ .
__ Sunt fratele lui; am venit in vizita, minte Porta cu
neruşinare. M
— Fratele lui? întreabă ea cu o evidenta reticenţa. N-am ştiut că îngrijitorul-şef are un frate. Vă numiţi^ tot Taut?
— în general, fraţii poartă acelaşi nume, surâde prietenos
Porta.
- _ Dă-te la o parte! rage Micuţul, pierzându-şi brusc răbdarea. (Propteşte ţeava pistolului în gâtul femeii.) Sau poate vrei o pastilă de plumb care să-ţi găurească stomacul?
—*r* Of, Doamne, nu! bolboroseşte ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.
— Scoate lanţul de la uşă şi ţine-ţi gura! N-o să ţi se întâmple nimic, spune Porta. Nu vrem să-i facem nici un rău unei doamne atât de drăguţe ca tine; ar fi regretabil şi le-ar provoca celor de la Asigurări o grămadă de necazuri.
Cu mâiyi tremurânde, menajera scoate lanţul şi se îndepărtează din cadrul uşii.
— E mult mai bine aşa, rânjeşte Micuţul. O împinge în baie şi încuie uşa.
încep să umble prin casa îngrijitorului-şef cu agilitatea unor feline care-şi urmăresc prada.
Micuţul e în plină criză de nervi şi se manifestă violent. Ar fi m stare să treacă şi prin zidul de beton, numai să-i prindă mai repede pe Egon şi pe Pitic. Caută pe sub toate canapelele şi prin dulapuri. Micuţul deschide chiar şi ferestrele ca să se uite în grădină.
Ii descoperă la primul etaj, împreună cu îngrijitorul nebun şi cu două prostituate. Femeile stau fiecare pe câte o canapea şi ,ac n'$te lucruri care 1-ar determina pe orice cenzor de film să leŞme imediat.
Piticul ţine în mână un pistol, aproape la fel de mare ca şi el.
208
209
— Staţi că trag! croncăne, agitând pistolul de colo-coio parcă ar goni găinile dintr-un strat de^ Hori.
' "e
— O să faci pe tine, râde Micuţul, (îl înşfacă de piept •' ridică într-o singură mână.) între noi fie vorba, s-ar putea spn că ţi-ai prins boaşele 'într-o cursă de şoareci. ne
ferm.
Aruncă-1 pe fereastră cu capul înainte! ordonă pc
arta
- — Cât de departe să-1 arunc? întreabă Micuţul, spărgând geamul cu capul Piticului. Cioburile de sticlă se împrăştie cimentul de dedesubt.
— Cât de departe poţi, dar fă în aşa fel încât să cadă pe o piatră mare şi ascuţită, mârâie Porta. Micuţul îl ridică pe Pitjc deasupra capului şi se dă un pas înapoi ca să-şi ia avânt
Târfele încep să scâncească.
— Adio, mădular de pigmeu ce eşti! mugeşte Micuţul şi-] azvârle'pe fereastră.
Piticul cade în grădină cu rama ferestrei cu tot. Se prăbuşeşte cu un bubuit asurzitor, dar nici vorbă să moară. Dimpotrivă, ţâşneşte ca o săgeată printre tufe şi dispare într-o clipă, după ce tace, fără să vrea, o baie în piscina în care îngrijitorul spală animalele moarte.
— Şi-acum, ţi-a venit şi ţie rândul, răcneşte Porta. Cu o mişcare sigură, strecoară un laţ în jurul gâtului lui Egon.
Fata îmbrăcată în rochie neagră trece la atac. Sare în spinarea lui Porta şi-i înfige dinţii în ureche. Cu un ţipăt scurt, acesta îi dă drumul lui Egon.
Pufarezu' tocmai iese pe uşă, în clipa în care Micuţul îl înşfacă. Se rostogolesc strâns înlănţuiţi pe scări, cu un zgomot infernal. Se izbesc de un urangutan împăiat, al cărui mecanism se pune în funcţiune. Acesta îşi deschide

gura imensă şi roşie şi îşi mişcă braţele într-o parte şi-n alta..
Micuţului nu-i vine să-şi creadă ochilor. Bâjbâie în căutarea pistolului, ţipă îngrozit, sare în sus ca o pisică pusă pe jăratec, apoi sare pe fereastră şi fuge împleticindu-se prin câteva băltoace, împrăştiind în jur apă şi noroi. Trece din nou prin piscina îngrijitorului, fără să-şi dea seama.
Egon zace cu faţa în jos; se răsuceşte cu greu să vadă unde a dispărut Micuţul. Dar în loc să-1 descopere pe Micuţul, observa un monstru păros care se apropie de el, înclinându-se într-o parte şi în alta; din gura roşie, larg-deschisă, i se zăresc colţ" imenşi, galbeni. Rage înfricoşător. Egon, care s-a ridicat pe jumătate cu intenţia de a fugi, se prăbuşeşte din nou, leşinat. I Ş' revine însă imediat, în momentul în care monstrul cu blana portocalie şi cu ochi strălucitori se prăvăleşte peste el. încearcă să scape, dar paralizează din cap până-n picioare când colţ" - îi ating obrazul. Urlă de două ori; cel de-al doilea urlet acestuia^ ^ncj sJmte că i-a intrat capul în gura deschisă a ' <rao E ultimul lucru pe care-1 mai simte în viaţa sa scurtă Inima îi cedează complet şi se sufocă în câteva

^' 56

cJracu'| strigă Porta, scuturându-se ca s-o arunce din • are pe fata îmbrăcată în negru. Ar fi bine s-o ştergem de-aici SP' j repede. Sunt convins că ţăranoii care-au venit la oraş să 'distreze s-au şi îmbulzit pe 'stradă să vadă spectacolul. Au it ca în casă are loc o „scenă berlineză". Cei de ia Schupo r j-j aJci într-o clipă şi. din câte ştiu, băieţii ăştia folosesc
" _ Or să ne-mpuşte? întreabă în cor cele două femei.
_ Punem pariu că da, răspunde Porta.
Le înşfacă şi le trage după el până în stradă, unde reuşesc să se amestece printre spectatorii care aşteaptă curioşi urmarea. Parc-au aterizat aici direct din Silezia sau Westtalia.
— Maică, măiculiţă! ţipă Porta, inspirând adânc, în vreme ce sade în biroul lui Sally, ceva mai târziu. Acum trebuie să mâ destind puţin, ca să fiu în stare să judec din nou ca un om zdravăn.
— O să-1 zbor pe Piticu-ăla nenorocit, promite Micuţul, care stă, ca d« obicei, tolănit pe podea cu faţa în jos. Nu-1 putem lăsa pe ăsta, cu mintea unei gorile care la naştere s-a pocnit cu capul de-un copac, să scape şi să ia totul cu el.
— Mai întâi, avem nevoie de nişte puşcoace noi care să nu poată fi dibuite, spune gânditor Porta, scărpinându-se pe pieptul său de găină. Doar n-oi avea iarăşi păduchi?! se întreabă el, uitându-se pe sub uniformă.
— La ce-ţi trebuie puşcoace noi? întreabă Micuţul contrariat. Cu astea trebuie să te obişnuieşti mai întâi. Eu am tunul meu cu care pot lovi o muscă între ochi, într-o noapte neagră ca smoala.
— Eşti mai prost decât în ziua in care te-ai născut, strigă iritat Porta. Omule, nu pricepi că dacă nu te aţii pe câmpul de luptă şi vrei să împuşti pe careva, trebuie să -ţi faci rost de-o asemenea armă încât să nu te dibuie pe urmă şi să scapi de Probleme sau întrebări neplăcute? Dacă eşti prins şi procurorul dovedeşte că pistolul pe care 1-ai folosit ca să-i zbori ţeasta cuiva £ al tău, să ştii că ar fi mare minune dacă juraţii nu te-ar găsi
'inovat Deci, trebuie să punem mâna pe nişte pocnitori care să aParţmă altcuiva şi care să nu ne dea în vileag.
l să fac rost de aşa ceva foarte uşor, rânjeşte fericit cuţul. E simplu ca bună ziua. Le iau de la băieţii care fac de
210
21 i
;;se, . d.
ml
rră na. lat
iţul
:are
'rinz
•au
garda aici. lot armamemui iur e agăţat in cârlige. N-avem d să ne ducem şi să luăm tot ce ne trebuie!
ecai

— Nici vorbă! protestează Sally şocat, sărind, >e : său ofiţeresc. Nu cu armele de la Ministerul de R: nostru e^te destul de pătat şi aşa!
— Bine, atunci o să mă duc în Prinz Albrech Micuţul nepăsător. Cunosc acolo un tip foarte Când sticleţii de la Alex vor descoperi că Piticu cu arme de la SD, vor crede că-i vorba despre c-şi vor lăsa baltă orice fel de anchetă!.
— Nu sună rău, admite Porta, pe un to Sally e gata să facă un atac de cord când îl ••.: ^
întorcându-se cu trei pistoale de buzunar Walther " le-a luat de la Cartierul General al Gestapoului Albrechtstrasse.
— Cum ai reuşit să le scoţi? întreabă el uluit. Nu te-; controlat la ieşire?
— Ţi-am spus că am acolo pe cineva iute de mână, • Micuţul dispreţuitor.

— Poate chiar pe Himmler în persoană, nu? întrea cu un _ zâmbet şiret.
— îl ştiu şi pe el, rânjeşte Micuţul bucuros, dar, dir ei nu mă cunoaşte. Cât am stat acolo, am umflat şi o j „verdeţuri" care 1-ar pune pe jar chiar şi pe-un eunuc, el, scoţând din buzunar o cutie plină cu pilule ve Porta şi Sally iau fiecare câte două, iar Micuţ u Uriaşul spune că se simte puţin cam trist şi atunci se c, împreună, cu wruskyul lui Sally.
— „Verdeţurile" astea sunt extraordinare! spui încep să-şi facă efectul în timp ce-ţi alunecă pe gâtSc. cum se face, dar mă simt ca o divizie Panzer cu a; auxiliar, gata să facă un sătuc una cu pământul. Dacă şi azi scapă,- Piticul o să fie mai mult decât norocos. Aş vrea să dau ochii cu ăla care-ar face greşeala să comenteze ceva când se va auzi că a mierlit-o.
Vânturându-se prin Berlin, intră şi la „Porcul de aur", dar pe Pitic nu-1 văzuse absolut nimeni de la o vreme încoace.
— De obicei, e foarte multă agitaţie în localul ăla, spline Porta în vreme ce traversează Gendarmenmarkt. Acum câtva timp, la o petrecere .de Crăciun, un şofer de la Siemens a rămas olog, iar alţi doi colegi de-ai lui tuciurii au fost omorâţi. Am auzit c-a fost o sărbătoare de Crăciun pe cinste. Că veni vorba. cârciuma a fost închisă-timp de trei luni. A venit un comisionar gras, care vinde porci, şi le-a spus: „Băieţi, închidem chiar acum!"
212
îă de Urmă.
trei
J'orta. u ştiu ament
Si chiar au închis? întreabă Micuţul uimit.
~~ Au fost obligaţi, surâde Porta. Comisionarul îi luase cu el
T^ti copoii de la Schupo, cu pistoale cu tot! ' a
pC q duc aooi şi prin alte localuri. La „Piciorul de lemn ,
•inesc o cunoştinţă de-a lui Porta, un bărbat care stă la bar, n scaun înalt; poartă pălărie, haină de blană şi ochelari de pe„re' deşi înăuntru e întuneric şi cald.
!_.' L-ai văzut pe Pitic? şopteşte Porta pe un ton conspirativ.
__ ţsju te mai cunosc, spune Ochelari de Soare, ai făcut-o
l ta la Berlin. Şi pentru a se face mai bine înţeles, îşi strecoară mâna pe sub haină.
Urmează o bufnitură înfundată. Ochelarii şi pălăria zboară nână-n tavan, iar proprietarul lor se învârteşte îritr-unul din compartimentele uşii rotative. Micuţul îi dă un şut în fund.
— Şi el e un membru al „Cercului", aruncă Porta sfidător.
— „Cercul"? întreabă Micuţul neîncrezător.
__ Da, „Cercul". Toţi membrii sunt în spatele gratiilor de cel
puţin trei ani.
__ îl cauţi pe Pitic? întreabă o prostituată îmbrăcată în roşu.
— N-oi fi vreo ghicitoare în stele? râde Porta.
— Dă o raită pe la „Travestitul", zâmbeşte ea prosteşte, clipind des din genele false, cu intenţia de a-1 fascina.
— Ciudat, tocmai la „Travestitul", spune Porta gânditor, în timp ce se întorc pe Gendarmenmarkt. De obicei, pe-acolo se perindă numai idioţii fără fudulii, care poartă tocuri şi duhnesc a parfum de târfă.
Piticul e acolo. Stă în capătul opus al încăperii. Tocmai îşi stinge ţigara pe sânul unei prostituate, pentru a-i aminti ca data viitoare să dea banii pentru protecţie.
— Muream de nerăbdare să te întâlnesc din nou, şopteşte Porta, apropiindu-se încet de el şi împungându-1 cu un cuţit de luptă în ceafă.
Piticul ţipă şi cade de pe scaunul de la bar. Se izbeşte cu capul de perete, se ridică şi iese în goană pe uşă, când se pomeneşte cu Micuţul lângă el. Ţipă din nou şi se aruncă cu capul înainte printr-o fereastră închisă, fără să ţină seama că se prăbuşeşte de la o înălţime destul de mare.
„Buf, buf." răsună Waltherul cu amortizor al Micuţului.
_ ~~ Te las să te culci cu mine o săptămână întreagă fără
sa~m' .^a' mc' un sfanţ dacă-i zbori boaşele gunoiului ăluia
sadic. îi promite fata pe care Piticul a folosit-o drept scrumieră.
Să mă culc cu tine? rânjeşte Micuţul, mişcând din urechi.
mişeii. Am joşi in Npilai sj n-am nevoie să dorm o săptămână
'- '
— Eşti o lată simpatica, spune Porta galant, strecurându -• mâinile între picioarele ei. Pentru o fată aţa drăguţă ca ti"5' chiar şi bătrânul Ulise ar fi meritat să rătăcească pe mare s6' apleacă pe fereastră. Unde naiba o fi pigmeul? ' e
— O să-1 găsiţi la Tiergarten, spune o fată îmbrăcată cu nişte ciorapi argintii şi cu o jartieră prinsă pe pulpă. Când dă ci bucluc, se duce întotdeauna să se ascundă la unul din paznici O să nimeriţi sigur. E o casă rotundă,

albă; o s-o vedeți imediat ca intrați în parc, acolo unde începe terenul de călărie şi unde puie a balegă de cal!
— Zburăm, strigă nerăbdător Porta, coborând scările din două salturi. Micuțul vine ca o avalanşă în urma lui.
Un proxenet, care stă în pragul uşii supraveghindu-şi fetele, e îmbrâncit cât colo şi e călcat in picioare.
— Au venit ruşii? zbiară el derutat, uitându-sc lung în urma lui Porta şi a Micuțului care aleargă urlând pe stradă.
Când ajung la Tiergarten, îl zăresc la câțiva metri depărtare pe Pitic, în aceeaşi secundă, îi observă şi ei; țipând îngrozit, o rupe la fugă pe alee, lăsând în urmă un nor de praf. Dar apoi, dintr-o eroare tactică, intră în turnul de apă.
— L-am prins, chicoteşte Porta. Vom vedea cum cade cineva de la o înălțime foarte rnare. E mai bine aici decât pe Siegessäule.
Micuțul priveşte în sus.
— E al dracului de înalt, spune el încântat. După ce-o să cadă de-acolo, n-o să mai plece doar amorțit, ca altă dată. Dar dacă nu sare? Ar trebui să sară peste balustradă, dar el e atât de pipernicit încât n-ar putea s-o atingă nici dacă s-ar ridica pe vârfuri, cu mâinile întinse!
— Nu vrem să-1 supunem la eforturi prea mari, spune Porta. O sâ-1 ridicăm noi! Rânjeşte încântat, închipuindu-şi cum zboară Piticul din vârful turnului de apă.
Deschid cu forța uşa de fier; zgomotul răsună în interiorul turnului gol. Piticul fixase o lopată sub clanța uşii. I se aud paşii, duduind pe treptele metalice.
— Se grăbeşte să ajungă sus, râde Porta.
— O să se grăbească şi mai tare în cădere, răspunde Micuțul cu un rânjet larg.- Nu-i aşa c-ar fi plăcut să-1 vedem p-nenorocitul ăla mic plonjând ca o bombă anglo-americană drept pe Cartierul General al Fiihrerului?
Ajung la ultimul etaj, unde-1 găsesc pe Pitic scâncind şi urlând de frică. Fac de patru ori înconjurul platformei fără să-1 prindă, apoi Porta se întoarce şi o ia la goană în sens opu;>-ciocnindu-se cu Piticul.
— Până aici ți-a fost. iubitule, jubilează Porta, întinând
214
Nu nu! zbiară Piticul, făcând un salt înapoi şi lovindu-1 ta ne'Porta cu cizma sa patruzeci şi şapte. In timp ce acesta hemuieşte înnebunit de durere, Piticul îi trage un cap; se Şe ^ă intră 'între picioarele Micuțului şi-1 izbeşte cu un şut
'"ribil în regiunea sensibilă.
Micuțul urlă cât zece, ducându-şi ambele mâini la prohab. __ Te-ai distrat destul, răcneşte Porta, ochindu-1 cu pistolul pitic Trage de trei ori la rând, fără să-1 nimerească.
p£ Piticul se suie pe balustradă şi rămâne acolo, clătinându-se riculos câteva clipe. Porta coboară pistolul şi-1 priveşte cu
sura căscată pe omul acela mic, care stă pe muchie, mişcându-şi
brațele să-şi mențină echilibrul.
— Sfinte Isuse! exclamă Micuțul, uitând de durere. Pigmeul ăla nenorocit nu-şi dă seama ce distanță mare e până jos!
— Maica Domnului! chiuie Piticul disperat. Se înclină pe spate, dar îşi recapătă echilibrul dând din mâini.
— Dacă şi după asta scapă, ar fi foarte bun într-un spectacol, spune Porta gânditor. Oare nu-1 putem vinde vreunui circ ambulant?
Micuțul întinde o mână să-i dea brânci Piticului, dar, tocmai atunci, o rafală de vânt îl dezechilibrează. Se apleacă şi rămâne
0 clipă într-o poziție incredibilă, după care întinde mâinile înainte, dar nu se poate apuca de nimic. Se clatină şi se pierde în ceață.
Porta şi Micuțul se apleacă peste marginea balustradei şi-1 privesc cum cade.
— Fâlfâie din mâini, zbiară Micuțul, aşa cum fac pescăruşii!. O să aterizezi lin şi n-o să-ți spargi țeasta!
Un Schupo, care discută la poartă cu un paznic despre înaltă trădare, îşi ridică privirea şi-1 vede pe Pitic în cădere. Geme înfundat şi i se înmoaie picioarele. Pentru curajul dovedit în unitățile de sticleți de la sfârşitul anilor douăzeci, fiind unul dintre cei mai buni mânuitori ai butanului şi ai patului de armă,
1 se spunea Peter Curajosul.
-Paznicul parcului se aruncă la pământ în spatele unei lăzi de gunoi, crezând'că Piticul e un nou tip de bombă inventat de inamici. N-aii mai rămas din el decât cizmele numărul patruzeci *' Ş.apte,.care se zăresc prin acoperişul spart al unui Volkswagen Ccnuşiu, aparținând organizației Todt. Rămăşițele trupului său, amestecate cu volanul şi schimbătorul de viteze, sunt împroşcate Pe cutia cu scule.
~ _Imaginează-ți, a făcut-o singur, strigă Porta în timp ce a'eargă nebuneşte pe scări împreună cu Micuțul. Suntem complet nevinovați!

— Avem mâinile la fel de curate ca şi macaronarul care l-a ţintuit pe Isus pe cruce, croncăne Micuţul. Aleargă atât rje repede, încât se împiedică în pfopriile-i picioare.
Câteva minute mai târziu, încep să zbârnâie telefoanele de la Alex Station. Comisarul Schultze „Crimă", a cărui poredă se datorează faptului că a fost adjunctul Brigăzii Criminalistice nu-şi crede urechilor.
— Ce-ai spus? S-a aruncat din turnul de apă şi s-a prăbuşit peste unul dintre vehiculele Vaterlandului? Probabil că era străin sau jidan. Nici un neamţ autentic n-ar putea fi atât de prost. Adunaţi rămăşiţele. Vreau să văd despre ce e vorba. Sosesc imediat acolo!
De îndată ce ajunge, „Crimă" Schultze îi arestează pe Peter Curajosul şi pe paznicul parcului fiindcă nu 1-au oprit pe nebun să sară din turn şi să strice un bun ce aparţine guvernului.
Când află că Piticul e cel care a căzut din turn, „Crirnâ" îşi aprinde un trabuc şi începe să se gândească la o sumedenie de lucruri. „Porcul ăla mic a fost împins de-acolo", îşi Spune el, suflând un nor de fum cenuşiu. „Dacă aş şti cine a făcut-o, 1-aş felicita şi i-aş oferi unul din trabucurile mele braziliene. Aerul din Berlin a devenit mai respirabil de când a dat aschimodia aia ortu' popii".
Succesul „misiunii" e sărbătorit în biroul lui Sally.
— Căderea asta de la şaptezeci şi cinci de metri şi jumătate, râde Micuţul din inimă, o să ne rezolve toate necazurile. Toţi se vor înghesui sâ^şi plătească datoriile! O s-avem atâţia bani gheaţă încât nici n-o să-i putem număra!
— Grăbiţi-vă şi adunaţi-vă banii în timp util, îi sfat Sally, privindu-1 fix pe Porta. Duminică va trebui întoarceţi pe câmpul de luptă. Nu vă mai pot ascunde la Au dat deja de urma unei pocnitori şi au început sa întrebări incomode. Trebuit să vă luaţi tălpăşiţa îna
de la Gefepo* să preia cazul de la Kripo. Şeful Oberst cu târâte în cap, se pare că-şi pune creierul h pentru prima oară în ultimii zece ani. M-a sunat, nu mă întrebe dacă nu cumva vreunul dintre oamenii împuşcat pe cineva de curând.
— Binecuvântate fie roadele pământului! intonează solemn Micuţul, îşi îndeasă în gură un copan mare de gâscă şi-1 înghite cu o duşcâ de vin roşu.
— Şi toţi cei care se bucură de ele! continuă Porta, în timp ce ia din farfurie un pumn de prune uscate.
— Amin, suspină Sally, bând o gură de vin direct din sticlă.
* *Geheime Feldpolizei* — Poliţia secretă de teritoriu Ou.).
s te
vă
•j ă un
râu, să mei a
ih

„Râsul tău este un nesfârşit cântec,
Şi moartea te-a găsit vesel si optimist."
Siegfried Sasson

Când se trezeşte, Porta se simte de parca i-a explodat o grenadă în cap. Priveşte ameţit în jur. Se află intr-un dormitor straniu, în care toate lucrurile sunt roţii, culoarea lui preferată. Descoperă uimit că lângă el stă întinsă o bruneta, cu ochi migdalaţi.
— Ce dracu', am murit şi am ajuns în rai? zbiară el. Treptat, se dezmeticeşte şi începe să judece ca un adevărat soldat. Se scoală din pat, ridică sticla de vodcă şi soarbe două înghiţituri lungi.
„Trăieşti, îşi spune el. Nu eşti în rai. Te afli în bordelul Nataşei Grasa şi ai plătit cinci sute de Reichsmark pentru patul ăsta, inclusiv serviciul", îşi caută, bâjbâind, portofelul. Nu-t găseşte. „Raiul e un loc al naibii de' scump", gândeşte el. Se apleacă din nou după sticla cu vodcă.
Fata -cu ochii migdalaii se trezeşte şi priveşte mirată, ca şi cum s-ar întreba ce caută în patul ei bărbatul acela gol, cu boneta pe caP' Se întinde şi cască.
D,~~~ Gbermanski, *dacă vrei s-o punem, hai s-o facem acum! Ai*
P'atit numai până la ora opt. Mai ai ~un sfert de oră şi pe urmă va
e w să-ţi iei tălpăşiţa. Panirnaieşi, *domnule soldat neamţ?*
— Mă doare capul, răspunde Porta. Oricum, mulţumesc Pentru ofertă!
nu vrei, spune fata, întorcându-se într-o rână, lasă-mă
orm. Când te cari, sd-nchizi uşa după tine, domnule
f f

MECIUL DE BOX

— Nu-ncape îndoiala unde ne aflăm, face Micuţul cu un • chinuit. Va să zică, asta-i Rusia! Tocmai mi-am găsit prim ^ păduche. Sărmanul de el, e mort. N-a avut noroc!

— Eşti bâftos, rânjeşte Porta, colonia care s-a aciuit pe miri e din cale-afară de vioaie. •
— Şi eu credeam că-s norocos, oftează Micuţul abătut, dar au venit opt sute de amici de-ai lui la înmormântare şi se'pare că s-au hotărât să se stabilească aici.
— M-am cărat, anunţă Porta. Am treburi mai importante decât să stau şi să discut despre funeraliile unui păduche.
Se opreşte după o clipă şi cercetează curios o pancartă mare, de ua galben strălucitor, pe care stă scris cu litere de-o şchioapă:
GEHEIMES SONDERKOMMANDO IV/3 z.b.v.
INTRAREA PERSOANELOR NEAUTORIZATE
STRICT INTERZISA
Ca de obicei, Porta e ferm convins că el e autorizat. Păşeşte ţanţoş şi salută în trecere pisica preferată a mecanicului-şef Wolf. Animalul tocmai a fost înaintat la gradul de Unteroffizier şi sade pe radiatorul unui vehicul al Armatei, spălându-se de zor. Porta trece printr-un coridor lung şi îngust şi se opreşte în faţa unei uşi masive cu o plăcuţă albă:
BIROUL DE COMANDĂ INTRAREA *STRICT* OPRITA
Ciuleşte urechea, apoi trosneşte uşa de perete cu piciorul şi intră. Se află într-un birou spaţios, mobilat cu gust, care 1-ar face şi pe-un general prusac de viţă nobilă să-şi lingă buzele de poftă.
— Ce dracu mai vrei şi tu? se răţoieşte mecanicul-şef Wolf, împăratul neîncoronat al proviziilor şi echipamentului Armatei. (Stă proţăpit în faţa unei oglinzi imense, admirându-şi propria imagine.) Nu vezi că tocmai dădeam să ies? spune el. lips't de amabilitate, în- vreme ce-şi toarnă o jumătate de sticlă cu apă de colonie peste părul negru, strălucitor. (Rânjeşte şi-şi admira coroanele din aur ale dinţilor.) Cum de-ai intrat? întreabă el-vădit nemulţumit. N-ai văzut semnele alea cu „Intrarea *strict* oprită"?
— Cum am intrat? zâmbeşte Porta zeflemitor. Pe uŞâ: se-nţelege. Cum credeai? Ce te dai atâta cu „Vis de târfă"? A' pornit-o niţeluş după gâuricâ rusească, ai?
Ca să nu te miros pe tine, putoare! răspunde Wolf acru. ^ Eşti un tip bine, îl flatează Porta. Vrea să pocnească din
. „te dar nu reuşeşte, degete, ^ facg Wo,f cu supenoritate. Doar nu vrei ca un
~~" v şef ca mine să arate ca adunătura voastră de scursori "îeCa,ocietăţii, ce-ţi închipui tu?
_- Asta-i părerea mea, zâmbeşte Porta fals, ţinand-o pe-a • rîn realitate e convins că Wolf arată în ochii întregii lumi ca «maimuţa urlâtoare.) Eşti o persoana extrem de elegantă. Să ti că mirosul tău de trandafiri se simte de la zece kilometri, cu ântul în spate. Nimeni nu ţi-ar pune la îndoială siguranţa de
v sine.
1_ Ai dreptate, răspunde Wolf, neascunzând faptul că admiraţia făţişă a lui Porta îl încântă peste măsură. Dacă vrei sa atingi culmea pe care se lăfăie la soare ai putred de bogaţi, trebuie să degaji o aură de respect. N-are rost să umbli ca unul care-mpinge tot timpul butoaie cu benzina de colo-colo, aşa cum arăţi tu. N-o să ajungi departe. Clasă, pricepi? Clasa e totul. Dacă ai aşa ceva, prostănacii te vor pupa şi-n fund.
— Just, admite Porta şiret. Cu toţii spun că mecanicul-şef Wolf e un bărbat foarte chipeş!
— Asta ştiu şi eu, răspunde Wolf, dichisindu-se şi întorcând capul într-o parte, pentru a se privi din alt unghi.
— Avem necazuri, face Porta abătut, îşi unge cu gem o felie de pâine cu brânză.
— Cum? exclamă Wolf. Nu vor rahaţii să cumpere bilete?
— Altu-i baiul, explică Porta. Au cumpărat cu toţii bilete, dar acum s-au apucai sa le vândă la negru diviziei vecine. Sunt mai multe bilete decât locuri!
— Atunci mai adăugaţi locuri, spune Wolf cu indiferenţă. (Gesticulează enervat.) Pentru tâmpenii d-astea vii să mă deranjezi?
~_Păt Craci cu Scârţ ne provoacă toată bătaia de cap, oltează Porta. Nu ne da decât cotlonul ăla prăpădit în care-şi ţine afurisitele de tractoare comuniste. Acolo nu încap decât ai noştri.
Să ne gândim puţin, spune Wolf, mirosind un trabuc ca un proprietar grec de vapoare care-a pornu-o de la zero. Ia UnuK îl pofteşte el pe Porta.
Şi le aprind unul altuia, suflă vălătuci mari de fum si judecă
uaţia. Amândoi sunt oameni de afaceri care privesc războiul
lin'^e~? ne8ustorie din cale-afară de riscantă. Pentru ei nu există
afa" • ^rontluui sau duşmani. Cel mult, asociaţi „dificili" în
Î18
219
Dacă-şi închipuie cineva că vor lăsa să le scape vreo ocaz' se înşeală. Pentru cei doi, orice lucru are valoarea sa într-nn 'f\ sau altul. Iel
— Ce-ai zice de-un mic Enzian*, propune Porta, arătând butelcă mare, aşezata pretenţios pe o măsuţă

franțuzească, lângă casca de oțel a lui Wolf — comandă speciaîă — cu vulturul de argint. Un păhăruț dintr-un şnaps ca ăsta îi limpezeşte omului gândurile! Se ridică şi trage o duşcă direct din buteică.
— N-o să te cizelezi niciodată, mârâie Wolf. Nici măcar când vei ajunge bogat. Cu o mutră acră, scoate dintr-un bar două păhărele minuscule pentru tărie.
— N-ai uneîe mai mici? întreabă Porta cu subînțeles.
— Nu, din păcate, răspunde Wolf, făcâridu-se că nu înțelege aluzia.
Primele trei păhărele sunt date peste cap dintr-o înghițitură.
— După cum spuneam, începe Porta, o să fie un meci în toată regula. Responsabilii noştri cu publicitatea au dat sfoară-n țară, Fiecare dobitoc din corpul de armată şi-a cumpărat bilet, şi-or să vină cu toții încărcați. Nu doar cu ciubucuri prăpădite de la Armată, ci şi doldora de bani! Dar idiotul ăsta de „Scârț" e prost, făcut grămadă. Un cap pătrat, care nu vrea să încalce legea. Ii dă înainte cu misiunea lui de a urma întocmai Regulamentul Armatei. E atât de precaut, încât nu se caca niciodată într-o budă străină până nu sună mai întâi la Cartierul General, ca să-ntrebe dacă e voie. Deunăzi, întreaga sa unitate n-a avut ce să bea şi cu ce să se spele pe cap şi pe dinți timp de patru zile, fiindcă nu primise ordin scris de folosire a apei. Cusurul lui cel mai rău e că pleacă urechea la ce spun alții şi le dă crezare, îmi vine să urlu când îl văd cum ridică din umeri şi face o mutră ca de porc scos la mezat. De ce nu-i pui nițel pe chinezoii tăi pe el? Poate-o să priceapă că prietenul adevărat la _ nevoie se cunoaşte şi-o să afle cui îi datorează un favor. Nu-i suport pe de-alde-ăştia care fac valuri şi nu iau lucrurile aşa cum sunt.
— Mă duc eu să-1 provoc la o discuție lămuritoare, făgăduieşte Wolf, cu ochi sclipitori. Vor merge şi băieții cu noi să-i povestească ce le fac chinezii şi negroteii indivizilor pe care nu-i înghit. Pentru început, îl punem pe Albert să-i sufle nițel în gură!
însoțiți de Micuțul, Albert şi Gregor, Wolf şi Porta păşesc cu nasul în vânt prin imensa hală a Arsenalului, înțesată cu pie^ de artilerie grea. De-a lungul pereților sunt înşirate cu grija
cu tevue ațintite spre înălțimi, la-r m mijloc stau bateriile tunuri- <~ ' cu țevi SCUrte şi groase.
g nh îl Ku'nze şeful Arsenalului de campanie, poreclit Craci ?-,t iade la'biroul său, cu un aer autoritar. Pe chip i se
cUJtCea o' 'expresie seacă, de Herrenvolk. _
citeşte ^ ^.? întreabă elț încercând sa para sever, dar fără
succes. ^c^a ce-am auzit nu-i decât un zvon. Cum că fuzi să evacuezi toate porcăriile astea! deschide Wolf nversația, suflând fumul pe lângă urechea setului de arsenal. Sau n-am "'înțeles eu bine?
Kunze îşi trece o mână dolofană peste capul său chel şi-1 nriveste pe Wolf cu ochi de câine bătut. V __
Ia te uită, face el furios. Nici tu, nici Porta nu-mi puteți porunci. Aici, totul .îmi aparține. Băgați la cap!
Porta bate din palme şi se frânge într-un hohot de râs.
— Las-o baltă, mâi part închipuit! Nici o schijă din fierăria asta nu-i a ta, nici măcar țintele din cizme. Ți le-a-mprumutat Armata. Tu însuți îi aparții. Şl oare cine-i Armata? Dacă vrei să ştii, Armata suntem noi!
— O să vă raportez la Cartierul General al Corpului, amenință furios Kunze. (Se ridică gâfâind de pe scaun.) Vom vedea atunci ce-are de spus şeful ăla mare de la intendență. E un dur! Dur ca oțelul Krupp!
— Noi îi scuipăm semințe-n pălărie, rânjeşte Wolf cu superioritate, împingându-1 cu degetul în piept pe Kunze. O să • faci exact ce-ți spunem noi. Altfel, se va lăsa cu necazuri!
— Pune odată câinii pe el, propune Micuțul cu răutate. Gregor desfăşoară pe masă nişte schițe ample.
— Uite ce propunem noi, declară el cu aerul unui avocat.
— Aşa ceva nu admit, face Kunze cu vocea sa plângăreață. . Cade înapoi pe scaun, puțin cam dezumflat.
— N-ai ce să nu admiți, tună Porta. Faci ce-ți spunem noi! Toate jegurile astea de tunuri să dispară!
Priveşte cercetător prin ferestrele înguste şi-1 zăreşte pe Crai de Lemn, şeful echipei de muncitori a lui Kunze. Crai de Lemn a ispăşit patru ani la Torgau pentru neglijență în mânuirea armelor de foc. împreună cu un amic de la Şcoala de subofițeri, a intrat să dea -lovitura în Uresdener Bank din Bielfeldt. Avea fiecare câte un pistol în mană. Dar, în loc să dea lovitura, s-au ales cu patru ani de Puşcărie, cu degradarea la statutul de cărăuşi şi cu mențiunea «nedemn de a mai purta vreodată arme".
Ia vino-ncoa, pârnăiaşule, porunceşte Porta, făcându-i un semn maiestuos lui Crai de Lemn.
.221
— Nu tace pe grozavul, tărătură, explodează lurios Crai Lemn. Rămâne pe loc, răscrăcărat ostentativ, şi Porta e nev -^ să iasă la el. Olt
— Ia ascultă, țestosule, începe Porta. Vrem bănci de-lungul zidurilor şi iot tacâmul, repet, totul să fie în perfectă regulă până sâmbătă la ora doişpe fix. (Face o pauză artistică înainte de a continua, aproape

solemn, pe un ion adânc J amenințător.) La ora aia sosesc spectatorii, și n-o să fie o adunătură prea liniștită.
— Te-ai țicnit? face Crai de Lemn, scuipând cu dispreț ne podeaua imaculată de beton. Azi e miercuri. Numără pe degete Sunt numai trei zile până "sâmbătă!
— Socotește și nopțile, în total fac șase, spune Porta. Orice-ar fi, trebuie create condițiile pentru spectatori până sâmbătă la prânz, când va avea loc cel mai mare meci de box din istorie, în caz contrar, te vei trezi, cât ai zice pește, scormonind după mine în „țara nimănui". Asta-i ceva mai primejdios decât să te afli-n treabă cu o prăpădită de mătură rusească, așa cum faci acum.
— Kunze ce zice? întreabă Crai de Lemn precaut, căutând cu privirea spre micul birou din care răzbat glasuri. Piuitul, șefului de arsenal Kunze e acoperit de urletul cazon al mecanicului-șef Wolf.
— Cui îi pasă ce zice? răspunde Porta. Deschide gura cât o șură, vărsând un potop de invective soldățești asupra celuilalt: Băi lemnar împuțit, fă ce-ți spun! Adună-ți șleahta căcăcioasă de halitori de varză, găsește niște scule și puneți-vă pe treabă! Executarea mai repede, până nu-mi pierd cumpătul și mă fac al dracului!
— Se pare că nu-1 cunoști pe Herr Kunze, avertizează Crai de Lemn. Ar trebui să știi că are pile — pile al naibii de mari. Mult mai sus-puse decât o să ajungi tu vreodată! Pentru Kunze, e floare la ureche să strivească un Obergefreiter ca tine. Așa i-a făcut unui Oberst care a venit încoace, încercând să ne scuipe-n bere!
— Ajunge! i-o taie Porta furios. Altminteri, o să afli tu ce pile am ._.
Mecanicul-șef Wolf iese degajat. din hala Arsenalului savurând zornăitul pintenilor săi neregulamentari, își ridică piciorul ca un cocoș de luptă și-l trântește sec, astfel încât ecoul răsună printre pilonii de oțel care susțin acoperișul imens. Peste tot se află tunuri, vopsite în culori de camuflaj, verde și brun, tractoare de artilerie, camioane nou-nouțe, transportoare de muniție, vehicule pe șenile și șenilele — toate așezate în șiruri lungi, perfect aliniate.
Execută eu!
ordinele mele.

Wolf scuipă cu dispreț pe un tun antiaerian de 88 mm și-și • de un trabuc brazilian cât toate zilele, scăpărând chibritul
dfun indicator pe care scrie:
FUMATUL STRICT INTERZIS — La ce cască gura slugoiul de colo? întreabă el, arătându-1
cu bastonul său elegant de ofițer englez pe Crai de Lemn. N-are
altă treabă?
__ g stupid, atâta' tot! Prost ca noaptea! spune Porta.
Kunze își face apariția din micul său birou, picioarele scârțâindu-i ca o fabrică de hamuri și nădușind de furie.
__ Cărați-vă din hangarul meu! piuie el isteric, cât pe ce să-i
cadă proteza din gură.
— Știi, cred c-ai face mai bine să execuți ce ți se ordonă, îl atenționează Porta pe Kunze, sfredelindu-1 cu privirea. Hardughia asta va trebui să fie curățată ca o gaură chiuretată de târfă în ziua Crăciunului, adaugă el amenințător.
— Dar..., dar stați nițel, se tânguie Kunze nefericit, clănțănind din dinții lui falși. Doar nu pot lăsa tunurile astea cum se nimerește! Ai idee cât plătește poporul german pentru unul singur dintre ele? Sunt valoroase! Și vor fi necesare când va începe Marea Ofensivă, despre care se vorbește deja la Cartierul General al Fiihrerului. Și apoi, nu-s tunurile mele, ci ale
Armatei a 4-a Panzer.
— Ei bine, atunci totul e-n regulă, tună satisfăcut mecanicul-șef Wolf. Noi suntem Armata a 4-a Panzer. Noi și
numai noi! '
— Cum adică? îngaimâ Kunze uluit, holbându-se cu gura căscată când la Porta, când la Wolf. Cei doi arată ca niște adevărați prusaci, zvâcnind din genunchi ca doi Feldmarschalli.
— Am spus că noi suntem Armata a 4-a Panzer! face Wolf cu un surâs superior, (îi flutură lui Kunze pe la nas carnețelul său.) După cum vezi, scrie negru pe alb că aparținem de 4 Panzer. Așa că, bine-ai spus, fierăria asta ne aparține, și noi vrem s-o scoatem de-aici, băi magazioner prăpădit ce ești!
Și dacă nu te miști sprintenel, continuă Porta triumfător, vei face cunoștință cu chinezii mecanicului-șef Wolf, cărora le-ar P'acea de minune să se joace cu d-alde tine, ceea ce nu ți-ar conveni.
Mă amenință? întreabă Kunze, făcând o ultimă încercare 'sperată ^de a-și impune autoritatea.

. Da' repede mai pricepi, rânjeşte Porta. Oamenii care se eg cu picioarele deşurubate, aşa ca tine, îşi pierd de obicei şi va din glagorie. Li se scurge prin găurile din coapse!
223
— lunurile alea rămân la locul lor, spune sever Kunze *n* • plesneşte cu echerul unul din picioarele sale artificial^' proprietate a Armatei.) Şi bagă la cap ce-ţi spun, Obergefreite' Porta. La mine-n magazie să nu vii cu figuri din astea, *l*^ minte să sunt un funcţionar al Armatei, şi nu un simplu păduche ca tine, pe care să se pişe orice câine fără căpătâi! (îşi pocneşte mândru epoleţii săi înguşti de culoare verde.) Şj eu sunt un fel de ofiţer!
— Sfântă Agnes! rânjeşte Porta maliţios. Mi-e mai uşor să le vin de hac tipilor de teapa ta decât să smulg un fir de păr din curul unei vaci ruseşti paralitice!
— Aşa ceva nu-ţî permit, hăuleşte insultat Kunze. Mie să mi te adresezi cum se cuvine!
— Trebuie să înţelegi că tunurile alea e musai să fie scoase, încearcă Wolf o apropiere diplomatică. (Radiază de falsă amabilitate.) Fii băiat rezonabil, Bernt. Lasă baltă spoiala ta de persoană oficială şi revino la normal! Punem la cale un meci de box cum nu s-a mai pomenit. Oamenii au plătit locurile. Doar nu le putem cere să stea cocoţaţi în echilibru pe o ţeava de tun, nu-i aşa? Dac-ar sta colo sus, ar arăta ca un stol de vrăbii gureşe care privesc cum regulează un papagal o lamă călătoare!
— Nu e vorba că n-aş fi eu un om de înţeles, piuie Kunze dezumflat, dar n-o să meargă! De îndată ce vom scoate primul tun, spionajul rusesc va afla totul despre ceea ce se petrece aici. Şi pe cine cade măgăreaţa? Pe mine, şeful Arsenalului de campanie, Kunze! Eu voi fi cel dus în faţa Curţii Marţiale şi poate chiar împuşcat, cine ştie? Doar nu vreţi să se-ntâmple una ca asta?!
— Nu suntem din cale-afară de îngrijoraţi în ce te priveşte, răspunde Porta obraznic. Vrem doar să dispară calabalâcul de-aici, că să ne putem pregăti meciul.
— M-am săturat de-atâta gargară! urlă Wolf, cuprins subit de furie. Cocina trebuie golită, ca să ne putem vedea de treabă. (Suflă un nor gros de fum de trabuc în nasul lui Kunze, care tuşeşte în semn de protest.) Azvârle tunurile afară una-două, dacă nu vrei să-ţi tai urechile şi să-ţi vâr pe gât ţurloaiele tale contrafăcute!
• A —A Trebuie să mă înţelegi, face Kunze, gata să plângă, frângându-şi mâinile pe echer. Ce-ai spune tu dacă aş veni şi ţi-aş cere să-ţi muţi toate camioanele?
— Nimic, rânjeşte Wolf. Mi-aş pune chinezii să taie la tine cât îi ţin curelele. Şi află că nu obosesc prea repede!
— Uite, vezi! exclamă Kunze victorios. Eu adopt aceeaşi atitudine, chiar dacă n-am chinezi. Tunurile rămân la adăpest în hală. unde-i uscat şi bine.
, «roate nasul afară, omule, strigă Wolf, pierzandu-şi — la S7« • agită nervos prin aer bastonul său englezesc.) ^bdarea. O deşertul Gobi, unde apa-i ceva ce se cunoaşte Afară;i ca" estite Afurisitul ăsta de soare bolşevic străluceşte m""31 ă s-ar crede deasupra unei ţări capitaliste *de* P^fvoltate Nu le strică tunurilor tale puţin aer proaspăt. sllpradezv îndurerat al lui Kunze începe să se formeze o pâclă deasă ce pare să se adune într-un nod în dosul frunţii. tot mai ^ şi'ţipă, dar nu-i ajută la nimic. Apoi se-apucă să-şi sca ţeasta de un tub de obuz, care se leagănă, atârnat de [â Asta-l mai trezeşte puţin şi se porneşte să strige ordine
n—Invitaţii se vor aşeza aici, hotărăşte Porta cu o voce răsunătoare arătând spre locul ocupat de treizeci şi cinci de baterii grele antitanc. Hai, daţi-i zor! strigă el către un grup de soldaţi de corvoadă, care stau pe un afet de tun bând bere, ca şs cum nimic din ce se-ntâmplă în jur nu-i priveşte.
— Scoateţi catrafusele astea militare de-aici! Lăsaţi să intre civilizaţia! Faceţi loc Culturii Apusene, după cum a spus şi ţăranul rus când eliberatorii i-au ars casa!
— Nu tu comanzi pe-aici, spune un muncitor, aidoma unei gorile supradimensionate, cu un cap mult prea mare pentru trupul său. Nimic nu se va clinti din loc. Asta-i un hangar pentru tunuri, şi ce-i înăuntru, acolo rămâne câtă vreme n-avem ordin scris, ştampilat, în patru exemplare.
— Maică Precistă, ce bazaconii ne aud urechile! urlă Micuţul. Omul ăsta e ţicnit. Are pesemne o criză acută de complex de superioritate. Ia să-i bag eu ceva învăţătură de minte în băsănăul său nemţesc!
— Stai niţel, face Porta, agăţându-1 pe Micuţul, care se îndreaptă deja către'insul cu pricina. Băşinoşii ăştia încă n-au aflat că mie unuia nu-mi plac complicaţiile. Prefer calea a dreaptă.
. ~_ Ăsta-i hangar pentru tunuri, spune omul-gorilă cu încăpăţânare, nu un locşor de joacă pentru sportivi idioţi! Vreţi 53 vă bateţi, mergeţi şi trageţi-vă câteva în bărbie pe gunoiul de
~~ Nici un muncitor puturos nu-mi^ vorbeşte mie aşa fără s-o-ncaseze, spumegă sălbatic Micuţul, îi repede individului un Picior în burtă care-1 frânge în două, apoi îl înşfacă de păr şi-i Pocneşte faţa de o remorcă de fier.
c M- a ^e corvoadă se pune în mişcare. Mai cu seamă după Micuţul 1-a aruncat pe încă unul cu capul înainte prin reastră, într-o grămadă de bălegar bâzâit de muşte.
"mele tunuri încep să se rostogolească afară, în aer liber.'

Kunze aleargă în cerc, precum o găină speriată
— Fiţi atenţi cu alea! Fiţi atenţi cu alea! bolborosea
11 n t Aliciioti—I^» -ft-n rvi <^\f în fi fi i fi ci n 11 O i'r\c*c-t o/«-. t ; ' _ . i •< 6 j
vnlkului german vu
de se va caca pe el.
agitat. Aliniaţi-le frumos în şiruri şi nu amestecaţi altminteri n-o să fim niciodată în stare să le alegem din'C' vom
Când un tun de 105 mm cu ţeava lungă alunecă în râul H" apropiere. Kunze se prăbuşeşte disperat pe un morman *d* obuze. de
— Nu pune la inimă, îl linişteşte Porta, întinzându-sandvici cu cârnaţi. Ce mai e un tun în ziua de azi? Oricum pierde războiul.
în următoarele trei zile, din marea hală nu răzbate decât vacarmul ciocanelor şi al ferăstraielor. Din când în când Comitetul Meciului se întruneşte la reşedinţa mecanicului-^ Wolf, unde se servesc „mere cereşti" şi prăjituri jidăneşti, clătite cu „şampania săracului", amestec de şliboviţă şi bere.
— Cine o să fie câştigătorul? întreabă Micuţul, aruncând o bucată mare de „măr ceresc" în gura' larg deschisă.
— Câştigătorul, se-nţelege! răspunde Porta, mestecând prăjitură jidănească.
— Cum aşa? rânjeşte Micuţul şiret. Când David şi cu mine puneam la cale meciuri pentru obsedaţii de sport, în Heyn Hoyerstrasse, ştiam cine va fi câştigătorul cu mult înainte de-a începe meciul.
— Va să zică, asta vrei să ştii, râde Porta vulpeşte. Totu-i uns. Oamenii mizează pe cine trebuie, astfel încât câştigătorii să fim noi. Ne vom alege c-o grămăjoară frumuşică de zurgălăi.
— Şi dacă suntem prinşi cu mâţa-n sac? intervine Albert, tremurând din sprâncene.
— N-o să ne rămână altceva de făcut decât să o tăiem la rusnaci cât ne ţin picioarele.
— Aici nu suntem halitori de banane africani, rânjeşte Wolf. Avem şase bumbăceli înaintea celei principale, băieţaş, şi_'" astea şase meciuri, mărcuţele vor începe să curgă, în caţtu principal, bătaia de categorie grea dintre campionul rus şi al neamţ, intrăm în acţiune.
— Şi, bineînţeles, Germania Mare va învinge, declară Heide. cu o siguranţă de sine patriotică. Surâde cu zâmbetul victoriei-
— Nu. nu, amice, tocmai p-asta n-o s-o facă Marca Germanie, rânjeşte Porta, împungându-1 conspirativ cu cotul '
coaste pe mecanicul-şef Wolf. Toţi fraierii lepădaţi nemţoaică plină cu svastici şi alte dichisuri vor susţine
^ tar
bătra ^
-i v
Germanie în drumul spre victorie, şi toţi marafeţii pe care putea aduna se vor vărsa în talerul îngrămăditului de nea l;
— Şi vor pierde tot, strigă Wolf entuziasmat, pentru Untermenschul sovietic îl va bate pe nobilul reprezentant

llUl geiniau ^^ ."- »" ~«v*« ^~ *...
•ă temeţi că veţi avea necazuri? întreabă îngrijorat
'ci pomeneală, răspunde Porta, cu ochi strălucitori. ~~~ ""care vor avea necazuri vor fi tolomacii care-au ţinut cu Singur" p ă ce prime le şase bătăi^ se vor fi sfârşit, vor trage neamţ chiote de vjctorie germană, într-atâta vor fi pierduţi în M-murare încât, atunci când va fi să-nceapă spectacolul al îşi vor amaneta şi izmenele ca să poată miza, convinşi ca
"^rntîi sunt de ne011061'"1-
116 Entuziasmat, Wolf îşi repede pumnul în masă cu atâta forţă încât „merele cereşti" se leagănă în farfurie şi un strop de gem îi sare pe trabuc.
_ O să turbeze, face sumbru Bătrânul, şi pe urmă vor fi probleme — cu „P" mare!
— Până atunci ne vom fi luat tălpăşiţa, rânjeşte Albert. __ De unde ştim că luptătorii nu se înţeleg între ei cum să
ne tragă pe noi în piept? se interesează Barcelona, bănuitor din naştere. Cineva le-ar putea vinde pontul că treaba e rentabilă.
— Ai dreptate întrucâtva, admite Porta. Am face bine să luăm măsuri în privinţa asta, ca să fim siguri că ne aflăm în jumătatea potrivită. Dar cum oare?
— Cuşti! face Micuţul cu gura plină de dulceaţă.
— Cuşti? întreabă Porta sec.

— Cuşti pentru maimuțe, ridicate până sub acoperiş, zbiară Micuțul, rânjind cu toată fața. *E* un tip în oraş, în Palima, care ține un magazin de animale şi care are o mulțime de chestii din astea. Chiar acum are una straşnică, cu o panteră neagră înăuntru, o bestie fioroasă cu ochi galbeni. Dac-o ia la goană, ar face-o şi pe-o călugăriță rablagită să bată recordul mondial la viteză.
Fără pantere, protestează nervos Bătrânul. E un ordin! ᴺU vreau să ştiu nimic de pantere.
. — De ce nu? întreabă Porta candid. Te-ai putea distra de minune cu un asemenea pisoiaş.
ț - ~~ Te-ai țicnit! țipă Barcelona, luându-i partea Bătrânului. H' dai seama ce mănâncă?
. ~- Oameni, recunoaşte fericit Micuțul. Cunosc o mulțime de indivizi pe care i-aş da cu plăcere unei pantere negre să-i naiească.
j^ r~ 2"e/ *bmit pour une omelette,* observă sec micul legionar.
îmbine cumpărăm cuşca fără panteră.
înalt C -' mşte cuşt' Pentru execuție, ca aia în care 1-au
sfori[1] -Pe -i'danul Suss> explică Micuțul. Tipului i se leagă o
cică de gât, e săltat cu tot cu cuşcă, se deschide podeaua şi
226
227
'°rta.
•Jiul. ᵘsîₙ să le
ring
umui caue paua i^c ajunge ia capătul îumei. Apoi s" brusc, cu gâtul rupt.
— Nu văd. cum am putea folosi aşa ceva, fac? p, gânditor. Doar n-o să-i executăm pe boxeri
— Câteodată eşti bătut în cap, strigă_ nei N-or să aibă nici o funie în jurul gâtului, îi ric cuştile astea. Astfel, nu poate ajunge nimer vorbească şi să ne tragă-n piept. De îndată deschidem podeaua cuştilor, cei doi rahați şi-ncep să-şi care pumni!
— Pare că-i o idee bună, admite Porta. Ar fi o noutate 5 pugilism — să-ți pice din cer doi inşi de categorie grea
Mecanicui-şef Wolf scoate un trabuc şi-şi scapără bricheta din aur cu un clinchet prețios. Ține trabucul între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi, trăgând[1] cu nesaț câteva fumuri, pe care le- suflă într-un nor dens deasupra mesei.
— Vom cumpăra cuşca cu tot cu panteră, face el gânditor, cu condiția să mai putem face rost de încă o cuşcă, îl băgăm pe neamț într-una şi pe Untermensch în cealaltă.
;— Şi cu pantera ce facem? întreabă Bătrânul, recapitulând rapid în minte câte alte animale mai avusese plutonul 2 în custodie.
— Cred că am putea găsi ceva şi pentru ea, râde Porta, servindu-se cu un trabuc de-al lui Wolf fără să ceară voie.
— Nu vreau s-o văd în tanc, face Bătrânul hotărât, realizând prea târziu că e totuşi pe cale să cedeze.
— Nici n-ai putea. Doar dacă ai scoate jumătate din turelă, hohoteşte Micuțul. Am văzut dihania. E doar un pui care n-a învățat încă să muşte cum trebuie, dar când o învăța, să te ții, războiul se va încinge cât ai zice peşte.
Târziu, o pornim spre magazinul de animale.
Micuțului i se lipeşte de suflet o gorijă bătrână, care poate imita tot felul de râsete şi care bea bere ca un om Dar proprietarul magazinului nu vrea s-o vândă. O consideră ca pe un membru al familiei. ;
— La ce ziceți că vă trebuie cuştiie? întreabă sec, după ce se încheie afacerea şi începem să e afară.
— Ne-am apucat de comerțul cu sclavi, şo conspirativ, dar vezi să nu mai spui nimănui.
— Nu, zău? exclamă omul, holbând ochii. Ş
— Ciudat animal, e de părere Porta, cercetânc pantera printre zăbrelele cuştii. Are picioarele p[1] labele prea mari.
-.orietarul ,': cuştile
. porta
P încă un pui, îi lămureşte negustorul de animale, n-are
decat pare că i-ar plăcea să-mi halească mâna, spune Porta.
""""napoi, în clipa în care o labă mare şi blănoasă, cu gheare Sare-'te pumnale curbate, se izbeşte în zăbrele. C3
__ Să nu vă speriați de ea, face proprietarul părinteşte. E de mulțumit. Puneți-i o halcă de carne în față şi nu mai ştie !f°riimic- jvfai e încă puțin speriată de oameni, dar aşteptați mai vreo câteva luni. Panterele negre sunt renumite pentru ""Ibăticia cu care atacă orice le iese în cale. Sunt mai periculoase decât zece gestapovişti înarmați cu mitraliere.
Pe'la miezul nopții, Umanskaia răsună de țipete şi de urlete guturale. Capete curioase apar pe la uşi, dar nu pentru multă vreme. Când apare Micuțul cu pantera care se plimbă furioasă în cuşcă, uşile se închid imediat. Blestemând şi urlând cât îl ține gura, Micuțul saltă cuşca şi-o împinge în biroul lui V/olf. Cade cu toată greutatea peste mobilier şi peste tot felul de cutii şi saci. în cele din urmă, reuşeşte s-o ducă într-o încăpere din spatele

biroului. De pe un cârlig, înşfacă o şuncă întreagă, i-o -strecoară panterei printre zăbrele, apoi trânteşte uşa şi-o iăvorăşte.
— O mâţă ca asta e crimă curată, exclamă Porta cu admiraţie, în timp ce bandajează nenumăratele zgârieturi ale Micuţului. Şi până acum n-a făcut decât să se joace. Să te ţii când o fi mare şi o afla la ce sunt bune ghearele şi colţii.
— ALas' că nici acum nu e de lepădat, face Micuţul, încercând să-şi deschidă ochiul pe care ultimul atac al panterei îl inflamase.
Nu ne va aduce decât necazuri, spune Bătrânul sumbru. Oberst Hinka îşi va ieşi din pepeni când va afla de ea. De când am avut ursul ăla*, ne-a interzis categoric să mai ţinem vreun animal! '
înainte de a pleca, Micuţul îi aruncă panterei o traistă plină £" carne tocată. Bestia îl priveşte cu nişte ochi galbeni, arzători. °ua labe uriaşe înşfacă traista din zbor. Conţinutul dispare d'ntr-un hap.
: _ ~~ Măiculiţă! exclamă încântat Micuţul. Stai să vezi când '-««n da să halească oameni!
sose oC5nai se bate în cuie ultima scândură, când încep să sporţSca "uluc suporterii. Atmosfera e animată. Ahtiaţii de germ Se cearta între ei şi cu cei căro'ra puţin le pasă. Patrioţii in , a,nızblară "Heil!" Oamenii din Renania fluieră din degete. s"l franţuzesc.

în
O unitate de copoi* se străduieşte să păstreze ordi mulţime, fără a purta însă provocatoarele lor căşti de otT '" aud bufnituri de bastoane în clipa în care un Unteroffi^l, ' ,. Tirol îi vâră sub nas unui Gefreiter-copoi un cârnat acopeV ketchup şi cu muştar iute, numindu-1 „porc gălăgios de pru^ ^ Acest cazan clocotitor se linişteşte abia când sună PQ^ ' pentru repriza întâi a primului meci, la care participă adversari, un bulgar mic şi uscat şi un tip vânos şi crâncen d^ Westfalia. Meciul se sfârşeşte în repriza a doua. Westfalianl câştigă prin knock-out — hotărât dinainte de către Porta • Woff.
Şl
După ce a doua şi a treia întâlnire se termină de asemenea cu victorii ale culorilor naţionale, se pare că răcnetele patriotice nu mai contenesc. Când cel de-al patrulea mecs îi revine Germaniei, toţi o iau razna şi se pun pe cântat „Deutschland Deutschland, liber alles" şi „Wacht am "Rhein"**. Se îmbrăţişează reciproc, stau în poziţie de drepţi, salută şi urlă: „Germania pentru vecie!".
— Cred c-aşa a fost şi când s-au întors din Franţa, în 1871***, spune Bătrânul. Doamne, îndură-te de noi, sunt cu toţii nebuni de legat!
Cel de-al cincilea meci are loc între un grec, Konstantino — care e campion la categoria mijlocie în satul său — şi un austriac din Salzburg, pe nume Rudolph — care după înfăţişare
îşi merită soarta.
— Vrei să spui o rugăciune până nu te curăţ? întreabă grecul cu un rânjet drăcesc.
— Să nu-i permiţi una ca asta, schelălăie Oberzahlmeister Saul de la Cartierul General.
— Fâ-1 praf! zbiară din ultimul rând gloata vânătorilor de munte italieni Alpinos, uitând că grecii sunt duşmanii lor dintotdeauna.
Cu un răget de animal, austriacul se repede la grec şi-i înfige pumnul sub centură. O lovitură joasă, extrem de periculoasa, care-1 poate scoate imediat din luptă pe-un jucător- Grecul pare că nici n-a simţit-o. îl pocneşte pe Rudolph în figură, _tot ' neregulamentar. In acelaşi timp îi pune piedică, determinând intervenţia arbitrului, care gesticulează frenetic. Grecul reuşeşte să-i plaseze lui Rud^olph o stângă, o dreaptă şi-un croşeu înainta ca acesta să se pună din nou pe picioare. Mulţimea cer

* Poreclă dată celor din Poliţia militară.
""" „Vegheaţi la Rin", cântec patriotic german, compus în ÎS .-*** Aluzie la războiul franco-prusac din 1870—1871, încheiat prin victoria Prusiei şi pierderea de către Franţa a provinciilor Alsacia şi Lorena ('• •-

\
rea jocului şi austriacul câştigă prin knock-out în repriza
a °PtSpentru asta merită să iei parte la un război mondial,
~~~ ule ţipă Albert. Se alătură şi el urletului admirativ al
neniŞor . ' jjzate în ciuda faptului că nu-i poate suferi, din
g!£U, Pe austrieci.
P L- Aşteaptă numai pân-om ajunge la reprezentaţia • inală, face Wolf, aprinzându-şi un trabuc brazilian cu anlornbuf sau obişnuit.
în hangar s-a înghesuit de trei ori mai multă lume decât • câpea în mod normal, după toate calculele.
~~~

Au sosit de [1] retutindeni, de la mare distanță, şi pentru aceasta a fost ars foarte mult combustibil, atât de prețios în vreme de război. Oamenii s-au cocoțat până şi pe bârnele de sub acoperiş, legănându-se ca nişte găini la proțap. Continuă să sosească alții şi alții. Cei avizi de pariuri se bulucesc claie peste grămadă pentru a răzbate spre micuța cămăruță de beton în care Porta şi Wolf adună mizele. Prin deschizături nu se văd decât mâini. Mâini care le împing bani. Mâini care înşfacă chitanțe de miză. Mâini de toate formele şi mărimile — dolofane, subțiri, palide, bătătorite —, mâini curate, mâini murdare. Toate privirile sunt ațintite asupra celor două cuşti care atârnă, legănându-se, sub acoperiş.
Un urlet nesfârşit erupe in clipa în care trapele din podeaua cuştilor se deschid şi cei doi boxeri cad de la aproape trei metri înălțime, aterizând cu o bufnitură în ring. Rusul din Caucaz e cel dintâi în picioare şi ridică încrezător deasupra capului o pereche de pumni ca nişte ghioage. Germanul, păros, se mişcă prin ring ca o gorilă, sprijinindu-se pe încheieturile mâinilor. Urlă sălbatic, amenințându-1 pe caucazian că va mătura cu el prin toată sala, înainte de sfârşitul primei runde. .
Caucazianul rânjeşte animalic, îşi trece încet muchia palmei peste beregată, astfel încât lumea să poată pricepe ce are de gând să-i facă neamțului.
Un urlet înfierbântat se ridică din mulțime. Câteva şiruri de arici se rup sub ropotul continuu al picioarelor.
^ună gongul şi cei doi monştri se reped mârâind unul asupra abri ' oU sP.urne ^a gură. Pumni de fier se reped în muşchi aominali rigizi şi trosnesc în capete la fel de tari. Un upercut sr>eşte ca un fulger. Unui om normal i-ar fi smuls capul, dar ai^ n-are nici un efect asupra celui care 1-a încasat.
„-^r~ar sa fj,e! murmură neliniştit Barcelona. Sper că "ii ăia doi ştiu cine trebuie să câştige! După cum sar la pare că au pus la cale o dublă sinucidere!
•^ i i
oi î '
— Nu te consuma, rânjeşte Wolf sigur pe el. Nu-s de bătuți în cap încât să nu ştie ce-i mai bine pentru ei. t din Leipzig va cădea lat de-abia în ultima clipă. Trebuie oferim mulțimii ceva în schimbul marafeților pe care i-a Do in noi, altfel s-ar putea să intre la idei şi atunci să te în primele două runde, se pare că uriaşul caucazian nu are de gând să se lase lovit. Joacă în defensivă şi eschivează pentru a evita atacurile ucigătoare ale germanului. Apoi repriza a treia, porneşte brusc la atac, dansează înainte s-înfundă neamțului doi pumni, fulgerători în şale.
Pentru câteva secunde, mulțimea îşi ține respirația. Aceşti pumni ar fi trimis şi un cal la podea. Dar luptătorul din Leipzig abia îşi scutură capul, ca un câine ud, şi rânjeşte satanic. Stânga îi țâşneşte înainte, în vreme ce adversarul se redresează. Aterizează drept în nasul rusului cu un pocnet îngrozitor. Dansează unul în jurul celuilalt, scuipând şi respirând precipitat pe nas. Un pumn aterizează în mutra neamțului, spărgându-i arcada. Sângele îi lasă dâre pe obraz. Buzele i se umflă. Fața îi pare pe jumătate paralizată.
— Sfântă Măria, şopteşte Gregor, holbându-se. E ca şi cum ai ciomăgi nişte tauri cu mâinile goale.
— Taurii n-ar suporta aşa ceva, e de părere Porta, muşcând gânditor dintr-un cârnat înşfăcat din mâna unui bavarez care priveşte înmărmurit scena de violență din ring,
Caucazianul începe să caute fața adversarului, dar asta nu pare să-1 îngrijoreze pe german. Eschivează elegant, făcând ca pumnii să-î treacă pe deasupra capului, şi ripostează cu o stângă cumplită. Se pare că vrea să-i spargă garda rusului, şi câteva croşeuri îşi ating din plin ținta. Spre stupoarea mulțimii, caucazianul nu scoate decât o mârâitură surdă şi dansează mai departe în. ring.
— Ucide-1! Hăcuieşte-1 pe . ticălosul subdezvoltat! urlă germanii pur-sânge, ciocnindu-şi gamelele de aluminiu cu căştile de oțel. Calcă-1 în picioare şi bagă-1 în pământul din care-a <eşit!
Regimentul 6 Cavalerie din Westfalia se repede cu un urlet asupra Regimentului 5 Panzer prusac.
— Ticăloşilor! Halitori de cârnați! Porcilor! răcnesc ei. Bătălia dintre cele două regimente se mută dintr-o parte in alta a marelui depozit al artileriei. Vacarmul se aude ia distanța de kilometri.
Bavarezii din 8 Panzer şi 116 Infanterie îşi aleg duşmanii şi se avântă bucuroşi în încăierare. Copoii năvălesc prin toatt intrările şi bastoanele lor se prăvălesc fără părtinire în capete. e înfierbântate ale mulțimii.

bav^ee%rdoborându-l ae P, ..---- .
cariuț £*£pare_ait hăuleşte Micuțul, ridicând un copoi aeasuym
&^t- Eşti arestat, țipă disperai polițistul militar, zvâcnind din • • re Una din cizme îi zboară direct în capul

unui intendent
P1C1o are tăvălit prin muştar şi ketchup. în numele Fuhrerului,
îţi poruncesc să-mi dai drumul!
L- Ascult ordinul şi mă supun, chiuie Micuţul. 11 aruncă pe copoi înspre doi bavarezi. Se dau cu toţii peste cap şi alunecă sub bănci. Nu li se mai văd decât picioarele care se zbat
nebuneşte.
în cele din urmă, poliţiştii militari reuşesc să calmeze
îndeajuns mulţimea pentru ca lupta să poată continua. Se retrag şi stau pregătiţi în spatele bisericii, rugându-se lui Dumnezeu să nu mai fie nevoie să intre încă o dată în hală.
— Asemenea manifestare sportivă n-ar trebui permisă, spune şeful lor, un maior mai vârstnic. Toţi oamenii săi îşi exprimă acordul, încuviinţând vertiginos din cap.
Lupta începe din no.u, şi se pare că ambii „grei" au turbat. Dispreţuiesc total regulile jocului. Germanul se repede asupra rusului şi-1 pocneşte cu piciorul în stomac. Drept răspuns, se alege cu o muşcătură în obraz. Sângele şiroieşte pe feţele
ambilor luptători.
— Maică măiculiţă! ţipă entuziasmat Micuţul, răsturnând un
butoi de bere. Acum se halesc unul pe altul.
Arbitrul, un sârb rnicuţ cu mutră de şobolan,'încearcă să-i
„!^Pa.rlf .P,e boxeri. Se trezeşte dintr-o dată blocat între doi
—«• »~.,«>i,,,,, A* muşchi, simţind că va fi strivit. Se smulge din
'"—" <••" braţele
rru, u
despartă pe boxeri. Se trezeşte dintr-o dat o munţi ucigători de muşchi, simţind că va fi strivit. Se smulge din b°ăr Se- împleticeşte spre corzi, unde atârnă, cu braţele labanindu-i-se, până ce doi sanitari îl duc la medic pentru in.
lnlocuieşte un alt arbitru, care le vorbeşte sever celor doi av!niz^n(iu-i cu degetul. Aceştia par a fi gata să-1 arunce g m mulţimea urlătoare a spectatorilor. după vv2^?'^ a tre^a> caucazianul îi înfige germanului un pumn Arbitru?' carf"1 face Pe acesta să se clatine şi să ridice garda. german 1 repec!e "Inamte5 dar până să apuce să strige „break", de lov-trei-lun^a ^a §ar(iă şi se repede asupra rusului cu o serie Cam*,- 'c.?n ce nu s-au mai pomenit de la meciul nera-Sharkey, din 1933.
din
După ce mulţimea amuţeşte câteva clipe, se dezlăntu' răcnet infernal. Fiecare îl bate pe umăr pe ce! de lan"" Ull urlând admirativ. Daca vecinul nu-i de acord, alunei fi g'" e'-gata să-i spargă celuilalt capul!
^are«
— Ura! strigă îndârjiţii sportului de pe scaunele din i ringului.
rul
'Caucazianul îşi înclină capul aidoma unui zimbru gata atac şi, cu o forţă teribilă, îi împuşcă adversarului un pumn *d* oţel în rinichi. Bineînţeles că fanaticii luptei zbiară în semn *A* protest. Stânga ucigătoare a neamţului se pune din nou treabă. In clipa în care pumnul său aterizează, germanul scapă un ţipăt scurt. S-a zis cu mâna. Pârâitul oaselor care se rup poate fi auzit până în primele rânduri. Cunoscătorii trasţ yn chiot de groază. Acum nu mai încape îndoială că boxerii au uitat complet orice înţelegere anterioară. Se reped unul asupra celuilalt asemenea fiarelor. Eimană din toţi porii dorinţa de a ucide. Mecanicul-şef Wolf începe să se agite. Micuţul si Porta îl împiedică cu forţa să nu dea buzna în ring cu o mitralieră, pentru a le aminti celor doi de înţelegere.
Urletul mulţimii ameninţă să năruie acoperişul hangarului. Probabil că se aude de la cincizeci de kilometri distanţă.
Luptătorii au încetat să mai fie fiinţe omeneşti civilizate. Au turbat cu totul! Răgetele lor 1-ar fi făcut pe Tarzan să pălească de invidie.
— Ar fi trebuit să-i vârâm ticălosului de caucazian câteva potcoave în mănuşi, murmură Micuţul îngrijorat. Măcar atunci am fi fost siguri că-i va tăbăci moaca afurisitului de neamţ.
— Drace! Drace! blestemă Porta cu obidă. Dacă neamţul n bumbăceşte pe rusnac, suntem ruinaţi!
— Doar ne-a făgăduit, geme Gregor nefericit. A promis ca va pierde! Minciuni sfruntate nemţeşti, ca de obicei. Propagandă! ,
— Doamne, ţipă Bătrânul îngrozit, in clipa în care germanu repede un pumn feroce care-1 ridică pe rus de la podea *' proiectează în corzi. . . j
— O s-o spintec pe mă-ta! O să mă uşurez pe morman ^ tău! Ah, rahat blestemat de neamţ ce-mi eşti! răcneşte Micul ameninţându-1 pe german cu pumnul. . ^
— Hai să-i tăiem căpăţuna. propune Albert. cenuşiu la t-1»' şi s-o expediem într-un pachet nevesti-sii!
Gregor îşi împreunează mâinile şi înalţă o ru-ac,\xu| fierbinte, în vreme ce neamţul îşi înfige

pumnul în P'"^., rusului. Lovitura e urmată de-un upercut teribil, care pa'L smulgă capul de pe umeri.

Omul e născut din femeie şi creat după chipul Domnului. Albert. ascunzându-şi faţa în palme. Nu suport să *ti&* Jy Rahat, suntem faliţi! Săraci ca la-nceput! îngaimă
^af^ Nu putem accepta să se-ntâmple una ca asta. răcneşte Wolf furios, mestecându-şi trabucul. Săraci, fir-ar să fie! Săraci! Când eşti sărac, nici dracu' nu se uită la tine! Şi te p
prosteşti! Te
oroseşti ca bâta. ncile se frân
Băncile se trâng sub tropăitul cizmelor. Mulţimea urlă de încântare. Oamenii se îmbrăţişează, uitând de orice, în clipa în care neamţul trimite un croşeu de stânga, apoi, fulgerător, unul de dreapta, în care îşi concentrează toată greutatea corpului. Nimereşte în umărul caucazianului.
— S-a sfârşit, declară Gregor disperat. De-acum vom fi nevoiţi să trăim din mizerabila raţie a lui Adolf.
Dar sorţii izbânzii par să se schimbe în avantajul rusului. Stânga germanului nu mai rezistă, s-a umflat de două ori pe cât era. .îşi foloseşte cât se poate dreapta, protejându-şi mâna distrusă. Rusul a schimbat tactica. Acum se repede el la beregata neamţului.
— *Cojonudo,* ţipă Barcelona fericit. O să-i vină de hac rahatului ăla nemţesc.
Porta deschid% gura să spună ceva. dar o închide la loc, absorbit de scena din ring. Caucazianul îl atacă pe german, care se apără cu greu de vârtejul de pumni ce se prăvălesc asupra lui din toate unghiurile. E în corzi. Un pumn îl izbeşte în tâmplă şi cade într-un genunchi. Sângele îi şiroieste din nas. E scăldat în sânge. In timp ce dă să se ridice, un şut brutal îl lasă lat pe podea.
, ~~ Sparge-1! Calcă-1 în picioare şi scoate-i maţele! tună vocea Qe bas înecată în bere a Micuţului.
oul arbitru se repede înainte, gesticulând, şi încasează un Qe nn care"l aruncă peste corzi. Sanitarii îl cară şi pe el la postul ^pnm-ajutor de după tomberoane, unde încă mai zace colegul box '"?c^,rcanc! să-$i recapete suflul. Acesta nu mai e un meci'de °rice ,• Ve,"'l ° luptă pe viaţă şi pe moarte, în care se foloseşte amerir '^"^ murctară care s-a văzut vreodată în filmele Podea S& oU vıoıenîa- Boxerii se cuprind mârâind şi cad la răsuciţi C rosto8oıesc prin ring, asemenea unui nod de muşchi
Cauct Se înf
— O
ra£e î"8roz ii în Alipii în care dinţii neamţului i m testicule. vreme n-o să mai reguleze băieţaşul! urlă Porta.

Loveşte un butoi gol de bere, care se rostogoleşte prjn secerându-i pe spectatorii din picioare ca pe spice Saı^>
Cu o lovitură de jos în sus, cu piciorul, şi cu un purnn aterizează în ceafa neamţului, rusul se eliberează şi «e pun oa.re gardă. Dar nici germanul nu-i o momâie. Ţâşneşte ca J» 'm Owens, mişcându-se într-un ritm care 1-ar lăsa în urmă şi pe eSSe campion mondial la viteză, îi repede rusului o dreaptă în $?" Rusul ripostează cu o stângă seacă, părând că-1 ţintuieşte în }^ pe neamţ, urmată de o dreaptă rapidă, care 1-ar fi trimis "° Câmpia Vânătorilor Veşnice dacă 1-ar fi atins. n
Cu excepţia fanaticilor într-ale boxului,' care nu sunt încântaţi, mulţimea urlă feroce. Sunt smulse băncile şi cizmele duduie pe podea.
— Rupe-i urechea! se aude de pe locurile de categoria a treia.
— Sfinte Sisoe, asta-i cea mai straşnică bătaie pe care-am văzut-o în viaţa mea, ţipă Micuţul fericit. Un bocanc măsura cincizeci şi unu se repede în genunchiul neamţului. Ţipă şi se prăbuşeşte, cu mâinile împreunate pe roîula zdrobită.
— O să te spulber, scrâşneşte el, ridicându-se din nou. cu faţa schimonosită de durere. Fă-ţi rugăciunea, rusnac nemernic! Te aşteaptă cimitirul! în furia lui, se pare c-a uitat cu totul că trebuie să piardă în ultima repriză.
— Omoară-1! urlă Porta entuziasmat, în vreme ce luptătorii se răsucesc îmbrăţişaţi prin ring, folosind, după cum se spune în anumite cercuri, toate trucurile murdare.
Entuziaştii boxului protestează vehement. Ei spun că nu vor să vadă un meci bun de box transformandu-se într-o încăierare de stradă. Dar toţi ceilalţi care, asemenea Micuţului şi lui Porta, cred că n-au mai pomenit un asemenea spectacol straşnic, n pocnesc în cap cu ce au la îndemână.
Bătaia continuă. Vacarmul seamănă cu cel al unui raid aerian asupra unui mare centru industrial. Deodată se opreşte şi parcă ne aflăm în inima tăcută a unui taifun. E o linişte mormântală. Germanul îl ridică pe caucazian, îl ţine o clipa deasupra capului şi-1 aruncă la podea, de unde nu se mai clinteşte.
Regimentul 8 Panzer se scoală în picioare şi se pune solemn pe cântat „Wacht am Rhein".
— Patrioţii ăştia de doi bani. face Porta, habar n-au unde st află. N-ar trebui să cânte „Wacht am Rhein", ci „Wacht an der Volga". . .
Rusul e din nou in picioare •ji meciul intră în ultima IJ Patrioţii ucrmani ating punctul culminant al

entu/uiMiHiii[11] ^

decisiva, uai caucazianul se arunca asupra iui ca o lovitura asupra unei găini adormite. nevastu țe peste încheietură, apoi își repede ambii pumni în *"l lui. îi pârâie toate oasele. Neamțul trage un țipăt de creștetu ^ 'apjeacâ înainte. Dar lovitura de dreapta a rusului îl agonie ș ^ Aproape că se dă peste cap și, ca prin minune, r"*'Caează în picioare, împingându-și dreapta în figura aterl z;anului. De furie, uită cu totul de stânga lui sfărâmată și Cal"nfige cu toată forța în plexul adversarului.

0 __ o nu! geme Wolf, întrezărind cum câștigurile încep să-i lunece printre degete. Cuprins de panică, Porta începe să facă l nuri de dezertare la ruși. Dacă pierde caucazianul, lucru foarte posibil acum, e cu neputință să fie plătiți toți câștigătorii pariufilor.

Dar rusul încă nu e terminat. Sare pur și simplu la neamț, care face o răsucire fulgerătoare de optzeci de grade, încercând să-1 pocnească pe rus între picioare, dar ratează lovitura. Rusul eschivează și încearcă o manevră riscantă pentru a-i rupe adversarului gâtul. Germanul o remarcă, sare în sus, apoi la dreapta, și-1 pocnește pe rus în umăr. Rusul trage un urlet, văzând cum se deschide culoarul spre beregata neamțului. Capul acestuia zvâcnește de două ori, ca și cum ar fi smuls din șira spinării. Cu un țipăt, cade în genunchi, scuipă și horcăie, devenind stacojiu, încet-încet, se 'prăvălește într-o parte și varsă. Se ridică anevoie în genunchi, scuipând foarte mult sânge. Se prinde de corzi și e din nou în picioare. •

— Acum trebuie terminat rahatul ăla de neamț! urlă Micuțul încântat. Băiatul vecinilor nu mai trebuie să-i dea decât una singură, și s-a zis cu el. • .

Dar Micuțul se înșeală. Germanul nu e terminat. După ce secunzii săi i-au turnat în cap câteva gălețí cu apă, se apucă din nou ^să-1 tăbăcească pe rus ca un elan turbat care-a fost gonit de lângă ^turmă. Caucazianul îi trăsnește o lovitură în beregată și-1 arunca peste corzi. Apoi, se învârte prin ring urlând, cu mâinile ridicate deasupra capului. Din când în când, îi trage un picior neamțului, care zace întins ca un crucificat.

. Mulțimea înnebunește. Un Unteroffizier bavarez năvălește 'în oh" H randuri' agitând o traistă deasupra capului. Când dă cu -j[11] de„ mecanicul-șef Wolf, în uniforma sa croită pe comandă, ști ^Unca traista 'n față, și prin aer încep să zboară roșii storcite, U K[6] porumb> bucăți de friptură de rață și multe altele, sose-f ? l dw„ebel obez din Serviciul de Aprovizionare Aeriană a e i ierand di° sectorul de clasa a ^ treia, târându-și un i^ j at de P'ci°r numai cu șiretul, își cere banii înapoi, 'că meciul a fost o înșelătorie..

— *Faites vos jeux!* țipă Porta, și, făcând semnul y înfige degetele în ochii Feldwebelului.

" ' își

— Trăiască Marea Germanie! țipă fanatic un Ober»>f clin Regimentul 8 Panzer. Răstoarnă o găleată neagră elb ^^ zilele, în capul unui Feldpolizeiinspektor. Murdăria~ii îm'r>r oa'e și pe el pe față.

' a^că

— Doamne din cer! exclamă Porta, sărind in lături. " asta^ curăță un om mai iute decât o farmacie între

în curând, bavarezii încep să folosească drept macaroanele și budincile pe care le luaseră cu ei ca merinde î câteva minute, întreaga hală seamănă cu o bucătărie H" campanie aruncată în aer. Un sandviș uriaș cu brânză topită ^' ceapă zboară prin aer și se sfărâmă de perete ca o grenadă î apropierea Bătrânului.

O bucată de caltaboș zboară spre noi. Porta se apleacă și Micuțul o încasează peste față cu un plescăit sonor. Porta se întoarce să vadă de unde-a venit caltaboșul și se alege cu un pește cât toate zilele în ceafă. Capul peștelui zboară și intră în gura căscată a lui Gregor, mai-mai să-1 înăbușe.

Porta se ia după un artilerist bondoc, dă să-i tragă un picior, dar ratează lovitura și cade pe spate. Artileristul înșfacă un pateu și-i mânjește mutra. Porta se ridică, îl atinge pe individ cu piciorul și-1 dă de-a berbeleacul. Micuțul îl salvează pe Albert în ultima clipă din mâinile a doi renani care erau cât pe-aci să-1 sugrume.

— Pantera, țipă Porta, dați careva drumul dihaniei negre. O să le arate ea de unde își lua Moise berea!

Cu înjurături și răgete sălbatice. Micuțul reușește, in cele din urmă, să aducă pantera, pe scări, până în sală. Animalul adulmecă hrana, își leagănă coada și-și scoate ghearele lungi.

— Maică Precistă, strigă Micuțul, încordat. Dihaiiia e pornită! Dă-i bătaie, Ulrich, ai tăi sunt toți!

— Hodorogilor le stă câteodată mai bine morți, tună Porta, repezind o scândură într-un Stabsfeldwebel din corpul de mecanici al diviziei.

Pantera rage prelung și se pregătește să sară.

— Nu-u-u-u! urlă îngrozit un Wachtmeister din Artilerie-agitând deasupra capului o sticlă spartă. Zărește fălcile căscate ale panterei și-1 lasă picioarele. Felina își încovoaie spinare[3]: măsurând distanța până la

tejgheaua lungă, încărcată cu carnal răvăşiţi, peşte, caltaboşi şi Sauerkraut.
Doi copoi foarte vioi, cu plăcuţele în formă de semilun legănându-li-se pe piept, se opresc îngroziţi când Panter-ţâşneşte în aer ca o săgeată neagră, aterizează cu o bufnitur surdă pe tejghea» şi patinează prin mormanul alunecos

âncare- _
Se pune pe înfulecat de parcă s-ar pregăti să postească
care- -- •-
de Z1iC'ire copoi îşi smulge casca şi o azvârle pe podea,
inul dimie v
Unul ui""- --*- . -
haltă de zoare. într~- l'lalt poreclit Sparge-Boaşe, datorită metodei sale
^e te de interogare, se holbează cruciş la 'botul căscat al preiera simte căldura respiraţiei. Tremurând de frică, se
pantepoleşte în spatele tejghelei şi se înghesuie sub o etajeră, r°H în mod normal ar putea încăpea cel mult un copil de zece •U şi nicidecum un copoi de o sută de kile. ^"Ulrich priveşte curios în jos. Se gândeşte probabil dacă încape sub etajera joasă.
L- Mein Ftihrer, salvează-mă! ţipă deznădăjduit
Sparge-Boaşe.
Ochii galbeni ai panterei sclipesc in penumbra. Cu un« mormăit de plăcere, scoate o labă imensă şi-1 loveşte jucăuş pe
Sparge-Boaşe.
E mai mult decât poate el suporta.
— O să mă devoreze, ţipă acesta. Cu un hohot prelung, se rostogoleşte de sub etajeră şi se târăşte rapid-pe podea, alunecând pe covorul de zoaie presărate pe jos.
Ulrich crede că omul vrea să se joace.
Fericit, face un salt şi aterizează cu un răget sec pe spinarea copoiului îngrozit.
Copoiul schelălăie prelung de frică şi se rostogoleşte pe spate, zvâcnind, din mâini şi din picioare.
Ulrich se distrează de minune.
îl muşcă jucăuş pe poliţist de picior, apoi îl bate pe umăr şi-i sfâşie-vestonul uniformei. Acesta priveşte în botul căscat al lui Ulrich, cu colţi uriaşi. E ultimul lucru pe care-1 mai vede pe lumea asta.
— Infarct, spune doctorul, care examinează cadavrul. Două vodci mari şi o sticla de vin ca să ne clătim, zbiară
provocator Porta, când ne facem gălăgioşi intrarea în stabilimentul „La Nataşa".
Aici nu dăm de băut pe -datorie, se răsteşte Anna Momeala, încleştându-şi mâinile pe sticle.
Datorie? rânjeşte Porta, scoţând la iveală din buzunar un anc gros de bancnote. Dacă vreau, cumpăr toată buda!
nna holbează ochii şi. dintr~o dată, devine cât se poate de amabilă.
„„.T- S6"3' 7-ice să-mi vezi pisicuţa? îl întreabă ea pe Micuţul, «mplandu-i cu dărnicie paharul.
Prob h i" -mă mteresează, face Micuţul; strâmbând din nas. aoil că-i zbârcită toată şi mâncată de molii!
— Să nu faceţi scandal pe-aici, avertizează „loboşarur
în realitate e Feldwebel de securitate, desemnat să nă'Care ordinea în bordel. E poreclit astfel pentru că înainte de r L2t
• fusese într-adevăr toboşar, la clubul de noapte „Luoul 0,?u Oi din Le.pzig.
P 8alb(V
— Tu să taci, spune Bătrânul, sughiţând în paharul vodcă.
Cl1
„Toboşarul" devine stacojiu şi cotcodăceşte în semr, protest.
' e
— Ţi-am spus să taci, sughiţe Bătrânul, încăpăţânat Sn Oberfeldwebel şi am o stea în plus faţă de tine! '
-i— Mă doare-n cur de stelele tale, ţipă „Toboşarul", cu voce femeiască. O să vă purtaţi cum spun eu!
— Mă întreb dacă s-o fi culcat vreodată cu mă-sa! rânjeşte
* Porta obraznic.
— L-au trimis la război fiindcă o speria pe soră-sa, urlă Micuţul. Se tăvăleşte de râs la propria-i glumă.
— Hai, fiţi drăguţi unii cu alţii, ne dojeneşte /vnna. Ne-ar părea foarte rău să fim nevoite să vă azvârlim afară!
— Da' de ce nu-ncerci? Iaca, uite-acum! nechează Barcelona. Trânteşte provocator un scaun de

podea înaintea „Toboşarului-".
— Cum de-ai ajuns atât de negru? întreabă Dolty Dunăreanca, o fată care a fost extrădată din România. II înghionteşte provocator pe Albert.
— E negru pen' că-i un negru prusac, explică Micuțul printre buze, în stilul lui Humphrey Bogart. E un admirator fanatic al acestuia, şi-şi dă toată osteneala să-1 imite. Ne-au arătat odată, pe front, un film în care Bogart împingea două cucoane în cărucioare cu rotile pe o scară abruptă, după carele tăia beregata. Micuțul a fost atât de încântat, încât 1-a văzut de trei ori. In ziua următoare, a stat trei ore la coadă pentru a fi sigur că primul care va lua bilet la ora deschiderii va fi el.
— Eşti o bucățică straşnică, pe cinstea mea, şuieră Micuțul, proțăpindu-se prosteşte înaintea unei fete înalte şi suple, care sade la bar, expunându-şi picioarele până la ultima bucățica. Se apleacă deasupra ei şi spune cu un răget de leu, ceea ce la el înseamnă şoaptă:
— Mi-ar plăcea să te simt mai aproape. Şi tu te-ai putea juca cu mine!
— încerci să fii seducător? întreabă ea cu o voce adâncă ş> dogită, vârându-şi între buzele puternic rujate o jumătate de metru de țigaret.
Micuțul geme de plăcere şi-şi plimbă o mână nu prea curata peste o bucată de picior dezgolit.

deveni obraznic, băiatule, gâjâie ea senzual, dându-i •— , & jsfu sunt o admiratoare a lui Frankenstein, şi nici a peste rna ^. Bagă la cap C£,ți spuil) so]datţ """* Obergefreiter, cu voia ta, o corectează Micuțul, coloana "h ala a Armatei. Ia aminte, don'şoară!
r-opătul de jos al ei? zâmbeşte fata, numai miere. ^ De un' să ştiu eu? răcneşte Micuțul, neînțelegând aluzia. ^Yntestе fericit, o ciupeşte de sân şi-i lipeşte o palmă 'na pe fund. Fata țipă de durere. Porta 1-a învățat că, zdrav „^ opun rezistență, femeile urmăresc exact contrariul.) T^si cu mine, scumpo, o s-o facem pe animalul cu două . -rjj Ca să fie mai clar, indică cu degetul semnul universal
nentru actul sexual.
_ Nu intru niciodată în cuşca maimuțelor, răspunde ea sec, împingându-i pieptul lat cu mâinile.
__ Ce vrei să spui cu asta? rânjeşte Micuțul. De îndată ce-ți vei fi îmbârligat picioarele cu ale mele, n-o să-ți mai fie gândul la maimuțe! O târăşte ferm spre ringul de dans, unde formația începuse un număr fierbinte.
— Degetele! geme ea.
— Stai pe picioarele mele, propune el. E cel mai simplu mod de a învăța să dansezi. Ascultă ce-ți spun, p-asta am prins-o la „Lansen" de pe Reeperbahn, la Hamburg.
— Pun rămăşag că ambulanțele aşteptau afară pe două rânduri, spune ea sarcastic.
— Nu, că la „Lansen" nu era voie să te trosneşti, explică Micuțul, bătăios. Te referi, probabil, la „Lanterna roşie" de pe Davidstrasse. Acolo, în fiecare seară se sparge o garnitură de dinți.
, Fata scoate un țipăt strident în clipa în care Micuțul face un pas, pe care el îl crede de tango, şi o pocneşte peste genunchi cu cizmele sale cu ținte de oțel, numărul patruzeci şi nouă. _ — Unde-i calul care m-a izbit? face ea, frecându-şi piciorul îndurerat.
Mergem sus în cameră? întreabă Micuțul cu un rânjet de
De ce? face ea, smulgându-se din strânsoarea lui. ~~ întinde coarda prea mult, o previne el amenințător, sucind-o şi intrând într-un fel de piruetă, cum a văzut el la Profesioniştii de prin filme.
rar, f feme din rărunchi în momentul în care se pocneşte cu caP"< de spătarul unui scaun.
Albert ^j^6™ sus Pentru una mică şi iute, fără pauză? întreabă ^ dansând cu o fată care nu-i trece de buric

— Nu mai e mult, răcneşte Micuțul, învârtindu-şi din partenera. De data asta, o pocneşte cu capul de pode noU
Uită să-1 mai ocărască. Porta trece pe lângă ei, darr" într-un asemenea ritm, încât ceilalți sunt atraşi în urma lui ^^ forță irezistibilă. ' cu o
— Ce Dumnezeu a fost asta? face ea, privind după p0 Acesta trece tunător pe deasupra ringului de dans, în cornna ^ unei doamne masive, cunoscută sub numele de Petunia Scroaf'3 datorită gabaritului ei şi faptului că are gura ca un rât
— Nu mai am chef de dans, spune fata cea înalta îndreptându-se către bar. Se aşază intenționat în colțul opus s cere trei aspirine.
— De unde eşti de loc? răcneşte Micuțul pe deasupra barului.
— Moscova! răspunde ea acru.
— îs multe curve p-acolo? vrea să ştie Micuțul.
— Porcule, îi aruncă ea, şuierând.
— Ce-ați zice voi să mergem sus şi să ne punem jucărelele la un loc? întreabă Porta cu sinceritate, în clipa în

care ajunge la bar cu matroana lui.
— Voi doi sunteți, pesemne, vestitorii culturii germane! le aruncă fata cea suplă, cu un rânjet.
— Aici ai nimerit-o, răspunde Micuțul, mândru nevoie-mare, bombându-şi atât de tare pieptul încât butonierele uniformei sale încep să pârâie amenințător. După ce vom fi stat o vreme pe-aici, alde voi n-o să vă mai ştergeți la cur cu pietriş. Veți începe şi voi să vă ştergeți cu hârtie, ca noi, occidentalii. Şi acum, mai lăsați-o încolo de vorbărie şi haidem sus ca să vă arătăm cum reglează oamenii civilizați!
— Nu-i cumperi o băuturică puicuței tale? îl îndeamnă ' Petunia pe Porta, zâmbindu-i fals.
— Rom din Crimeea şi suc de portocale, comandă el, bătând puternic cu pumnul în tejghea.
în curând se răspândeşte ştirea că avem bani. Mulți bani. Dintr-o dată suntem împresurați de doamne foarte volubile. Două fete, care până acum dansaseră împreună, amatoare de bani, îi aruncă lui Wolf priviri ademenitoare. Zace, pe jumătate aşezat şi pe jumătate întins, pe unul din scaunele speciale de la bar, cu spătar rabatabil. . .
— Arăți de parcă ai avea poftă şi de altceva, nu numai CK băutură, se pisiceşte una dintre ele, frecându-se ca o felina şoldul său stâng. Cred că nu mă-nşel când spun că vrei să ta dragoste!
— Pesemne că asta-i ceea ce în Uniunea Sovietică numeşte o aluzie, rânjeşte Wolf, strecurându-şi un deget m
242
f tei Drace, a, chelit- exclamă el surprins, ridkându-i
"C —^'Xe^s?r MTi ae ^ l-B^-sS' s
WS»^
arta_J8Nu cumva-i prețul de vânzare cu totul? face Wolf, . ându.şj mâna s-o cerceteze mai îndeaproape.
Se învoiesc pentru patru sutare şi dispar prin uşa care poartă inscripția „INTIM".
Câteva minute mai târziu, Wolf scoate capul pe uşă şi-şi fluieră câinii-lup.
Aceştia dau buzna după el, lătrând fericiți.
_ O s-o reguleze şi ei? întreabă Micuțul, holbându-se.
_- Tot ce se poate, spune Porta. Wolf iubeşte foarte mult animalele.
O mână subțire, cu unghii vopsite în verde, începe să mângâie tandru interiorul coapsei lui Gregor. Mâna îşi croieşte drum în pantalonii săi, într-o manieră, care trădează o îndelungată experiență.
— Ți-aş putea ascuți sabia cât ai clipi. Ai crede că pluteşti în rai, spune ea seducător. Sunt foarte bună la pat!
Gregor chicoteşte de plăcere.
— Atunci, hai! Să mergem sus să ne-nviorăm.
— Mai întâi dansăm, ca să ne încingem cum trebuie, ciripeşte ea, trăgându-l către ringul de dans. La scurtă vreme, dispar şi ei prin uşa pe care,.scrie „INTIM". Albert, timid ca întotdeauna, cotcodăceşte ca un pițigoi beat, când o codană cu ochi negri, comerciali, îi apucă mâna şi şi-o apasă uşor între picioare.
~~„ Eşti fermecător, iubirea mea neagră, şopteşte ea, oftând şi egânându-şi şoldurile. (Se freacă plină de senzualitate de mâna
Ul, ^mor micule soldat, îl invită. Hai să mergem, ca să nu pleci a "Plă ?i să tragă în tine Armata Roşie tara să fi apucat s-o pui . ă. cum trebuie. Eşti primul canibal cu care mă culc, îi ^rtunseşte ea, în timp ce străbat încăperea îndreptându-se ^tre uşa cu semnul „INTIM". O să te las la jumătate de preț,
r sa nu mă muşti! Eu nu sunt de mâncare! sunt ~"am revemt bine m bar, când muzica şi vacarmul vocilor ^întrerupte brusc de răgete animalice.
Ulrich, țjpă porța îngrO2.itt lâsând-o din brațe pe Petunia,
cu un trosnet la podea.
O, drace! geme Barcelona, golind un pahar de Krazisorn -° înghițitură. E o licoare pe care o poți da pe gât doar cu
243
care c

condiția să n-ai habar de alte băuturi mai nobile şi •• mirosului să-ți fie diminuat.
Slrtltui
Albert, care înfulecă din mâncarea lui preferată dulce-acrişor, uită să mai care în gură, holbandu-se la p'a
[!e?te lung şi negru de muşchi şi tendoane care intră pe etul pregătindu-se să sară.
u$ă,
Mongolul care lustruieşte febril cizmele de călărie ale Wolf, marca „Roselli" din Roma, trage de două ori adânc ae • piept şi cade pe spate, în clipa în care priveşte drept în'oclr panterei care-şi arată colții fioroşi.
"
Țipete stridente de groază *răzbat* din spatele uşii cu semnul „INTIM". Toată lumea îşi întoarce privirea într-acolo, uitând până şi de panteră.
— Crimă! Crimă! hăuleşte fata cea înaltă şi suplă. Apare val-vârtej, cu Micuțul pe urmele ei, gol-puşcâ. Agită
deasupra capului un scaun.
— Stai aşa, poponar nenorocit! O să-ți smulg jegul ăla de pută, zbiară el, turbat de furie.
— Sărmanul băiat, n-a avut noroc, râde Legionarul din toată inima. S-a încurcat cu un travestit!
— Na! urlă Micuțul, azvârlind scaunul în urma homosexualului îngrozit. A cerut cinci sutare, şi pentru ce, pentru găoaza lui aia spartă!
Travestitul e atât de îngrozit încât nici măcar nu observă pantera ghemuită lângă uşă, mârâind. Trece ca fulgerul pe lângă ea şi trânteşte uşa, care prinde coada animalului. Pantera rage prelung de spaimă şi ringul de dans se eliberează cât ai clipi. Se răsuceşte şi şuieră furioasă către uşă. Cu blana zbârlită, îşi încordează toți muşchii, gata de atac. Aterizează cu un salt elegant pe tejghea. Suflarea ei o mângâie pe ceafă pe Dolly Dunăreanca. Mormăind ciudat, aceasta cade cu fața ei puternic fardată într-o farfurie cu peşte. Oamenii de la bar scapă tot ce au în mână. Un purcel de lapte la frigare dispare în panteră cu o sorbitură prelungă şi guturală. Ulrich se plimbă de-a lungul tejghelei şi întinde o labă lungă spre o porție de macaroane cu rinichi, în trecere, îl loveşte cu laba în umăr pe Carlo Obuz de • la unitatea de aprovizionare cu muniție de-i aruncă din gură proteza, proprietate a Armatei. Omul se prăbuşeşte ca un castel din cărți de joc lovit de furtună.
SS-Oberscharfiihrer Gerner, de la Divizia I, celebru datorită brutalității sale, împinge din fața lui farfuria cu friptură *de* purcel tocmai când pantera face un salt spre el cu labele desfăcute. Mai apucă să scoată un țipăt gâtuit, înainte ca felina să sară asupra lui. Leşină instantaneu. Animalul adulmeca interesat corpul nemişcat, pe urma se întoarce către purcelul oe
244 ".-'•- ••••..•
toa
Ii a:
• " cepe să-1 mănânce, mestecând şi trosnind, astfel încât ?i' mea are impresia că cel mâncat e Oberscharfuhrerul.
ată 'u să avem necazuri, proroceşte Bătrânul.
trebui să-i facem vânt de-aici, e de părere Barcelona. iepure lui Ulrich, care stă tolănită pe un divan larg,
Ar
un i-a
scos afară pe toți din bordel.
-ce -pa^ ^u piea că nicăieri, afirmă Porta înfipt, aici rămâne!
_ La naiba, omule, ne va face o mulțime de necazuri, exclamă Bătrânul, contrariat. e __ Vă descurcați cum ştiți, vine din partea mecamcului-şef
if Eu n-am văzut în viața mea vreo panteră. De fapt, nici nu ştiam că există aşa ceva. Băgați la cap!
_ Scârnăvie, şuieră Porta cu dispreț. Nu cred să existe cineva mai mârşav şi mai trădător ca tine.
_ Nu tolerez ca plutonul- meu să ajungă o afurisită de grădină zoologică! strigă Bătrânul, lovind cu pumnul în masă.
_ Ulrich Pantera rămâne la plutonul 2, hotărăşte Porta categoric, (îndreaptă spre Bătrânul un deget jegos.) Dacă nu, şi el şi eu ne vom lipi de altă unitate, şi cu siguranță c-o sâ-ți pară
rău!
— O să fac un raport, țipă Bătrânul, înfuriat.
— Mă faci să mor de râs, rânjeşte Porta. Tocmai asta n-o să faci. Ştii ce se va întâmpla dacă toată tărăşenia cu pantera va ieşi la lumină. Când 1-or dibui sticleții pe vinovat, îl vor lua la rost pentru câte-n lună şi-n stele, de la expunere voluntară la vătămare, şi până la înaltă trădare sau cum i~o mai zice. Va încasa de cinşpe ori închisoarea pe viață, plus câteva condamnări la moarte, aşa, de amorul artei. Va fi spânzurat alături de panteră, şi vântul li se va juca prin blană!
A doua zi, telefonul Cartierului General se porneşte să sune furios.
O panteră, ai spus? întreabă rece intendentul-şef, Mabsfeldwebel Weingut.
O panteră neagră, fir-ar să fie! zbiară înnebunit conțopistul diviziei.
p ~ Te-ai țicnit, face Weingut, cu un râs scurt. Toate antherele noastre sunt galbene sau cenuşii şi au în cur un m°tor Maibach.

mo~~. Aşteaptă tu numai! O să ți se şteargă ție rânjetul de pe Hiih Ca> amen''nta sumbru conțopistul diviziei. Generalul von Cenți orf a luat~o razna! Şi-a ieşit pur şi simplu din cizme! rurala noastră telefonică e blocată de atâtea' apeluri cu geri despre pantere. Până să ne dezmeticim,
Va Veni ''în ;Persoană s* vadă ce

— Nu pricep ce legătură au plângerile tale cu noi, răspunde amabil Weingut. Pantherele sunt la locul lor. Singurii care s-ar putea plânge din cauza lor se află de partea vecinului şi, din câte ştiu eu, plângerile lui Ivan nu prea sunt luate în seama!
— Ai o panteră neagră care aleargă liberă de colo-colo, provocându-le oamenilor atacuri de cord şi pete pe creier Generalul vrea o investigație. O investigație amănunțită. Bagă !a cap, dragul meu porc de prieten!
— De ce nu tragi tu o fugă la sanitar ca să-ți dea nişte pastile? îl sfătuieşte Weingut pe un ton părintesc. Aici, în 27 Panzer, nu-i nimeni atât de scrântit încât să se învârtă cu ceva atât de zurliu ca o panteră neagră. Ştii, presupun că asemenea dihănii muşcă oameni!
O jumătate de oră mai târziu, la telefon se află aghiotantul diviziei.
— Ce se tot aude cum că ați umbla cu o panteră neagră? îl descoase pe aghiotantul Regimentului, un Leutnant tânăr şi fără experiență, proaspăt venit de la şcoala de ofițeri. Pe-aici, pe la divizie, circulă tot felul de zvonuri trăsnite.
— Ce culoare are Pantherul? întreabă senin aghiotantul Regimentului. Noi n-avem Panthere negre!
— La naiba, omule, nu Je tancuri vorbesc, scrâşneşte aghiotantul divizional, fornăind ca un motor cu aburi încins. E o felină mare, adevărată, o sălbăticiune din junglă, care haleşte companii întregi de copoi. Tu-ți dai*seama că şeful Batalionului de Poliție Militară e la balamuc, în cămaşă de forță, în urma unei întâlniri cu afurisita voastră de panteră neagră?
— Dar, domnule, vă asigur că nu avem nici o panteră neagră, se tânguie aghiotantul Regimentului pe un ton slugarnic. Singurele animale pe care le avem sunt doi câini-lup aparținând mecanicului-şef Wolf, şi aceştia sunt ținuți din scurt, cu permisiunea comandantului.
— Pasionați de animale, oftează resemnat aghiotantul diviziei. Pregătiți-vă pentru un tărăboi pe cinste pe chestia asta. Se aude deja de mişcări la Cartierul General, şi din partea populației civile din zonă plouă cu reclamații!
— Domnule, nu pricep nimic! răspunde aghiotantul Regimentului, neajutorat. Nu ştiu nimic despre o panteră neagra la 27 Panzer. Trebuie să fie o regretabilă eroare. De ce nu-i întrebați pe cei de la corpul veterinar?
— Te-am prevenit, rânjeşte malițios aghiotantul diviziei, trântind receptorul.
Oberst Hinka tocmai se bărbiereşte, când telefonul său particular începe să sune strident.
— Hinka, spune el brusc.
__ Hiihnersdorf! Ce dracu' se-ntâmplă la regimentul tău?
vrea să ştie generalul diviziei, fără nici un fel de introducere politicoasă.
— Ce se-ntâmplă? face Hinka, cu o uşoară ezitare.
— Tu eşti comandantul, nu? Dacă tu nu ştii ce se-ntâmplă, cine dracu' să ştie? Alia de la mine că oamenii tăi se joacă c-un fel de bestie carnivoră şi bagă groaza în populație. Jumătate din copoii mei sunt la balamuc din cauza ei. Oberst Hinka, dacă zici că nu ştii nimic despre asta, atunci află că eşti singura persoană din toată Armata a 4-a care habar n-are! Generalfeldmarschallul în persoană cere de urgență un raport amănunțit asupra situației!
— Totul sună ca un fel de glumă prostească, domnule general, răspunde Hinka, caracterizând bine situația. Despre ce ,|'el de bestie carnivoră *c* vorba?
— Nu ți-am spus? urlă generalul, înfuriat. E-o panteră, pe toți dracii! O panteră neagră căreia i se spune Ulrich!
Hinka închide ochii'şi blestemă încetişor. Nu mai are nici o îndoială unde poate găsi pantera şi pe complicii ei. Trage de câteva ori. adânc, aer în piept şi-şi şterge furios spuma de pe față.
•— Se va face de urgență un raport, domnule, făgăduieşte el.
— Sper, pentru binele tău, scrâşneşte generalul. Cazul ăsta e mult mai grav decât îți închipui. Generalfeldmarschallul a cerut ca pantera să fie împuşcată şi vinovații să fie aduşi în fața Curții Marțiale. Fir-ar să fie, Oberst. e lată! Vreau raportul tău în şaizeci de minute!
— Oberleutnant Soost! urlă Hinka pe un ton care răsună prin Cartierul General al Regimentului. Oberleutnant Soost! repetă el nerăbdător, aruncându-şi violent prosopul într-un colț.
— Oberst. să trăiți! bâlbâie îngrozit aghiotantul său, pocnind din călcâie.
— Găseşte-1 pe nemernicul ăla de Porta şi vino cu el încoace, ocărăşte Hinka cu năduf.
— Porta? întreabă aghiotantul, care n-a auzit niciodată de cineva cu acest nume.
— La dracu'. omule, răcneşte Oberst Hinka, nu pricepi chiar' nimic? Obergefreiter Porta, i'ir-ar să fie! Compania a 5-a. plutonul 2. Ticălosul să se prezinte la mine numaidecât, împreună cu pantera neagră Ulrich!

Aghiotantul iese împleticindu-se şi se urcă în Kiibel, ferm convins c-a fost repartizat la un regiment de maniaci.
— încotro, Herr Oberleutnant? întreabă şoferul cu un zâmbet larg, plimbându-şi piciorul pe pedala de accelerație.
246
247
— Să arestăm un Obergefreiter Ulrich si-o panteră pe Porta, bâlbâie aghiotantul confu/, aprinzându-şi o ţigară ^ mână nesigură. °
— Va să zică. la compania a 5-a. rânjeşte Oberge!re Helmer, ţâşnind ca o rachetă.
fc ' Cr
— Condu cum trebuie, îl ocărăste Oberleutnant l aranjându-şi neliniştit tunica uniformei.
— Tocmai asta si fac, să trăiţi! rânjeşte Obergefreite Helmer, deschizând neregulamentar un pachet cu sandviciuri în timp ce ajung în fața biroului companiei a 5-a.
Hauptfeldwebelul Hoffmann din Statul-Major, spătos si sigur pe el, stă tolănit la un birou cât toate zilele, moştenit de la un fost comisar politic, încă mai poartă şlapii săi ruseşti. Salută rigid şi se plasează astfel încât aghiotantul să nu-i poată vedea încălțămintea brodată cu roşu.
— Din ordinul Comandantului, trebuie să arestez o panteră, latră aghiotantul, încercând să pară sever. Numele ei e Ulrich, mai adaugă, după o pauză lungă şi stânjenitoare.
— Prea bine, domnule, mormăie Hoffmann, întrezărind deja necazuri de dimensiuni nebănuite. Gefrciter Miiller! urlă el către curierul companiei. (Soldatul se află în arhivă, aproape de el. aşa că urletul e cu totul de prisos. Ar fi putut să şoptească.) Dă-i drumul, ameţitule! Plutonul 2! Obergefreiter Porta şi pantera Ulrich să se prezinte la mine^în pas alergător. Ai priceput? Să îndrăzneşti numai să apari fără ei. şi-o să mă ocup eu de tine! în linia-ntâi, unde-i aşteaptă o moarte eroică pe prăpădiţii de teapa ta.
Trece mai bine de o oră până când Porta îşi face apariția. Intră duduind în biroul companiei, unde pocneşte de trei ori din călcâie, de două ori pentru aghiotant şi o dată pentru Hoffmann. Dă un salut nazist si un „Heil" răsunător în țața marelui tablou al lui Hitler, care a fost pus în locul unuia de-al lui Stalin.
— Ajunge, îl previne Hoffmann, aruncându-i o privire atât de dură încât lui Porta puteau să-i cadă toţi dinţii.
— N-am voie să-1 salut pe Fu'hrer? întreabă Porta, cu o uimire pretăcută.
— Idiotule, rage Hoffmann, nu când atârnă acolo!
— Atunci unde ar trebui să atârne? zâmbeşte Porta.
— Eşti arestat, răcneşte aghiotantul cu o voce spartă. Eşti arestat, repetă, arătând acuzator spre Porta.
— Arestat? face Porta candid. Eu° De ce, domnule?
— Pentru că umbli cu o panteră şi bagi groaza în suflctu oamenilor, ţipă aghiotantul, începând să-şi piardă stăpânirea oL
248
Nu rnai avem voie să ț.inem animale de suflet în Armata
"T na? întreabă Porta cu naivitate, pocnind din nou din
&efTn-dp de trei ori. E pe cale să salute iarăşi tabloul lui Hitler,
Câ întâlneşte privirea crâncenă a lui Hoffmann şi se opreşte.
^ar___ 0 panteră nu-i un animal de suflet, hotărăşte sec
a£ ^__ permiteţi să raportez, Herr Oberleutnant, să trăiţi! turuie P rta în maniera sa obişnuită, de idiot. Există tot felul de animale de suflet, să trăiţi! împăratul Abisiniei ţine lei, şi în a, au elefanţi. Aşa că, de ce n-aş ţine şi eu o mică panteră
_~ Eşti arestat, declară aghiotantul, roşu la faţă. O să explici Curţii Marţiale ce e cu animalul tău de suflet! *1'u* şi cu pantera ta o să ajungeţi în faţa plutonului de execuţie. Aţi ruinat moralul unei jumătăţi din Wehrmacht!
__ Prea bine, să trăiţi, răspunde Porta, ridicând resemnat
privirea spre tavan. Permiteţi să raportez, domnule, că în calitatea mea de soldat german am dreptul, conform Regulamentului Armatei, paragraful 209, alineatul 5, cu privire la arestul şi detenţia personalului militar, să mă opun oricărei arestări care nu e în concordanţă cu Codul Penal al Wehrmachtului Marii Germanii. Cer aghiotantului permisiunea de a raporta, domnule, că Obergefreiter Porta Joseph se opune arestării, pe motiv că acuzaţia nu e întemeiată.
'— Eşti cu totul şi cu totul ţicnit, ostaş? freamătă aghiotantul, pierzându-şi stăpânirea de sine. Nu mă dăscăli tu pe mine, un ofiţer! îţi dai seama ce vorbeşti, Obergefreiter?
— Permiteţi să raportez, domnule! Obergefreiterul îşi dă seama perfect, să trăiţi!
— *Taci* din gură! orăcăie aghiotantul, isteric. Degetele îi freamătă pe tocul galben al pistolului, ca şi cum ar avea de gând sâ-1 împuşte pe Porta.
înapoi la Regiment! îi porunceşte Obergefreiterului Helmer, în timp ce se îndreaptă spre Ku'bel. Helmer, care mănâncă un copan de curcan şi un sandviş cu gem, se preface că nu aude ordinul. Priveşte tăcut copanul, înainte de a muşca din
~ Eşti surd, omule? N~ai auzit ordinul meu? ţipă aghiotantul, înfierbântat.

A iv^ or^in? întreabă Helmer, cu gura plină de curcan. ind^8n'°tantul îşi iese complet din răbdări. Aruncă un amestec nedkS'° ,abil de ordine şi ameninţări, spre satisfacţia a b,- a lui Porta Ş' a lui Helmer- După fereastra soioasă |Ui j^QjY11 comPaniei, poate fi văzută faţa buhăită şi porcină a
-

•ir
— Permiteţi să raportez, dom'le! trâmbiţează Porta. Sunt Obergefreiter german liber, să trăiţi, sau arestat?
— Eşti arestat, hăuleşte aghiotantul, turbat, fără a sta sa judece cu ce scop a fost pusă întrebarea.
Helmer salută, coboară din Ku'bel şi scoate cheia din contact.
— Unde dracu' mergi, soldat? urlă aghiotantul. Helmer salută din nou şi-şi pocneşte călcâiele atât de energic încât împroaşcă în jur cu noroi.
— Permiteţi să raportez, domnule, conform Regulamentului Armatei, prizonierii în stare de arest pot fi transportaţi doar de către personalul autorizat. Numai cei care au depus un jurământ special pot fi însărcinaţi cu o asemenea misiune, să trăiţi!
— Atunci, mărşăluieşte înapoi până la Cartierul General, hotărăşte sec aghiotantul. Dâ-mi cheile şi documentele maşinii.
—. Permiteţi să raportez, domnule. Nu pot lăsa vehiculul acesta din mână fără un ordin scris de la Cartierul General al Regimentului, să trăiţi! răcneşte Helmer, salutând din nou. Dar, şa trăiţi, dacă domnul aghiotant îl va arunca pe Obergefreiter Porta din maşină sau dacâ-1 veţi declara eliberat, domnule, atunci vă pot duce înapoi la Cartierul General, să trăiţi!
După câteva momente de gândire, aghiotantul îl declară pe Porta eliberat temporar. Tocmai dă să se aşeze pe bancheta Kiibelului, când ceva lung şi negru trece fulgerător pe lângă el şi . aterizează, cu un zgomot înfundat, pe'bancheta din spate. E Ulrich, care I-a regăsit pe Porta, şi care sade acum mândru înapoia lui, pe banchetă. Aghiotantului i se înmoaie picioarele şi, cu un gâlgâit, cade în noroi, lângă Kubel.
— E mort? întreabă Helmer nepăsător, întinzându~se leneş. Doamne, amice, în curând na-i vei mai putea număra pe toţi cei care s-au curăţat de atac de cord din cauza mâţei tale!
— Hai să-1 săltăm, hotărăşte Porta, şi s-o întindem acasă la Cartierul General. Comandantul vrea să vorbească cu Ulrich şi cu mine.
Cartierul General e în plină alarmă şi domneşte o mare confuzie, în clipa în care Porta şi Ulrich îşi fac apariţia. Trei funcţionari încep să tremure, când pantera le arată colţii ei lungi.
— Ce mama dracului e în capul tău, Porta? întreabă Oberst Hinka pe un ton calm dar şi ameninţător, în timp ce Porta pocneşte din călcâie în faţa biroului. Ştii ce scrie în cartea animalelor despre bestia de care ai făcut rost? E o ucigaşâ. Ucide tot ce întâlneşte în cale, şi asta pentru că-i place să ucidă!
__ Permiteţi să raportez, domnule, cartea-i plină de minciuni de la un capăt la altul. Ulrich e blând ca un mieluşel, domnule, e numai jucăuş.
__ Nu vreau să mai am necazuri din cauza ta, Porta.
Pantera trebuie să dispară. Şi dacă ea nu dispare de urgenţă, dispari tu în faţa Curţii Marţiale. Cum o să fiu în stare să-ţi scap pielea de clata asta, nu ştiu, zău, dar bagă la cap, e pentru ultima oară când te ajut. Răbdarea mea a ajuns la limită. Ieşi, dar fii atât de bun şi ia monstrul ăsta negru cu tine.
Porta pocneşte din călcâie, salută şi iese pe uşă de-a-ndăratelea, împreună cu Ulrich.
— Că veni vorba, ce s-a ales de Ulrich? întreabă Helmer într-o zi, când îl întâlnim întâmplător la gara de mărfuri din Harkov, de unde urmează să luăm în primire câteva tancuri noi
Ti'ger.
— A emigrat în Suedia, face Porta abătut. S-a săturat de dictatura germană.
— în Suedia? exclamă Helmer, rămânând cu gura căscată. O panteră nu poate pleca netam-nesam în Suedia!
— Dacă ştii să tragi sforile, poate, răspunde Porta. A luat un tren sanitar spre Libau. Acolo s-a suit la bordul unei bărcuţe suedeze. Acum, probabil că se plimbă prin Stockholm, admirând luminile vitrinelor. Şi-o fi făcut rost şi de o altă_haină de blană, cu picăţele, în locul celei negre pe care o avea. In caz că Gestapoul mai e încă pe urmele ei, puţin camuflaj nu strică.

„Dacă trebuie să câştigăm timp, şi aproape întotdeauna trebuie, atunci vom lansa o mie sau trei mii de bombe asupra unui oraş care ne stă în cale, şi în urma noastră va rămâne doar un morman de moloz. Nu ne putem permite să avem milă fa;ă de populaţia civilă. Avem misiunea să înaintăm si să distrugem cât mai repede forţele inamice.
Războiul e război, si e nemilos."
General Bradley
Un cârd de gâşte gălăgioase trece prin piaţa plină de praf. îşi întind gâturile şi fâlfâie din aripi. Pretutindeni e linişte.
— Văgăuna asta-i părăsită, face comandantul de pluton.
— Să mai aşteptăm pufin, spune tanchistul. Putem avea surprize din partea lui Ivan.

Cele patru tancuri ale plutonului sunt deja pregătite de-o oră pentru atac. în sat domneşte o atmosferă stranie şi singurul semn de via{ă e cârdul de gâşte.
— Trebuie să intrăm, spune comandantul de pluton. Transmite semnalul celorlalte trei tancuri. O luăm direct prin rău. S-ar putea ca podul să fie minat, şi nu cred că vre[i să vă treziți luați pe sus de suflu şi azvârliți în rai, nu?
Traversează râul, ajung pe celălalt mal, dărâmă două colibe de pământ şi apoi se opresc în mijlocul pielei satului.
Gâştele gâgâie, agitate. Un gâscan se năpusteşte spre tancuri, şuierând şi fâlfâind din aripi.
— Conductorul şi trăgătorul din turelă să rămână în vehicul, porunceşte comandantul de pluton. Ceildlfi, afară! O să folosim câteva din gâştele astea!
Turela se deschide brusc. Râzând nebuneşte, membrii echipajului sar din tanc şi pornesc în urmărirea gâştelor. Unul dintre ei tocmai reuşeşte să prindă una, când o puşcă-mitralierd începe să latre, împroşcănd piața cu gloanțe, într-o clipă, priveliştea seamănă cu cea din curtea unui abator. Tanchiştii sunt arunca{i printre gâştele înspăimântate. Doi soldați grav răniți ***inctarcd sd se târască înapoi tpre tancuri. .•• •* «, W***
<
/

Soldafii ruşi năvălesc afară din colibe. Grenadele explodează şi turelele tancurilor se închid brusc. Tunurile urlă, iar puştile-mitralieră latră.
încărcături explozive sunt aruncate între şenilele tancurilor, zădărnicindu-le orice manevră'. Mine nimeresc sub turele, în câteva clipe, cele patru tancuri sunt înghițite de o mare infernală de flăcări.
Nu după mult timp, tancurile distruse sunt descoperite de către un Regiment Panzer. Un scurt intermezzo, într-o zi de vară, în vreme de război.

TANCURILE TIGER

— în curând o s-o pățiți, zbiară mecanicul-şef Wolf, care îşi pune şi el o dată prețioasa lui piele în pericol venind în apropierea liniei frontului. Când, peste câteva zile, voi primi vestea c-ai fost prăjit, dragul meu Porta, o să mă îmbăt cui, cu cea mai bună şampanie franțuzească.
— Ai bălegar între urechi, şuieră Porta de sub motorul tancului Tiger.
— Ai grijă să nu te lovească în țeastă maşina aia de cusut, îl avertizează Wolf cu un rânjet sadic, în timp ce motorul greu al Tigerului e scos din tanc.
Abia-şi termină vorba, când sârma cedează şi motorul cade, prinzându-i dedesubt brațul lui Brandt, Werkmeisterul cu mutra acră. Reuşesc cu greu să-1 ridice şi să-i elibereze brațul. Are mâna zdrobită şi e palid de durere.
II bandajăm cum putem şi-1 ducem la umbra unor pini. Ne imploră să chemăm un medic, dar nu găsim nici unul disponibil, nici măcar un sanitar. Va trebui să aştepte până când un vagon de marfă îl va duce înapoi la depozit.
Un alt mecanic îl roagă pe Wolf să-1 ia pe Brandt cu el.
— Cred că ai tarate în loc de creier, hohoteşte Wolf. Ai impresia că o să-mi încarc vagonul cu un mecanic împuțit?
Când, în sfârşit, soseşte un camion, Werkmeisterul este deja in ort din cauza pierderii de sânge.
Tigerul lui Barcelona se află în dreapta noastră cu motorul pornit. Tancul Legionarului duduie în partea stângă, cu țeava tunului îndreptată spre cer.
— Plutonul *2,* la posturile de luptă! ordonă Bătrânul în stația radio. Tunurile — încărcate şi asigurate!

Micuțul deschide compartimentele muniției, gata să încarce rapid de îndată ce Bătrânul va da ordinul de deschidere a focului, în dreapta, are obuzele brizante cu vârful galben, în stânga, perforantele cu vârf negru, în spatele lui atârnă obuzele incendiare cu vârf albastru. E foarte important să alegi si să foloseşti de fiecare dată numai muniția potrivită. Ar fi o catastrofă şi pentru echipaj şi pentru vehicul dacă servantul ar face o greş.eală.
— Panzer, marş! ordonă comandantul companiei, Oberleutnant Lowe.
în formație desfăşurată în vârf de săgeată, Tigerii pornesc uruind şi zdrobind tot ce le stă în cale.
O suliță de flăcări țâşneşte dintre ruinele unei case. Un obu? scânteietor loveşte turela şi ricoşează vertical.
— Drept înainte. Poziție antitanc inamică. Turela ora unu! ordonă Bătrânul. Panzer, stai! încărcați cu brizante.
— Dezasigurat, anunță Micuțul, împingând un obuz cu vârful galben în culată.
Un vuiet asurzitor spintecă ceața deasă, şi tunul antitanc e aruncat în aer împreună cu rămăşițele însângerate

ale echipajului său.
— închideți turelele! Panzer, marş! ordonă Bătrânul. Cei şapte sute de cai putere ai Tigerilor duduie sălbatic,
înaintând zgomotos prin sat. Găini înspăimântate aleargă în toate direcțiile.
Un grup de soldați ruşi se năpustesc îngroziți spre adăposturile săpate în pământ. Un şir de trasoare din mitraliera de pe turelă țâşneşte către ei, îi loveşte şi-i doboară în praful drumului. Oamenii urlă şi privesc îngroziți tancurile care se îndreaptă spre ei. Şenilele late îi strivesc complet.
Trecem pe sub nişte rufe puse la uscat. Lenjerie de corp, cearşafuri şi prosoape se agață de turelele şi de tunurile tancurilor, fluturând asemenea steagurilor într-o zi de paradă militară.
— Precis o să apară în „Pravda" de mâine: „Unități germane Panzer jefuiesc lenjeria rusească", rânjeşte Porta, apăsând pe pedala acceleratorului. Fi-le-ar ochii ai dracului, răcneşte el, nu mai văd nimic. O pereche de chiloți albaştri îmi acoperă fanta de observație.
Cu un zăngănit strident, tancul alunecă într-un şanț antitanc.
— Ce naiba faci? bombăne Bătrânul.
— Păi am spus că nu mai văd nimic, se apără Porta. O pereche de chiloți comunişti îmi astupă vederea! Doamne, ce de arme folosesc şi ruşii ăştia! De ce nu avem pregătit un plan de apărare pentru cazul în care ne bombardează vecinii cu chiloți 254
de damă? Am avea nevoie de o circulară de la fabrica de hârtie a lui Sally!
Stația radio zbârnâie cu înverşunare. Răspunde Bătrânul.
— Ce dracu' faci, Beier, răcneşte agitat comandantul companiei. Ieşiți odată din groapa aia, fir-ar să fie, dacă nu, o să vă treziți în fața Curții Marțiale! Nu trebuia să vă opriți!
— Au cu toții rahat între urechi, asta e, zbiară enervat Porta. Roteşte şi ambalează Tigerul, încercând sâ-1 scoată din capcana pentru tancuri. E nevoie de ajutorul unui alt tanc pentru a elibera din groapă cele şaizeci şi opt tone de metal.
în cele douăzeci de minute cât am fost imobilizați, întreaga privelişte de pe câmpul de luptă s-a modificat. Tancuri ruseşti roiesc pretutindeni, aliniate şi ele în formație de săgeată.
Ne oprim, tragem, bombardăm cu obuze pozițiile antitanc, strivim unități de infanterie, acoperim adăposturi şi terciuim oameni.
Tancurile inamice se află la circa două mii de metri , depărtare; cât timp nu se apropie la mai puțin de opt sute de metri, nu reprezintă un pericol; le putem nimeri de la o mie opt sute metri distanță. Tunurile noastre lungi de 88 mm, cu precizia lor extraordinară şi unghiul mic de foc, pot distruge orice tanc inamic.
Ambele companii de Tigeri se grupează într-un uriaş vârf de săgeată şi aruncă o ploaie de obuze în blindatele ruseşti care se apropie treptat.
într-o clipă, întreaga stepă devine un cimitir imens de tancuri!
Ziua însorită de vară se întunecă din cauza norilor denşi şi negri de fum, care se înalță din tancurile ce ard.
Totuşi, se pare că ruşii au învățat ceva de la noi. Se avântă înainte cu viteză maximă, încercând să se apropie de limita de opt sute de metri a razei lor de acțiune şi să-şi folosească tunurile de 76 mm. — Țineți-i la distanță! ordonă prin radio comandantul companiei, împrăştiați-vă! Atacați flancurile!
Căldura din tancuri devine insuportabilă. Sudoarea curge şiroaie pe noi şi suntem la fel de negri ca şi Albert. Doar globii oculari şi dinții ne-au mai rămas albi.
Un T-34 e aruncat în aer deasupra unei movile şi, cu un plesnet sec, cade peste o mină. Pare că se afundă cu totul în pământ, în clipa următoare, un obuz perforant se înfige în blindajul frontal de 60 mm al tancului. Turela crapă şi țeava tunului se rostogoleşte între doi bolovani cât toate zilele.
O companie de tancuri grele KW-2 avansează în linie dreaptă şi se opreşte la marginea pădurii. Limbi de flăcări țâşnesc din țevile tunurilor de 150 mm.
-'.-•-'.. ' 255 .
Tigerul lui Barcelona, care se află cu puțin în urma noastră, pare că se umflă ca un balon şi apoi explodează într-o vâlvătaie de flăcări. Trei din cei patru oameni ai echipajului se tăvălesc disperați pe pământ, încercând să stingă focul care dansează sălbatic pe uniformele lor.
Tigerul Legionarului se întoarce din drum pentru a le veni în ajutor.
înainte ca Bătrânul să apuce sâ-1 oprească, Micuțul coboară din turelă şi se năpusteşte către tancul cuprins de flăcări, îl ia pe Barcelona în spinare ca pe un sac gol şi o rupe la fugă spre noi. Albert vine şchiopătând în urma lor; groaza i se citeşte pe chip.
îi ajutăm să intre cât mai repede în tanc. Micuțul se întoarce în goană să-1 aducă şi pe trăgător, căruia i-a fost smuls brațul stâng.
Câțiva infanterişti ruşi coboară în fugă dinspre culmea dealului. Gloanțele şuieră în jurul Micuțului care aleargă cu toată forța, ținându-1 pe tanchistul rănit pe umăr.

Ies din turelă, întorc mitraliera antiaeriană şi deschid focul asupra ruşilor.
Blestemând, Micuțul se suie pe tanc şi încearcă să intre prin trapă. O schijă de obuz îi găureşte obrazul. Sângele împroaşcă tunul şi se prelinge, murdârindu-1 pe Heide.
— Jigodii comuniste! înjură Micuțul, trântind trapa în urma lui..
îmi lipesc pur şi simplu ochii de vizorul periscopului. La trei -sute de metri depărtare, un KW-2 ne ocheşte. Mă holbez în țeava enormă a tunului său.
— Atac de tancuri! urlu îngrozit, în aceeaşi secundă, Micuțul strigă:
— încărcat!
Calc apăsat pe pedala de tragere. Cu un trosnet sec, obuzul pleacă din tun şi străpunge blindajul frontal al KW-2-ului. Turela înaltă e smulsă şi cade lângă tancul cuprins deja de flăcări. O suliță de foc țâşneşte din el.
Doi tanchişti par suspendați în vârful flăcării.
Unul dintre Tigerii noştri e înghițit de vâlvătăi. Nici un membru al echipajului nu reuşeşte să scape. Cine n-a asistat la un asemenea spectacol, nu-şi poate imagina priveliştea oferită de explozia a o sută două obuze perforante şi brizante, şase mii gloanțe de mitralieră şi opt sute litri de combustibil.
Pare că o mare de flăcări carbonizează întreg terenul. Plantele, casele, absolut totul dispare fără urmă. Câteva bucăți de tanc sunt răspândite pe pământ. Din membrii echipajului n-a mai rămas nici o fărâmă.
256 •
Ne oprim şi tragem. Nenumărate obuze lovesc tancurile inamice şi le distrug. Cele şase ore de încleştare fanatică au costat regimentul o sută şaisprezece lovituri în plin. Compania noastră are douăzeci şi nouă. în aceeaşi seară, Regimentul 27 Panzer e menționat în Ordinul de zi al Armatei. Toți ofițerii, inclusiv Julius Heide, se plimbă țanțoşi, culegând laurii. Noi, ceilalți, am fi preferat câte o porție de pireu de cartofi cu friptură de porc. Dar dezamăgirea lui Julius Heide nu cunoaşte margini când află că nu i se va acorda Crucea de Fier, clasa I. în regimentul nostru, nu primesc aceste distincții decât doi locotenenți care nu le obținuseră până acum.
Porta este atât de mărinimos, încât se oferă să-i dea lui Heide propria sa Cruce de Fier.
— La ce mi-ar folosi dacă n-am şi documentul care o însoțeşte, suspină Heide îmbufnat.
— Dacă hârtia aia te necăjeşte, râde Micuțul, atunci să ştii că o să-ți fac rost de una! Sally e ca un fel de ministru la Ministerul de Război şi îi trec tot felul de hârtii prin mână. Nu-i nici o problemă pentru el să ştampileze o hârtie!
— Psihopat netrebnic, aruncă disprețuitor Heide. Ai impresia că visez la o medalie pe care n-aş fi îndreptățit s-o port?
— Nu-ți mai face atâta sânge rău, Julius, îl consolează Porta. Războiul ăsta nu s-a sfârşit încă, şi într-o bună zi îți va veni şi ție rândul. Dacă o să fii în continuare un brav soldat german, unchiul Adolf îți va da chiar şi ție o bucată de tablă pe care să ți-o agăți la cel mai bun costum.
— Panzer, ma-a-arş! se aude răspicat în stația radio.
— Plutonul 2, îmbarcarea! ordonă Bătrânul, strecurându-se prin trapa turelei.
Verificăm armele, coborâm piedicile şi ne punem pistoalele în buzunarele de la piept ale uniformelor. E mai la îndemână să le iei de acolo când te grăbeşti. De obicei, nici nu apucă pistolul să părăsească tocul său regulamentar, şi eşti mort.
Bătrânul face un gest circular cu mâna: semnalul pentru pornirea motoarelor. Cu un uruit puternic, Maibachurile de şapte sute de cai putere, cu doisprezece cilindri, sunt readuse la viață.
Un grup de T-34 soseşte din direcția lanurilor de porumb, înaintează rapid, trăgând din mers.
— E o pierdere prostească de muniție, mârâie Heide acuzator. (Nu suportă o asemenea indisciplină.) Lua-i-ar naiba, trebuiau să fi învățat că e cazul să se oprească înainte să tragă! Idioții ăştia neinstruiți ar trebui să ajungă în fața Curții Marțiale!
' ' ' 257
— Eu n-aş opri nici o clipă dacă m-aş afla într-unul din „saloanele alea de ceai*", declară Porta. Ar trebui să mai avanseze încă două sute de metri ca să ne poată zgâria puțin vopseaua de pe tanc, pe când noi îi putem nimici cât ai zice peşte! Trag numai ca să ne înspăimânte, şi poate că o să le şi meargă cu unii dintre noi!
— Asta-i ceea ce se cheamă război psihologic, spune Micuțul cu importanță. Ne-au explicat multe despre treaba asta la şcoala de geniu de la Bamberg. Ne jucam toată ziua cu nişte cutiuțe galbene de tablă care bubuiau şi băgau groaza în oricine. Ziceau că e vorba de psihologie. Tu arunci cutia, ea face „buf", şi inamicul se zgâieşte la tine, timp în care poți să tragi în el pe îndelete şi să-1 mierleşti!
— Plutonul 2, ocoliți dreapta, vârf desfăşurat de săgeată! răsună vocea Oberleutnantului Lowe prin stația radio.

Ca şi cum ar fi înşiraţi pe aţă, cei patru Tigeri ai plutonului cotesc spre dreapta şi intră în formaţie. Urmează o bubuitură asurzitoare, şi o flacără înaltă de câţiva metri ţâşneşte dintre copacii tineri de la marginea pădurii.
— Tun antitanc de 150 mm, drept înainte, la trei sute de metri! strigă înfiorat Bătrânul, aplecându-se involuntar în scaunul comandantului de tanc.
îl descopăr imediat prin vizorul periscopului şi răsucesc manivela de ajustare. E vorba de un tun uriaş cu ţeava îndreptată spre noi.
— La stânga, răcneşte agitat Bătrânul. Porta! La stânga, fir-ar să fie! O să ne facă praf!
— Pe dracu', rânjeşte nepăsător Porta. Ţin'te bine, taică! în loc să o ia la stânga, Porta apasă cu toată forţa pedala
acceleratorului şi se îndreaptă în viteză spre tunul autopropulsat.
— Ai înnebunit? protestează speriat Bătrânul. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte! O să ne omori pe toţi!
Mă arunc îndărătul periscopului şi aştept sfârşitul sfârşitului.
Simt că tunetul care porneşte din gura ţevii mă asurzeşte. Obuzul inamicilor trece pe deasupra turelei, dar, înainte să realizăm că n-am murit încă, suntem aruncaţi grămadă, într-o învălmăşeală de braţe, picioare şi trupuri.
Mă lovesc cu capul de bord şi cu spatele de manivela de ajustaj. Un şuvoi de sânge mi se scurge pe faţă, orbindu-mă complet.
Blindajul scrâşneşte şi geme în vreme ce Porta încearcă să smulgă Tigerul din îmbrăţişarea cu tunul autopropulsat inamic, de care ne-am izbit în plină viteză.
* Denumire, în jargon soldăţesc, pentru masivele tancuri ruseşti T-34 *(n.t.).*
25 H
Trei bărbaţi ţâşnesc prin tiapă şi se îndreaptă alergând spre noi; au luat cu ei încărcături explozive pentru a ne arunca în
aer.
O rafală prelungă din mitraliera lui Heide îi doboară. Din tunul răsturnat se înalţă flăcări imense care cuprind şi hainele celor trei siluete prăbuşite la pământ. Un iepure face un salt şi se aruncă într-un pârâu, de parcă acolo ar putea scăpa de
nebunia umană.
— Ce dracu', iepurii înoată? exclamă uimit Micuţul.
— Se pare că ăsta aşa crede, rânjeşte Porta.
— Turela ora trei, T-34 la două mii de metri. Panzer, stai! Foc! ordonă Bătrânul prin staţia radio.
în momentul în care Porta opreşte tancul, apăs pedala de declanşare. Văd clar cum obuzul pătrunde prin turela unui T-34. Turela ia foc, apoi, cu un trosnet îngrozitor, plesneşte în mii de
fărâme.
— Lovitî strigă triumfător Heide, însemnând ceva pe o listă. Ştii cumva a câta lovitură a fost? îl întreabă el pe Porta.
— Eşti ţicnit, şuieră nervos Porta. Sunt conductor de tanc, nu conţopist. Datoria mea e să te duc acolo unde poţi tu sa distrugi ceva, atâta tot!
Un strigăt slab de ajutor se aude prin staţia radio. Tigerul Legionarului a fost lovit._ Vâlvătăi roşii se înalţă din turelă şi din
motor.
însoţit de Micuţul, mă urc pe tanc şi-1 scoatem afară pe micul legionar. Are răni grave pe faţă. îl lăsăm în grija Bătrânului. Trăgătorul din turelă nu mai poate fi ajutat în nici un fel. Are burta sfârtecată, din care îi atârnă măruntaiele însângerate. Conductorul, Obergefreiter Hans, a ieşit pe jumătate din turelă; trupul îi arde şi se acoperă cu băşici care se sparg de cum apar.
— S-o ştergem <le-aici! strigă Bătrânul. Dacă explodează acum, o să sărim şi noi în aer o dată cu el.
Abia străbătuserăm două sute de metri, când muniţia Tigerului explodează,, distrugând complet vehiculul. O şenilă zboară şi se izbeşte de tancul nostru. La început, am crezut că ne-a lovit un obuz inamic.
— *Vino. moarte, vino...,* fredonează Legionarul încetişor, clipind des din cauza sângelui ce i se scurge pe faţă.
— Isprăveşte odată, se răsteşte Bătrânul. Nu-i nevoie să chemi Moartea. Oricum, ne va găsi destul de repede!
Un T-34/85 se înalţă într-un salt spectaculos de după vârful iinui deal şi aterizează cu un zăngănit înfiorător la câteva sute de metri de tancul nostru.

— Drace, de unde naiba au apărut şi ăştia! exclamă uimit Bătrânul.
— Dumnezeul tuturor bolşevicilor i-a aruncat din rai, rânjeşte Porta, ocolind un P-4 distrus. Corpurile carbonizate ale soldaţilor din echipaj atârnă din trape.
— Trage, tâmpitule! urlă Bătrânul, dându-mi un ghiont în spinare. Tunul de 85 mm al T-34-ului se îndreaptă lent către noi.
— Uşurel, râde nepăsător Porta. După excursioara asta, indivizii n-or să fie capabili să mai gândească sau să audă ceva. O asemenea aterizare cred că i-a scos complet din funcţiune.
Rotesc turela cât pot de repede, dar până să iau linia de ochire, din ţeava lungă a T-34-ului porneşte un jet de flăcări, şi Tigerul e aruncat înapoi. O lumină orbitoare pătrunde în tancul nostru.
— Isuse şi Mărie! ţipă Micuţul terorizat, scăpând din mână un obuz perforant. Nenorociţii au tras în noi!
Printr-o minune, obuzul îmbrăcat în oţel ricoşează lateral. Ca prin ceaţă, ocolesc T-34-ul şi apăs pe pedala de declanşare.
Sunetul obuzului care pleacă din gura ţevii şi cel al izbiturii vin aproape simultan. Tancul e lovit în motor şi imediat izbucneşte o flacără galben-roşiatică.
— Uite-i că fug, răcneşte fericit Heide, trăgând o rafală în direcţia echipajului, care se prăbuşeşte de pe vehiculul aprins.
Micuţul transpiră ca un sclav la galere, în timp ce cară muniţia. Sarcina servantului dintr-un tanc greu poate fi comparată numai cu cea a fochistului pe vechile vapoare cu aburi.
Un T-34/76 îşi croieşte drum prin pădure, în plină viteză. Şenilele sale late culcă la pământ tufişuri şi copaci, aruncându-le apoi la mare distanţă în urmă.
Cu toate că sunt douăzeci şi cinci de tancuri ruseşti împotriva unuia de-al nostru, superioritatea lor numerică nu ne creează probleme, datorită mecanismelor primitive de ochire şi a staţiilor radio rudimentare care le îngreunează posibilitatea de a comunica, într-o bătălie de tancuri, comunicarea este un factor important, fiindcă situaţia se poate schimba din clipă în clipă. Dar cel mai mare handicap al lor îl reprezintă slaba pregătire a echipajelor. Deseori, acest lucru atrage după sine pierderi catastrofale, care nu pot fi suplinite de curajul lor fanatic. Surprinzătoare este şi încetineala reacţiilor ruşilor în luptă.
Turela Tigerului se roteşte şi tunul este aţintit cu grijă pe pradă. O limbă de foc lungă de câţiva metri ţâşneşte din ţeava şi, cu o viteză de peste o mie două sute de metri pe secundă^ .,

I

obuzul zboară spre ţintă. Turela T-34-ului e lovită. Zboară în spatele tancului, rostogolindu-se ca o minge, şi sfărâmă şenilele altuia din spate. Jumătatea de jos a trupului unui bărbat spânzura din scaunul de comandă. Pantalonii bleumarin şi bocancii galbeni sunt acoperiţi cu sânge.
— Mi-ar plăcea şi mie o pereche de bocanci ca ăştia, spune Porta privind atent. Aş mârşălui prin toată Rusia fără să mai am probleme cu băşicile.
— Bocanci, tuşeşte Micuţul, şi scuipă un lichid negricios din plămânii săi plini de nicotină. Hai să ieşim puţin să luăm o gură de aer proaspăt şi să umflam noi bocancii!
— Jefuirea cadavrelor se pedepseşte cu moartea, îl avertizează Heide.
— Valorificarea unei perechi de bocanci nu înseamnă jefuire, protestează Porta. Oamenii nu mărşăluiesc în Paradis încălţaţi. In orice caz, eu n-am auzit niciodată de vreun înger care să poarte bocanci!
— Turela ora patru, intervine Bătrânul în discuţia noastră. T-34, la o mie şapte sute de metri!
Rotesc repede turela înspre poziţia indicată şi prind în colimator un T-34 care tocmai trece printr-un zid de piatră. E imposibil să nu-1 nimeresc. Apăs pedala de declanşare cu sânge rece, însă din ţeava tunului nu se aude decât un sunet foarte
slab.
Ne uităm cu toţii la Micuţul, care stă ntpăsător pe podea şi
aruncă zaruri.
— Pe toţi dracii, ce naiba faci? răcneşte Bătrânul furios. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai încărcat tunul ăla
blestemat?
— Nu mai avem muniţie, explică Micuţul indiferent, amuzându-se în continuare -cu zarurile.
— Am trăit s-o aud şi p-asta, zbiară Bătrânul, scos din minţi. De ce dracu' n-ai raportat?
— Păi, ai spus să ne ţinem gura, răspunde Micuţul, că ştii tu mai bine ce trebuie să facem!

— Dumnezeule mare! se tânguie Bătrânul. Cu ce ți-am greşit de mi-ai dat pe cap tocmai plutonul ăsta nenorocit? Haideți, trebuie s-o luăm din loc! Cu toată viteza înapoi!
Porta scoate din Maibach tot ce poate da şi Tigerul cade într-o groapă adâncă, la adăpost de ucigaşul tanc rusesc. O jumătate de oră mai târziu, intrăm în localitatea Torcin, la periferiile căreia găsim muniție şi motorină din belşug.
Ne surprinde faptul că-1 întâlnim acolo pe mecaniculr^ef **Wolf. Stă TeJaxat in Kiibdul său de ofițer superior» cu «nifarwj»**
făcută la comandă şi cu cizmele bine lustruite, aduse tocmai de la Roma.
— Arăți ca o mortăciune, spune el rânjind, când dă cu ochii de Porta. Sper că vecinii ți-au tăbăcit puțin fundul!
— Tu vezi-ți de fundul tău, i-o retează Porta acru. Vorbeşti de parcă te-ar ciupi termitele de fudulii! Ai o voce mai ceva ca a jârcovnicilor!
— Uşurel, uşurel, spune Woif pe un ton linguşitor. Am un plan. Am aflat unde au ascuns barosanii de la Kremlin o parte din aurul comunist. Comoara e la vreo trei sute de kilometri de aici, nu mai mult. Aranjez eu totul. Tot ce-ți rămâne de făcut, e să te duci acolo si să iei aurul!
— Sunt şi bani? întreabă Porta, brusc interesat.
— Mai mulți decât îți poți închipui, rânjeşte Wolf. Termină repede cu bătălia asta idioată de tancuri şi întoarce-te fără prea multe zgârieturi, ca să îrecem_ repede la treabă!
Barcelona primeşte un tanc nou-nouț. Albert s-a instalat deja în scaunul conductorului; capul său negru e înfăşurat în bandaje imense.
— Armata asta nu va fi mulțumită până când n-o să ne vadă pe toți făcuți praf, se plânge el, ambalând motorul tancului cu o furie inutilă.
Oamenii de la carburanți se grăbesc să ne încarce rezervoarele, făcându-le plinul.
Două butoaie de rezervă, a câte cinci, sute de litri, sunt fixate deasupra motoarelor.
— Sper ca hărăbaia asta să sară în aer cât mai repede, spune Porta răspicat, poate c-aşa o să avem şi noi şansa să ne odihnim puțin şi să mâncăm ceva cât de cât comestibil!
— Ce-ai spus, Obergefreiter? se răsteşte Werkmeister Miiller, roşu de mânie, întregul batalion'îl cunoaşte sub numele de Miiller Nazistul.
— Ce-am spus eu? întreabă Porta, arătându-se cu degetul, Ce-am spus?
Miiller Nazistul păleşte şi începe să urle în stilul caracteristic subofițerilor cu excese de autoritate.
— Ştii cine sunt eu?
— Permiteți să raportez, să trăiți! Dumneavoastră, domnule, sunteți Werkmeister Miiller, să trăiți, Werkmeisterul responsabil cu aprovizionarea cu carburanți, cotcodăceşte Porta, pocnind din călcâie. Permiteți să raportez, domnule Werkmeister Miiller, a fost odată un acar pe nume Heinz Schroder. Avea în custodie nodul național german de cale ferată dintre Padeborn şi Bielefeldt. O soartă crudă a făcut ca, într-o zi nefastă, să alunece dintr-un vagon de marfă. Din nefericire, asta s-a întâmplat chiar înainte de a fi numit acar-şef, având dreptul să poarte şnur pe umăr. N-a mai fost avansat pentru că, după ce şi-a revenit, nu-şi mai amintea cine este. întreba pe toată lumea: „Mă cunoşti? Ştii cine sunt eu?"
Porta îşi curmă avalanşa de vorbe şi se holbează la fața roşie de furie a Werkmeisterului Miiller: chipul acestuia pare gata să explodeze din clipă în clipă.
— Permiteți să întreb, să trăiți, ați căzut cumva şi dumneavoastră dintr-un vagon de marfă?
— Ajunge! explodează Miiller Nazistul, bătând furios cu piciorul în podeaua Panzerului. Te previn! Nu încerca să-ți bați joc de mine!
— Permiteți să raportez, domnule, n-am intenția să-mi bat joc de domnul Werkmeister, dar îmi amintesc de Herr Weinhuber, care a fost angajat ca salvator la Corpul Național German de Salvatori, să trăiți! Şi Herr Weinhuber avea impresia că toată lumea vrea să-şi bată joc de el. De când a fost avansat ca salvator-şef la Zell-am-See, a început să-i meargă totul pe dos. A pățit-o într-o duminică dimineața, când trecea pe drumul obişnuit către Zell-am-See cu bicicleta pe care i-o dăduseră cei de la Corpul Național, să trăiți! în acea duminică ploua îngrozitor. Nu-i trecea nimănui prin cap să iasă din casă, cu excepția lui Weinhuber. Orice prost ar fi înțeles că un salvamar n-are ce căuta pe plajă dacă nimeni nu face baie.
Miiller Nazistul ridică mâinile spre cer, ca pentru rugăciune. Deschide şi închide gura, ca şi cum ar vrea să protesteze, dar nu scoate decât nişte sunete ciudate, asemenea unor horcăituri.
— Problema era Regulamentul Salvamarilor, continuă Porta, zâmbindu-i lui Miiller Nazistul, care stă pe tanc, legănându-se. în Regulament scrie că serviciul începe la ora opt, şi nu e menționat nimic în legătură cu starea vremii. De exemplu, nu e specificat faptul că salvamarii pot rămâne

acasă dacă ninge sau plouă.
în orice altă țară din lume, salvamarul nu era obligat să iasă pe o astfel de vreme, dar nu şi în Germania, domnule. Permiteți să raportez, să trăiți, îmi amintesc de o chestie interesantă: câteva paragrafe din Regulamentul Armatei germane au fost cauza unei întâmplări cu totul neobişnuite, în pivnițele Ministerului de Război, se tipăreau regulamentele la o rotativă pusă la dispoziție de către Compania Graphik AG din Heidelberg. Era acolo un zețar, domnule, pe nume Ludwig Kaltblut. Intr-o bună zi, Herr Kaltblut a avut o idee tâmpită.
— Refuz să te mai ascult, se răsteşte Miiller Nazistul disperat. Cade de pe vehicul, prâbuşindu-se pe pământ cu o bufnitură surdă.

— Se pare că întotdeauna se întâmplă aşa, oftează Porta, dând din cap. De fiecare dată când încerc să le explic ceva cu lux de amănunte, ca să poată pricepe mai bine, li se întâmplă câte-o chestie...
Portă e întrerupt de detaşamentul de aprovizionare cu muniție, care ne vine în ajutor.
Am parte de cea mai grea sarcină: să deschid cutiile, să înlătur inelele de protecție din cauciuc şi sa scot capacele antirugină. E o muncă istovitoare. Fiecare ladă conține câte trei obuze foarte grele. Ceilalți membri ai echipajului răcnesc la mine să mă mişc mai repede. Vrem să terminăm înainte ca avioanele Jabo ruseşti să apară printre nori şi.să ne arunce în cap bombele lor cu fosfor.
Terminăm de curățat tunul. O țeava murdară poate provoca accidente, şi nu visăm o moarte prematură. Gâfâind, Porta se întoarce cu o ladă de cârnați şi o bucată rotundă de brânză, şterpelite de la cei cu aprovizionarea.
— Compania a 5-a, se aude vocea comandantului în stația radio. Țineți dreapta. Formațiune în vârf de săgeată. Treceți podul. Trageți în orice mişcă. Regimentul trebuie să treacă peste pod înainte să fie" aruncat în aer.
Compania a 5-a, formată din şaisprezece tancuri Tiger, se îndreaptă cu viteză maximă spre râu. Uruitul cumplit al şenilelor acoperă zgomotul făcut de infanterişti.
Soldați ruşi țâşnesc din gropile individuale şi încearcă să fugă din calea coloşilor de oțel. Mulți dintre ei nu reuşesc să scape şi sunt striviți sub şenile.
Trei tancuri ale companiei a 5-a sunt lovite şi iau foc. în scurt timp, întregul câmp de luptă este acoperit cu blindatele germane distruse, care ard. Vehicule Krupp Sport, Panzer 3, legendarele Panzer 4, cât şi tancuri Panther şi Tiger. Dar pierderile ruseşti sunt şi mai însemnate: tancuri BT-7, KW-2, T-34, alături de tancurile americane Christie şi de Matildele engleze.
Pentru a evita un KW-2, Porta schimbă direcția vehiculului şi trece prin zidurile unei case; turela e acoperită cu bucăți de mobilă şi alte obiecte. Ne oprim în mijlocul casei şi privim precauți prin fantele de observație, într-unul din colțuri se află un pian mare, alb. Pe clape e întins un ofițer rus, mort. Alți doi, cu fețele pline de sânge, sunt tolăniți pe scaune.
— Să plecăm, murmură Bătrânul cu voce joasă, ca şi cum s-ar teme să nu-1 audă cine-va.
— Motorul ăsta german ne lasă, bufneşte Porta. Probabil că praful rusesc a blocat filtrul. Câțiva dintre voi trebuie să pună mâna pe manivelă. Aprinzătorul automat nu face față.

— Du-te tu, zbiară Micuțul. N-am 'de gând să învârtesc la manivelă.
— Tu şi Sven, ordonă Bătrânul. Şi tară comentarii. E un ordin!
Protestând violent, ieşim prin trape, în timp ce lucrăm la siguranțele care fixează manivela, mâinile încep să ne sângereze. Abia reuşim s-o răsucim. Micuțul e cuprins de un acces de furie oarbă, sare şi se lasă cu toată greutatea corpului pe coada manivelei. Mă adăpostesc în spatele unei şenile, în -clipa în care o rafală pornită dintr-un pistol-xTiitralieră trece razant pe deasupra capetelor noastre. Mă întorc şi zăresc un rus mânuind încărcătorul unui Kalaşnikov. Scot, cu un gest fulgerător, o grenadă de mână din buzunar şi o arunc spre el. Explodează cu un bubuit strident, sfârtecându-i pieptul.
— Ce dracu' faci? se răsteşte Micuțul, înnebunit de furie, înghiontindu-mă. Nu e frumos să arunci cu pocnitori prin Casele

oamenilor! Puteai foarte bine să mă omori, maniac obsedat de
război ce eşti!
Motorul se aprinde. O flacără de un metru izbucneşte din ţeava de eşapament şi motorul porneşte, duduind puternic. Tencuiala din tavan se cerne peste noi.
Scăpând manivela din mână, Micuţul este proiectat în aer. Cade apoi, cu 'un trosnet sec, peste pian, sfărâmându-1.
— Până aici! rage el, încurcat în corzile acestuia. Vrei să mă om'ori? Se urcă pe Tiger dintr-un singur salt. Cu P-38-ul pregătit, c gata să-1 omoare pe Porta, care 1-a făcut să -aterizeze
pe pian.
— Termină, mârâie Bătrânul, proptindu-şi automatul în faţa
uriaşului.
Ochii 'Micuţului privesc ţeava automatului care îi turteşte nasul. Se uită cruciş şi are o expresie complet idioată.
Cu un zâmbet trist, îşi pune pistolul în toc şi intră bombănind în vehicul. O grenadă de mână îl loveşte în spinare şi se rostogoleşte în interiorul tancului.
— Nemernici idioţi! răcneşte el înfricoşat, ridicând grenada. (Se holbează lung la ea, dar îşi dă seama că inelul de siguranţă nu e tras.) Isuse, exclamă el, trăgând inelul şi aruncând înapoi grenada, în direcţia din care a venit.
O explozie răsună în întreaga casă şi două cadavre sunt
aruncate până în tavan.
— Ce naiba, mormăie Micuţul, pălind de frică. Era să ne ia dracu' de data asta. Dacă rahatul ăla împuţit ar fi tras inelul...
— Atunci, interiorul tancului ar fi arătat ca una din picturile medievale ce înfăţişau Iadul. Sânge şi cadavre împrăştiate peste tot! oftează Porta, inspirând adânc.
' 265
Cei şapte sute de cai putere ai motorului se pun în mişcare, şi Porta roteşte Tigerul. Masa şi scaunele căptuşite cu mătase sunt complet sfărâmate. O canapea zboară până în tavan, urmată de o bibliotecă. Cărţile cad pe turelă. Ambele puşti-mitralieră latră răutăcios. Tigerul intră prin perete şi dărâmă o bucătărie mare cât o sală de bal. Pereţii despărţitori se năruie într-un nor de mortar şi tencuială. Ajungem în grădină, sfărâmând o terasă acoperită cu geamuri. Strivim sub şenile gardul de liliac, şi Tigerul e acoperit de flori albe şi violet: arată,de parcă ar fi trăsura unei,mirese în drum spre biserică.
Trecem printr-un closet pe care-1 distrugem complet. La douăzeci de metri în faţa noastră, observăm un tanc Stalin de cincizeci şi cinci de tone. Echipajul schimbă şenilele. Ne privesc împietriţi de frică. Două secunde mai târziu, pe locul în care se afla tancul şi echipajul său nu se mai .văd .decât nişte urme scofâlcite în pământ. Casa de alături a dispărut o dată cu ei. Probabil că obuzul brizant a lovit rezerva de muniţie şi cele optzeci şi cinci de proiectile au sărit în aer într-o singură explozie nimicitoare.
Suflul aruncă Tigerul la câţiva metri înapoi, chiar în grădina prin care am venit.
Un căpitan rus atârnă într-un copac despicat; trupul său ars seamănă cu o bucată de carne friptă. Nenumărate baterii de „orgi ale lui Stalin" scuipă o perdea de foc şi de oţel, spre a-i nimici pe infanteriştii noştri care merg în apropierea tancurilor: în scurt timp, sunt transformaţi cu toţii într-o masă informă de carne, sânge. şi oase sfărâmate.
Două T-34/86 se apropie huruind de noi. Trag din mers,dar, obuzele lor nu ne ating.
•*
— Turela ora zece! ordonă calm Bătrânul. Panzer, stai! Distanţa 'opt sute. Perforante! Foc!
Primul obuz nu loveşte T-34-ul, dar cel de-al doilea despică blindajul asemenea unui cuţit care taie o piersică. Trupul decapitat al conductorului atârnă prin blindajul \ sfârtecat. Telegrafistul şi-a pierdut jumătatea de jos a corpului.
Două obuze se izbesc de blindajul nostru frontal, fără să pătrundă însă prin cei zece centimetri grosime ai plăcii de oţel. Ricoşează, şuierând, drept în sus.
— Ar fi mai bine chiar şi pentru Dumnezeu s-o şteargă ,cât mai repede de aici, hohoteşte Porta.
Următorul obuz spulberă una din şenilele celui mai apropiat T-34. Tancul se răsuceşte şi se ciocneşte de un altul, aflat în imediata lui apropiere.
— Loviţi în faţă, strigă Bătrânul. Obuz brizant. Repede!
266
— Mai uşor, amice, protestează Micuţul. Am băgat deja un perforant pe ţeava şi n-am de gând sâ-1 scot. Pentru banii pe care mi-i dă Armata, nu cred că e cazul să mă spetesc cărând muniţie! (Se şterge pe faţă cu o cârpă neagră şi trage o duşcă zdravănă din siicla cu apă.) Asta-i sclavie curată! mormăie el îmbufnat. Armata germană ne tratează mai râu decât se purtau vânzătorii de sclavi din America cu strămoşii lui Albert când ' i-au luat cu arcanul din Africa!

— Gura! se răsteşte Bătrânul. Foc!
— Ai spus brizant, protestez eu, încrucişându-mi braţele. Pe ţeava e-un perforant. Ce să fac?
— Ti-am ordonat să tragi! urlă enervat Bătrânul, bătând cu piciorul în podeaua de oţel. O să te sugrum într-o bună zi!
Un trosnet îngrozitor ne sparge aproape timpanele. Timp de . câteva minute asurzim. Staţia radio cade în poala lui Heide şi cablurile ei ne zboară pe deasupra capetelor. O ţeava de ulei plesneşte şi-1 împroaşcă pe Porta, făcându-1 să semene cu un monstru din filmele americane de groază.
— Lovit, exclamă Heide, care vrea să iasă prin trapă, dar Porta îl trage înapoi.
— Numai o secundă, Unteroffizier Heide. N-am terminat încă. Minunatul, cumpătatul, nepreţuitul nostru Fuhrer n-ar fi prea încântat să-şi vadă soldatul său model fugind din calea inamicului inferior! N-ar suporta aşa ceva. S-ar putea să fie atât de dezamăgit, încât să se întoarcă în Austria şi să-i lase pe nemţi să se descurce singuri!
Următorul nostru obuz nimereşte în plin, drept în compartimentul muniţiei. Tancul rusesc explodează ca un pepene copt, aruncat dintr-un zgârie-nori. Celălalt tanc se rostogoleşte ca o cutie de conserve şutată şi cade în râu. Explodează sub apă asemenea unui vulcan subacvatic.
Cei patru Tigeri ai plutonului 2 înaintează prin pădure, strivind trunchiurile groase ale copacilor ca pe nişte beţe de chibrit. Casa unui pădurar e transformată instantaneu într-un morman de moloz. Un băiat se împiedică şi e strivit sub greutatea şenilelor.
Trecem printr-un gard lat. Crengi groase, încărcate de spini, se înfăşoară pe şenile, parcă ar încerca să oprească tancul. Ne apare în faţă o coloană nesfârşită de camioane verzi, căruţe trase de cai, tancuri şi autobuze încărcate cu femei-soldat. Coloana e prinsă în mijlocul unui .blocaj de circulaţie care devine din ce în ce mai încâlcit. Soldaţi OGPU se agită ca nişte dulăi care adună o turmă de oi şi se străduiesc să descurce traficul. Camioanele încărcate sunt

împinse în lături şi se rostogolesc pe panta de la marginea drumului. Ţipetele răzbat până departe.
Din când în când, se aude. câte o rafală din automatele soldaţilor OGPU. Nu sunt îngăduite protestele. Numai soldaţii OGPU, cu bonete albastre, au dreptul să vorbească.
— Doamne ajută, murmură Bătrânul. Ne-au [ost serviţi ca pe tavă. Stau acolo şi parcă aşteaptă să fie cu toţii împuşcaţi. Plutonul 2! Atenţiune! Ochiţi transportoarele de combustibil şi nimic altceva! încărcaţi cu obuze incendiare. Restul o să vină de la sine!
— Ce-ar fi să luăm noi puicuţele alea care miros a săpun carbolic, înainte de-a distruge şandramaua? sugerează Porta, arătând spre un autobuz alb, plin cu infirmiere.
— închideţi trapele! ordonă Bătrânul. Foc de voie! Soldaţii ruşi ne observă. O linişte mormântală se aşterne
brusc peste întregul convoi. Apoi, oamenii încep să urle de groază.
Soldaţi şi pasageri coboară din vehicule şi o iau la goană pe câmp. Ştiu cu toţii ce va urma.
Femeile-soldat încearcă cu disperare să scape dintr-unul din autobuzele lungi.
Tunurile *dt* pe tanc deschid focul. Obuzele incendiare nimeresc în încărcăturile inflamabile ale transportoarelor. Limbi uriaşe de foc se înalţă spre cer, în timp ce motorina încinsă împroaşcă toate camioanele cu muniţie. Cât ai clipi, convoiul devine un iad de vâlvătăi, în care pier instantaneu sute de oameni.
Câţiva soldaţi ruşi se năpustesc către noi, în momentul în care ne înţepenim într-o groapă adâncă.
Smulg mitraliera de pe afet şi deschid violent capacul. Trebuie să acţionăm repede dacă vrem sâ-i împiedicăm să ne distrugă cu bombele lor de luptă corp-la-corp, care îngrozesc orice tanchist.
Am ieşit pe jumătate din trapă, când mă pomenesc în faţa unui chip încruntat, cu o barbă roşcată şi o claie de păr încâlcită.
— *Ciort**, răcneşte el, descriind un arc cu mâna în care ţine o grenadă.
Apăs pe trăgaci şi golesc un încărcător întreg.
Ploaia de gloanţe îl trânteşte pe spate, mutilându-i faţa. Şiroind de sânge, alunecă de pe tanc, pe jumătate sub şenile. Grenada explodează lângă el cu un zgomot puternic.
— Pe toţi dracii, blestemă Bătrânul. Ne^a stricat vreo şenilă?
Orac *Hb.* rusă} *fit.l.i.*
închid trapa. Am inspirat destul aer curat.
Bătrânul îl cheamă pe Barcelona prin staţia radio şi îi ordonă să vină şi să ne scoată din groapă. De fapt, remorcarea este strict interzisă, pentru că ar însemna o supralicitare a resurselor de energie ale Maibachului. Am făcut-o, totuşi, deşi tancul care execută remorcarea este aproape întotdeauna avariat. Ordinul vizează toate tipurile de tanc, dar e foarte greu să iei o decizie; echipajul ar plăti cu capul dacă ar abandona un tanc în stare de funcţionare. Eşti bun de închisoare când strici un motor ajutând un alt tanc care se află la ananghie.

— Cui i-a venit rândul de data asta? se interesează Bătrânul, zâmbind malițios.
— Urmează supersoldatul Fiihrerului şi Sven, rânjeşte Porta cinic.
— Duceți-vă afară. Pregătiți cablurile! ordonă scurt Bătrânul.
— Tot noi am fost şi data trecută, protestează cu încăpățânare Heide.
— De ce te plângi? îl întreabă Micuțul, rânjind satisfăcut. Ai şansa să mori ca un adevărat erou, camarade! Cară-te şi rățoieşte-te nițel la Ivan.
— Am ajuns, se aude vocea lui Barcelona în stația radio. Mişcați-vă fundurile şi legați strâns cablurile. Vecinii se îndreaptă spre noi cu pârâitorile lor automate.
— Transmite-i lui Ivan toate cele bune, surâde Porta, în vreme ce Heide deschide trapa şi iese din tanc.
Mă adăpostesc între şenile, când o rafală de puşcă-mitralieră răscoleşte colbul dinîr-o latură a Tigerului.
— Mişcați-vâ mai repede, strigă nervos Barcelona din turelă. O să ne trezim aruncați în aer imediat.
— închide pliscul, nemernicule! mârâie furios Heide. Mai bine ai coborî să ne-ajuți. Cablul e complet înțepenit!
înjurând şi blestemând, cu mâinile pline de sânge, reuşim până la urmă să agățăm cablurile de masivele cârlige de remorcare.
— Trage! zbiară Heide, scos din sărite.
Urlu îngrozit când o grenadă cade lângă mine. Instinctiv, o lovesc cu piciorul şi-o trimit înapoi. Aterizează lângă un caporal, pe care-1 aruncă în aer.
— Ce naiba tot faceți acolo jos? şuieră Barcelona, căruia i se vede creştetul capului cu puțin deasupra muchiei turelei.
— Nu vezi că trag în noi? zbier eu iritat.
— Şi ce-ai vrea? râde el. încă n-ai aflat că lupți într-un **război** mondial? .,.., ,... .
..
Motorul duduie. Din țevile de eşapament țâşnesc flăcăii, în timp ce şenilele ne împroaşcă cu bulgări mari *de* pământ.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşiți odată de acolo, se răsteşte Barcelona, aplecându-se peste marginea turelei. Idioților, vreți să vă alegeți cu fuduliile țăndări?
Mă rostogolesc într-o parte şi automatul îmi alunecă sub şenile.
— O să-1 plăteşti, se rățoieşte Heide, pe tonul său de Unteroffizier arogant. O să ți se rețină din soldă si ultimul sfanț.
— Cap pătrat ce eşti! şuier eu, adăpostindu-mă din calea unei rafale de puşcă-mitralieră.
— Hai să scoatem cablul acum, ordonă Barcelona cu superioritate, când Tigerul nostru este tras afară din groapă.
— Cum e vremea pe la voi? întreabă Porta când ne strecurăm prin trapă. Ați aflat ceva nou de la băieții vecinilor?
Nu ne sinchisim să-i răspundem.
După-amiază târziu, regimentul pândeşte la marginea pădurii. Țevile lungi ale tunurilor sunt îndreptate spre şoseaua Harcov-Kiev, care trece prin Orei şi duce drept la Moscova. Mulți dintre noi ne îndoim că am putea să răzbim până acolo.
în plutonul nostru, doar Heide crede că vom reuşi; e optimist cât pentru noi toți.
Dinspre râu se apropie o ceață deasă, care se întinde peste câmpurile cu floarea-soarelui şi porumb. O baterie grea de „orgi ale lui Stalin" lansează rachete asupra pozițiilor germane. O rachetă, care apare prin ceață şi explodează deasupra solului, oferă un spectacol de nedescris. Parcă ar fi o lampă veche cu gaz gata să se stingă, dar care se aprinde din nou, inundând totul intr-o lumină strălucitoare.
Pe o casă din vadul dealului, flăcările dansează sălbatic. Probabil, e reşedința vreunui mare grangur. Tot dealul e acoperit cu un covor de flori, sădite -şi aranjate de mâna unui .specialist, oferind o privelişte fantastică sub lumina flăcărilor tremurătoare, în depărtare se vede un sat înghițit în întregime de foc. Pare că vâlvătăile se întind până la noi.
Vălătuci de fum negru se ridică din tancurile ruseşti T-34 şi din P-4-urile germane care ard pe malul râului. S-a ordonat încetarea comunicațiilor prin radio şi în atmosferă domneşte o linişte stranie, în jurul nostru se ivesc copaci desfrunziți, ca nişte santinele dezbrăcate, în gară, sau mai exact lângă ruinele a ceea ce

odinioară fusese o gară, se văd multe locomotive distruse de obuze şi vagoane de marfă arse. Un tren de persoane a nimerit, probabil, direct sub ploaia de oțel şi foc; cadavrele soldaților sunt împrăştiate peste tot.

O bătrână bâjbâie printre dărâmăturile a ceea ce fusese cândva satul ei. Adulmecă aerul cu prudență, asemenea unei feline care se furişează printr-o pădure întunecoasă. Şuieră o singură împuşcătură şi femeia cade, se târăşte puțin, apoi se prăvăleşte între ruine, ca o paiață dezarticulată.
— Oare de ce-au făcut asta? suspină Porta întristat. BucBrați-vă de viață cât mai puteți, băieți. Aveți şansa s-o pierdeți foarte curând!
— Mă întreb ce-o fi gândind un individ care se trezeşte împuşcat? spune Micuțul cu interes. Oare mai ai răgaz să-ți pară rău de timpul pierdut?
— Totul se petrece atât de repede încât nu-ți dai seama de nimic! spun'e Bătrânul.
— Dar unii dintre ei urlă multă vreme, protestează Micuțul, îngândurat.
— Da, cred că ai dreptate, aprobă Bătrânul, obosit. Obuzele încinse la roşu brăzdează cerul, venind de pe malul
opus al râului. Cad printre ruine, spulberând rămăşițele pereților năruiți. Bateriile germane de rachete răspund de undeva de după copaci. Un val de flăcări se înalță spre cer. Pretutindeni răsună bubuiturile exploziilor, de parcă o mie de demoni turbați năvălesc pe pământ." Uriaşa puşcărie OGPU din Stirti se năruie arzând. O întreagă salvă de rachete sfărâmă acoperişul. Țiglele zboară tocmai pe celălalt-mal al râului. Zidurile groase de un metru se prăbuşesc; pretutindeni se întind nori imenşi de praf şi tencuială, ajungând până în Piața Proletarilor.
Un şir lung de celule ale închisorii apare în spatele peretelui
căzut.
— Isuse şi Mărie, exclamă uimit Micuțul. Ia uite cum cade
puşcăria asta nenorocită!
— Asta-şi doreşte cel mai mult un deținut, spune Porta, luând o țigară de la micul legionar. Trebuie să le fie totuşi destul de neplăcut celor de-acolo atunci când nişte nebuni în uniformă se apucă sâ-i bombardeze.
— Vedeți cerul? întreabă Bătrânul, cu o voce stinsă, (îşi încrucişează mâinile sub cap.) De necrezut, câte stele!
Ne întindem pe iarba plină de rouă şi încercăm să ne destindem în întunericul nopții de vară. Râul aruncă sclipiri ca un colier împodobit cu diamante.
Undeva, departe, pe malul celălalt al râului, artileria grea rusească bubuie amenințător. Obuzele trec la mare distanță deasupra capetelor noastre, vuind asemenea unui tren de marfă care traversează un pod de oțel. Brusc, strălucirea stelelor este înghițită de lumina orbitoare a unei ploi de paraşute cu magneziu. Văpaia albă învăluie totul: ruine, cadavre, trenuri

distruse, tancuri zdrobite, tunuri contorsionate. Ploaia crudă de magneziu încins dezvăluie un peisaj dezolant. Orice cotlon şi orice crăpătură din pământ se ivesc ca nişte prevestiri ale unei morți violente şi rapide. Dârele de foc par încrustate pe cer dintotdeauna, iar lumina lor cade ca un şuvoi de sânge alb, în care se reflectă ruinele şi malurile râului.
După ce ultima flacără se stinge şi stelele strălucesc din nou deasupra noastră, ne ridicăm cu grijă şi privim încordați prin întunericul nopții; ştim că moartea ne pândeşte de după fiecare copac şi de după fiecare stâncă.
Tunurile bubuie iarăşi. Ecoul exploziilor răsună de-a lungul râului. Flăcările au sclipiri colorate. Fumul urât mirositor ce se ridică din tancurile care ard capătă o nuanță albăstruie. O mitralieră latră şi un şir lung de trasoare zboară de pe un mal al râului pe celălalt.
Un sunet sfâşietor se desluşeşte în depărtare. Izbucnesc flăcări şi soldații se aruncă la pământ, ascunzându-şi fața în iarba umedă.
Lanurile de porumb ard, trosnind puternic de parcă mii de petarde ar fi fost aruncate în vâlvătaie. Deşi iarba e îmbibată de rouă, ne lungim osteniți sub tancuri, cu o singură dorință: să dormim o sută de ani.
Din cele trei companii de tancuri grele, doar cei treizeci şi şase de Tigeri, care aşteaptă la marginea pădurii, au scăpat din iadul de foc şi oțel. Sunt numai funingine, iar vopseaua lor galben-verzuie e crăpată şi se cojeşte.
Majoritatea au rămas fără aripile şenilelor, şi blindajul le e boțit şi găurit. Şenilele late păstrează urme de carne şi sânge. Bucăți de trupuri omeneşti şi de animale atârnă de fiecare articulație. Membrii echipajelor s-au obişnuit demult cu o asemenea privelişte. Mai greu de suportat e mirosul. Ni s-a impregnat în piele şi în haine. Bătrânul spune că-1 vom purta cu noi toată viața.

Agitate, potârnichile îşi iau zborul din calea noastră. Porta şi Albert aleargă după ele asemenea unor câini de vânătoare. Albert renunță primul, dar Porta le urmăreşte optimist până la râu; acolo nu mai are ce face. Priveşte lung în urma lor şi se linge pe buze de poftă.
— Gândiți-vâ că păsările astea se perindau pe-aici într-o veselie, aşteptând parcă să fie azvârlite într-o tigaie. Şi eu nu le-am văzut la timp, spune el, aproape plângând de disperare. Că veni vorba, ați mâncat vreodată „potârniche în cuib"? întreabă el, plescăind de plăcere. Prinzi patru potârnichi, le suceşti gâtul, le jumuleşti şi le despici pe din două cu un cuțit bine ascuțit. Apoi, tai o ceapă în felii subțiri, iei doi ardei

comunişti şi două țeline, pe care le tai la fel de fin. Ai absolută nevoie de trei căței de usturoi şi de o singură frunză de dafin. Pentru numele lui Dumnezeu, nu uitați sarea şi pătrunjelul! Jumătate din amestecul ăsta trebuie întins într-o tigaie, peste care se pune potârnichea, cu partea cărnoasă deasupra. Pe urmă, o acoperiți cu restul de verdeață şi amestecați totul. Puneți trei linguri de ulei de măsline, în nici un caz să nu fie unt sau ulei de armă. Chestia asta le-ar speria pe potârnichi atât de tare, încât şi-ar lua imediat zborul!
Urmăreşte cu privirea traiectoria unui obuz, după care continuă.
— Acum, luăm un strop de oțet de târhon, puțin vin alb, un vârf de cuțit de piper alb, o linguriță de boia şi stoarcem o lămâie până la ultima picătură. Amestecul trebuie turnat peste potârnichile din tigaie. Le trântim direct pe foc, unde vor sta până se frăgezesc. Apoi le dăm de-o parte ca să se răcească. Secretul e că trebuie mâncate reci.
— Of, mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu, geme Bătrânul, scoțând din buzunar o bucată uscată de pâine. Mi se face o foame de • lup numai când te ascult!
— Văzându-te cum stai acolo şi mesteci coaja aia preistorică, zâmbeşte larg Porta, îmi amintesc de mâncarea marocană numită „pâine de nucă de cocos". La început, se fura două pâini albe de la un brutar care stă de vorbă cu o muiere, sau, mă rog, face altceva, apoi se ung cu smântână, se tăvălesc în făină albă — care poate fi şi ea furată de la acelaşi brutar afemeiat — şi se prăjesc uşor, la un foc mic de cărbuni. Trebuie servite călduțe, garnisite cu cireşe reci sau caise opărite. Eu, de exemplu, prefer cireşele. Un marocan cultivat mănâncă vreo trei-patru felii înainte să-şi scoată nădragii săi largi şi să se lase pradă plăcerilor trupeşti de care se poate bucura în haremul său.
— încă o vorbă, şi te asigur că va fi şi ultima, zbiară Barcelona, scoțându-şi pistolul. Al dracului să fiu dacă nu-ţî zbor creierii!
— Tu, Albert, care ai strămoşi ce trăiau în sălbâiicie, probabil că ştii mâncarea aia indiană de-i zice „tâiței dulci", continuă Porta, ignorând amenințările lui Barcelona. Am rețeta de la un sălbatic îmblânzit, care avea la Berlin o bucătărie cu mâncăruri pentru canibali.
— Ați văzut ciupercile pe lângă care am trecut în dimineața asta? se aude din întuneric vocea Micuțului.
— Nu! răcneşte Bătrânul, astupându-şi urechile, şi nu vrem să ştim nimic despre ele!
— Ciuperci, oftează Porta lingându-şi buzele. Dacă descoperi din nou locul ăla, putem găti o mâncare chinezească

ŞŞftM" *
numită „ciuperci cantatoare". Am luat rețeta de la un maior chinez, care a vizitat depozitul de muniție al Armatei de la Bamberg. Trebuia să-i explic cum funcționează noile cutii explozibile, dar cred că a fost vreo neînțelegere la mijloc, din pricina limbajului, probabil, pentru că tipul s-a trezit azvârlit în iadul chinezesc după ce a folosit două dintre ele. în orice caz, am avut norocul să fac rost de rețetă înainte să dea el ortu' popii. Este o „piece de resistance", mai ales când o mănânci cu o porție de carne sau de peşte. De asemenea, dă stomacului o senzație de sațietate, pentru că se foloseşte orez fiert sau...
— Astupați-i gura cu ceva, rage Gregor. Idiotul ăsta,-ne înnebuneşte pe toți!
^.
La scurt timp după ivirea zorilor, regimentul porneşte la drum. Două sute şaizeci de tancuri, în fruntea cărora se află Tigerii grei. în fața noastră se aşterne un drum larg şi drept. Trecem pe lângă câteva unități ruseşti; soldații ne privesc înmărmuriți. Tancurile noastre intră uruind într'-un sat, lăsând în urmă un nor de praf. Tragem rafale scurte de puşcâ-mitralieră în soldații ruşi pe care-i zărim din goana tancului.
— Ce dracu' e asta? strigă Porta, oprind Tigerul în apropierea unui pod.
Drumul e blocat de animale. Oi, mii şi mii de oi. Se îngrămădesc în jurul nostru şi se agită atât de tare încât balustrada podului crapă.
în stația radio se aude o voce neliniştită.

— Comandantul companiei către plutonul 2. De ce Dumnezeu te-ai oprit, Beier? înainte! Mişcaţi-vâ! Mişcaţi-vâ! Haideţi odată, lua-v-ar naiba! în nici un caz nu trebuie să vă opriţi! Trebuie să vă tot repet?
— Domnule, dar..., încearcă Bătrânul să protesteze.
— Nu vreau să ştiu nimic, zbiară Lowe isteric, înainte! Striviţi tot ce vă stă în cale! Vreţi să vă desenez cum vine treaba? Dacă vă mai opriţi o singură dată, vă paşte Curtea Marţială! Terminat!
— Batalionul 2! Marş! Marş! ordonă aspru Bătrânul.
— O, nu! mormăie Porta, exasperat. Mâncarea asta delicioasă! Ştiu cum se prepară o mâncare extraordinară din cotlet de miel, cu coniac şi cimbru, îi stimulează pe cei cu stomacul rezistent. Mi s-a spus că măreşte şi apetitul sexual al bărbaţilor. Trebuie mâncată, deci, înainte de a merge la bordel!
— Termină cu "pălăvrăgeala şi porneşte odată, mârâie Bătrânul îmbufnat, coborând de pe turelă.
— Ce ruşine, protestează Porta, dar, mă .rog, cum vrei!

Până acum, nici unul dintre noi n-am ştiut că oile şi caprele pot ţipa. Dar am aflat-o şi pe-asta. Strigătele lor se aseamănă cu cele ale unor copii înfricoşaţi.
Podul şi drumul sunt transformate într-un adevărat abator mustind de sânge; pretutindeni, carne şi oase strivite. Smocuri de lână smulsă zboară.prin aer, pe măsură ce înaintăm printre animalele bulucite. De abia scăpăm de ele şi ajungem din urmă o coloană zgomotoasă de refugiaţi civili, care au ocupat drumul dintr-o parte în alta
— *Vino, moarte, vino...,* cântă Legionarul lângă staţia radio.
— O sâ-1 sugrum pe afurisitul ăla într-o buna zi, mârâie furios Bătrânul.
— Ce să mai fac acum? întreabă Porta. Mi-e imposibil să-i ocolesc. Alături e o mlaştină. Dacă ajungem acolo, ne scufundăm până ne pomenim în ghearele lui Scaraoţchi!
Ca şi cum cineva i-ar răspunde la întrebare, prin staţia radio se aude: „înainte! Treceţi peste ei! Echipajul care opreşte va ajunge în faţa Curţii Marţiale!"
— Panzer, marş! Plutonul 2, după mine! ordonă Bătrânul. Loveşte cu pumnii în muchia turelei, cu un gest disperat.
Civilii încep să fugă. Se îndreaptă spre mlaştină. Un băiat îşi aruncă bicicleta în faţa tancurilor, într-o încercare disperată şi inutilă de a opri un Tiger. Cărucioare cu copii mici, căruţe, invalizi sunt lăsaţi de izbelişte, să se descurce cum pot.
Cei care scapă din faţa şenilelor zornăitoare de oţel se afundă în mâlul mlaştinii, în final, nu li se mai văd decât mâinile crispate, implorând cu disperare cerul să le vină în ajutor, după care dispar absorbiţi de mlaştina verde.
— O adevărată crimă, geme înfiorat Bătrânul.
De pe un drum lateral, apar claxonând escorte de motociclişti ruşi, însoţind o coloană de tractoare care trag după ele baterii antitanc nou-nouţe.
Soldaţi OGPU, cu automatele la piept, ne fac pe drum semne de oprire. Prea târziu îşi dau seama că e vorba de tancuri inamice, care nu pot fi stăvilite cu nici un pre[.
în ataşul primei motociclete, se ridică în picioare un comisar care face semne disperate cu mâna, dar se prăbuşeşte ciuruit de trasoare.
— Ţintă inamică drept în. faţă. ordonă scurt Bătrânul. Distanţa trei sute cincizeci de metri! încărcaţi cu brizante! Halt! Foc! ' - . -
Tractoarele grele de artilerie sunt spulberate.
Vine rândul bateriilor antitanc. Escortele de motociclişti sunt aruncate de suflu înspre pădure, izbindu-se de trunchiurile copacilor.

Un subofiţer OGPU zboară peste turelă, rămâne o clipă agăţat de capota motorului, apoi alunecă pe ţevile de eşapament încinse: se aude sfârâit de piele arsă. Grăsimea din trupul său se aprinde şi arde cu flăcărui mici, tremurătoare. Duhoarea pătrunde în interiorul tancului, făcându-ne greaţă.
Răsăritul soarelui scaldă într-o lumină veselă, strălucitoare, priveliştea din faţa noastră.
Deschidem trapele, inspirăm adânc aerul proaspăt şi, o clipă, uităm de război. Un stol de fazani gureşi zboară foarte aproape de pământ.
— Sfântă Fecioară, exclamă Porta, urmărindu-i cu o privire de vulpe lihnită de foame. Dacă am prinde vreo două zburătoare din astea, v-aş face „fazan â la Hannibal". în afară de păsări, am mai avea nevoie de puţină scorţişoară, o mână de caise uscate, prune, cireşe, nişte şofran, căţei de usturoi şi câteva ciuperci tăiate mărunt. La sfârşit, se pune un pahar de vin roşu si o linguriţă de zahăr. N-ar strica şi un os de viţel, dar să aibă neapărat măduvă, fiindcă fazanii sunt cam durdulii în perioada
asta.

— N-ai de gând să încetezi, porc împuțit ce eşti? răcneşte Bătrânul, aruncând înspre el un tub gol de obuz.
Un transportor mare de infanterie apare în plină viteză de pe o potecă, se răsuceşte în jurul axei şi se răstoarnă, aruncând în drum soldații dinăuntru.
Barcelona încearcă să frâneze Tigerul în timp ce coboară o pantă, dar tancul de 68 de tone continuă să alunece cu şenilele blocate. Trece printre soldații trântiți pe drum, transformând camionul răsturnat într-un morman de tablă contorsionată, şi îşi continuă alunecarea până ce se izbeşte de epava transportorului.
— La dracu', strigă Porta înfricoşat, privind printr-o fantă de observație, tot drumul arde!
— Au tras cu aruncătoare de flăcări, mormăie Bătrânul. S-a zis cu noi.
Tigerul lui Barcelona se află deja în mijlocul iadului de flăcări, urmat, la câțiva metri, de tancul Legionarului. Sute de jeturi din aruncătoarele de flăcări transformă drumul într-un adevărat cuptor. Vopseaua tancurilor se umflă şi plesneşte. Aerul e atât de încins, încât simțim că ne ard gâtlejurile şi plămânii.
— Nu mai văd absolut nimic, tuşeşte Porta, turnându-şi apă în cap.
— Mişcați-vă! zbiară comandantul companiei în stația radio. Dacă vă opriți, sunteți pierduți!
Când ajungem în mijlocul mării de foc, motorul începe să tuşească. Flăcările înghit tot aerul.
276
— Micşorați viteza, urlă Bătrânul. La viteză mică, nu stârnim prea mult curent.
— Nu-mi da tu lecții, mârâie nervos Porta. Tu ai grijă de partea care bubuie şi lasă restul hardughiei în seama mea! Aici, mecanicul-şef sunt eu!
Deodată ne pomenim în afara cercului de foc. Fără să ne pese de ceea ce ne-ar putea aştepta, deschidem toate trapele, cu o singură dorință — aer!
— Cel puțin am aflat şi noi cum e să fii prăjit, se tânguie Porta răguşit, ştergându-se pe față cu nişte cârpe ude.
— înainte! Cu toată viteza înainte! ordonă agitat comandantul companiei. Nu vă opriți!
Compania a 5-a trece în goană printr-un sat, ignorând infanteriştii care atacă din case, şi îşi continuă drumul prin nesfârşitele lanuri de floarea-soarelui.
Intrăm duduind în piața mare a unui târg în care soldații ruşi. în uniforme de vară, se plimbă agale ca şi cum s-ar afla în garnizoană, pe vreme de pace.
în curtea unei case, ce seamănă mai degrabă cu un castel, câteva grupe fac instrucție. Exersează salutul în timpul marşului. Trec pe lângă subofițer în pas de gâscă, ridică mâinile în dreptul bonetei şi mişcă greoi şoldurile, în stilul caracteristic recruților. Cu un zăngănit puternic, compania se opreşte, iar turelele se rotesc pentru a ne feri de un eventual atac neaşteptat.
Ruşii . •". holbează la noi de parcă am fi aterizat de pe altă planetă. Unul dintre soldați continuă să mărşăluiască şi să salute, pentru că subofițerul nu i-a dat ordin să se oprească. Dacă nu s-ar fi izbit intr-un perete, ar fi fost.în stare să mărşăluiască prin toată Rusia, prin .China, apoi să intre în Oceanul Pacific şi să se înece. Un ofițer cu epoleți lați deschide o fereastră şi strigă ceva nedesluşit.
Suntem aproape la fel de surprinşi ca şi ruşii. Nimeni nu trage nici măcar un glonț. Nu fuge nimeni. Până şi găinile jumulite stau locului, privindu-ne cu gâturile lungite.
Un grup de ofițeri ruşi iese din castel. Tot armamentul uşor e aruncat în mijlocul pieței, la picioarele unui monument ce se înalță spre cer, ca un deget acuzator, în amintirea primului
război mondial.
Un general-locotenent rus, comandantul unei formațiuni de tancuri de rezervă, e făcut prizonier, împreună cu întregul stat-major, de către plutonul 2, fără să se tragă vreun foc de
armă.
— Ce dracu' facem cu ei? întreabă Porta îngrijorat. Dacă-şi dau seama care-i treaba, or să ne tăbăcească fundurile până or să ajungă mai negre decât curul lui Albert!
277
— Hai să-i împuşcării nițel, propune Micuțul, pe urmă îi lăsăm să fugă. şi aşa scăpăm de ei. Un general ca ăsta, însoțit de întreg statul său major, ne-ar putea aduce multe necazuri!
înainte ca Bătrânul să ia o hotărâre. Oberlcutnant Lowe dă buzna în piață, în fruntea companiei a 5-a.
— De ce dracii' te-ai oprit. Beier? zbiară el prin trupa turelei, pălind de furie. Nu ți-am ordonat să nu opreşti? Vrei să-ți petreci restul vieții la Germersheim?
— Permiteți să raportez, domnule, plutonul 2 a capturat un general, comandant de corp de armată, împreună cu întreg statul său major.
— Ce-a tăcut? întreabă Lowe, privind pentru prima dată în jurul său.
Trapele se deschid cu zgomot şi el țâşneşte din turelă, îşi netezeşte uniforma pătată de ulei şi-şi potriveşte boneta regulamentar, îl salută formal pe generalul rus, care-i răspunde rezervat. Urmează strângeri de mână şi politețuri de circumstanță.
— Ia te uită, bufneşte Porta — arătând înspre ofițerii care s-au adunat pe terasă —, ce clică împuțită! Aşa sunt toți nemernicii ăştia cu nasturi strălucitori. Pe noi, târşeloşii, nu ne bagă nimeni în seamă. Lowe va obține eventual şi o decorație, iar noi o să luăm numai şuturi în cur pentru că ne-am oprit din drum!

în scurt timp, statul-major al companiei pătrunde duduind în piață. Oberst Hinka îl salută pe general şi statul său major şi compania porneşte din nou la drum cu viteză maximă.

— Unde-or fi vecinii? se miră Porta, după câteva ore de mers, timp în care n-am întâlnit urmă de rus.

— Ivan a plecat acasă! Cred că s-a săturat de război, spune Micuțul, optimist.

In clipa în care ne oprim pe un deal pentru a verifica nivelul uleiului, avem senzația că pădurea ne înconjură ca un ocean nesfârşit. Unul din neajunsurile tancului Tiger este faptul că, dacă are puțin ulei, motorul se încinge prea tare şi poate lua foc.

Pălăvrăgeala ce se aude in stația radio încetează şi ne afundăm în pădurea imensă. Chiar şi Porta tace. Ne alimentăm rezervoarele dintr-un depozit rusesc părăsit şi mergem mai departe.

îmi lipesc ochii de inelul de cauciuc de pe vizorul periscopului şi privesc încordat fiecare pâlc de copaci în care ar putea fi camuflat un tun antitanc. Tânjesc după zgomotul unei împuşcături; ne-ar putea scoate din starea de încordare pe care ne-a impus-o liniştea asta mormântală.

278

Porta forțează la maximum motorul Maibach, croindu-şi drum prin gropile de obuz şi printre rămăşițele vehiculelor distruse. De-a lungul drumului, zac cadavre de soldați şi civili — leşuri umflate, pe care mişună milioane de muşte mari, albastre. Insectele îşi iau zborul, alungate de uruitul grăbit al Tigerilor. Legionarul, care se află în fruntea coloanei, observă, spre norocul întregului pluton, un baraj fortificat de tancuri, apărat de noile tunuri antiaeriene ruseşti, care printr-o mică reglare pot deveni nişte redutabile tunuri antitanc. Ele sunt mortale pentru tancurile Tiger de la trei sute de metri distanță. Obuzele lor pot perfora blindajul nostru frontal, gros de zece centimetri, asemenea unui cuțit care pătrunde într-cr bucată de unt.

Bătrânul ne ordonă să oprim şi priveşte prin binoclu spre bateria ce ne stă în cale.

— Ne este cu neputință să mai avansăm, raportează el in stația radio.

— îndreptați-vă spre cotul râului şi luați-o pe-acolo, vine scurt ordinul.

Trecem prin pădure, unde ne iese în cale un lac, aproape la fel de lat ca o mare.

— Ferecați trapele, ordonă Bătrânul, înălțați tubul pentru aer!

Tancurile intră încolonate în lac. Tigerii se pot scufunda până la patru metri sub nivelul apei, dar întotdeauna ne cuprinde panica atunci când ajungem în lacuri total necunoscute. Se ştie că tancurile pot rămâne înțepenite şi pot -fi înghițite cu totul de mâl. Dacă un tanc e scos iarăşi la suprafață, membrii echipajului 'sunt deja morți prin asfixiere.

— Drace, lacul ăsta pare foarte ud, pufneşte Porta, ridicând înfiorat din umeri.

— Ia fii atent! Sunt o mulțime de scrumbii, zbiară Micuțul uimit, privind prin vizorul periscopului.

— Dacă am opri puțin, sugerează Porta, am putea culege nişte scoici. V-aş găti „scoici â la normande". Am face rost şi de câteva cepe mari, le-am tăia mărunt şi le-am amesteca cu pătrunjel şi țelină...

Bătrânul înşfacă pistolul si-1 propteşte în ceafa lui Porta.

— Un singur cuvânt despre mâncare şi o să-ți împrăştii creierul ăsta berlinez pe toți pereții!

— Mă tem că n-ai să fii niciodată un gurmand, oftează Porta dispreţuitor, îmi aminteşti de Herr Kamphalter, care locuia în parcul cu trandafiri de lângă Padeborn...

— Gura. se răsteşte Bătrânul, înfuriat.

E întrerupt însă de un trosnet care ne asurzeşte pe toți.

Suntem proiectați peste instrumentele de bord şi ne izbim de blindajul din oțel.

— Ce-a fost asta? întreabă şocat Bătrânul, ştergându-şi sângele de pe frunte; s-a lovit cu capul de marginea turelei.

— Ne-a ieşit în cale un bolovan ateu şi comunist, răspunde Porta, sorbind prelung din sticla cu apă.

— Nu puteai să-1 ocoleşti? întreabă Bătrânul nervos. Doar ştii că _ muchia asta nu-i aşa de moale ca balega de vacă!

— încearcă să nu mai faci în pantalonii pe care ți i-a dat Adolf, spune Porta pe un ton confidențial, în vreme ce întoarce tancul, împrăştiind _ atât de mult noroi încât nu mai vedem nimic.

Mergem în parale] cu stânca de care ne-am izbit şi, după multă vreme, descoperim un loc destul de mare pe unde ar putea încăpea Tigerul. în sfârşit, simțim că şenilele calcă pe pământ solid; ajungem pe uscat, lăsând în urmă bateria antitanc.

O companie de T-34 este aliniată lângă intersecția a patru drumuri cu şoseaua principală care duce spre Harkov. Deschidem foc asupra lor de la cincisprezece metri. Tancurile sunt cuprinse de flăcări şi noi trecem chiar pe lângă ele.

Câteva escadrile de bombardiere ruseşti se năpustesc în picaj asupra noastră, dar bombele lor explodează în stepă şi în pădure, cu un piesneî înfundat, neprovocându-ne pagube, înaintăm fără oprelişti şi zărim sclipirile argintii ale unui râu. Bărci răsturnate şi cadavre umflate plutesc pe suprafaţa apei, de la un mal la celălalt; stoluri întregi de păsări le privesc uluite. Obuzele cad în urma noastră, aruncând în aer pământ si trunchiuri retezate de copaci.

— Plutonul 2 la râu, raportează Bătrânul în staţia radio.

— Traversaţi! vine brusc ordinul.

— Plutonul 2, după mine, ordonă Bătrânul, indicându-ne podul.

Două bombardiere ruseşti de vânătoare zboară razant cu vârfurile copacilor. Răscolesc drumul cu tunul lor automat. Un puhoi de soldaţi sovietici vine dinspre datchele* din spatele zidurilor arse ale colhozurilor. O turmă de porci înspăimântaţi aleargă în faţa lor guiţând, apoi se întoarce şi năvăleşte direct în mijlocul vâlvătăilor. Soldaţii şi civilii îşi ridică braţele în semn că nu sunt înarmaţi. Resemnaţi, păşesc prin noroiul până la genunchi, coboară dealul şi se îndreaptă spre noi în grup compact. Cei din faţă încetinesc pasul, dar sunt împinşi de cei

* Dutcha — casă rusească de ţară, folosită în generai drcpi casă de vacanjă

din urmă. Se aşează în jurul tancurilor şi privesc prin fantele de observaţie, aşteptând încordaţi să vadă ce va fi cu ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să facem cu mulţimea asta din jurul nostru? întreabă Bătrânul.

Cu toţii au aerul unor oameni înfrânţi.

— Sunt neînarmaţi, spune hotărât Heide, jucându-se nervos cu mitraliera de pe botul tancului.

— Putem fi siguri? bombăne Porta neîncrezător.

— Ce dracu' să fac cu toată gloata? întreabă Barcelona, agitat, prin staţia radio. Sunt atât de mulţi încât, dacă şi-ar pune mintea, ar putea lua tancurile la spinare şi ar pleca cu ele!

— Să ne păstrăm calmul, ordonă Bătrânul, înainte de toate, trebuie să-i ţinem cât mai departe de vehicule! O singură mină magnetică, şi ne-au făcut felul.

— Rahaţi împuţiţi! Gunoaie! mormăie enervat Heide, lezat în onoarea sa de soldat, în Uniunea Sovietică, e caz de înaltă trădare dacă te predai!

— Da, se pare că indivizii ăştia n-au acceptat una dintre cele mai însemnate îndatoriri ale soldatului. Moartea pentru Vaterland este nobilă şi înălţătoare, rânjeşte Porta batjocoritor.

— *„Dulce el decorum est pro patria mori"**, citează Heide semeţ.

Una din învechitele „râşniţe" ruseşti planează la mică distanţă deasupra soldaţilor care s-au predat. Zboară atât de aproape încât se vede pilotul făcându-le semne ameninţătoare cu pumnul. Apoi avionul se înalţă, micşorându-se treptat; în curând ajunge de dimensiunea unei insecte. Câteva minute mai târziu, distingem un uruit îndepărtat, după care o salvă de obuze explodează în mijlocul mulţimii de oameni, aruncând o bună parte dintre ei în apele râului.

Un grup de tancuri KW-2 şi T-34 trece pr.in lanurile de floarea-soarelui în formaţie desfăşurată în „vârf de lance'. Mitralierele lor scuipă rafale lungi de gloanţe în mulţimea de oameni. Tunurile bubuie. Din pământ ţâşnesc flăcări. Plouă, pur şi simplu, cu bucăţi sfârtecate de trupuri umane.

— Hai să-i distrugem odată pe nemernicii ăştia, rage furios Porta. Rahaţi ticăloşi!

— Plutonul 2! Toate vehiculele. Foc de voie! ordonă aspru Bătrânul.

— Obuz perforant, comand eu, şi culata se închide. Obuzul loveşte cel mai apropiat KW-2, sfărâmându-i turela.

— *V/no, moarte, ' vino...,* fredonează Legionarul în staţia radio.

* *„Kste dulce si frumos să mori pentru patrie"* (în ib. lat.) — vers diii „Odele" Iui Horaţiu *(n,t.).*

Un Panzer-3 explodează în mii de bucăţi. Două Panzer-4 au aceeaşi soartă. Comandanţii tancurilor T-34 sunt destul de inspiraţi să-si concentreze focul asupra tancurilor uşoare, care sunt vulnerabile de la o distanţă mai mare.

Un fum dens şi înecăcios pătrunde în tancul nostru. Suntem acoperiţi cu totul de funingine; doar dinţii si ochii nu ni s-au înnegrit.

Din ce în ce mai multe tancuri trec printre oamenii cuprinşi de panică, strivindu-i pe unii sub şenile. Războiul s-a transformat într-o orgie apocaliptică şi omenirea a căzut pradă unei farse. Muniţia explodează în vehiculele arzânde; turele grele de zeci de tone sunt aruncate în aer şi cad pe pământ cu un zgomot violent.

Avioane blindate apar pe cer şi aruncă rachete asupra tancurilor ce dansează sarabanda morţii, jos, pe pământ, în urma avioanelor blindate vin avioanele de vânătoare ME-110 şi YAK-urile. Bombardierele în picaj şi avioanele blindate dispar grăbite. Multe dintre ele nu reuşesc să scape şi se prăbuşesc, explodând printre tancuri.

în scurt timp, toţi cei care se adunaseră în jurul Tigerului au fost preschimbaţi într-o masă diformă şi însângerată, stâlciţi de obuze şi de şenilele tancurilor.

— Turela ora trei. T-34! ordonă încet Bătrânul.

Rotesc fulgerător turela şi iau linia de ochire pe T-34. Văd limpede cum obuzul pătrunde într-una din laturi, dar, spre uimirea noastră, monstrul îşi continuă drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
— Tun încărcat. Gata, spune maşinal Micuţul, având deja pregătit următorul obuz perfora n t cu vârful negru. Oţelul se ciocneşte de oţel. Zăngăne şi trosneşte. Fumul se înalţă împrejurul nostru, iar interiorul tancului devine un adevărat iad.
Un alt obuz loveşte T-34-ul. O limbă lungă de flăcări se înalţă din turelă. Trei din cei patru membri ai echipajului sar de pe tanc şi se adăpostesc în spatele lui. Uniforma unuia dintre ei arde.
Heide trimite o rafală lungă de trasoare, dar tirul este prea scurt, încep să alerge, şi gloanţele muşcă pământul în spatele lor.
— încetează, izbucneşte violent Bătrânul. Să nu fim mai ucigaşi decât trebuie!
Flăcări sângerii se ivesc din trapele T-34-ului şi un fum negru, înecăcios. se ridică spre cerul senin. Privim îngroziţi cum porneşte din nou şi se îndreaptă spre noi uruind. cu o viteză din ce in ce mai mare.
Răsucesc turela prin comandă manuală şi trimit trei obuze
brizante către tancul care se apropie, dar fără să-1 nimeresc.
— Cretinul ăla s-a săturat de viaţă? zbiară Porta, forţând cei şapte sute de cai putere ai motorului până la ultima fărâmă de energie, astfel încât Tigerul pare să cabreze, şi saltă pe şenile. Cu un urlet, Porta îl îndreaptă spre T-34, pentru a se ciocni cu el.
— Stop! strigă Bătrânul. Ai luat-o razna şi tu?
— Vezi-ţi de treabă, mârâie Porta, ca un lup turbat. Asta e o chestie de orgoliu între un conductor de tanc german şi unul rus. Coboară şi mergi pe jos dacă ţi-e frică. O să-i arai eu handicapatului de unde-şi lua Moise berea!
Niciodată n-am luat linia de ochire atât de repede. Obuzul ţâşneşte din ţeava tunului cu trei mii cinci sute de metri pe secundă şi atinge marginea turelei T-34-ului. Scântei şi schije de oţel zboară ca nişte viespi întărâtate, dar obuzul perforam de 88 mm ricoşează vertical. Ca o uriaşă minge de vâlvătăi, T-34-ul continuă sa se îndrepte spre noi.
— E nebun, răcneşte Heide, ghemuindu-se sub staţia radio, sau e chiar diavolul în persoană!
Cu un trosnet violent, T-34-ul ne izbeşte tancul, în câteva clipe, ne trezim învăluiţi într-o perdea de flăcări şi fum dens,
negru.
— înapoi! înapoi! urlă Oberleutnant Lowe în laringofon.
′Aţi înnebunit?
Pentru o clipă, pare că bătălia s-a oprit să urmărească confruntarea dementă dintre conductorul fanatic al tancului rusesc, cuprins de flăcări, şi cel al tancului nostru. Avem senzaţia că toţi cei ce se află pe câmpul de luptă îşi ţin răsuflarea. Muniţia T-34-ului poate exploda în orice secunda, dezlănţuind o reacţie în lanţ de proporţii catastrofale.
Porta încearcă să smulgă Tigerul din încleştarea mortală a tancului inamic, dar acesta pare înlănţuit de noi. Ne urmăreşte.
— S-o ştergem înainte să-i explodeze muniţia şi motorina, strigă Heide terorizat, deschizând trapa.
— închideţi trapele! ordonă tăios Bătrânul. Nimeni nu părăseşte bordul fără ordinul meu.
— Ce dracu' se întâmplă? întreabă preocupat Micuţul, lipindu-şi ochii de vizor.
— Mai tacă-ţi fleanca! rânjeşte Porta. Suntem gata să facem o călătorie la ceruri, împreună cu unul din ticăloşii vecinului.
Ne îneacă fumul şi suntem cuprinşi de accese violente de tuse. Căldura e insuportabilă. Flăcările aruncă prin fantele de observaţie o lumină ce pâlpâie fantomatic.
Porta înjură amarnic, încercând cu disperare să răsucească Tigerul.
283
Suntem însă încleştaţi fără scăpare. Metalul contorsionat geme şi cedează.
— Trimite-le o boabă, pentru numele lui Dumnezeu, zbiară Porta furios. Aruncă-1 de pe faţa pământului pe idiotul ăla comunist!
— Nu pot, bâigui-eu, la capătul răbdării. Rahatul ăsta de tun trage pe deasupra lor!
— încearcă şi-aşa! rage Porta. Şocul şi suflul 1-ar putea termina pe avortonul ăsta.
— Obuz „S"! ordonă Bătrânul. Flacăra de la gura ţevii ar trebui să-i ardă hainele dementului de colo.
Proiectilul ţâşneşte din gura ţevii cu un zgomot asurzitor, care nu pare totuşi să-1 impresioneze pe conductorul sinucigaş din T-34. Se încăpăţânează să forţeze tancul cuprins de flăcări.
Limbile de foc muşcă Tigerul.
— Asta gândeşte cu curul! zbiară Porta când vede burta imensului T-34 înălţându-se în faţa fantei de observaţie. Nu se poate să-1 luăm cu noi.
— Drace, îmi sfărâmă tunul, urlu îngrozit, în timp ce gura tunului e zdrobită cu un zgomot de metal contorsionat.
— S-a terminat şi cu tunul, spune Porta, apăsând pedala de acceleraţie cu atâta forţă încât motorul începe să

tuşească.
Tigerul năvăleşte atât de fioros, încât T-34-ul bate în retragere. Ne croim drum înainte şi înapoi. Parcă ar exploda însuşi pământul. O perdea de flăcări ne acoperă, iar suflul ne smulge tot aerul din plămâni. Cablurile, radioul, toate instrumentele, muniţia ne zboară pe deasupra capului. Uleiul şi benzina se revarsă cu iuţeală din recipientele sparte. Totul arată ca şi cum ar fi trecut pe acolo zece diavoli dezlănţuiţi.
Sunt înţepenit între scaunul conductorului şi închizătorul tunului. Micuţul mă eliberează cu o rangă. Zac pe podea, gâtuit de spaimă, în timp ce inima încearcă să-mi sară din piept. Bătrânul îmi aruncă un extinctor, începem toţi cinci să împrăştiem spuma peste flăcările ce valsează ca- nişte fulgere în interiorul tancului.
— înapoi! ordonă Bătrânul.
— Adică, afară şi puneţi umărul, răspunde Porta laconic. Motorul e sfărâmat.
— Ce-i cu radioul? întreabă Bătrânul.
— E ţăndări, mormăie bosumflat Heide.
— La dracu'! înjură Bătrânul. Poţi să pui puţin la punct motorul ăla ca să ne târâm înapoi?
— De ce nu, răspunde Porta înfumurat, dar, în conformitate cu Regulamentul Armatei, nu-mi e permis! Reparaţiile capitale la tancurile Tiger trebuie efectuate numai de către personalul
2X4
i
ii
tehnic al armatei!
— Nu putem rămâne aici, izbucneşte Bătrânul.
— Nu, zău? E destulă linişte şi acum toţi vampirii ăia nenorociţi au tulit-o în altă parte să muşte beregăţi, rânjeşte Micuţul, privind în jurul său cu un aer satisfăcut.
— Fii atent, Porta, spune Bătrânul, încercând să fie diplomat. Poţi să repari motorul, dacă vrei. Nu-i stricat chiar aşa de rău. Noi o să te ajutăm şi-ţi vom da tot ce ai nevoie ca să restabileşti rahatul ăsta.
— Eu nu mă abat de la Regulamentul Armatei, spune Porta cu încăpăţânare, apucând partea sa dintr-un carnat care circulă din mână-n mână. Nu mi-e permis decât să schimb bujiile şi uleiul. Cât despre cilindru, Joseph Porta, Obergefreiter prin mila lui Dumnezeu, nu se va atinge de el. Orice tip cu scaun la cap ar face la fel.
— Dar e interzis să laşi tancul aici! zbiară Bătrânul disperat.
— Atunci aruncă-1 în aer, sugerează Porta. Doar pentru asta ni se pune încărcătură explozibilă în turelă*.
— Ştii al dracului de bine, se răsteşte Bătrânul, roşu ca un curcan, că vehiculul nu poate fi distrus decât dacă e complet stricat şi nu mai poate fi dus înapoi.
Porta se întinde cât e de lung şi-şi aprinde o ţigară, fără să ţină cont de pericolul unui incendiu din pricina motorinei ce bălteşte peste tot.
— Treziţi-mă când apare un remorcher care să ne poată căra.
— închide pliscul, strigă furios Micuţul. Haideţi să vedem ce are motorul. Toată lumea afară!
Porta se plimbă fără grijă prin tanc, cântând domol:
Es geht alles voriiber es geht alles vorbei...
Puţin mai târziu, se lungeşte pe iarbă, alături de Bătrânul.
— Cred că jumătate din şenilă a ajuns la Moscova până acum. Două din cele patru roţi au zburat la dracu', iar tunul se leagănă ca un mădular bleg.
— Pe toţi dracii, înjură Bătrânul cu sete. Dacă distrugem tancul, o să fim duşi în faţa Curţii Marţiale. Unul din voi trebuie să plece după un vehicul de salvare.
* Dispozitiv de siguranţa cu caracteristici tehnice secrete pentru autodistrugerea vehiculelor, evitându-se astfel ca acestea să cadă în mâna inamicului *(n.t.)*.

— Am eu o idee, cotcodăceşte Micuţul, ridicând mâna. Nici chiar un psihopat ticălos nu s-ar fi gândit la ceva mai bun!
— Sfântă Născătoare, suspină Porta. Tu şi ideile tale! Mereu ne alegem cu pielea tăbăcită din cauză lor.
— S-auzim, ordonă Bătrânul, dornic să accepte orice plan, oricât de nebunesc, numai să scăpăm din locurile astea.
— Acolo, după stejarii ăia înalţi, explică Micuţul, e o rablă de tanc T-34/85. Tâmpiţii dinăuntru sunt morţi de frică şi trag cu ochiul prin fanta de observaţie ca nişte şefi de trib indian pe câmpul de luptă. Ce-ar fi să dăm o fugă şi să le propunem să ne arunce tancul în aer? După ce o să fie terminat complet, nimeni nu va mai putea pretinde că 1-am abandonat.
— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, protestează Heide şocat. Asta ar fi cel mai mare act de sabotaj.

Vei plăti cu capul, Micuţule. Eşti complet cretin!
— Julius, cel prost ca o balegă! face Micuţul batjocoritor. Dacă Fuhrerul tău are tot atâta gunoi în cap ca şi tine, atunci ne îndreptăm spre cea mai mare înfrângere din istoria lumii!
— Nu e chiar aşa tâmpită ideea, face Bătrânul îngândurat, privind cum din T-34 se iţeşte pe marginea turelei un cap cu o cască din piele.
— Nu trebuie decât să fâlfâi steagul alb, spune 'Micuţul optimist, ca să le intre bine în târtăcuţă că nu vrem decât să
• stăm puţin de vorbă cu ei.
— în general, pare o nebunie, spune Bătrânul, dar e totuşi o şansă. Aia patru vor primi o medalie pentru distrugerea unui Tiger, iar noi scăpăm de Curtea Marţială. Dar de ce dracu' n-au tras în noi până acum?
— Păi e limpede, rânjeşte larg Porta. Le-au dispărut şenilele, exact ca şi nouă. Nu se pot mişca. Şi nici tunurile noastre stricate nu le pot vedea din cotlonul lor. Dacă nu ne nimeresc cu primul obuz. le e teamă că o să-i facem fărâme înainte de a se scărpina în fund.
— La dracu' cu toate astea! cedează Bătrânul. Hai să încercam!
Micuţul flutură plin de entuziasm steagul alb. în scurt timp, din trapa turelei T-34-ului se iveşte încet un alt steag alb.
— Fir-aş al naibii! strigă Bătrânul uimit. Vor să se joace cu noi!
— Mă simt penibil, ca un câine de jidan care miroase un arab în cur, protestează Heide cu obidă. Nu trebuie să stai de vorbă cu Untermenschenii. Trebuie să-i distrugi. Aşa a spus chiar Fuhrerul.
— Du-te şi boceşte după uri copac, îl povăţuieşte Micuţul cu dispreţ, fluturând şi mai entuziast steagul alb.
— Daţi încoace ce-a mai rămas din coniac şi din cârnaţi, pretinde Porta, practic. O să mă duc să le pun cutia sub nas. Continuă să fluturi steagul, Micuţule. Şi fără prostii, Julius!
Porta porneşte cu coniacul şi carnaţii ia subsuoară înspre tancul T-34 verde, ascuns pe jumătate între stejari.
Un sergent înalt şi slab, cu o barbă mare, roşie, sare din T-34 şi se apropie precaut de Porta.
Soarele sclipeşte pe lentilele binoclului îndreptat către noi şi trimite înapoi licăririle propriilor noastre binocluri aţintite spre T-34. Porta şi roşcovanul se întâlnesc la jumătatea drumului. Ezitând, îşi dau mâna cu suspiciune reţinută. Porta îi oferă sticla de coniac şi taie o bucată de cârnat. Sergentul scoate din buzunar o- sticlă de vodcă. Fac schimb de sticle. După câteva înghiţituri straşnice, ajung să se îmbrăţişeze şi să se pupe pe obraji. După ce mai trag câte-o duşcă din'sticle, se îndreaptă spre noi, râzând cu poftă.
— Pacea a devenit acum realitate, rânjeşte Micuţul triumfător. Mă doare în cur de spurcăciunea asta de război mondial!
— Sergent Grigorii Poleşaiev, din Brigada Blindată de Gardă, îl prezintă Porta cu un gest larg, făcându-1 aproape să se prăbuşească, îl salutăm reţinuţi pe sergentul cu favoriţi stufoşi şi ochi negri, care arată ca dracul în persoană.
Porta îi explică modul de funcţionare a tancului, fără să-i ascundă nimic. Totul e verificat. Rusul cu înfăţişare de sălbatic îşi arată admiraţia făţişă pentru echipamentul nostru şi admite că-i pare rău că nemţii nu . sunt ruşi.
— Cu o maşinărie ca asta, noi am fi ajuns până acum şi la Paris, şi "la Londra, declară el.
în scurt timp, ni se alătură şi ceilalţi trei membri ai echipajului din T-34.'Ne aşezăm pe miriştea arsă, împărţim tot ce avem ţ>i vorbim despre vremurile de pace şi despre femei. Porta le explică cum ar trebui preparată omleta cu caviar şi stridiile cu şampanie.
I-am părăsit în zorii zilei, după ce am urmărit din adăpostul tancului T-34 cum a fost distrus Tigerul.
L-au căptuşit cu cinci proiectile până să ia foc. Apoi, i-am
. ' ,
ajutat să repare şenilele stricate ale tancului lor.
„Dasfidania!", ne strigă ei în timp ce dispărem printre copaci. Când ne afundăm în pădure, auzim răgetul motorului Otto. Zgomotul lui se stinge treptat în depărtare.
— Să sperăm că nu vor da peste vreo arătare de neamţ care să le găurească fundul, spune Porta.
Ne aşezăm pe un trunchi de copac şi privim visători peste întinderea lacului. Heide e morocănos şi refuză să vorbească cu noi.

BLESTEMAȚILOR

— opere complete, ediție de lux —

3500 de pagini pline de acțiune, violentă, adevăr,
casetă cu 14 titluri în 5 volume

Voi. I
Legiunea blestemaților, Blindatele morții, Camarazi de front
Voi. II *Batalion de marş, Gestapo, Monte Cassino*
Voi. III *Lichidați Parisul, General SS, Imperiul Iadului*
Voi. rv
Moarte şi viscol, Drum sângeros către moarte, Curtea Marțială
Voi. V ' *închisoarea O.G.P. U., Comisarul*

Traduceri revăzute şi unificate,
cu un bogat aparat critic şi glosar de termeni militari
Prefață de Pavel Popescu

înscrieri şi comenzi la C.P. 26 — 38 Bucureşti